SERIA *GEORGINA KINCAID*

VISE DE SUCUB

AUTOAREA BESTSELLERULUI
ACADEMIA VAMPIRILOR

RICHELLE MEAD

LEDA

Vise de sucub

Richelle Mead
Editura LEDA
Traducător Mariana Piroteala
Georgina Kincaid #3

Cuprins

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26

Capitolul 1

Ce n-aş fi dat să se grăbească puţin tipul de deasupra mea, pentru că începeam să mă plictisesc.

Din păcate, nu dădea impresia că avea să termine prea curând. Brad sau Brian, sau cum i-o fi zis, împingea cu putere, strângând din ochi, şi era aşa de concentrat de-ai fi zis că sexul, lobotomia sau ridicarea de grinzi de oţel, tot un drac.

— Brett, am gâfâit, hotărând că e timpul să trec la treburi serioase.

— Bryce, a spus, căscând un ochi.

— Bryce, am adoptat informaţia şi mi-am tras faţa de femeie pătrunsă de pasiune, la un pas de orgasm. Te rog… te rog… nu te opri.

A căscat şi ochiul numărul 2. Acum amândoi erau larg deschişi.

Un minut a mai durat şi gata.

— Scuze, a gâfâit, rostogolindu-se de pe mine, ruşinat. N-am ştiut… n-am vrut să…

— Nu-i nimic, iubitule.

Doar un pic mă simţeam vinovată pentru că apelam la trucul cu „nu te opri”. Nu dădea întotdeauna roade, dar existau tipi pe care manevra asta îi termina.

— A fost extraordinar, am adăugat.

Şi sincer, nu era o minciună sfruntată. Partida de sex în sine fusese mediocră, însă şuvoiul de după… senzaţia trezită de vitalitatea şi de sufletul lui care se scurgeau în mine… asta da, fusese o chestie tare. Ăsta era practic scopul existenţei unui sucub ca mine.

Mi-a zâmbit obosit. Energia pe care o avusese zburda acum prin corpul meu. Pierderea ei îl epuizase, îl topise pe picioare, în scurt timp avea să-l ia somnul şi probabil că urma să o ţină tot aşa

în următoarele câteva zile. Avusese un suflet bun şi mă înfruptasem din el cu simţ de răspundere, la fel şi din viaţa lui. Acum, mulţumită mie, viaţa lui se scurtase cu câţiva ani.

Am încercat să nu mă gândesc la asta în timp ce-mi trăgeam rapid hainele pe mine. În schimb, m-am concentrat pe ideea că făcusem ce trebuise ca să-mi asigur mie supravieţuirea. În plus, stăpânii mei infernali îmi cereau să seduc şi să pângăresc la greu suflete de treabă. Probabil că m-aş fi simţit mai puţin vinovată în cazul bărbaţilor răi, dar ei nu mă ajutau să-mi îndeplinesc cota infernală.

Bryce părea mirat că plecam aşa, pe nepusă masă, dar era prea terminat să se mai opună. I-am promis că-l sun, fără să am de gând să-mi respect promisiunea, şi m-am strecurat afară din cameră pe când el se prelingea într-o stare de inconştienţă.

Abia trecusem pragul uşii de la ieşire că m-am şi transformat. Venisem la el sub forma unei tipe înalte cu părul castaniu, dar acum îmi reluasem corpul preferat de tipă minionă cu ochii verde spre căprui şi păr şaten care cocheta cu auriul. Asemenea unei mari părţi din viaţa mea, trăsăturile îmi treceau cu graţie de la o stare la alta, fără a se fixa vreodată cu adevărat pe una anume.

Mi l-am alungat pe Bryce din minte, exact cum procedam cu majoritatea bărbaţilor prin patul cărora treceam, şi am traversat oraşul spre ceea ce devenea puţin câte puţin a doua mea locuinţă. Era o clădire de apartamente cu faţada din stuc maroniu situată într-o zonă populată cu alte clădiri similare, care încercau cu disperare să fie pe cât de moderne puteau fi construcţiile noi din Seattle. Mi-am parcat Passat-ul în faţă, mi-am extras cheile din geantă şi am intrat înăuntru.

Apartamentul era tăcut, liniştit, înfofolit în pledul întunericului. Un ceas din apropiere m-a anunţat că era trei dimineaţa. În drum spre dormitor mi-am schimbat din nou aspectul,

renunţând la haine în favoarea unei cămăşi de noapte roşii.

Când am ajuns în pragul uşii, am încremenit şi mi s-a pus un nod în gât. Ai fi zis că după atâta timp m-am obişnuit cu el şi nu mă mai afecta în felul ăsta. Dar mă înşelasem şi păţeam la fel de fiecare dată.

Seth zăcea împrăştiat pe pat, cu un braţ întins deasupra capului. Avea respiraţia profundă şi neregulată, iar cearşafurile se răsuciseră în jurul corpului lui înalt şi subţire. Lumina lunii nu lăsa să i se vadă prea bine culoarea părului, dar la lumina soarelui castaniul deschis ar fi căpătat o nuanţă de roşcat strălucitor. Privindu-l, studiindu-l, am simţit că îmi creşte inima în piept. Nu mă aşteptasem să mai simt ceva asemănător pentru vreun bărbat, nu după atâtea secole de… vid. Bryce nu însemnase nimic, dar bărbatul de dinaintea mea era totul pentru mine.

M-am strecurat în pat lângă el şi instantaneu m-a cuprins cu braţul. Cred că o făcea instinctiv. Legătura dintre noi era aşa de profundă, încât nici în somn nu puteam sta departe unul de celălalt.

Mi-am lipit obrazul de pieptul lui Seth şi pielea lui mi-a încălzit-o pe a mea în timp ce adormeam. Vina pe care mi-o trezise faza cu Bryce s-a risipit şi în curând nu mai existau pe lumea asta decât Seth şi iubirea mea pentru el.

Aproape instantaneu m-am prelins într-un vis. Atât că de fapt nu participam la visul acela, cel puţin nu la modul activ. Mă priveam şi vedeam evenimentele derulându-se de parcă m-aş fi uitat la un film. Numai că, spre deosebire de un film, chiar simţeam fiecare detaliu. Imaginile, sunetele… erau aproape mai vii decât în realitate.

Cealaltă Georgina se afla într-o bucătărie, una pe care nu o recunoşteam. Era plină de lumină, modernă, mult mai mare decât îmi închipui că ar avea nevoie un non-talent într-ale bucătăriei ca mine. Georgina cea din vis stătea lângă chiuvetă,

cu mâinile până la coate în apă cu clăbuci, cu miros de portocale. Spăla vase de mână, lucru care m-a surprins pe mine cea reală, dar făcea o treabă de mântuială, lucru care nu m-a mai surprins. Pe podea zăcea bucăţi o maşină de spălat vase, ceea ce explica nevoia de efort fizic.

Dintr-o altă încăpere răzbătea melodia „Sweet Home Alabama”. Georgina cea din vis lălăia în timp ce spăla vasele şi simţeam, în felul ăla ireal, oniric, că e fericită. Era mulţumită, deborda de o fericire totală pe care cu greu o puteam înţelege. Chiar şi alături de Seth, rareori mă simţisem aşa, şi trebuie spus că eram al naibii de fericită cu el. Mi-era imposibil să-mi închipui ce mă putea face pe mine cea din vis să mă simt astfel, mai ales în timp ce duceam la îndeplinire un lucru aşa de banal precum spălatul de vase.

M-am trezit.

Spre surprinderea mea, era dimineaţă în bună regulă şi soarele strălucea. Nici nu simţisem când trecuse timpul. Visul păruse să dureze doar un minut, dar totuşi deşteptătorul din apropiere pretindea că trecuseră şase ore. Pierderea fericirii pe care o simţisem eu cea din vis mi-a strecurat un ghimpe în inimă.

Şi mai ciudat de atât era că mă simţeam… aiurea. Mi-a luat ceva până să îmi dau seama de problemă: eram epuizată, energia de care aveam nevoie ca să supravieţuiesc, energia pe care i-o furasem lui Bryce, se dusese aproape de tot. De fapt, acum aveam mai puţină decât înainte să mă culc cu el. Era ilogic. O porţie de energie ca aia ar fi trebuit să mă ţină cel puţin câteva săptămâni, însă eu eram aproape la fel de epuizată ca înainte de asta. Nu eram chiar pe zero încât să-mi pierd capacitatea de a-mi schimba aspectul, dar aveam nevoie de o nouă porţie în câteva zile.

— Ce e? s-a auzit vocea somnoroasă a lui Seth de lângă mine.

M-am rostogolit şi l-am văzut sprijinit într-un cot, privindu-mă cu un zâmbet uşor, dulce.

Nu voiam să-i explic ce se întâmplase pentru că în felul ăsta ar fi trebuit să-i dau detalii despre ce făcusem cu Bryce şi, deşi teoretic Seth ştia ce făceam ca să supravieţuiesc, totuşi, fericiţi sunt cei săraci cu duhul.

— Nimic, am minţit eu, experta în minciuni.

— Mi-a fost dor de tine azi-noapte, a spus el şi mi-a atins obrazul.

— Ba nu. Erai ocupat cu Cady şi O'Neill.

Zâmbetul i-a devenit uşor strâmb, dar chiar în timpul ăsta i-am zărit în priviri aerul ăla visător, interiorizat, pe care îl căpăta când gândul îi zbura la personajele din romanele sale. În lunga mea existenţă reuşisem să fac regii şi generalii să-mi cerşească iubirea, însă uneori nici măcar farmecele mele nu puteau concura cu oamenii care îi populau imaginaţia lui Seth.

Din fericire, nu ne aflam într-unul din acele momente şi atenţia lui s-a îndreptat din nou asupra mea.

— Nţ. Ei nu arată aşa de bine în cămaşă de noapte. Apropo, asta îmi aminteşte de Anne Sexton, de „inimioare de scorţişoară de la prăvălia cu dulciuri”.

Numai Seth ar fi fost în stare să recurgă la o poetă depresivă ca să-mi facă un compliment[1]. Mi-am coborât privirea şi mi-am trecut absentă mâna peste mătasea roşie.

— Aşa e, arată destul de bine, am recunoscut. Se prea poate să arăt mai bine în asta decât goală.

— Nu, Thetis, a spus batjocoritor. Nu e adevărat.

Am zâmbit, cum făceam întotdeauna când folosea numele ăsta de alint. În mitologia greacă, Thetis fusese mama lui Ahile, o zeiţă care avea puterea de a-şi schimba aspectul şi care fusese cucerită de un muritor perseverent. Apoi, cu o mişcare uluitor de îndrăzneaţă, Seth m-a trântit pe spate şi a început să mă sărute pe gât.

— Uşurel, am spus şi m-am împotrivit mai mult de formă. N-avem timp de aşa ceva. Am treabă. Şi vreau să-mi iau micul dejun.

— S-a marcat, a mormăit, avansând apoi spre gura mea.

Am terminat cu protestele. Seth se pricepea de minune să sărute. Avea genul ăla de sărutări care ţi se topesc în gură şi te copleşesc de dulceaţă, cam ca vata pe băţ.

Însă noi nu puteam avea parte de o topire în bună regulă. Ştia exact când să se oprească, se şi antrenase pe treaba asta, aşa că s-a desprins de buzele mele şi şi-a luat şi mâinile. Zâmbind încă, m-a privit cum zăceam deloc demnă, împrăştiată.

Am zâmbit şi eu, reprimându-mi regretul pe care îl simţieam de fiecare dată când se retrăgea.

Dar aşa mergeau lucrurile între noi şi, sincer, puseserăm la punct un sistem destul de performant,

dacă te gândeai la toate complicaţiile pe care le presupunea relaţia noastră. Prietenul meu Hugh spusese odată în glumă că toate femeile le răpesc sufletul bărbaţilor dacă sunt împreună destul de mult limp. În cazul meu nu era nevoie de ani de ciorovăială, un sărut prea lung avea acelaşi efect. Asta era soarta unui sucub. Nu eu făcusem regulile şi nu aveam cum să opresc transferul involuntar de energie pe care îl atrăgea după sine contactul fizic intim. Însă puteam hotărî dacă se ajungea la acel contact intim, şi aveam grijă să nu se ajungă acolo. Tânjeam după Seth, dar nu voiam să-i răpesc energia, aşa cum făcusem cu Bryce.

M-am ridicat şi eu, gata să mă dau jos din pat, dar cred că Seth era mai îndrăzneţ în dimineaţa asta. Mi-a cuprins talia cu braţele, m-a tras la el în poală, mi s-a lipit de spate şi şi-a îngropat faţa nerasă în gâtul şi părul meu. A inspirat greu şi adânc şi i-am simţit corpul tremurând. Apoi a expirat la fel de lent, de parcă ar fi încercat să-şi capete controlul, şi m-a strâns mai tare.

— Georgina, a şoptit, dezmierdându-mi pielea cu răsuflarea lui.

Am închis ochii şi în momentul ăla s-a terminat cu joaca. Ne-a învăluit o patimă negurie care ne mistuia de dorinţă, dar ne şi umplea de teama de urmări.

— Georgina, a repetat cu un glas scăzut, răguşit, şi am simţit că mă topesc iar. Ştii de ce se spune că sucubii li se arată bărbaţilor în somn?

— De ce? am întrebat cu un glas firav.

— Pentru că eu te visez în fiecare noapte.

În multe alte împrejurări, o asemenea afirmaţie ar fi sunat banal, dar venind din partea lui părea plină de forţă şi de pasiune.

Am strâns şi mai tare din ochi în timp ce prin mine se învârtejea un şuvoi de sentimente. Îmi venea să plâng. Voiam să fac dragoste cu el. Voiam să ţip. Uneori era prea mult. Prea multe

sentimente, prea mare primejdia. Prea mult, prea mult.

Am deschis ochii şi m-am întors ca să-i văd faţa. Ne-am privit în ochi, amândoi dornici de mai mult, dar incapabili să oferim sau să primim. Mi-am luat privirea de la el şi m-am strecurat plină de regrete din îmbrăţişarea lui.

— Hai să mergem să mâncăm.

Seth locuia în University District în Seattle, sau U-district cum îl numeau localnicii, la câţiva paşi de o mulţime de magazine şi de restaurante situate în apropiere de campusul Universităţii din Washington. Am luat micul dejun la o cafenea mică şi în curând discuţiile acompaniate de câte o porţie de omletă au alungat stânjeneala de mai devreme. După aceea am rătăcit pe University Way, ţinându-ne de mână. Aveam câteva treburi de rezolvat, iar el trebuia să se apuce de scris, dar cu toate astea nu prea ne trăgea inima să se despărţim.

Dintr-odată Seth s-a oprit.

— Georgina.

— Hm?

Privea ceva de pe partea opusă a străzii, înălţând din sprâncene.

— Uite-l pe John Cusack.

I-am urmat privirea neîncrezătoare spre locul în care într-adevăr se afla un bărbat care semăna cu domnul Cusack, fuma o ţigară şi stătea sprijinit de o clădire. Am oftat.

— Nu e John Cusack, e Jerome.

— Serios?

— Îhî. Ţi-am spus că seamănă cu John Cusack.

— Ai spus cuvântul-cheie: seamănă. Tipul ăla nu seamănă, chiar e el.

— Crede-mă, nu e. Îi sesizasem nerăbdarea lui Jerome, aşa că i-am dat drumul la mână lui Seth. Mă întorc imediat.

Am traversat strada şi, pe măsura ce se scurta distanţa dintre mine şi şeful meu, aura lui Jerome

mi se revărsa pe trup. Toţi nemuritorii au o amprentă personală unică, iar cea a unui demon ca Jerome era deosebit de puternică. O percepeam ca pe o mulţime de valuri învolburate de căldură, ca atunci când deschizi uşa la cuptor şi nu stai destul de departe.

— Foarte pe scurt, i-am spus. Îmi strici întâlnirea romantică. Exact ca de obicei.

Jerome a aruncat ţigara şi a stins-o cu pantoful negru de la Kenneth Cole. A aruncat în jur o privire dispreţuitoare.

— Aici? Fii serioasă, Georgie. Ce vezi tu romantic aici? Locul ăsta nu are nici măcar un milimetru de romantism.

Mi-am pus furioasă mâna în şold. Ori de câte ori Jerome dădeaa buzna în viaţa mea privată, de regulă atrăgea după sine o serie de incidente cu care nu voiam să am nimic de-a face. Ceva îmi spunea că nici de data asta nu avea să fie altfel.

— Ce vrei?

— Pe tine.

— Poftim? am spus şi am clipit nedumerită.

— Avem o reuniune în seara asta. Cu tot personalul.

— Chiar te referi la tot personalul când spui „tot personalul”?

Ultima oară când arhidemonul şef al oraşului Seattle ne strânsese pe toţi din zonă, ne anunţase că drăcuşorul local nu „se ridica la nivelul aşteptărilor”. Jerome ne lăsase pe toţi să ne luăm rămas-bun de la drăcuşor, apoi îl trimisese pachet pe bietul băiat în fundul iadului. Era o chestie tristă, dar apoi tipului îi luase locul prietenul meu, Hugh, aşa că îmi trecuse. Speram că reuniunea asta nu avea un scop similar.

Mi-a aruncat o privire stresată, în care se citea limpede că îl fac să-şi irosească timpul.

— Cam asta înseamnă „cu tot personalul”, nu?

— Când e?

— La şapte. La Peter şi Cody acasă. Să nu întârzii. Prezenţa ta este indispensabilă.

Rahat. Speram că nu urma să merg la propria mea petrecere de rămas-bun. Fusesem destul de cuminte în ultima vreme.

— Care e faza?

— O să afli când vii. Să nu întârzii, a repetat.

Demonul s-a îndepărtat de stradă, s-a afundat în umbra unei clădiri şi s-a făcut nevăzut.

M-a cuprins groaza. Niciodată nu puteai avea încredere în demoni, mai ales când aveau aspectul ciudat al unor vedete de cinema şi făceau invitaţii enigmatice.

— Toate bune? m-a întrebat Seth când m-am întors din nou la el.

După un scurt moment de meditaţie, am spus:

— Ca de obicei.

A preferat, cu înţelepciune, să nu continue subiectul şi într-un final ne-am despărţit, pentru ca fiecare să-şi vadă de treburile lui. Eram tare nerăbdătoare să aflu care era faza cu reuniunea, dar nu la fel de tare pe cât îmi doream să aflu ce mă făcuse să-mi pierd energia în timpul nopţii. Şi în timp ce îmi rezolvam problemele – alimente, schimbul de ulei, vizita la magazinul Macy's – în minte mi s-a derulat din nou rapid ciudatul vis. Cum era posibil ca un vis aşa de scurt să fie atât de intens? Şi de ce nu mi-l puteam scoate din minte?

Acest puzzle m-a distras atât de tare încât m-am trezit că s-a făcut ora şapte pe nesimţite. Am pornit mormăind spre locuinţa prietenului meu Peter, parcurgând în viteză drumul până la destinaţie. Super. Aveam să întârzii. Chiar dacă reuniunea asta nu mă privea pe mine şi o posibilă punere pe liber, aveam şanse să gust şi eu un pic din mânia lui Jerome.

Când am ajuns la o distanţă de vreo doi metri de uşa apartamentului, am simţit vibraţia amprentelor de nemuritori. Şi erau o mulţime. Am sesizat imediat aura familiară şi îndrăgita a

prietenilor mei. Am mai simţit şi altele şi am stat un pic, încercând să-mi aduc aminte cui le aparţineau; zona Puget Sound se putea lăuda cu o mulţime de slujbaşi ai iadului cu care nu aveam aproape niciodată de-a face. Printre ele era o amprentă personală pe care n-am recunoscut-o deloc. Şi mai era una… una care îmi părea aproape familiară, dar nu aş fi putut spune exact cui îi aparţinea.

Am dat să ciocănesc, însă am hotărât că o reuniune cu tot personalul merita ceva mai mult de o pereche de jeanşi şi un tricou, şi mi-am tras pe mine, prin schimbarea aspectului, o rochie maro cu decolteu adânc şi mâneci largi. Părul mi se aşezase într-un coc clasic. Am ridicat mâna ca să bat la uşă.

Mi-a deschis o femeie vampir plictisită de care abia dacă îmi aduceam aminte. A înclinat capul în semn de salut, apoi şi-a continuat conversaţia cu un alt vampir pe care îl mai văzusem o dată. Cred că lucrau prin Tacoma, care, după mine, putea la fel de bine să fie un cartier al iadului.

Prietenul meu, Hugh, un brunet cu un fizic impresionant, se plimba prin încăpere în timp ce vorbea cu însufleţire la telefonul mobil. Jerome zăcea într-un fotoliu cu un pahar de Martini. Ajutoarele lui, demoniţele scumpe la vedere, stăteau într-un colţ, retrase, ca de obicei. Peter şi Cody, bunii mei prieteni şi gazdele noastre, râdeau cine ştie din ce motiv în bucătărie împreună cu alţi slujbaşi ai iadului pe care îi cunoşteam vag.

Se putea la fel de bine să fie un cocteil obişnuit, un chef chiar. Am sperat că nu ni se pregătea niciun fel de cafteală, pentru că ceva de genul ăsta ar fi stricat bunătate de atmosferă. Nimeni nu-mi remarcase sosirea, mai puţin Jerome.

— Ai întârziat zece minute, a mârâit.

— Să ştii că e la modă…

Cuvintele mi-au fost curmate de o amazoană blondă şi înaltă care a venit în viteză spre mine.

— Ah! Tu eşti Georgina, dacă nu greşesc! Muream de nerăbdare să te cunosc.

Mi-am ridicat privirea dincolo de sânii adăpostiţi în sutienul din elastan mărimea DD şi am oprit-o în ochii mari, albaştri, cu gene imposibil de lungi. M-a cadorisit cu un zâmbet cu dinţi demni de un concurs de frumuseţe.

Aveam parte de puţine momente de amuţire, dar acum era unul. Păpuşa asta Bărbie în carne şi oase era sucub. Era nou-nouţă şi mă şi miram că nu scârţâie. Mi-am dat seama ce vârstă avea după amprenta personală şi după aspect. Niciun sucub cu mintea întreagă nu şi-ar fi luat un asemenea aspect. Se străduia prea tare şi adunase la grămadă o mulţime de dotări chipurile desprinse din fantezia oricărui bărbat. Rezultatul era că arăta ca un soi de Frankenstein care te făcea să salivezi, dar irealizabil din punct de vedere anatomic.

Fără să-mi sesizeze uluiala şi dispreţul, m-a prins de mână şi era gata-gata să mi-o frângă cu o strângere urieşească.

— Abia aştept să lucrez cu tine, a continuat ea. Nici nu-ţi închipui cât de pregătită sunt să semăn suferinţa în rândurile bărbaţilor din toată lumea.

Într-un final mi-a venit şi mie glasul.

— Tu cine… cine eşti?

— E cea mai bună prietenă a ta, m-a lămurit un glas din apropiere. Ei, ia te uită cum arăţi. Ce standarde înalte îi fixezi lui Tawny!

Spre noi şi-a făcut loc cu coatele un bărbat şi curiozitatea pe care mi-o trezise prezenţa celuilalt sucub s-a risipit ca cenuşa luată de vânt. Aproape că uitasem că mai era acolo, căci stomacul mi s-a făcut nod când am identificat amprenta misterioasă. Pe ceafă mi s-au prelins broboane de sudoare rece, care s-au topit în ţesătura fină a rochiei.

Tipul care se apropia era cam cât mine de înalt, deci nu prea înalt, şi era măsliniu. Pe cap avea mai multă pomadă decât păr, brunet la culoare. Avea un costum drăguţ, în niciun caz de-a gata. Buzele i s-au crispat într-un zâmbet când mi-a sesizat aerul perplex.

— Ia uite-o pe micuţa Letha, s-a făcut mare, acum e gata să se joace cu adulţii, nu?

Vorbise pe un ton scăzut, menit doar pentru urechile mele.

Acum, aşa cum stăteau lucrurile, nemuritorii asemenea mie nu aveau prea multe de care să se teamă pe lumea asta. Însă existau trei persoane de care mă temeam cumplit. Una dintre ele era Lilith, regina sucubilor, o făptură cu o asemenea putere şi frumuseţe încât aş fi fost în stare să-mi vând sufletul, încă o dată, pentru un sărut de-al ei. Cea de-a doua persoană era un nephilim pe nume Roman. Era fiul pe jumătate om al lui Jerome, şi avea motive întemeiate să vrea să dea de mine şi să mă distrugă într-o bună zi. A treia persoană care mă teroriza era bărbatul de dinaintea mea.

Numele lui era Niphon şi era drăcuşor, exact ca prietenul meu Hugh. Şi, asemenea oricărui drăcuşor, Niphon avea doar două însărcinări. Una era să se ocupe de treburile administrative ale demonilor. Cealaltă, cea principală, era să încheie contracte cu muritorii, ca să le cumpere sufletele în beneficiul iadului.

Iar el era drăcuşorul care îl cumpărase pe al meu.

Capitolul 2

Preţ de câteva secunde nu mai eram la petrecere. Amintirile m-au purtat pe faleza de la marginea târgului în care crescusem, la vârsta la

care cu greu puteam fi considerată adult după standardele zilelor noastre. Iar Niphon era şi el acolo, îmi zâmbea şi-mi promitea că avea toate răspunsurile şi putea face să dispară toate problemele mele…

Am clătinat din cap, mi-am alungat amintirile şi m-am întors la petrecerea la care participam.

Zâmbetul i s-a lăbărţat; era un zâmbet malefic care promitea lucruri şi mai malefice, şi se prea putea ca înaintea mea să se afle chiar şarpele din grădina raiului.

— Ştiam eu că ai un talent înnăscut, a spus el şi s-a apropiat de mine. Apoi a continuat cu un glas la fel de blând: Am ştiut asta din clipa în care te-am văzut. Abia aştept să aflu pe pielea mea cât de… experimentată ai devenit.

Războinica din mine s-a trezit şi a spus, dându-se înapoi:

— Numai să mă atingi şi îţi frâng gâtul.

— Ce lipsă de recunoştinţă, dacă te gândeşti că ai ajuns ce eşti acum mulţumită mie.

— Să nu te prind lângă mine.

A înaintat din nou şi inima mi-a luat-o la un asemenea trap încât le-ar fi produs un atac de cord majorităţii oamenilor.

Dintr-odată ne-a împresurat vocea lui Jerome şi am realizat că în încăpere se aşternuse liniştea.

— Las-o în pace, Niphon. A spus că nu vrea.

Drăcuşorul s-a oprit şi şi-a tras o faţă rugătoare.

— Haide, Jerome. Ce demon eşti tu de nu-ţi împărţi şi cu alţii bunurile?

— N-ai venit până aici să i-o tragi sucubului meu. Dacă nu poţi să-ţi faci treaba, pot să te înlocuiesc, să ştii.

În glasul lui Jerome se insinuase o ameninţare pe care nici măcar un dobitoc ca Niphon n-o putea ignora. Poate că până la urmă cineva avea să sfârşească în iad în noaptea asta. Dezamăgit, drăcuşorul a înclinat capul cu supuşenie şi s-a dat

înapoi. Însă privirea pe care mi-a aruncat-o mă avertiza că aveam să stăm noi de vorbă mai târziu.

M-am dus la Jerome şi i-am spus:

— Poate că ar fi trebuit să mă pui şi pe mine în temă mai devreme.

— Şi adică să vă stric bucuria, porumbeilor? Cum să fac aşa ceva eu, un romantic incurabil? În plus, ţi-am spus să vii devreme.

Hugh a închis telefonul, a venit spre noi şi m-a sărutat pe obraz.

— Bună, dulceaţă. Ni se pregătesc chestii importante.

Groaza care deja pusese stăpânire pe mine a crescut vertiginos.

— Adică?

— Adică ne reorganizăm. Regulile oraşului Seattle au fost rescrise. Mai primim un sucub, sau mai bine zis l-am primit deja.

Am rămas cu gura căscată şi în minte mi-au revenit cuvintele de mai devreme ale lui Niphon.

— Glumeşti.

— Mă tem că nu. Ţi-o prezint pe Tawny.

Robo-blonda s-a cabrat pe tocurile cui şi a dat să-mi strângă iar mâna, dar mi-am ţinut-o ferită, de teamă să nu-mi sfărâme oasele. M-am lipsit de un zâmbet şi i l-am făcut cadou.

— Bună, Tawny. Apoi m-am întors înapoi spre Jerome şi am dat din cap spre Niphon. Şi atunci ăsta ce face aici?

— Am achiziţionat-o, a explicat drăcuşorul.

„Achiziţionat” era modul mai delicat de a spune că îi cumpărase sufletul în beneficiul iadului, la fel cum făcuse şi cu al meu.

— E de datoria mea să stau şi să o supraveghez până se instalează şi îşi face prima victimă, a adăugat.

— Pentru mine n-a făcut nimeni chestia asta, mi-am amintit eu. Pe mine mai că m-ai aruncat în gura lupului.

Trebuise să o fac pe jucăria sexuală a unui crâşmar din Constantinopol timp de câţiva ani până să mă prind cum mergea treaba cu sucubii.

Niphon a ridicat din umeri.

— Astea-s noile reguli ale casei. Gândeşte-te numai cât timp avem la dispoziţie în felul ăsta ca să recuperăm timpul pierdut.

M-am uitat cu coada ochiului la Tawny, cu speranţa că dorinţa ei arzătoare de a distruge bărbaţii din întreaga lume însemna că avea să înveţe repede. Deşi, privindu-i fusta scurtă imitaţie de piele de leopard, aveam dubii.

— Minunat. Iar acum, dat fiind că sunt la curent cu toate, presupun că nu mai e cazul să stau…

Hugh a clătinat din cap şi dintr-odată a devenit prietenul meu, drăcuşorul, în loc de drăcuşorul cu mintea la afaceri. Îmi dădeam seama după expresia lui că nu avea să-mi placă ce urma să spună.

— Mai trebuie să ştii ceva. Timp de aproximativ un an de aici înainte trebuie să fii… ăăă, mentorul ei.

— Mentor, am repetat pe un ton neutru.

A dat din cap, lăsând impresia că mă înţelege. Jerome ne privea amuzat în timp ce discutam.

— Şi ce anume presupune chestia asta pentru mine?

Hugh şi-a aşezat servieta pe o măsuţă şi de acolo a scos un manual fotocopiat şi legat, genul de care fac cei de la Kinko's[2]. Şi mi l-a aruncat mie. L-am prins, dar era gata să mă dărâme. Chestia aia avea aproximativ opt sute de pagini.

Manualul oficial şi complet al mentorului în iniţierea sucubilor aflaţi în perioada de probă (Abreviat).

— Abreviat? am zis, răsucindu-mă spre Jerome. Spune-mi că în felul ăsta te răzbuni pe mine pentru că ţi-am scos pe nas că îţi dai cu Old Spice.

— Încă mai coc la asta, a spus demonul. Faza asta de acum e pe bune.

— Nu pot să fac aşa ceva, Jerome. N-am timp! Tu ştii câte treburi am pe rol? Încă o mai pregătesc pe noua directoare adjunctă la serviciu…

S-a ridicat cu o viteză care i-ar fi trezit admiraţie unui vampir. S-a aplecat spre mine şi pe faţa lui nu mai era nici urmă de amuzament.

— Oh, Dumnezeule, Georgie. Ce probă de egoism din partea mea să te smulg de lângă iubitul tău din specia umană, din librăria ta vitală omenirii şi de lângă restul de aberaţii din viaţa ta! Am să mă duc şi am să le spun şefilor mei că ai lucruri mai importante de făcut decât să te supui forţelor de care depinde nemurirea ta şi care te-ar putea şterge de pe faţa pământului cât ai zice peşte.

Am simţit cum mi se aprind obrajii. Nu prea-mi plăcea să dea cineva cu mine de pământ de faţă cu Niphon şi cu tot dream team-ul de malefici din Seattle.

— N-am vrut să sune aşa. Atât că…

— Nu e negociabil, m-a întrerupt şi am simţit cum vorbele lui mi se târăsc pe piele.

— Bine, Jerome, am spus înghiţind în sec.

Până şi eu ştiam când să cedez.

S-a lăsat liniştea şi pe faţa lui Niphon s-a instalat un rânjet.

— Mmm, un iubit din specia umană. Ce straniu. Abia aştept să aflu totul.

— Mie mi se pare drăguţ, a intervenit Tawny. Sper că-l faci să sufere.

— Povestea lor de dragoste este una despre descoperirea sinelui, a aruncat Hugh, cu o faţă impenetrabilă.

L-am săgetat cu privirea. Drept soluţie la problema cu sexul, Seth şi cu mine descoperiserăm că fiecare dintre noi îşi putea face lui însuşi ce nu-i putea face celuilalt. De fapt, nu le spusesem niciodată despre soluţia asta prietenilor mei, dar se prinseseră singuri.

Acum că spectacolul dramatic se sfârşise, restul celor prezenţi îşi pierduseră interesul faţă de mine. Însă nu şi Tawny, care a început imediat să-mi vorbească despre bucuria de a le sfâşia inima bărbaţilor şi de a-i privi cum plâng. Am scăpat de ea cât de repede am putut, m-am pierdut printre invitaţi şi am stat de vorbă cu cei pe care nu-i mai văzusem de ceva timp. Reuşeam de minune să zâmbesc şi să-i distrez pe ceilalţi, însă în tot acest timp mintea îmi procesa această nouă complicaţie. Când în sfârşit am dat de Cody, Peter şi Hugh îngrămădiţi într-un colţ, am răsuflat uşurată. Judecând după mina lor, era cea mai amuzantă fază la care fuseseră martori în ultima vreme.

Cody, care pentru un vampir era tânăr, dar bătrân în comparaţie cu Tawny, m-a cuprins cu braţul. Părul blond şi zburlit îi era îmblânzit sub forma unui ciot de codiţă. El era permanent relaxat şi vesel, iar „tinereţea" lui ne făcea întotdeauna pe noi ceilalţi să ne asumăm rolul de dădacă.

— Ce-o să ne mai distrăm. Ai dat de dracu'.

— Vezi să nu, am spus şi m-am făcut mică. Ce, crezi că mi-e frică de ea?

— Mie mi-e, a spus Peter, cuprins deodată de un fior.

Avea părul castaniu pe ducă şi purta haine casual, dar asortate perfect, până la şosetele cu romburi. Era un vampir cam trecut, aproape de vârsta mea, şi îi era mentor lui Cody. Până acum nu mă gândisem prea mult la relaţia lor mentor-ucenic. Întotdeauna păruse să se desfăşoare fără dificultate, dar trebuie spus că amicul Cody nu se compara cu Tawny.

I-am urmat privirea lui Peter spre noul sucub, care îi povestea ceva plin de însufleţire unei demoniţe ca o stană de piatră pe nume Grace. Judecând după giumbuşlucurile periculoase pe care le făceau sânii lui Tawny, te-ai fi aşteptat ca integritatea tricoului de pe ea să se apropie de sfârşit.

— Eu nu cred că ţi-e frică, a spus Hugh cu şiretenie. Eu cred că eşti invidioasă.

— Pe ce anume? Pe prostul ei gust în materie de modă? Pe bustul ei anormal de mare? N-am de ce să o invidiez.

— Cum spui tu. Am văzut ce faţă ai făcut când ai auzit că pr imim un nou sucub. Pare-se că cineva n-o să mai fie singura fată din gaşca noastră.

— Şi?

— Aşa că o să avem o surioară nouă pe lângă care să ne gudurăm şi să ne agităm. Va trebui să împărţi lumina reflectoarelor cu ea.

— Ba nu împart nimic, am spus indignată.

— Deci chiar te deranjează, a spus Peter râzând. Abia aştept să înceapă să zboare fulgii.

— Soarta ei e în mâinile tale, a spus Cody.

— Ar trebui să-i spui să te strige „don'şoara Georgina", a adăugat Hugh, trăgându-şi un accent sudist. Sau cel puţin „coniţă".

Prezenţa lui Niphon şi predica lui Jerome îmi tăiaseră tot cheful.

— N-o fac eu pe mentorul. E aşa de chitită să termine cu populaţia masculină a planetei că nici măcar n-are nevoie de mine.

Cei trei bărbaţi au mai făcut un schimb de rânjete, iar Cody a scos nişte sâsâieli şi nişte miorlăieli, zgâriind prin aer, vezi Doamne cum că ne păruim noi două.

— Nu e deloc amuzant, am spus.

— Ba cum să nu? a replicat Cody. În plus de asta, nu vrei să-ţi ajuţi semenii? Unde-ţi sunt bunătatea şi spiritul filantropic?

— Cred că am renunţat la ele când mi-am vândut sufletul iadului, ce zici de faza asta?

Peter a dat din mână.

— Astea-s detalii. Ne aflăm în perioada în care lumea lasă deoparte rivalităţile mărunte şi animozităţile. Trebuie să intri în spiritul

sărbătorilor. Te pomeneşti că nici măcar nu ţi-ai pregătit bradul de Crăciun.

— Anul ăsta nu-mi iau.

— Poftim? a exclamat Peter şi i s-a şters orice urmă de zâmbet de pe faţă.

— Rahat. Ai făcut-o de oaie, a spus Hugh. Deja mi-am luat o săpuneală pentru că nu-mi cumpăr brad de Crăciun.

— Tu eşti un soi de Scrooge[3], i-a spus Peter, privindu-mă încă pe mine. Nimeni nu se aşteaptă din partea ta să te bucuri de venirea sărbătorilor. Dar Georgina… tu n-ai avut brad de Crăciun anul trecut?

— Ba da. Da' i-a dat cineva foc la cheful din ajunul Crăciunului.

— Am fost şi eu şi nu-mi aduc aminte de aşa ceva, a spus Peter.

— Tu erai beat, deja căzuseşi sub masă.

— Ce scârbă de om e în stare să dea foc unui brad de Crăciun?

Hugh şi cu mine am făcut schimb de priviri.

— Excelentă întrebare, am remarcat sec.

— Tu i-ai dat foc? l-a întrebat Peter pe Hugh, speriat.

— Nu, a răspuns drăcuşorul. Carter.

— Un înger ţi-a dat foc la bradul de Crăciun? a exclamat Cody.

El nu fusese cu gaşca noastră anul trecut în decembrie, deci povestea asta era o noutate pentru el. Şi se pare că şi pentru Peter.

— Mda. Nici mie nu mi-a scăpat ironia situaţiei, am spus. Avea scrumiera prea aproape de o creangă ce atârna.

— Eu cred că ţi-a făcut o favoare, a spus Hugh. Acum poţi să-ţi iei unul de plastic. E mai simplu de întreţinut. Nu mai trebuie să-l uzi, ai terminat şi cu animăluţele din pădure. În plus de asta, poţi să iei unul care să se asorteze cu casa ta. Ai remarcat că al lui Peter e verde-ocean-scos-din-pepeni?

— Ba e verde-mare-istovită, a spus cel vizat cu un oftat.

Le-am urmat privirea spre monstruozitatea de brad de Crăciun al lui Peter: trei metri de ace cu o formă impecabilă, împodobiţi cu beteală aurie şi ornamente din sticlă roşie. Totul era asortat. De fapt, brusc am realizat că se potrivea cu costumaţia lui Peter. Bradul arăta ca cei expuşi în magazine. Verdele stelei multicolore cu pietre chipurile preţioase din varf scotea chiar în evidenţă albastrul din „verdele-mare-istovită.

— Bine măcar că n-ai pus şi un înger în vârf, am spus. Pentru că ar fi fost ceva anapoda în chestia asta. Ai fi avut în persoana lui un piroman la pândă.

— N-ai decât să glumeşti – a spus vampirul –, dar e musai să-ţi iei brad de Crăciun. Ah, da, şi mai trebuie să alegi un nume pentru Moş Crăciun secret.

— Iar faci chestia asta? am mormăit.

— Stai să aduc cana, a spus şi a mers sprinten în partea cealaltă a bucătăriei.

I-am privit pe ceilalţi doi şi am spus:

— Un vampir obsedat de Crăciun. N-am auzit în viaţa mea un lucru mai ciudat.

— Nu e mai ciudat decât un înger care dă foc la un brad de Crăciun, a subliniat Cody.

Peter s-a întors cu o cană cu un ren desenat pe ea în care erau câteva hârtiuţe împăturite şi mi-a întins-o.

— Nu mai sunt prea multe. Alege.

Am luat o hârtiuţă şi am deschis-o. Carter.

— Mama mă-sii, am tras eu o sudalmă. Crăciunul ăsta chiar îmi stă în gât.

— Ba nu e adevărat, a spus Peter. Atât că trebuie să-ţi iei brad şi ia să vezi apoi ce bine o să te simţi.

Privirea mi-a rătăcit de la stea în jos, spre Tawny şi Niphon.

— Ba trebuie s-o tai de aici, le-am spus şi mi-am lăsat paharul pe blat.

Mi-am luat la revedere de la ei şi am mai înghiţit câteva tachinări din cauza noii mele însărcinări de mentor. În drum spre ieşire, l-am auzit pe Jerome spunându-i lui Grace:

— … dar eu o să fiu plecat din oraş câteva zile.

Dintr-odată am realizat că trebuie să-l întreb ceva.

— Auzi, Jerome?

S-a întors de la demoniţă şi mi-a aruncat o privire nerăbdătoare. În cât mai puţine cuvinte m-am priceput, i-am relatat cum mă trezisem fără energia pe care o furasem cu o noapte înainte. Jerome m-a ascultat, cu un aer plictisit.

— Ce-ai făcut azi-noapte? Ţi-ai schimbat la greu aspectul? Ai fost la vreun concurs de cultură generală sau la vreun campionat de haltere?

Nu era nevoie să-mi spună el ce fel de activităţi îmi puteau irosi energia.

— Niciuna din variante. Am dormit doar. Şi am visat, de fapt.

— Visele îi epuizează doar pe oameni, nu şi pe noi, a spus sec. Că de-aia are iadul de muncă. Văzându-mi expresia feţei, a oftat şi a spus: Probabil că nu e nimic, Georgie. Şi epuizarea psihică are efectul ăsta. Poate că ţi-ai petrecut toată noaptea luptându-te inconştient cu tentaţia sexului.

Nu prea-mi plăcea răspunsul lui în doi peri, dar nu aveam ce face. Am plecat de la petrecere şi am mers acasă, conducând de data asta cu o viteză rezonabilă. Imediat ce am intrat în casă, am aruncat manualul ăla cretin pe jos şi a aterizat cu un „paf” care a făcut podeaua să se cutremure şi pe pisica mea, Aubrey, să-şi înfoaie coada.

— Scuze, am mormăit şi am scărpinat-o pe căpşorul cu pete negre drept consolare.

M-am târât spre dormitor şi l-am sunat imediat pe Seth de pe mobil.

— Salut, a spus el.

— Salut. Trebuie să vii la mine în noaptea asta.

A urmat o pauză.

— Aş putea, dar…

— Haide, mă! N-o să-ţi vină să crezi prin ce-am trecut. Ne vine un sucub nou.

Iar a urmat o pauză.

— Nu prea ştiu ce să răspund la aşa ceva.

— Ştiu eu, mişcă-ţi fundul încoace. Am nevoie de tine.

— Thetis… sunt aşa de aproape de final. Mai am patru capitole. Şi mi-a venit o idee cât eram la micul dejun…

Am mormăit. Iar o luasem în barbă de la Cady şi O'Neill. Înainte să-l cunosc pe Seth în realitate, îl idolatrizasem de la distanţă pentru geniul lui literar şi-i devoram romanele. Acum ştiam întunecatul adevăr despre cum e să fii iubita autorului de succes.

Când a auzit că tac, a adăugat fără chef:

— Dar dacă ai nevoie de mine…

— Nu, nu. Stai liniştit. Nu-i nimic.

— Nu pari să vorbeşti serios. Ştiu eu cum sunteţi voi, femeile. Spui chestia asta, dar apoi o să ai un dinte împotriva mea tot restul vieţii, la propriu.

— Nu, serios. E în regulă. Şi aşa ne vedem mâine. În plus, imediat ce sar din rochia asta, o să mă scurg în lumea viselor.

Nici prin gând nu-mi trecea să mă apuc de manualul ăla.

— Porţi rochie?

— Îhî.

— Mai devreme nu purtai rochie. Cum arată?

M-am pus pe râs.

— Oooh… vrei să faci sex la telefon cu mine?

— Sex la telefon? Da' de unde. Nici măcar n-am avut o primă întâlnire la telefon.

— Nu e chiar aşa de complicat. Uite cum funcţionează, eu îţi spun ţie că rochia are un decolteu foarte adânc şi că nu am nimic pe dedesubt. Apoi tu îmi spui cum te apropii de mine şi mi-o dai jos şi apoi îmi mângâi…

— Dumnezeule. Nu! Nu vreau să facem aşa ceva.

Tipic. Era în stare să scrie scene de sex care incendiau paginile sau dialoguri destul de inteligente încât să mă impresioneze până şi pe mine. Dar dacă îl puneai să vorbească despre lucrurile astea, i se tăia răsuflarea. Era timid în prezenţa altor persoane, i se făcea frică dacă se afla în grupuri mari şi se simţea mult mai bine adoptând poziţia ascultătorului nebăgat în seamă. Îl compătimeam, dar uneori mi-era greu să-l înţeleg dat fiind cât de des eram eu în centrul atenţiei. Îmi plăcea să cred că lucrurile se îmbunătăţiseră un pic de când eram împreună, dar mai avea cale lungă.

— E nevoie de antrenament. Uite, te ajut eu. Imaginează-ţi. Mă aplec în genunchi şi te deschei uşurel la pantaloni…

— Uite ce e. Dacă tu chiar vrei să facem chestia asta, cu mare plăcere; mă duc la calculator şi îţi trimit un mesaj…

— Dumnezeule mare. Hai, du-te să-ţi scrii cartea.

Am închis şi m-am aşezat pe pat. Doamne! Ce mai turnură luase sfârşitul ăsta de săptămână! Fie că-mi plăcea, fie că nu, am presupus că fusese o chestiune de timp până să ni se alăture un nou sucub. Cu trecerea anilor, Seattle se mărise consiserabil, iar eu nu puteam face mai mult de atât. Dar un sucub neexperimentat? Pe care să trebuiască să-l pregătesc eu? Dacă n-aş fi ştiut că asemenea decizii administrative nu-i aparţineau demonului, l-aş fi acuzat că o face special. Era genul de chestie pe care Jerome ar găsi-o amuzantă. Dar de ce nu luaseră o antisocială

profesionistă, care să-şi facă meseria fără să mă calce pe mine pe bătături?

Iar Niphon… ei bine, el fusese lovitura de graţie. Nu-mi plăcea să mi se aducă aminte de trecutul meu şi nici pe el nu-l plăceam. Ceva îmi spunea că nu mă are la inimă, deşi n-aş fi putut spune de ce. Îmi cumpărase sufletul şi serviciile mele îi stăteau etern la dispoziţie. Ce altceva mai figura în ecuaţia asta? „Aşteaptă şi o să vezi”, m-a avertizat un glas ce mi-a şoptit în minte. M-am cutremurat. Nici că se putea un moment mai potrivit să-şi înceapă Tawny cariera.

Dintr-odată, nu mai aveam chef să mă scurg în lumea viselor. Voiam să ies. Nu ca să fac vreo victimă sau ceva de genul ăsta… pur şi simplu să ies pe afară, să beau ceva, să flirtez un pic. Poate aşa mai reparam din dezastrul prin care trecusem.

M-am dus în centru, la The Cellar, cârciuma preferată a nemuritorilor din zonă. După cheful de lansare la apă a lui Tawny de azi-noapte, mă îndoiam că aveam să dau de vreun cunoscut pe acolo. Un moment de singurătate era exact ce-mi trebuia. Totuşi, când am intrat în barul înţesat şi m-am strecurat printre clienţii care se distrau şi-şi serveau băuturile, o senzaţie de răcoare mi-a dezmierdat simţurile de nemuritoare şi m-a trimis cu gândul la cristal, la ozon.

Am scrutat mulţimea şi în sfârşit am dat de Carter, aşezat la o masă rotundă în cealaltă parte a încăperii. Cel mai puternic înger din zona Seattle şi cel care îmi dăduse mie foc la bradul de Crăciun mă simţise şi el şi pe buze i s-a înfiripat un zâmbet de bun venit. Deşi, cum era şi firesc, nu venise la reuniunea iadului la care participase tot personalul, avea obiceiul să iasă cu gaşca mea. La început asta mă uimise, dar de atunci începusem să-l consider o constantă în viaţa mea, deşi una ciudată şi prost îmbrăcată.

Însă mai uimitor decât să-l văd aici în noaptea asta era suita lui, trei îngeri şi un om, pe care nu-i

mai văzusem niciodată. M-au privit cu toţii plini de curiozitate şi, în cazul unuia dintre ei, de dispreţ. Mă rog. N-avea decât să mă dispreţuiască. Nu avea şanse o biată şleahtă de îngeri să-mi vină de hac după tot ce îndurasem azi. Însă tovarăşii lui Carter îmi păreau ciudaţi; nu ştiam că lucra cu alţii în gaşcă. Fără voia mea, m-a cuprins curiozitatea şi m-am întrebat ce anume îi făcuse să se adune – şi nu oricum, ci în prezenţa unui om.

Sesizându-mi atenţia, Carter mi-a făcut cu ochiul şi m-a invitat cu un gest abia schiţat să vin, spre uluiala a doi dintre îngeri. Am dat şi eu din cap, în semn de încuviinţare, dar mai întâi am trecut pe la bar ca să-mi iau un cocteil cu vodcă.

Când am pornit spre ei un minut mai târziu, mi-am tras cea mai obraznică atitudine de sucub de care am fost în stare şi m-am aşezat pe un scaun lângă Carter.

— Ia te uită, am spus. Văd că au rămas copiii singuri acasă. Şi suntem cu toţii invitaţi la dezmăţ, este?

— Aşa umblă vorba, a spus el şi şi-a trecut absent mâna prin părul blond, lung până la bărbie.

Dacă nu greşeam eu, era prima oară când îl avea curat în ultima jumătate de an. Probabil că oaspeţii ăştia erau de seamă.

— Şi se mai spune că una dintre ai tăi are statut de invitată permanentă, a adăugat.

— N-am chef să vorbesc despre asta, dacă nu te deranjează, am spus cu o strâmbătură.

— Să ne aşteptăm la o păruială, ceva, cât de curând?

— E răsuflată. Vrei să mă prezinţi şi restului colegilor de clasă?

Faza asta a făcut-o să râdă pe una dintre îngeriţe. Avea pielea bronzată ca lumea şi un păr brunet care strălucea ca mătasea, şi mi-a întins mâna cu un licăr vesel în priviri.

— Eu sunt Yasmine. Iar tu eşti Georgina.

Am dat şi eu din cap, incapabilă să-mi reţin un zâmbet. Cel pe care mi l-a oferit ea în schimb m-a umplut de căldură şi de bucurie. Mai ştii, poate că unii îngeri nu erau chiar aşa de răi de fapt. Din fericire a avut reacţia asta, pentru că tovarăşii ei păreau mai puţin entuziasmaţi să mă cunoască.

— Eu sunt Whitney, a spus o alta încet, o negresă drăguţă care avea părul împletit în miriade de codiţe.

Dovedea un bun gust în materie de vestimentaţie care se ridica la standardele mele şi purta ochelari ochi-de-pisică ce-i dădeau un aer dulce şi înţelept. Strângerea ei de mână s-a lăsat un pic aşteptată, dar până în final a venit.

L-am privit şi pe celălalt înger şi aşteptam o reacţie. Avea părul castaniu-închis şi ochii albaştri, la pachet cu o faţă prelungă şi îngustă. În expresia lui am citit clar dezaprobarea şi o răceală suverană. Abia ăsta era comportamentul pe care îl asociam eu cu îngerii. Pentru o clipă, am crezut că nici măcar nu avea să deschidă gura. Apoi a spus cu o crispare infinită:

— Eu sunt Joel.

Dar nu a însoţit vorbele cu niciun fel de strângere de mână.

Apoi m-am întors spre om. Mi-a zâmbit şi el larg, la fel de entuziasmat ca Yasmine, şi şi-a dat părul destul de lung şi negru din ochi.

— Vincent Damiani. Mă bucur să te cunosc.

— Şi eu, am spus şi i-am aruncat lui Carter o privire şireată. Şi eu care nici nu credeam că ai prieteni.

— Te pripeşti, fiică a lui Lilith. Şi-a sorbit din băutura care aducea a whisky fără gheaţă. Au venit cu treburi.

— Oooh. Afaceri tainice îngereşti, carevasăzică. Ce puneţi la cale? Vreţi să aflaţi câţi îngeri încap în vârful unui ac cu gămălie[4], sau faceţi lobby pentru proclamarea unei zile naţionale a căţeilor drăgălaşi?

Privirea de gheaţă a lui Joel a mai pierdut vreo zece grade.

— Doar nu-ţi închipui că o să ne discutăm treburile de faţă cu o seducătoare aflată în slujba răului?

Yasmine i-a tras un cot şi a dat ochii peste cap.

— Glumeşte.

— Asta vrea ea să te facă să crezi, a avertizat-o el. Eu unul unul de gând să las garda jos în timp ce încearcă să se folosească de vicleana şi sinistra ei putere de seducţie.

L-am cadorisit cu un zâmbet leneş, languros, şi m-am rezemat de spătarul scaunului, aşezându-mă picior peste picior, prilej cu care fusta mi s-a ridicat pe coapse.

— Iubitule, dacă aş face apel la vicleana şi sinistra mea putere de seducţie, ai fi primul care şi-ar da seama.

Obrajii i s-au colorat într-un roşu aprins şi l-a fixat pe Carter cu privirea.

— Nu ştiu ce-ţi închipui că faci aici, dar trebuie să scapi de ea.

Carter nu s-a agitat.

— E inofensivă, dacă nu cumva eşti un zeu care droghează oamenii sau nephilim. Sau un scriitor introvertit.

Yasmine a tresărit şi veselia i-a fost înlocuită de sobrietate.

— Nu glumi pe tema nephilimilor.

— De fapt – a continuat Carter, indiferent la spusele ei – e foarte posibil să rezolve ea mica noastră problemă. Georgina, nu te deranjează să o faci pe gazda, nu? Vincent are nevoie de o locuinţă cât stă în oraş.

Am ridicat surprinsă din sprâncene. Vincent mi-a interpretat greşit tăcerea şi a adăugat repede:

— Nu-i nimic dacă nu vrei. În fond, nici nu mă cunoşti. Înţeleg că situaţia e stranie.

— Nu ştiu ce să zic, am spus, şi mai curioasă să aflu care era faza cu gaşca asta de ciudaţi. Dacă garantează îngerii pentru tine… ce să zic, nici că puteai găsi o recomandare mai bună de atât. Dacă nu te deranjează să dormi pe canapea, n-am nimic împotrivă.

— Eşti o bijuterie de sucub, a proclamat Carter.

Joel era gata-gata să se înece cu băutura lui. Judecând după cât de înţepat era, mă îndoiam că bea alcool, probabil Kool-Aid sau Pepsi, mai exact Pepsi fără zahăr.

— Ai înnebunit? a exclamat. E sucub. Nu-l poţi supune la aşa ceva. Gândeşte-te la sufletul lui.

— Ei nu-i plac băieţii buni, a explicat Carter. De regulă. N-o să ai nicio problemă.

Yasmine i-a aruncat lui Vincent o privire jucăuşă.

— Oricum, nu e chiar aşa de bun.

— Carter… a dat să spună Joel.

— Ţi-am spus că e de încredere. Gata. Ai cuvântul meu. În plus, n-o să pună niciun fel de întrebări, iar el o să stea într-un loc accesibil cât timp voi căutaţi.

Când am auzit cuvântul „căutaţi”, am tresărit. Începea să se contureze ceva.

— Ce căutaţi?

Linişte mormântală. Whitney şi-a încrucişat braţele, iar Vincent şi-a sorbit din băutură.

— Bine, m-am prins. Mi-am terminat cocteilul dintr-o înghiţitură. E informaţie confidenţială. Tăcere deplină, să se audă musca etc.

Yasmine a zâmbit din nou.

— E adorabilă, Carter. Nu-i de mirare că o ţii prin preajmă.

Apoi a început să ne povestească despre un alt sucub pe care îl cunoscuse în Boston, schimbând subiectul cu o dezinvoltură demnă de Carter. Bănuind la ce mă gândesc, Carter mi-a

prins privirea şi a zâmbit larg, iar eu am dat ochii peste cap exasperată.

Cu toate astea, pe măsură ce se derula seara, am constatat că îmi place enorm Yasmine. Ea, Vincent şi Carter monopolizau mare parte din discuţii şi, deşi îngerii nu erau la fel de distractivi ca restul prietenilor mei, grupul ăsta mi se părea şi el distractiv în felul lui. De asemenea, înjurau şi beau mult mai puţin, dar ce să zic, nimeni nu e perfect.

La închiderea barului, l-am luat pe Vincent cu mine, dar nu înainte ca Joel să-l avertizeze în privinţa sfinţeniei sufletului omenesc. Vincent l-a ascultat răbdător, dând din cap în părţile esenţiale ale discursului.

— Întotdeauna se poartă în felul ăsta? l-am întrebat în drum spre casă.

— Nu se poate abţine, a spus Vincent şi a râs. Are intenţii bune, atât că îşi face griji din cauza mea.

— Tu îţi faci griji?

— Nu. Eşti destul de drăguţă, dar sunt liniştit. Deja iubesc pe cineva.

Eram gata-gata să glumesc că asta nu îl proteja de nimic, că sedusesem destui tipi care credeau că sunt îndrăgostiţi. Însă ceva din glasul lui mi-a curmat zeflemeaua. După felul în care vorbise, părea să sugereze că dragostea chiar îl putea feri de mine şi de celelalte rele din lumea asta. Vorbea ca un invincibil şi dintr-odată m-a cuprins tristeţea.

— Mă bucur pentru tine, am spus domol.

Mi-a aruncat o privire.

— Eşti de treabă pentru un sucub.

— Destul încât să-mi spui ce căutaţi aici tu şi cu Super Prietenii tăi?

— Nu, a spus şi a tras un zâmbet.

Când am ajuns acasă, l-am instalat pe canapea şi i-am adus un teanc de pături ca să-i ţină de cald. În majoritatea timpului temperatura din

apartamentul meu era ridicată, dar eram în decembrie şi acea parte din mine care încă îşi amintea de vremurile în care mă ghemuiam lângă focul plăpând simţea că nicicând nu erau destule pături.

În curând m-am dus la culcare, eu însămi îngropată sub grămada de aşternuturi. Însă de data asta n-am mai visat.

Capitolul 3

După un somn zdravăn, a doua zi de dimineaţă m-am dus la serviciu un pic mai optimistă. Mi-am spus că probabil Tawny deja repurtase succese noaptea trecută şi Niphon era în drum spre aeroport. În plus de asta, în curând aveam să-l văd pe Seth, din moment ce făcuse din locul meu de muncă, Emerald City, Librărie Cafenea, locul său de creaţie. Mda, nu mă aştepta o zi prea rea.

Din cauza sarcinii cu complicaţii a fostei mele şefe, de curând mă alesesem cu postul ei. Asta presupunea că fostul meu post de director adjunct era vacant şi până la urmă o angajaserăm pe Maddie Sato, care întâmplător era sora lui Doug celălalt director adjunct. Fusese o probă incredibilă de favoritism şi Doug făcuse o criză şi se plânsese că îi scăzuse gradul de cool-itate cu zece puncte. Şi aşa Maddie locuia cu el. Venuse în vizită după recenta lui internare în spital şi nu mai plecase. Avea o a doua slujbă de scriitoare independentă, colaboratoare a unei reviste feministe, şi, acum că lucra şi la Emerald City, avea o sursă mai stabilă de venit.

Îmi plăcea Maddie. Era isteaţă şi competentă şi avea un simţ al umorului drăcesc care îmi era pe plac. Se pricepea să interacţioneze cu clienţii şi se arăta mereu politicoasă la locul de muncă. De

exemplu, te trezeai că se lasă absorbită într-o discuţie cu Seth pe teme „scriitoriceşti” şi se descurca de minune. Însă când venea vorba de lucruri de natură amicală, interpersonală, abilităţile ei sociale lăsau un pic de dorit. Odată, după o discuţie critică despre literatură, Seth făcuse o aluzie la copilăria ei şi ea înmărmurise. Mă amuzase să-l văd faţă în faţă cu cineva şi mai stingher în societate, dar în mare măsură eram dezamăgită că recidivase. Reuşisem să o fac să iasă din carapacea ei, ştiam cât de amuzantă putea fi şi voiam să vadă toată lumea lucrul ăsta.

Astăzi am văzut-o la etaj, în cafenea, la masa pe care şi-o adjudecase Seth cu laptopul lui. Pare-se că nu era una din zilele dedicate literaturii, pentru că stătea şi Doug cu ei şi cei doi fraţi păreau să discute aprins. Seth se afla între ei şi părea să-şi dorească cu disperare să fie oriunde altundeva. Mi-a surprins privirea şi s-a uitat rugător la mine. Am tras special un scaun aproape de el, forţându-l pe Doug să se dea mai încolo. Nu ştia nimeni că eu şi cu Seth suntem împreună, iar fraţii Sato erau aşa de prinşi în discuţie că nici nu şi-au pus întrebări din pricina mişcării cu scaunul.

— Care e faza? am întrebat. Sper că are legătură cu soarta magazinului de-a oprit din lucru întreaga echipă managerială.

Sărbătorile erau la o azvârlitură de băţ şi în ultima vreme era o adevărată nebunie aici.

Maddie a avut delicateţea de a părea jenată, amintindu-şi dintr-odată care îi erau îndatoririle. A deschis gura să spună ceva, dar Doug a întrerupt-o.

— Ilustra mea soră e o scârbă fără inimă.

Maddie a dat ochii peste cap:

— I s-a năzărit ceva în legătură cu Beth.

Am oftat şi am spus:

— Uite ce e, dacă te referi la faza aia când a purtat jambiere la serviciu…

— Nu-mi aduce aminte de chestia aia, a bombănit Doug.

— Ilustrului meu frate i-a intrat în cap o idee năstruşnică, cum că Beth tocmai s-ar fi despărţit de cineva, a explicat Maddie.

S-au uitat amândoi la mine de parcă s-ar fi aşteptat să pun lucrurile la punct. Uluită, mi-am plimbat privirea de la unul la altul.

— Şi ce e aşa de năstruşnic la chestia asta?

— De fapt e răcită, a explicat Maddie. A şi spus că e răcită şi de-aia îşi trage nasul.

— Se preface că ar fi răcită, a strigat Doug. În ce lume bolnavă şi anormală trăim dacă numai un nemernic ca mine remarcă suferinţa oamenilor? Ce Dumnezeu, are ochii roşii ca racul.

— E răcită, a repetat Maddie neînduplecată. S-a mai gândit un pic, apoi a adăugat: Sau poate are vreo alergie.

— În luna decembrie?

Cei doi au continuat ciorovăiala. Lângă mine, Seth se străduia să pară serios, dar făcea o treabă de mântuială. I-am studiat buzele pe care i se aşternuse un zâmbet, încântată de forma lor şi amintindu-mi senzaţia pe care mi-o dădeau. Mi-am îndreptat din nou atenţia asupra celor doi fraţi, delectându-mă cu spectacolul. Într-un final, după încă vreo cinci minute, mi-am adus aminte că eram acolo pe post de şefă, nu de angajat care trage firma în piept.

— De ce îi daţi aşa de mare importanţă? m-am interesat.

— Pentru că se înşală, a spus Doug. Şi asta încerc să dovedesc.

Maddie a oftat şi a spus:

— Parcă ai fi un copil de doişpe ani.

— Nu e adevărat, a replicat şi i-a dat una în braţ.

— Gata, până aici. Tu treci la casa de marcat, i-am spus lui Doug. Iar tu, la mine în birou, i-am spus lui Maddie.

— Ooo, ai dat de dracu', a tachinat-o Doug.

— Îi arăt cum să proceseze comenzile, am mârâit.

Ochii lui Maddie au licărit de nerăbdare şi în obrajii ei rotunzi şi-au făcut apariţia două gropiţe. Era o devoratoare de sarcini noi.

— Favoritisme între femei, a spus Doug. Pe ea o placi mai mult decât pe mine, nu? Nu-i nimic, mie poţi să-mi spui, rezist.

— Hai, valea, amândoi. Imediat cobor şi eu.

Cei doi au plecat, şi m-am uitat la Seth.

— De-asta n-am eu copii, i-am spus.

Desigur, nu era adevărat, absolut deloc. Sucubii pur şi simplu nu puteau avea parte de copii.

— Deşi… cred că de fapt Doug are dreptate. Am meditat un pic, apoi am continuat: Oricât ar părea de nebunesc. Am văzut-o pe Beth la venire.

— Maddie e o scriitoare bună şi o femeie tare deşteaptă, dar nu e prea atentă la oamenii din jurul ei, a spus Seth cu un zâmbet.

— Credeam că e valabil în cazul tuturor scriitorilor, am replicat şi i-am aruncat o privire uşor ironică.

— Unii sunt mai răi decât alţii.

— Mă şochează faza asta. Ai mers cu ea în maşină preţ de vreo patru ore, nu? Despre ce naiba aţi vorbit?

— Despre literatură.

— Ce n-aş da să fie aşa de relaxată şi în preajma altora, în afară de mine şi de Doug, am spus cu un oftat. Tipa e amuzantă foc. Ei i-a venit ideea să dăm pe maşina lui Doug cu spray cu panglici când a zis că Betty Friedan era la ciclu când a scris Mistica feminităţii.

— Nu sunt sigur că aş cataloga aşa ceva drept amuzant foc, ci mai degrabă înspăimântător. În plus, ideea a fost a ta, mi-a împrospătat el memoria. Voi două sunteţi periculoase. Chestia cu furtul de suflete pare o joacă de copii pe lângă ce faceţi tu şi cu Maddie.

Am zâmbit larg. Avea dreptate. Nu avusesem prin preajmă prea multe femei în ultima sută de ani şi acum descoperisem ce pierdusem.

— Habar n-ai tu. Dincolo de stânjeneala pe care o arată în public, de mult nu m-am mai simţit aşa de bine cu cineva.

— Serios?

— Desigur, persoanele de faţă se exclud.

— Mă rog, cum zici tu.

— Hei, am spus şi mai că l-am luat de mână, dar apoi mi-am amintit că eram în public. Nu se compară cu tine. Tu găteşti mai bine şi săruţi mai bine.

— Nu realizasem că ai încercat şi cu ea.

— Doar ştii că mă înnebunesc după scriitori.

Zâmbetul mi-a pierit un pic când gândul mi-a zburat la un alt subiect. Toată dimineaţa rumegasem problema cu pierderea de energie, mai ales că în noaptea asta sau mâine aveam să-mi caut următoarea victimă.

Jerome mă expediase repede, dar, ca de obicei, eu nu puteam renunţa la subiectul ăsta. Am decis că aveam să-i fac o vizită prietenului meu Erik Lancaster, muritorul şi sursa noastră locală de cunoştinţe oculte. În mare parte din situaţii părea să ştie mai multe decât amicii mei.

L-am invitat şi pe Seth şi a fost de acord să mă însoţească. Ce mă bucuram! De multe ori mă gândisem că era bine pentru el să stea de vorbă cu un alt muritor care avea frecvent de-a face cu lumea supranaturalului. Iar momentul ăsta era la fel de nimerit ca oricare altul.

***

Seth a trecut pe la mine pe acasă după program şi am pregătit o cină rapidă în cuptorul cu microunde înainte să ieşim. În timp ce coboram scările din clădirea în care stau, m-a tachinat iar din cauza lui Maddie.

— Aţi lucrat ceva timp în birou. Eşti sigură că n-aţi stat de pupăceală?

— Doar un pic, l-am asigurat.

A râs, m-a prins de mână şi l-am tras spre mine; buzele ni s-au întâlnit într-un sărut şi, pe când căldura trupului lui mă punea pe jar, nu aveam nici cel mai mic dubiu care era cel mai bun lucru din viaţa mea. După câteva momente de dulceaţă, am urmat rutina şi ne-am desprins unul de altul, iar reticenţa fiecăruia dintre noi a făcut ca separarea să ne fie neîndemânatică.

— Mda, i-am spus. Categoric ea nu sărută la fel de bine ca…

M-am întrerupt şi m-am strâmbat când l-am simţit pe Niphon apropiindu-se de noi. Îi simţeam amprenta de nemuritor slinoasă şi cu aromă de mosc şi m-am îndepărtat de Seth ca să mă uit furioasă către drăcuşorul ce se apropia. Când m-a văzut, mi-a făcut cu mâna.

— Scuză-mă o clipă, am mormăit. Am sărit treptele şi m-am aşezat înaintea lui Niphon ca să nu se apropie destul cât să ne audă Seth vorbind. Ce vrei?

— Ia vezi cum te porţi, Letha, a ţâţâit el. Sucubii trebuie să fie fermecători şi cordiali tot timpul. A aruncat o privire în spatele meu. Ăla e iubitul tău din specia umană? Mi-l prezinţi şi mie?

— Mai bine te-ai duce învârtindu-te. Parcă trebuia să stai cu ochii pe Tawny.

— Asta am şi făcut, a spus vesel. De-aia am venit la tine. Azi noapte am urmărit-o. Era destul de încrezătoare în talentele ei, dar i-a fost destul de greu să stabilească o întâlnire amoroasă până la urmă. Biata de ea. Se pare că o să dureze mai mult până să se instaleze decât am bănuit. Din fericire, am să stau cu ea până la sfârşit.

Îngrijorarea lui în care se simţea ironia şi-a atins ţinta, exact aşa cum îşi dorise el.

— Doar asta ai venit să-mi spui? Pentru că eu una trebuie să plec, am treabă.

— Sigur, sigur, a spus cu un zâmbet afectat şi a făcut un gest spre Seth. N-am vrut să-ţi stric momentul de pasiune, deşi părea gata să se răcească.

Deodată i-am citit pe chip că a înţeles.

— Nu te culci cu el, nu-i aşa? Nobilul simţ etic te împiedică să-i absorbi energia. Bietul bărbat, a spus Niphon şi a râs. Ah, Letha. Eşti una dintre cele mai fascinante fiinţe pe care le-am cunoscut vreodată.

I-am întors spatele şi am pornit furtunos spre Seth.

— Hai să mergem.

— Cine era tipul? a întrebat pe când ne îndepărtam.

— E un drăcuşor. Şi un mare dobitoc.

Şi la un cvartal mai departe auzeam încă râsetul batjocoritor al lui Niphon, dar am încercat să-l ignor în timp ce Seth şi cu mine mergeam spre maşina lui. Era destul de iritant să-mi aud prietenii luându-mă peste picior din cauza lui Seth, însă din partea lui Niphon era de-a dreptul insuportabil. Din fericire, m-am calmat până să ajungem pe stradă. În schimb, m-am concentrat asupra vizitei la Erik şi, speram eu, a dezlegării misterului.

Erik avea un magazin în Lake City care se numea Taine S.R.L. Din nefericire, se afla într-un mall, dar totuşi îţi dădea un sentiment de intimitate. Lumina discretă răspândea seninătate şi bolborositul unor fântâni mici se împletea cu delicatele acorduri de harpă ce se revărsau dintr-un CD player. Fiecare colţişor liber era înţesat de cărţi, bijuterii, lumânări şi statuete, iar în aer plutea o aromă dulce de Nag Champa[5].

— Drăguţ, a spus Seth, rotindu-şi privirea împrejur când am intrat.

Erik, care stătea în genunchi în spatele unui teanc de cărţi, şi-a ridicat privirea. Îşi lăsase mustaţă de când nu-l mai văzusem şi îmi plăcea

contrastul pe care îl făcea părul lui cenuşiu cu pielea neagră. Pe chip i-a înflorit un zâmbet cald.

— Domnişoară Kincaid, ce plăcere neaşteptată. Şi ai venit şi cu un prieten.

S-a ridicat şi a venit la noi, întinzându-i mâna lui Seth.

— Erik, ţi-l prezint pe Seth Mortensen. Seth, el este Erik.

Şi-au dat mâna.

— E o plăcere să vă cunosc, domnule Mortensen. Vă aflaţi în compania unei persoane încântătoare.

— Da, a spus Seth zâmbind şi el la rândul lui. Aşa este.

— Dacă avem noroc – am spus cu glas mieros – poate are Erik timp de o ceaşcă de ceai. Nu serveşte decât decofeinizat, aşa că ar trebui să fii mulţumit.

— Sigur că am timp, a spus Erik. Mă îndoiesc că există vreun bărbat care să nu aibă timp pentru dumneata, domnişoară Kincaid.

Când Erik s-a dus să pună de ceai, l-am tachinat pe Seth.

— Uite că e cineva care mă apreciază şi pe mine. Pe el n-ai să-l vezi să mă lase de izbelişte pentru o carte.

— Dacă nu mă înşeală memoria, adori cărţile astea. În plus, cum altfel pot să-ţi menţin standardul de viaţă cu care te-ai obişnuit?

— Dacă nu mă înşeală memoria, eu am plătit ultima oară când am ieşit.

— Mda, aşa e. Voiam să te las să faci pe femeia emancipată ca să nu mă trezesc că-mi vandalizezi maşina împreună cu Maddie.

Când ne-am început şueta în jurul măsuţei din colţ a lui Erik, spre surprinderea mea l-am auzit pe Seth antrenându-l pe Erik într-o discuţie despre cum e să fii muritor printre nemuritori. De obicei Seth nu era aşa de deschis, şi m-am întrebat cât de tare îl preocupă bizareria cu nemuritorii.

— Îmi tulbură percepţia asupra scurgerii timpului, a spus Erik. Văd oameni precum domnişoara Kincaid care sunt veşnic tineri şi frumoşi. Şi am sentimentul că nici nu a trecut timpul. Apoi mă privesc pe mine şi văd noi riduri apărute, simt durerea de oase şi realizez că am să rămân în urmă… ei vor continua să modeleze lumea fără mine, a spus şi a oftat, mai degrabă meditativ decât trist. Mi-aş dori să văd ce se mai întâmplă.

— Mda, a spus Seth, spre surprinderea mea. Avea privirea întunecată, solemnă. Înţeleg ce vrei să spui.

L-am privit şi am zărit ceva ce nu mai remarcasem până acum. Ştiam că probabil se gândeşte la viitor şi la propria moarte, aşa fac toţi muritorii, dar numai acum realizam cât de mult se gândea de fapt la lucrurile astea. Privindu-i pe cei doi bărbaţi, mi-am adus aminte că amândoi aveau să moară până la urmă şi am simţit un sloi de gheaţă în inimă. Preţ de o clipă, aproape că l-am văzut şi pe Seth la fel de ridat şi de cărunt ca pe Erik.

— Mai discutăm mult pe teme din astea morbide, băieţi? am întrebat, încercând să adopt o mină nonşalantă. N-am venit aici să deprim pe toată lumea. Vreau să-l trag pe Erik de limbă.

— Trage, a spus el.

— Ei bine… ştii că am nevoie de, ăăă, vitalitate şi energie ca să supravieţuiesc, nu? Ce afirmaţie idioată. Normal că ştii. Ieri de dimineaţă când m-am trezit, toate rezervele mele erau pe zero.

— E normal, nu? a spus Erik după un moment de meditaţie. Cu timpul se duce.

— Nu aşa de repede. Mai ales că… — m-am oprit şi brusc am realizat că poate nu fusese o idee prea bună că-l adusesem pe Seth aici – ăăă, făcusem plinul cu o noapte înainte.

Amândoi bărbaţii şi-au păstrat un aer neutru.

— Şi nu ai făcut nimic extraordinar?

— Nu. Jerome crede că e de la stres. Am ridicat din umeri şi am continuat: Nu cred că am fost chiar aşa de stresată. Am avut… un vis ciudat… dar nimic stresant.

— Visele au forţă, a spus Erik. Şi uneori stresul ne poate epuiza mai tare decât ne închipuim. Din nefericire, ştiu puţine despre vise, dar…

S-a încruntat şi dintr-odată s-a pierdut în sine.

— Dar ce?

— Cunosc pe cineva care e posibil să te poată ajuta. Cineva care e specialist în vise.

— Cine?

Suna promiţător.

A durat ceva până să răspundă şi când în sfârşit a vorbit, părea nefericit că trebuie să rostească acele cuvinte.

— Cineva care are un loc asigurat în lumea dumitale. Se numeşte Dante Moriarty.

— Nu se poate să fie numele lui adevărat, am chicotit.

— Nu e, deşi sunt convins că vreun drăcuşor sau vreun demon din anturajul dumitale îl recunoaşte indiferent ce nume ar avea. E un şarlatan… printre altele. Şi se consideră şi magician.

— Am permanent de-a face cu oameni decăzuţi, am precizat. Aşa că nu mă deranjează prea tare.

— Adevărat, mi-a dat Erik dreptate.

Însă părea tulburat, lucru care m-a uimit. Deşi el nu era un om rău, interacţiona frecvent cu mine şi cu alţii de felul meu fără să clipească, şi mă întrebam care putea să fie faza cu omul acesta încât să-l neliniştească aşa de tare.

— Am să-ţi fac rost de datele lui.

A căutat cartea de vizită a lui Dante, iar eu m-am uitat prin magazin în timp ce Seth era la toaleta

din spate. Bătrânul negustor mi-a dat cartea de vizită când a găsit-o.

— Îmi place foarte tare domnul Mortensen.

— Mda, şi mie.

— Da, mi-am dat seama.

Mi-am ridicat privirea de la o vitrină cu brăţări, aşteptând să continue.

— În prezenţa celuilalt vă purtaţi într-un fel de care probabil nici nu sunteţi conştienţi. Aşa reacţionează de regulă cei ce se iubesc… dar mai e ceva. Sunteţi tot timpul conştienţi de existenţa celuilalt, cred eu, chiar şi când nu sunteţi împreună. Parcă scânteiază aerul dimprejurul vostru.

Nu ştiam ce să răspund la aşa ceva. Îmi plăcea, dar mă şi intimida un pic.

— N-am mai întâlnit pe cineva de felul dumitale care să-ţi semene, domnişoară Kincaid. A ezitat, şi atitudinea de om înţelept şi sigur pe sine a lăsat locul nesiguranţei, atitudine neobişnuită la el. Nu ştiu cum o să se termine povestea asta.

În clipa aia a apărut Seth şi a realizat că ne întrerupsese. Şi-a plimbat privirea de la mine la Erik şi i-am pus mâna pe braţ, ca să-l liniştesc.

— Eşti gata de plecare?

— Sigur.

Am cercetat şi restul vitrinei cu bijuterii, observând doar în treacăt obiectele de acolo. Deodată, ceva mi-a reţinut privirea şi m-am aplecat deasupra uneia din casete.

— Erik, de unde ai chestiile astea?

El şi cu Seth au privit peste umărul meu.

— Ah, da, a spus Erik. La inelele bizantine te referi. Le-a făcut acelaşi artist care ţi-a făcut colierul cu simbolul egiptean.

— Artistul ăsta are un deosebit simţ al detaliilor istorice. Seamănă perfect cu originalul.

A ocolit tejgheaua şi a luat tava pe care erau inelele. Am luat unul dintre ele. Era un inel simplu, de aur. În loc de piatră montată avea un disc neted

şi drept, aproape de dimensiunea unei monede de zece cenţi, pe care erau gravate litere greceşti.

— Ce înseamnă? a întrebat Seth.

Am încercat să-i explic străvechiul obicei.

— Este o binecuvântare, ca o rugăciune pentru cuplu. Trebuie să fi fost o verighetă.

Am mai studiat încă unul, cu Hristos şi Fecioara Maria; un altul avea reprezentaţi un bărbat şi o femeie miniaturali, stând în faţă.

— Am avut şi eu un inel aproape la fel ca ăsta, am spus încet, răsucindu-l în mâini.

Niciunul dintre bărbaţi nu a spus nimic şi în final l-am pus înapoi pe tavă.

În drum spre casă, Seth m-a întrebat cu blândeţe:

— Ce s-a întâmplat cu inelul tău?

— Nu contează, am spus, privind pe fereastră.

— Spune-mi.

Nu am răspuns şi nici el nu m-a mai întrebat. Când am ajuns înapoi la mine acasă, nu era nici urmă de Vincent şi mi-am închipuit că s-a dus să învestigheze cu îngerii lui Charlie. Pe masa din bucătărie erau împrăştiate ziare; se pare că-i plăcea să fie la curent cu ultimele evenimente. Cu alea morbide, aş spune eu. Unul dintre titluri era despre un caz de care auzisem deunăzi, cu un nebun care îşi omorâse soţia după ce avusese o viziune în care o văzuse cu un alt bărbat. Uneori muritorii făceau lucruri înfiorătoare. Mă rog, de multe ori.

Seth s-a aşezat pe canapea şi s-a aplecat înainte, cu mâinile împreunate. Simţisem încă din maşină că se îmbufnase din cauză că nu-i răspunsesem.

— Thetis…

— Vrei să afli despre inel.

— Nu contează chiar aşa de mult inelul. Numai că… te-am mai văzut în starea asta. Te necăjeşte ceva, ceva de care îţi aduci aminte, dar despre care nu vrei să vorbeşti cu mine. Sunt zile în care am senzaţia că nu-mi spui nimic.

M-am aşezat lângă el, evitând să-l privesc în ochi, aşa cum făcea el deseori.

— Ba îţi spun destule lucruri.

— Nu şi despre trecutul tău.

— Eu am o grămadă de trecut şi vorbesc tot timpul despre el.

— Mda… presupun că aşa e, a spus, mângâindu-mi absent mâna. Dar nu vorbeşti şi despre trecutul tău de când erai umană, de dinainte să devii sucub.

— Şi? Contează? Tu eşti acum cu mine, ştii ce fel de om sunt acum.

— Aşa e. Şi iubesc omul care eşti acum. Dar în acelaşi timp vreau să ştiu ce e important pentru tine. Ce a făcut din tine ceea ce eşti acum. Vreau să ştiu ce te face să suferi ca să te pot ajuta.

— Nu trebuie să ştii asta ca să mă cunoşti. Trecutul meu de fiinţă umană nu are niciun fel de influenţă, am spus cu răceală.

— Eu nu cred asta.

Din nou n-am răspuns.

— Nu ştiu nimic despre acea parte din viaţa ta, a continuat. Nu-ţi ştiu numele adevărat, cum arăţi în realitate. Unde ai crescut. Nici măcar nu ştiu câţi ani ai.

— Să ştii că nu eşti singurul. Sunt o mulţime de lucruri pe care nici tu nu mi le spui, i-am amintit, încercând să-i distrag atenţia.

— Ce vrei să afli?

— Păi… am spus şi am scotocit după ceva despre care nu ştiam mare lucru. Niciodată nu vorbeşti despre tatăl tău. Despre felul în care a murit.

Seth mi-a răspuns imediat, fără să şovăie.

— Nu sunt multe de spus. A murit de cancer când eu aveam treisprezece ani. Psihologul la care ne-a dus mama a spus că m-am retras într-o lume a fanteziei ca să fac faţă situaţiei.

M-am sprijinit cu capul de umărul lui, conştientă că avea să-mi explice în detaliu tot ce

voiam să ştiu, în felul supus, specific lui Seth. Era chiar o ironie dacă te gândeai la cât de reticent era în mod normal la discuţii, dar aşa funcţiona el. Credea că într-o relaţie trebuie să existe sinceritate şi oamenii să-şi dezgolească sufletul. Cred că avea dreptate, dar sufletul meu avea prea multe părţi întunecate pe care nu voiam să le împart cu el. Părţi care mă temeam să nu-l sperie.

Îl cunoşteam destul de bine pe Seth încât să realizez că nu avea să mai insiste în seara asta, dar în acelaşi timp simţeam că e jignit şi dezamăgit. Nu mă întreba toate astea ca să mă supere, ci din afecţiune sinceră. Din nefericire, asta nu uşura situaţia şi m-am războit cu propria-mi anxietate şi durere de mult reprimată ca să încerc să-i ofer ceva, orice, orice care să-i demonstreze că făceam eforturi pentru relaţia noastră. Aspectul şi numele pe care le avusesem erau pierdute pentru mine, un desuet memento al femeii pe care o abandonasem în negura timpului, chiar dacă Niphon insista să-mi zică Letha. Seth nu avea să afle niciodată lucrurile astea.

Am stat mult timp unul alături de celălalt şi încercam să mă hotărăsc la ce puteam să renunţ. Într-un târziu, am reuşit să-mi smulg de pe limbă următoarele cuvinte:

— Am crescut în Cipru.

Atmosfera a devenit tensionată în timp ce amândoi aşteptam ce avea să urmeze.

— La începutul secolului al V-lea. Nu ştiu exact în ce an m-am născut. Nu prea ţineam noi cont de lucrurile astea.

A răsuflat. Nici nu realizasem că îşi ţinuse respiraţia. Uşurel, cu grijă, m-a cuprins cu braţul şi m-a sărutat pe cap.

— Mulţumesc.

Mi-am îngropat faţa în umărul lui, fără să ştiu de ce mă ascundeam. Abia dacă îi dădusem câteva informaţii, doar câteva mărunţişuri. Totuşi pentru mine era un lucru important că dezvăluisem acel

locşor din mine de care voiam să mă ascund. Mă simţeam expusă, vulnerabilă, fără a înţelege pe deplin care era motivul. Seth mi-a mângâiat uşor părul.

— Inelul e din perioada aia? a întrebat.

Am dat din cap lipită de el.

— Atunci presupun că acum valorează o avere.

— L-am pierdut, am şoptit.

Trebuie să-mi fi sesizat suferinţa din glas, pentru că m-a strâns mai tare şi a spus:

— Îmi pare rău.

Am mai stat un pic împreună în noaptea aia, dar ştiam că vrea să se ducă acasă şi să lucreze. Nu puteam să-i refuz aşa ceva şi l-am dat afară, deşi aveam sentimentul că ar fi rămas dacă i-aş fi cerut lucrul ăsta.

Imediat ce-a plecat, m-am dus în dormitor şi am închis uşa. M-am aplecat în genunchi în faţa dulapului deschis şi am scos cutie după cutie, împrăştiindu-le la întâmplare prin cameră. Simţului meu organizatoric îi lipsea ceva – să spunem, simţul organizatoric – şi mi-a luat ceva timp până să mă orientez printre grămezile de nimicuri. Într-un final, am scos o cutie de pantofi acoperită de praf.

Am ridicat capacul şi am simţit că mi se taie răsuflarea. Înăuntru zăceau scrisori vechi, îngălbenite, împreună cu câteva fotografii. Printre hârtii era o cruce grea de aur atârnată de un şnur tocit, alături de alte câteva mici comori. Am scotocit pe acolo până am dat de ce căutam: un inel de bronz, înverzit de vreme.

L-am ţinut în mână, şi încă mai reuşeam să disting cuplul gravat de pe discul montat. Era destul de grosolan făcut, dar totuşi semăna foarte bine cu exemplarele moderne ale lui Erik. Mi-am trecut degetele pe marginile inelului fără să-mi dau seama ce fac. Am încercat chiar să mi-l pun pe deget, dar nu mi se potrivea. Fusese creat pentru

nişte degete mai mari decât cele pe care le aveam eu acum, dar am refuzat să mi le aduc la dimensiunea potrivită prin schimbarea aspectului.

Am mai ţinut inelul preţ de câteva minute, gândindu-mă la Seth şi la Cipru şi la tot soiul de lucruri. În sfârşit, nemaisuportând durerea din adâncul meu, am pus inelul înapoi în cutia lui şi am ascuns-o din nou în dulap.

Capitolul 4

A doua zi m-am dus la adresa de pe cartea de vizită a lui Dante. Era în Rainier Valley, care nu era tocmai un cartier sărăcăcios, dar nici nu găseai acolo prea multe elemente de înaltă societate. La adresa respectivă se afla un magazin mic, înghesuit între o frizerie şi un supermagazin cu aspect dubios. În geam atârna o firmă din tuburi de neon roşu reprezentând cuvântul „MEDIUM”. „I” -ul se arsese. Sub cuvântul ăsta era un carton pe care scria de mână: „Chiromanţie cartomanţie”.

Am intrat pe uşă, făcând clopoţeii să sune. Interiorul s-a dovedit a fi la fel de sărăcăcios precum exteriorul. Lângă un perete era o tejghea îngustă. Restul spaţiului micuţ şi dezolant era pustiu, cu excepţia unei mese rotunde acoperite cu o faţă de masă din catifea roşie pe care erau arsuri de ţigară. Pe ea era un glob de cristal de prost gust. Locul ăsta era un adevărat deşert în comparaţie cu magazinul cald şi primitor al lui Erik.

— O clipă, s-a auzit un glas de dincolo de o uşă deschisă din spate. Trebuie să…

În încăpere a intrat un bărbat şi, când m-a văzut, s-a oprit. Avea vreun metru optzeci, părul brunet prins într-o coadă, o barbă de două zile, jeanşi şi un tricou negru simplu. Avea în jur de patruzeci de ani, cred, şi era destul de drăguţ. M-a

măsurat din cap până în picioare şi mi-a aruncat o privire şireată, de cunoscător.

— Bună. Ia te uită ce avem noi aici. A dat capul într-o parte, studiindu-mă încă. Nu eşti om, asta e sigur. Demon? Nu, nu eşti destul de puternică. Vampir? Nu… la ora asta, imposibil.

— Ăăă… am dat să spun şi m-am oprit, surprinsă că simţea ceva din mine.

Nu avea amprentă de nemuritor; categoric era fiinţă umană. Probabil că era ca Erik, am realizat eu, un muritor care avea capacitatea de a simţi lumea nemuritorilor, deşi nu era destul de priceput încât să spună exact ce anume eram. Am hotărât că nu are sens să recurg la subterfugii şi am spus:

— Sunt sucub.

— Ba nu, a spus clătinând din cap.

— Ba da.

— Ba nu.

Nu puteam să cred că port discuţia asta.

— Ba dacă-ţi zic.

— Ba nu. Sucubii au ochii ca nişte tăciuni aprinşi şi aripi de liliac. Toată lumea ştie chestia asta. Nu poartă jeanşi şi pulover. Sau cel puţin ar trebui să ai sânii mai mari. Ce mărime ai, 75C, pe acolo?

— D, am spus indignată.

— Dacă zici tu…

— Uite ce e, sunt sucub, şi pot să-ţi demonstrez. Mi-am schimbat aspectul adoptându-l pe cel al mai multor tipuri de femei, după care m-am întors la forma mea obişnuită. Vezi?

— Fir-aş al dracu'!

Aveam sentimentul că se joacă cu mine.

— Tu eşti Dante?

— Deocamdată. S-a apropiat şi mi-a strâns mâna, păstrându-mi-o într-a lui, apoi mi-a întors-o cu palma în sus. Ai venit să-ţi citesc în palmă? Îţi arăt cum să-i schimbi aspectul ca să ai un viitor fericit.

Mi-am retras mâna.

— Nu, mersi. Am venit pentru că am nişte întrebări… întrebări la care Erik Lancaster crede că ai putea să-mi dai un răspuns.

Zâmbetul lui Dante a pălit. A dat ochii peste cap şi s-a dus la tejghea.

— Hm, el te-a trimis.

— Ce vrea să însemne asta? Erik e prietenul meu.

Dante s-a sprijinit cu spatele de tejghea şi şi-a încrucişat braţele pe piept.

— Normal că e prietenul tău. Naivul ăsta e prieten cu toată lumea. Dacă renunţa la atitudinea aia de falsă pioşenie şi ar fi acceptat să lucrăm împreună, până acum eram putred de bogaţi.

Mi-am amintit de ce spusese Erik despre Dante, cum că ar fi un şarlatan şi un candidat sigur pentru iad. Eu nu-i simţeam vibraţiile negative, dar categoric era o anume duritate în atitudinea lui, ceea ce făcea afirmaţia lui Erik mai plauzibilă.

— Erik are anumite standarde, am spus cu tărie.

— Minunat, a spus Dante râzând. M-am pricopsit şi cu un sucub bântuit de o falsă pioşenie. Ce-o să mă mai distrez.

— Uite care e treaba, poţi să-mi răspunzi la întrebare? Nu durează mult.

— Sigur, a spus el. Am timp, cel puţin până la următorul val de clienţi.

Judecând după amărăciunea din glasul lui pe când făcea un gest spre camera goală, am dedus că nu mai avusese parte de valuri de clienţi de mult timp.

— Noaptea trecută am visat ceva, i-am explicat. Când m-am trezit, mi se scursese toată energia.

— Eşti sucub. Chipurile. Se mai întâmplă şi lucruri din astea.

— Ce n-aş da să nu-mi servească toată lumea povestea asta. Nu era ceva normal. Şi cu o noapte

înainte fusesem cu un bărbat. Aveam rezerve de energie, ca să spun aşa.

— Ai făcut ceva apoi care să ţi-o fi consumat?

Nici ceilalţi nu ratau întrebarea asta.

— Nu. M-am dus pur şi simplu la culcare. Dar visul… a fost foarte ciudat. Nu ştiu cum să explic. Foarte, foarte viu. N-am mai simţit niciodată aşa ceva.

— Ce anume ai visat?

— Ăăă, o maşină de spălat vase.

Dante a oftat şi a spus:

— Te-a plătit cineva să vii aici şi să faci mişto de mine?

Scrâşnind din dinţi, i-am povestit visul.

— Şi atâta tot? a întrebat când am terminat.

— Îhî...

— Ce vis jenant.

— Ştii ce semnificaţie are?

— Probabil că trebuie să-ţi repari maşina de spălat vase.

— Nu e stricată!

Şi-a îndreptat spatele şi a spus:

— Îmi pare rău, în cazul ăsta nu pot să-ţi fiu de folos.

— Erik a spus că asta e specialitatea ta.

— Da, cam aşa ceva. Dar uneori un vis e pur şi simplu un vis. Sigur nu vrei să-ţi citesc în palmă? Sunt numai porcării, dar măcar pot să inventez ceva ca să n-ai sentimentul că ai bătut drumul de pomană.

— Nu, eu vreau să ştiu ce e cu porcăria aia de vis. Cum se poate să fie pur şi simplu un vis din moment ce m-am trezit stoarsă de energie?

Dante a venit iar lângă mine şi şi-a dat de pe faţă o şuviţă rebelă.

— Habar n-am. Nu-mi dai destule informaţii. De câte ori ai visat chestia asta?

— Doar o dată.

— Atunci poate că e doar o întâmplare, puştoaico.

Am pornit spre uşă.

— Hm, mersi pentru „ajutor”.

Dante a venit iute după mine şi m-a prins de braţ.

— Stai un pic. Vrei să ieşim să bem ceva?

— Poftim?

— Îmi asum riscul de a-mi supăra clientela şi închid magazinul pe ziua de azi. E un bar super pe aproape. Au Budweiser la halbă, e numai un dolar halba când dau cu reducere. Fac eu cinste.

M-am strâmbat, plină de dispreţ. Nu ştiam ce e mai absurd în situaţia asta, faptul că Dante îşi închipuia că aş ieşi cu el, sau că aş bea bere Budweiser. Atractivitatea nu-i putea compensa ciudata personalitate.

— Scuze. Am prieten.

— Nu vreau să fiu prietenul tău. Mă mulţumesc şi cu o partidă ieftină de sex.

L-am privit în ochi. Erau cenuşii, ca ai lui Carter, dar lor le lipsea nuanţa de argintiu. Mă aşteptam să urmeze o glumă, dar în ciuda rânjetului bine înfipt, Dante părea să vorbească serios.

— De ce Dumnezeu îţi închipui că aş vrea să am o partidă ieftină de sex cu tine? Chiar aşa de uşoară îţi par?

— Zici că eşti sucub. Tu prin natura ta eşti uşoară. Şi chiar şi fără aripile de liliac şi ochii ca doi tăciuni aprinşi, eşti destul de drăguţă.

— Nu ţi-e teamă pentru sufletul tău? Chiar dacă era decăzut cum insinuase Erik – dar eu încă nu simţeam chestia asta – tot avea să fie afectat dacă se culca cu mine. Aşa li se întâmpla tuturor muritorilor. Desigur, cunoscusem mulţi bărbaţi, şi buni şi răi deopotrivă, care fuseseră dispuşi să-şi pună sufletul în pericol de dragul sexului.

— Nţ. Nu prea mai am de mult suflet. Aş face-o doar ca să mă simt bine. Uite, dacă vrei să

sărim faza cu berea, putem să trecem direct la treabă. Întotdeauna mi-am dorit să i-o trag cuiva pe masa aia de acolo.

— Eşti ceva de speriat, am spus şi am împins uşa.

— Haide, s-a rugat el. Sunt destul de meseriaş. Şi auzi, poate că stresul îţi vine de la slaba prestaţie în pat a iubitului tău şi ea e aia care îţi iroseşte energia.

— Imposibil, i-am spus. Nu facem dragoste.

A urmat un moment de linişte, apoi Dante a dat capul pe spate şi a râs.

— Ţi-a trecut prin cap că poate chestia asta te stresează? Evident, maşina de spălat vase este o metaforă pentru viaţa sexuală în paragină, care apoi te obligă să speli vasele „de mână”.

Am plecat şi am mers înapoi la librărie, unde puteam avea parte de puţin respect. Mare expert în vise se mai dovedise şi Dante ăsta… Acum înţelegeam de ce nu prea-l avea Erik la inimă. În acelaşi timp, începeam să mă întreb dacă nu cumva avea dreptate lumea. Poate că mă epuizasem psihic, poate că visul era pur şi simplu un vis.

Aproape ajunsesem la librărie când am primit un telefon.

— Domnişoară Kincaid? a spus o voce plăcută de femeie. Numele meu este Karen şi sun din partea Alianţei Copiilor din Seattle ca să-mi confirmaţi participarea la licitaţia pe care o organizăm săptămâna aceasta.

— Poftim?

A urmat o pauză.

— Licitaţia de întâlniri amoroase, al cărei scop este strângerea de fonduri pentru Alianţă.

Încă eram mută de uimire.

— Hm, pare o cauză nobilă, dar habar n-am despre ce vorbiţi.

Am auzit foşnet de foi, apoi a spus:

— Figuraţi la noi ca voluntară.

— De ce? Ca să ies cu cineva la întâlnire în scopuri caritabile?

— Da. Se pare că… gata, am găsit. Aţi fost înscrisă de doctorul Mitchell.

Am oftat.

— Vă sun eu. Am închis şi am format numărul lui Hugh. Salut, doctore Mitchell. M-ai înscris voluntară să fiu vândută la licitaţie?

— Nu diferă cu mult de ceea ce faci tu de obicei, s-a explicat. Şi e în scopuri caritabile.

— Hai că din partea lui Peter şi a lui Cody mai cred faza cu „pe pământ pace şi între oameni bună voie”, dar în niciun caz din partea ta. De-aia nu mai poţi tu de grija copiilor ălora.

—Dar pot de grija directoarei organizaţiei, a spus Hugh. E rupere. Am câteva candidate de înaltă clasă care să strângă bani şi probabil că aşa pot să o atrag la mine în pat.

— Te foloseşti de un act caritabil destinat copiilor ca să-ţi condimentezi viaţa sexuală. Oribil. Şi de ce nu i-ai spus lui Tawny? Dacă e cineva care are nevoie de o întâlnire, atunci ea e aia.

— Ea? Iisuse Hristoase. Ar fi un dezastru. Noi încercăm să facem bani. Urăşti cumva copiii?

— Nu, dar n-am timp pentru aşa ceva. Le semnez un cec.

Am închis pe acordurile protestelor lui, exact când coteam pe Queen Anne Avenue. Era devreme să mă duc la serviciu şi am hotărât să trec pe acasă să iau un măr şi un baton de granola. Ultima oară când fusesem la serviciu avuseserăm aşa de multă treabă încât sărisem peste masa de prânz. M-am gândit că de data asta ar trebui să fiu pregătită. Nemurirea nu avea să mă lase să mor de foame, dar tot mă simţeam ameţită şi slăbită.

Pe la jumătatea holului, în timp ce mă îndreptam spre apartamentul meu, am simţit o undă de bunătate infinită. Erau aureole de îngeri. Am deschis uşa şi am dat acolo de toată gaşca: Carter, Yasmine, Whitney, Joel şi Vincent.

Niciunul dintre ei nu a spus nimic, mă priveau şi păreau să aştepte ceva. Probabil că îngerii mă simţiseră cu mult înainte să-i simt eu pe ei. Erau cu toţii în livingul meu, stăteau relaxaţi pe canapea şi pe scaune de parcă n-ar fi fost o oaste de războinici cereşti. De fapt, nu toţi erau relaxaţi. Joel era crispat şi ceremonios, exact ca prima oară când ne văzuserăm.

— Dumnezeule, am spus închizând uşa în spatele meu, e ca în piesa aia a trupei They Might Be Giants.

— „E un înger”? a întrebat Vincent şi a zâmbit larg.

Am dat din cap.

— Undeva îşi dau întâlnire în vârful unui ac…

— … îţi spun că eşti un înger şi te alintă cu vorbe dulci, a terminat el.

— Ce cauţi aici? a întrebat Joel, întrerupându-ne sesiunea de improvizaţie muzicală.

— Sau nu chiar aşa de dulci, am mormăit. M-am întors şi l-am fulgerat pe Joel cu privirea. Dă-mi voie să-ţi amintesc că aici locuiesc.

— Suntem într-o şedinţă, a spus.

— Auziţi, când m-aţi întrebat dacă poate Vincent să stea la mine, n-aţi pomenit nimic cum că aţi avea de gând să faceţi din apartamentul meu căsuţa ultrasecretă din copac. Nu-mi pasă dacă faceţi repetiţii cu corul aici sau mai ştiu eu ce alte lucruri năstruşnice, dar nu încercaţi să mă daţi pe mine afară în scopul ăsta.

— Ne cerem scuze, a spus Yasmine.

M-am uitat de două ori la ea. Scuzele din partea îngerilor erau aproape la fel de rare ca cele din partea demonilor. Judecând după aerul lui Joel, şi el era la fel de surprins ca mine.

— Probabil că ar fi trebuit să întrebăm mai întâi, a adăugat ea. Putem să mergem în altă parte.

S-a aplecat peste măsuţa de cafea şi a început să strângă ziarele. Interesant. Aparent, fixaţia lui

Vincent faţă de ştiri era ceva mai mult decât un hobby. Mi-am ridicat din nou privirea spre Yasmine şi am încercat să dau senzaţia că nu remarcasem nimic.

— Nu, nu-i nimic. De fapt, plec iar. Am trecut doar să iau ceva de mâncare.

Şi-a dat de pe faţă câteva şuviţe de păr lung şi negru care îi alunecaseră din coadă.

— Vrei să-ţi prepare Vince ceva?

Acesta s-a întors spre ea cu o privire uluită, dar încă amuzată.

— Ce sunt eu, asistentul vostru?

— Nu, dacă ne luăm după respectul pe care ni-l arăţi, a mormăit ea.

— Nu, mersi, nu am timp, am spus, disimulându-mi un zâmbet.

— Bine, a intervenit Joel. Atunci grăbeşte-te.

Whitney a oftat şi părea un pic jenată, dar nu îndeajuns cât să-l contrazică. Însă Yasmine nu avea scrupule şi i-a dat un cot în coaste.

— Ce-a vrut să însemne asta? a exclamat.

— Deloc nu ştii să te porţi, l-a certat ea.

Am zâmbit larg, m-am dus în bucătărie şi mi-am luat un măr. Când am deschis uşa de la dulap ca să caut batoanele de granola, am descoperit că era goală cutia.

— Auziţi? am spus, mergând în living cu cutia după mine. A mâncat cineva batoanele? Azi de dimineaţă mai aveam două.

Atunci a deschis şi Carter gura pentru prima oară.

— Mi-era foame.

Am căscat ochii la el şi nu-mi venea să cred.

— Şi le-ai mâncat pe amândouă?

— Mi-era foame, a repetat el, absolut deloc ruşinat.

— Tu chiar n-ai limite? am exclamat. Mai întâi îmi dai foc la bradul de Crăciun şi acum mi-o faci pe asta? Nici măcar n-ai aruncat cutia!

— Mă gândeam că ai uitat deja de faza cu bradul de Crăciun. Ştii foarte bine că n-am vrut.

Am oftat din rărunchi şi mi-am pus mărul în geantă.

— Mă duc mai târziu la magazin, a spus Vincent.

Aubrey a sărit şi s-a instalat între el şi Yasmine şi instantaneu mâinile celor doi s-au ridicat ca s-o mângâie. Încântată de atenţia primită, Aubrey mi-a aruncat o privire de mâţă plină de sine.

— Îţi mai iau câteva dacă vrei, s-a oferit el.

— Mai bine i-ai lua lui câteva, că pe urmă te trezeşti că se duce să jefuiască banca de alimente. Ne vedem mai târziu. Să nu vă prind că daţi chef cât sunt eu plecată.

Carter, Yasmine şi Vincent au râs, însă nu şi Whitney şi Joel.

După ce am închis uşa în urma mea, m-am oprit pe hol şi mi-am dorit să existe o cale prin care să-i pot spiona pe îngeri, însă, din nefericire, nu exista. Nici măcar nu mă puteam ascunde de ei. Ei îşi puteau disimula amprenta ca să nu-i simt, eu însă, nu. De fapt, cu toţii ştiau că nu plecasem încă. Iritată, am coborât scările, moartă de curiozitate. De ce se adunaseră cu toţii acolo? De ce aveau nevoie de un om? Şi ce rol jucau ziarele?

Întotdeauna era complicat să-ţi dai seama cum îşi petreceau îngerii timpul. Cu cei din tabăra mea lucrurile erau destul de simple. Noi întotdeauna încercam să atragem sufletele în iad şi făceam lucrul ăsta la modul bine monitorizat şi cu multă scrupulozitate. Însă forţele raiului acţionau pe căi nebănuite. Scopul prezenţei lui Carter în Seattle era un mister pentru mine şi prietenii mei, pentru că niciodată nu văzuse niciunul dintre noi vreo probă cum că ar face vreo faptă nobilă, în afară de faptul că împărţea ţigările cu ceilalţi. Însă întotdeauna se arăta extrem de interesat de viaţa mea amoroasă şi nu pregeta cu sfaturile greu de

descifrat, dar eu aveam o bănuială că era mai degrabă mânat de curiozitate decât de altruism.

Locul meu de muncă era la doar câteva cvartale distanţă şi, cum nu ploua, am mers pe jos. Imediat ce am intrat în Emerald City, m-a luat Maddie în primire cu un aer stânjenit.

— Salut, a spus jenată. Am, ăăă, nevoie de un sfat. Mâine mă duc la o nuntă şi nu ştiu cu ce să mă îmbrac. E o prostie… dar ai putea să arunci un ochi la variantele pe care le am?

Mi-am rotit privirea prin magazin şi am hotărât că putea să meargă bine mersi şi fără noi timp de zece minute, mai ales că lui Maddie îi trebuise mare curaj ca să abordeze subiectul. Niciodată n-o mai văzusem îmbrăcată la patru ace.

— Bun, hai să vedem ce ai.

Ne-am dus la mine în birou şi a probat mai multe rochii. Cu siguranţă Seth s-ar fi amuzat să afle că se schimbase de faţă cu mine.

Când a terminat, i-am spus opinia mea sinceră.

— Nu te scot în valoare cum ai merita.

— Un mod amabil de a spune că îmi stă oribil cu ele. Maddie a făcut ghem una dintre rochii şi a aruncat-o pe jos.

— Nu pot să sufăr genul ăsta de lucruri. Cum e posibil să scriu despre chestiuni femeieşti şi nici să nu mă pricep la aşa ceva?

— Ei… scrii despre chestiuni femeieşti diferite. Problema e că porţi haine prea mari de tine.

A căscat ochii negri la mine de uimire.

— Bine, dar sunt grasă. Port haine largi, care ascund chestia asta.

Maddie nu era grasă cu adevărat. Avea mărimea M sau L, aş fi zis eu, dar fiind scundă, lucrul ăsta ieşea în evidenţă. Însă era bine proporţionată şi era drăguţă la faţă. Normal, dacă o comparai cu manechinele alea anorexice atât de

populare în rândurile oamenilor în zilele noastre, îi înţelegeam atitudinea.

— Nu eşti grasă, dar rochiile astea aşa te fac să pari. O să arăţi mai bine în nişte haine mai mici.

— Nu pot să port haine mulate.

— Nu trebuie să fie mulate, pur şi simplu să ţi se potrivească.

Maddie a oftat şi şi-a trecut mâinile peste coapse.

— Tu nu ştii cum e, a spus ea pe un ton uşor acuzator. Tu eşti frumoasă şi micuţă. Nu avem cu toatele fericirea de a arăta perfect întotdeauna.

— Nimeni nu arată perfect întotdeauna, am contrazis-o. Şi nici eu, normal. (Hm, de fapt eu arătam perfect întotdeauna.) Trebuie doar să găseşti lucrurile care ţi se potrivesc. Şi, sincer, frumuseţea e pe jumătate atitudine. Dacă te simţi sexy, atunci chiar eşti sexy.

Maddie părea să se îndoiască.

— Nu cred că e chiar aşa de simplu. Nu prea se înghesuie băieţii să mă invite în oraş. Tu ştii de când n-am mai avut o întâlnire?

— Asta tot cu atitudinea are legătură. Uite, nu vreau să fiu dură, dar nu eşti întotdeauna prea prietenoasă. Cu mine, da. Şi cu Doug, oarecum. Dar de fapt asta e chestia.

— Ştiu că nu prea mă pricep la oameni, a recunoscut, încrucişându-şi mâinile pe piept. Dar nu pot să-mi răcesc gura cu tot felul de banalităţi.

— Da, dar tot trebuie să stai de vorbă. E un lucru normal.

— Dacă ar veni vreun tip şi chiar ar sta de vorbă cu mine, cred că aş putea să încerc. Dar de fapt nu prea se îngrămădesc. Din cauza asta, a spus şi a arătat spre corpul ei. Şi acum am închis cercul.

— Dacă îţi promit eu că te alegi cu o întâlnire? am întrebat dintr-odată, cuprinsă de inspiraţie.

A zâmbit şi imediat i s-a transformat înfăţişarea.

— Mă inviţi să ies cu tine?

— Nu, o să te invite altcineva, sunt sigură. Trebuie doar să mă laşi pe mine să-ţi aleg hainele.

— Să ştii că nu vreau să port haine de femeie uşoară.

— N-or să fie aşa, am promis şi m-am ridicat de pe scaun. Trebuie să fug. Ia rochia aia galbenă la nuntă. Cu curea. Îţi dau mai târziu detalii despre planul cu întâlnirea.

A plecat, cu un aer sceptic, şi eu m-am cufundat în muncă.

Restul zilei a trecut ca prin farmec. Nu l-am văzut nicio clipă pe Seth la cafenea şi am presupus că azi lucra acasă. Mai târziu aveam întâlnire cu el, aşa că ştiam că aveam să-l văd atunci. De când devenisem directoare, petreceam mult timp înfundată în birou, lucru care nu prea-i era pe plac sociabilei din mine. Dar din când în când aveam şansa să scap de acolo ca să înlocuiesc pe cineva aflat în pauză sau ca să aranjez vreo vitrină.

În timp ce eram aproape de secţiunea de cărţi de dezvoltare personală, un tip care avea un teanc de cărţi s-a împiedicat prin apropiere de mine şi a scăpat teancul din braţe. Am sperat că nu împiedicase de vreo umflătură din covor şi avea de gând să ne dea în judecată, aşa că m-am aplecat iute şi m-am lăsat în genunchi ca să-l ajut.

— Nu, nu, a spus, îmbujorat. Avea vârsta pe care o afişam eu, douăzeci şi ceva spre treizeci, cel mult. Nu e nevoie să…

Dar eu deja i le aranjam şi am înţeles repede cărui fapt i se datora jena lui. Erau cărţi despre toate soiurile de fetişuri, mai exact despre exhibiţionism şi voaierism.

— Dumnezeule, a spus când i-am înmânat cărţile. Mi-e aşa de ruşine. Mă simt ca un pervers.

— Nu-i nimic, i-am spus. E treaba ta şi în fond cu toţii avem… ăăă, preferinţele noastre.

Părea să se fi liniştit un pic, dar încă era evident că ar fi vrut să ţâşnească de acolo. Avea

verighetă pe deget şi am presupus că era vorba despre un fetiş despre care soţia lui nu ştia. Sincer, eram surprinsă că recursese la cărţi din moment ce găsea de o sută de ori mai multe resurse pe Internet. Cel mai probabil împărţea calculatorul cu soţia lui şi se temea să nu-l prindă.

Următoarea întrebare i-a aparţinut Georginei, sucubul, nu directoarei de librărie. Georgina directoarea ar fi fost dată afară dacă se afla.

— Ce-ţi place, să priveşti sau să te implici? am întrebat pe un glas scăzut.

A înghiţit în sec, m-a studiat să vadă dacă făceam băşcălie şi trebuie să fi tras concluzia că vorbeam serios.

— Ăăă, să mă implic.

Preţ de o secundă mi-a trecut prin cap să încerc să-l agăţ. Aveam mare nevoie de energie. Ar fi fost o ţintă uşoară, un om mistuit de o obsesie secretă pe care nu şi-o putea satisface nicăieri altundeva. Dar asta ar fi însemnat să o fac în corpul ăsta şi nu-mi plăcea ideea. Asta era forma mea preferată, din timpul zilei, şi nu voiam s-o stric din cauza meseriei.

Aşa că am zâmbit şi l-am lăsat să plece la treburile lui, dorindu-i în tăcere să aibă noroc în satisfacerea fanteziilor sexuale.

***

Mai târziu, l-am sunat pe Sethân drum spre casă ca să-mi confirme că vine la întâlnire. Trebuia să ne întâlnim la Compania de balet Pacific Northwest ca să vedem Spărgătorul de nuci. Deşi aprecia artele scenice, fusese o muncă herculeană să-l conving să ieşim în timp ce pe el îl preocupa finalul cărţii şi încă nu-mi venea să cred că acceptase. Acceptase după ce îi promisesem că poate să-şi facă apariţia în ultima clipă.

Numai că se pare că fiecare înţelegea altceva prin „ultima clipă”, pentru că atunci când s-au stins luminile, tot nu apăruse. Începuse spectacolul

şi de fiecare dată când auzeam vreo uşă deschizându-se, lungeam gâtul. Însă, din nefericire, locul de lângă mine a rămas gol. Din cauza agitaţiei mele, am ratat mare parte din spectacol şi nu am putut aprecia visul Clarei, unul la fel de viu ca al meu. Adoram baletul. Participasem la câteva spectacole de-a lungul vieţii şi niciodată nu mă plictiseam de muşchii graţioşi şi de costumele elaborate.

La pauză, mi-am pornit telefonul şi am văzut că Seth încercase să mă sune. L-am sunat fără să ascult măcar mesajul de voce. Când a răspuns, am spus:

— Te rog, spune-mi că te-a răpit un fan nebun şi ţi-a strivit picioarele cu un baros.

— Ăăă, nu. N-ai primit mesajul meu?

— Nu, din moment ce, din câte spune telefonul meu, l-am primit acum o jumătate de oră. Şi nu îl aveam pornit pentru că urmăream spectacolul. Mai ştii, Spărgătorul de nuci?

A oftat.

— Scuză-mă. Nu puteam să plec. Eram prea absorbit. M-am gândit că, ăăă, dacă te anunţ din timp…

— Din timp? E ca şi când mi-ai fi trimis o felicitare de ziua mea la şase luni de la eveniment.

S-a lăsat tăcerea şi mă ungea la suflet să ştiu că îşi dădea seama, fără să admită cu glas tare, că nu procedase corect.

— Îmi pare rău, Thetis. A fost… n-ar fi trebuit să fac chestia asta, fie că aveam treabă, fie că nu. Îmi pare sincer rău. Ştii cum mă prinde.

Acum eu am fost cea care a oftat. Era aşa de al naibii de sincer şi de adorabil încât mi-era greu să îi port pică. Însă nu era prima oară când îmi trăgea ţeapă sau când neglija viaţa noastră socială. Uneori mă întrebam dacă nu cumva eram prea îngăduitoare cu el. Îmi făceam aşa de multe griji că profitam de el călcând strâmb şi poate că de fapt

eu eram aia călcată în picioare fără măcar să-mi dau seama.

— Vrei să ne întâlnim după spectacol? am întrebat, încercând să nu par supărată. M-a invitat Cody să ies cu ei la bar. Am putea să stăm cu ei un pic.

— Ăăă… nu.

— Nu? am exclamat.

Iritarea pe care încercasem s-o reprim a scos iar capul.

— Tocmai te-am iertat pentru că m-ai lăsat baltă şi m-ai făcut să cheltuiesc aiurea banii pe bilet şi acum îmi refuzi propunerea de împăcare?

— Sincer îmi pare rău, dar nu mi se pare prea tentantă oferta de a te privi cum te îmbeţi cu prietenii tăi.

Am rămas împietrită preţ de o clipă, prea uluită să răspund. Vorbise în stilul lui tipic, blând, dar simţisem o umbră de ironie. Seth nu bea. Întotdeauna îmi tolera excesele fără încrâncenare, dar dintr-odată mă întrebam dacă nu cumva de fapt chiar îl deranjau. I-am interpretat semnificaţia vorbelor drept aroganţă.

— Îmi pare rău că nu ne ridicăm la nivelul tău. Dumnezeu ştie că nici prin cap nu ne-ar trece să aşteptăm să faci ceva atipic pentru tine.

— Te rog, nu vorbi aşa. Nu vreau să ne certăm, a spus disperat. Îmi pare foarte, foarte rău. N-am vrut să te las baltă, ştii doar.

Luminile au licărit, semn că se terminase pauza.

— Trebuie să plec.

— Vrei… vrei, te rog, să treci pe la mine în noaptea asta? Ieşi cu prietenii tăi, lasă-mă să termin şi apoi îmi spăl păcatele. Promit. Am… ţi-am luat deja cadoul pentru Crăciun.

Şovăiala din glasul lui mi-a înmuiat inima. Un pic.

— Mda. Bine. Dar se poate să fie foarte târziu când ajung acolo.

— Te aştept.

Ne-am luat la revedere şi am închis. Am urmărit restul spectacolului morocănoasă şi am hotărât că nici că se putea un moment mai potrivit în care să stau la băute şi să mă plâng găştii mele.

Capitolul 5

Peter, Cody şi Hugh deja ocupaseră o masă când am ajuns eu la The Cellar. Spre groaza mea, era şi Tawny cu ei. Uitasem complet de ucenica mea. Cel puţin nu venise şi cu Niphon după ea. Speram că asta însemna că în sfârşit îşi trecuse un tip în palmares, deşi lipsa strălucirii post-coitum specifică sucubilor sugera altceva. Nici Carter şi nici Jerome nu catadicsiseră să apară. Mi-am adus aminte că Jerome era plecat din oraş şi mi-am închipuit că îngerul umbla cu tovarăşii lui. Sau la fel de bine puteau să fie încă la mine acasă.

— Hei, a strigat Cody în semn de bun venit şi mi-a făcut loc lângă el. Parcă spuneai că eşti ocupată.

— Mda, mă rog, planurile se mai schimbă, am mormăit. Ai şi tu o ţigară? i-am spus lui Hugh, cu un gest.

A ţâţâit.

— Nu se mai fumează în locurile publice, drăguţo.

Am mârâit şi i-am făcut semn unei chelneriţe. Fumatul era un obicei prost la care renunţasem de dragul oamenilor din jurul meu. Totuşi, după ce fusesem fumătoare timp de mai bine de un secol, descoperisem că din când în când mi-era poftă de câte una când eram stresată. Interdicţia de a fuma era un lucru bun pentru oraş, dar al naibii de deranjant pentru mine în dispoziţia nasoală în care mă aflam.

Cody nu mă putea lăsa să scap aşa de ieftin cu un răspuns atât de vag.

— De ce ţi s-au schimbat planurile? Nu trebuia să ieşi cu Seth?

Văzând că tac, Hugh s-a pus pe râs.

— Mmm, sunt probleme în paradis?

— A avut treabă, am răspuns crispată.

— Treabă sau vreo întâlnire? s-a interesat Peter. Nu i-ai dat voie să se culce cu cine vrea?

— Nu de-aia are treabă.

— N-ai decât să-ţi spui chestia asta dacă aşa te simţi tu mai bine, m-a tachinat Hugh. Nimeni nu poate să scrie aşa de mult cum pretinde el.

Întrucât prietenii mei, pare-se, nu aveau viaţă personală, a trebuit să mai înghit şi alte înţepături şi ironii. Probabil că nu voiau să mă rănească, dar chiar şi aşa mă dureau vorbele lor. Deja mă supărase Seth destul fără să mai contribuie şi ei. Fierbeam de mânie, dar am încercat să mi-o canalizez mai degrabă spre numărul de pahare de cocteil decât spre prietenii mei.

Singura persoană care părea mai nefericită decât mine era Tawny. Avea o rochie roşie fără bretele, aproape identică cu rochia mea de satin strânsă pe corp cu care fusesem la spectacol şi pe care o purtam încă. Spre deosebire de a mea, a ei era din elastan – ce naiba avea fata asta cu elastanul? – şi cu cincisprezece centimetri mai scurtă. De asemenea, a mea chiar mi se potrivea.

— De ce eşti aşa de mohorâtă? am întrebat-o, sperând că ceilalţi aveau să-şi găsească o altă ţintă.

I-a tremurat buza de jos, fie de tristeţe, fie din cauza încărcăturii prea mari de colagen.

— Încă n-am… ştii ce vreau să spun…

A fost de-ajuns ca să-mi mai reducă stresul. De asemenea însemna că Niphon era încă în oraş, aşa cum bănuisem când o văzusem.

— Nu înţeleg. Cum e posibil aşa ceva?

A ridicat din umeri şi s-a aplecat înainte copleşită de tristeţe, cu coatele pe genunchii

depărtaţi, cam cum stau tipii. Cu o graţie ca asta, nu e de mirare că nu reuşea să şi-o pună.

Am dat din mână împrejur.

— Păi treci la atac, june sucub. Barul ăsta e ca un bufet. Ia-ţi o farfurie şi alege.

— Da, de parcă ar fi aşa de simplu.

— Ba chiar e aşa de simplu. Poate că n-o să reuşeşti să corupi un preot sau ceva de genul ăsta, dar sunt sigură că ceva, ceva tot îţi pică în plasă.

— Poate e valabil în cazul tău. Eu una nu… nu ştiu ce să le spun.

Sincer, chiar nu-mi venea să cred că avem discuţia asta. Era şi mai ciudată decât încercarea mea de a-l convinge pe Dante că eram sucub. Şi lui Maddie îi era greu să stea de vorbă cu un tip, dar o blondă uriaşă cu nişte dimensiuni impresionante care se arăta disponibilă era imposibil să nu găsească pe cineva care să se culce cu ea. E una din legile de bază ale universului.

— Ăăă… dacă nu ştii în ruptul capului ce să le spui, atunci încearcă să te duci la ei şi să-i întrebi direct dacă vor să se culce cu tine. E lipsit de rafinament, dar probabil că s-o găsi unul la care să dea rezultate.

— Da, a spus ea ironică. Vezi să nu fie atât de uşor.

— Ba e chiar aşa de uşor, am spus. Hugh se întorcea de la baie şi i-am aruncat o privire: Te interesează o partidă de sex?

Nici n-a clipit.

— Cum să nu. Stai să achit nota de plată.

— Vezi? am spus, întorcându-mă înapoi spre Tawny.

— Stai un pic, a spus Hugh, cu o mână pe geacă. Era o glumă?

— Erai doar un exemplu instructiv, i-a explicat Peter.

— Futu-i.

Tawny a clătinat din cap, făcând să i se agite cârlionţii blonzi.

— Nu pot să fac aşa ceva.

— Dumnezeule. M-am abţinut să mă frec la ochi ca să nu mi stric machiajul. Tawny, nu e nicio filozofie.

— Nu ne spuneai tu ce grea e meseria ta când a fost pe aici amicul tău, incubul? a întrebat Peter.

Recenta vizită a prietenului meu Bastien îi atrăsese acestuia o întreagă armată de admiratori şi provocase o discuţie despre ceea ce amicii mei de sex masculin consideraseră ca fiind „cea mai grea meserie dintre toate”.

— Gura, că-mi strici sesiunea de pregătire, l-am repezit.

— Nu vreau unul de o calitate îndoielnică, a spus Tawny cu dispreţ. Vreau să pângăresc unul de soi, unul care să-mi dea multă energie.

— Începi de jos. Nu-ţi faci griji din cauza ălora de calitate când tu nici nu poţi să alegi unul măcar.

— Şi cum faci ca să găseşti?

— E o artă. O s-o înveţi şi tu. Dar îţi spun eu, începi de jos.

Mi-am amintit de presupusul meu rol de mentor şi i-am dat şi câteva sfaturi. I-am studiat pe câţiva dintre bărbaţii din bar, reperând câteva verighete şi o petrecere a burlacilor. Un tip pe cale să se căsătorească era o pradă uşoară. De asemenea, am sfătuit-o să fie atentă la comportament, că deseori (dar categoric nu întotdeauna) un bărbat liniştit era o alegere mai bună decât unul gălăgios, insuportabil, asta dacă îi viza pe ăia de calitate. Desigur, şi ucigaşii în serie aveau tendinţa de a fi liniştiţi. Sincer, aici era vorba de cât de bine te pricepeai să citeşti oamenii, dar asta nu era o abilitate pe care s-o deprinzi peste noapte. Conştientă de lucrul ăsta, i-am repetat că deocamdată ar trebui să încerce cu victimele sigure.

— Îmi place cum ai categorisit întreaga populaţie masculină, a spus Peter când mi-am

terminat prelegerea. Mă bucur că nu crezi în stereotipuri şi altele de genul.

— Am ceva experienţă în domeniu, am spus înălţând din umeri.

— Dovedeşte, a spus Hugh.

Deja eram amândoi cam la fel de beţi.

— Găseşte trei suflete cumsecade, mi-a cerut.

Am zâmbit. Drăcuşorii puteau aprecia forţa şi bunătatea sufletului unei persoane cu o simplă privire. Am acceptat provocarea şi am cercetat îndelung. După ce i-am ales pe cei trei, a clătinat din cap.

— Ai ghicit doi din trei. Ăia pe care i-ai ghicit sunt foarte buni. Ăla la care ai greşit, este destul de rău. Cel puţin lucrezi la extreme.

— Vezi? E greu, a mormăit Tawny.

— Haide, ce Dumnezeu! am exclamat pe când terminam încă un cocteil. Chiar nu e, nu şi în liga de tineret în care joci tu. Uite, vrei un pont? Ia-ţi un loc de muncă de unde ai acces la bărbaţi.

— N-am de gând să mă duc să stau la un colţ de stradă, a spus ea ofensată.

— Atunci du-te… ştiu eu… Du-te la licitaţia de întâlniri amoroase a lui Hugh. (Asta mi-a atras o privire fulgerătoare din partea drăcuşorului.) Sau du-te la un club de striptease. E lucrul cel mai simplu pe care poate să-l facă un sucub. După număr, stai la bar şi or să vină ei la tine. Toată lumea îşi doreşte o tipă care face striptease, mai ales că o mulţime din tipii ăştia or să creadă că şi aşa eşti prostituată.

— Ştiu şi eu? Tot pare degradant.

— O să ţi-o tragi o veşnicie ca să-ţi asiguri supravieţuirea! Nu mai tot face pe grozava. Dacă mai aştepţi mult, o să ţi se ducă prima porţie de energie gratis. E simplu să faci striptease, şi e şi distractiv. Şi ai ocazia să porţi haine drăguţe. Ai încredere în mine, nu e o ocupaţie rea.

— Mda, aşa o fi, a spus într-un final.

A respirat zgomotos, prilej cu care sânii i-au ieşit şi mai mult în relief decât de obicei.

— Georgina e profesionistă, a spus Hugh, întinzându-se s-o bată prieteneşte pe braţ – dar, dat fiind că nu era genul de tip afectuos şi sentimental, am presupus că voia doar să îi atingă sânii în treacăt. Sau cel puţin aşa umblă vorba. Dar presupun că eu n-o să aflu niciodată, a spus, aruncându-mi o privire amară.

—Dacă e aşa, atunci cum se face că i-a dat ţeapă iubitul ei?

Băieţii au scos un „oooh" colectiv şi ne-au privit nerăbdători când pe una, când pe alta, părând să aştepte păruiala dintre femei pe care o anticipaseră de mult. Toată furia mea de mai devreme a ieşit iar la suprafaţă, acum alimentată şi de alcool şi de incompetenţa lui Tawny.

Mi-am înşfăcat paharul şi m-am dus la bar cu paşi mari ca să-mi fac iar plinul. Deja începea să-şi piardă farmecul statul cu prietenii la un pahar de vorbă. Nu avea dreptul un sucub novice să mă ia peste picior pentru problemele mele amoroase, mai ales că ea nu era în stare să pună mâna pe unul măcar. Eu aş fi putut să pun mâna în noaptea asta pe o duzină dacă voiam. Pe toţi odată.

Şi când mi-am aruncat privirea lângă mine, am realizat că era foarte posibil să pot puncta lejer, chiar aici.

La bar era tipul de la librărie, ăla cu cărţile despre fetişuri, vorbea cu barmanul. Nu părea să fi venit cu vreo gaşcă. M-am întors repede ca să nu mă recunoască. După ce mi-am luat băutura, am aşezat-o pe masa prietenilor mei şi m-am retras la toaletă fără să le mai spun vreo vorbă. Ani de zile trebuise să folosesc toaleta drept loc secret pentru schimbarea aspectului, dar nu se putea evita în genul ăsta de situaţii. Ajunsă într-una din toalete, am adoptat corpul graţios al unei tipe înalte, cu păr auriu, desfăcut, nu foarte diferită de unele dintre

balerinele pe care le văzusem în seara asta. Îi arăt eu lui Tawny ce înseamnă blond adevărat.

În timp ce ieşeam, am surprins privirea lui Cody. Prietenii mei mă recunoşteau în orice formă, desigur, şi mi-a aruncat o privire uluită pe când eu mergeam înapoi la bar. M-am aşezat din nou lângă tipul de la librărie şi mi-am mai comandat o băutură. De data asta s-a întors şi m-a văzut, iar eu i-am zâmbit.

— E bun de ceva? am întrebat, dând din cap spre cocteilul roşu pe care îl bea el.

— Aşa cred. A ridicat paharul şi l-a privit. E un cocteil cu rodii, parcă. Sincer, e cam de fete, fără supărare.

— Nu e nicio supărare.

Barmanul mi-a întins whisky-ul cu gheaţă şi tipul de lângă mine a izbucnit în râs.

— Dintr-odată mă simt ca un fătălău, a spus el.

Am zâmbit şi am întins mâna, rostind primul nume care mi-a trecut prin cap:

— Eu sunt Clara.

— Jude.

— Hey, Jude1.

A oftat.

— Scuze, am spus. Nu m-am putut abţine.

— Nu eşti prima.

— Eşti singur? am întrebat.

Părea stânjenit şi şi-a frecat absent degetul gol pe care ultima oară când îl văzusem eu avusese verigheta.

— Mda.

— Şi eu.

M-a studiat, încercând să disimuleze, dar nu i-a reuşit prea bine.

— Mi-e greu să cred aşa ceva.

— Mă rog… am spus coborându-mi privirea la paharul meu, jucându-mă cu buza lui. E o poveste lungă…

Şi uşor, cu pricepere, i-am turnat o poveste cum că venisem să mă întâlnesc cu un tip şi îmi trăsese ţeapă. Ideea era să meargă cu mine la un sex club, deşi nu i-am spus imediat chestia asta. Ar fi fost prea mult pentru un tip ca Jude, cineva interesat, dar încă neliniştit în privinţa unei sexualităţi condimentate cu ingrediente exotice. Aşa că la început am vorbit voalat despre asta, insinuând că eram eu însămi interesată de exhibiţionism şi că aş fi vrut să merg să văd cam cum e un local de genul ăsta.

În încheiere, am făcut apel la aceeaşi propoziţie pe care o folosise el în librărie.

— Mă simt ca o perversă. Sincer… nu ştiu de ce-ţi spun ţie toate astea. Nici măcar nu te cunosc. Dar… am spus şi l-am privit cu ochii mei mari şi albaştri. Eşti un interlocutor agreabil.

S-a lăsat o linişte adâncă, timp în care Jude mă privea.

— Nu cred… nu cred că e ceva greşit în ce spui tu… în ce-ţi doreşti…

Punct lovit! apoi am început să trag peştele la mal.

— Serios?

— Da… adică, uneori… am… mă înţelegi, am vrut…

— Serios?

A încuviinţat din cap.

Am lăsat să se scurgă vreo cinci secunde de ezitare.

— Vrei să mergi cu mine? Doar ca să aruncăm o privire?

După ce a rumegat o clipă, Jude a fost de acord. Surprinzător, nu ştia niciun sex club din oraş. Dar, deloc surprinzător, eu ştiam.

Nici măcar nu m-am uitat înapoi la prietenii mei când am plecat cu Jude din bar. Nu cronometrasem, dar eram destul de sigură că agaţamentul meu bătuse recordul mondial. Aşa, să nu-mi mai pună gaşca la îndoială profesionalismul.

Fusesem de multe ori în clubul în care am mers. Pe vremuri fusesem în altele şi mai de calitate, dar îmi plăcea ăsta pur şi simplu pentru nume: Insolenţa.

Fiecare local care oferea sex şi fetişism opera altfel. În locurile în care toate lumea dorea să participe, ca de exemplu în cluburile în care se făcea schimb de parteneri, intrarea era strict controlată. Fetele singure aveau întotdeauna acces la localurile de genul ăsta, şi de regulă cuplurile nu aveau prea multe criterii de îndeplinit. Tipilor singuri le era mai greu. Într-un club gen Insolenţa, în care scopul principal era privitul, era mai simplu să intri. Pur şi simplu a trebuit să plătim intrarea şi gata. Totuşi eu am plătit mai puţin.

Localul era înţesat şi aveai sentimentul că te afli într-o discotecă. Muzica tehno răsuna în sala întunecoasă, unde singura sursă de lumină erau nişte spoturi încastrate care răspândeau lumină albastră şi mov. În general, lumina asta era îndreptată spre nişte zone separate cu corzi, rezervate celor care voiau să „se producă”. Erau ca nişte scene de mici dimensiuni în jurul cărora se puteau strânge clienţii. Unele dintre scene aveau o temă anume – una dintre ele imita cabinetul unui doctor şi avea o masă de operaţie – în timp ce majoritatea erau prevăzute cu canapele şi paturi. Nu părea să existe o regulă în privinţa celor care le puteau folosi. Principiul era primul venit, primul servit şi, cum jumătate din platforme erau goale, nu părea să fie prea mare grabă. Însă spectatorii se adunau nerăbdători în jurul zonelor ocupate şi lungeau gâtul ca să vadă mai bine.

— Sunt o mulţime de bărbaţi, mi-a spus Jude în timp ce ne croiam drum prin mulţime.

— Aşa a fost lumea creată, i-am spus.

— Crezi că bărbaţii sunt mai interesaţi de lucrul ăsta decât femeile?

— Într-o anumită măsură, da. De regulă, bărbaţii sunt mai sensibili la stimulii vizuali, deci

lucrurile de genul ăsta sunt o variantă foarte bună. Sunt şi destule fete interesate de aşa ceva, dar pe ele e mai greu să le convingi să facă lucrul ăsta.

Am închis instantaneu gura, realizând că pentru o novice păream prea informată.

În sfârşit, ne-am făcut drum spre marginea unei zone separate. Acolo era un bărbat care o penetra înnebunit pe o femeie aplecată deasupra unei mese frumos aranjate. Am stat o vreme împreună cu Jude şi i-am studiat, fără să scoatem o vorbă. Apoi am trecut la cuplul următor, un tip şi o tipă care şi-o puneau într-un pat obişnuit. Ea purta o bustieră lucioasă din piele şi o fustă, ridicată. După al treilea cuplu, lipit de un zid, în sfârşit a vorbit Jude.

— Nu sunt cum m-aş fi aşteptat oamenii ăştia.

— Adică? am întrebat.

— Nu ştiu, par… obişnuiţi.

— Aşa şi sunt, am râs eu. La ce te aşteptai, la cupluri de vedete porno dând năvală de pe străzi?

— Ei, nu, a spus şi am bănuit că roşea la adăpostul întunericului.

— Toată lumea are dreptul să facă ceea ce i se pare sexy. Şi de fapt, când îi vezi în acţiune…

Privirea mi-a lunecat spre cuplul care o făcea lângă zid. Se priveau aşa de pătrunzător, de intens… era absolut evident cât de tare se excitau unul pe celălalt. M-am cutremurat.

— Mda, e o scenă sexy, chiar dacă nu e cosmetizată. E pe bune şi asta îi dă forţă.

Nu a răspuns, dar a privit împrejur, de parcă ar fi reanalizat tot ce vedea. În timpul ăsta, eu l-am studiat pe el. Nu era tocmai genul de bărbat înalt ca un brad, dar avea un bust frumos şi păr blond-nisipiu, frumos aranjat. A simţit că-l scrutez şi s-a întors spre mine.

— Ştii – am spus – dacă vrei chiar aşa de mult să ridici standardele… ei bine, noi doi suntem destul de atrăgători.

La început nu s-a prins.

.— Da, cred că… ah. Ahh! a făcut şi a căscat ochii.

Am privit din nou la cuplul de lângă perete.

— Dacă tot am venit până aici… Aşa ar avea şi oamenii ceva la ce să se uite.

A căscat şi mai tare ochii şi mai aveau un pic şi-i săreau din orbite.

— N-aş putea. Dumnezeule. Nu de faţă cu toată lumea. Şi dacă e aici vreun cunoscut de-al meu…

— Mă îndoiesc. În plus, ce-o să facă? Dacă spune, va trebui să recunoască faptul că a fost aici. L-am prins de mână. Haide, că ştiu că te interesează.

— Mda, a recunoscut. Dar niciodată n-am mai… nu cred că aş putea…

L-am tras spre una dintre scene.

— Vine un moment când trebuie să încerci. E simplu.

Jude părea îngrozit, dar s-a lăsat purtat.

— Pari să mai fi făcut chestia asta. Credeam că eşti novice.

— Ba chiar sunt.

— Eşti sigură? Poate că faci doar pe nevinovata pentru ca apoi să atragi bărbaţi la întâmplare în partide de sex sălbatic.

— E absurd ce spui, am spus ironică.

Abia trecuserăm pe sub corzile scenei că s-a şi bulucit în jurul nostru mulţimea. Mă îndoiam că avea legătură cu noi anume, ci cu faptul că eram un cuplu nou. Ah, ce ţi-e şi cu varietatea asta care condimentează viaţa…

Jude părea încă îngrozit, dar nu mai aveam răbdarea să-i tolerez şovăiala. Artista din mine trecuse la butoane. Toţi oamenii ăia aşteptau şi priveau, iar eu trebuia să mă ridic la nivelul aşteptărilor.

Recuzita noastră conţinea şi un şezlong acoperit cu catifea albă care trimitea scânteieri

albastre în lumina dimprejur. Am tras concluzia că albul probabil ascundea anumite pete mai bine decât alte culori.

— Haide, am spus şi l-am împins pe Jude spre şezlong, întinde-te.

S-a supus, dar încă părea panicat.

— Clara…

— Eşti deja aici, am spus tăios. Ce-ai să faci? O să-ţi iei tălpăşiţa de faţă cu toţi oamenii ăştia? Nu mi-ai părut laş când te-am cunoscut.

Acum eram altcineva, o persoană dominatoare şi teribilă. A clătinat din cap.

M-am suit pe şezlong cu el şi i-am încălecat şoldurile. Din tr-odată lipsa de energie din adâncul meu m-a pârjolit, dureros, şi nu mai aveam chef să fiu blândă. M-am aplecat şi l-am sărutat apăsat, i-am muşcat buzele şi i-am vârât limba în gură. A scos un sunet de uimire, care însă a fost înăbuşit de sărut, între timp, mâinile mele deja îi descheiau frenetic nasturii de la cămaşă şi cred că i-am şi smuls unul.

Jude zăcea lipsit de vlagă, şocat încă. Dar pentru mine nu conta, atâta timp cât nu mi se împotrivea. Şi, după cum simţeam sub şolduri, nu era chiar total lipsit de vlagă.

I-am trecut degetele pe piept, înfigându-mi unghiile în carnea lui. Partea simţitoare din mine se întreba cum avea să-i justifice soţiei lui zgârieturile. Însă restului nu-i păsa. Îi pusesem „Clarei” un maiou negru şi o fustă gri, simplă, dar sexy. Mi-am scos bluza pe cap şi apoi mi-am agitat pletele ca pe un voal auriu. Mă gândeam să-mi scot şi sutienul negru de dantelă de dedesubt, dar am hotărât să-l las pe mine.

Mi-am coborât gura dinspre buzele lui, am pornit spre gât şi spre piept şi m-am oprit ca să mă joc un pic cu un sfârc. Apoi mi-am continuat coborârea până la betelia pantalonilor lui de camuflaj. Ajunsă acolo, i-am desfăcut cureaua şi fermoarul cu o mişcare rapidă. I-am coborât

pantalonii şi chiloţii până la genunchi, suficient cât să am acces la membrul lui în erecţie. I l-am prins cu gura şi i l-am lăsat să alunece în mine, aproape până în gât. A gemut, sunet imitat şi de unii dintre spectatorii care priveau încântaţi.

I-am simţit primele spasme ale energiei care scânteia ca o steluţă pe când se scurgea în mine. În timpul ăsta i-am priceput boarea gândurilor şi sentimentelor şi de asemenea forţa şi caracterul. După ce i-am cules destulă energie cât să-i pot aprecia calitatea, mai că mi-a venit să râd. Nu era prima dată când făcea chestia asta cu o femeie necunoscută. De fapt, se mai întâmplase de două ori. Încă îl jena gestul, dar o parte din nevinovăţia lui fusese simulată, o momeală pentru felurile dominatoare de genul meu. Avusese dreptate Hugh, nu mă pricepeam întotdeauna să apreciez corect un suflet. Dar Jude tot nu-şi accepta cu uşurinţă propria infidelitate, aşa că avea destulă bunătate şi energie încât să umple golul pe care mi-l crease visul.

Mi-am mişcat gura cu mai multă insistenţă, sugând, jucându-mă cu el, şi în timp ce îmi plimbam buzele înainte şi înapoi, el gemea. Şi-a curbat spatele şi m-am retras, de teamă să nu termine imediat dacă nu aveam grijă. M-am dat jos de pe el, m-am ridicat în picioare şi mi-am dat jos fusta, lăsând-o să cadă pe jos, într-o grămăjoară. Jude mă privea cu ochi rugători, nu se pripea să treacă la acţiune, dar categoric mai voia.

Lângă şezlong era un scaun de lemn cu ornamente. M-am dus la el, m-am aşezat în genunchi pe şezutul tapiţat şi mi-am lipit sânii de stinghiile încrustate, privindu-l peste umăr pe Jude.

— Pregăteşte-te de spectacol, am spus.

Mă aşteptam să văd ezitare sau reticenţă din partea lui, dar se pare că-şi învinsese reţinerea iniţială. Foarte bine. Pentru că nu voiam să am sentimentul că îl violez, sau mai ştiu eu ce. S-a dat jos de pe şezlong şi a venit la mine. Mai devreme îi lăsasem pantalonii în jurul genunchilor, iar acum dusese treaba până la capăt şi şi-i aruncase de pe el. S-a aşezat în spatele meu, mi-a trasat conturul şoldurilor cu mâinile şi şi-a trecut degetele pe marginile chiloţilor negri pe care îi purtam încă.

Mi-am schimbat poziţia şi m-am apropiat mai mult cu fundul de el. A oftat şi a spus:

— Ce sexy eşti!

— Ştiu, i-am spus nerăbdătoare.

Mi-a tras chiloţii de pe mine, împingându-i aproape de genunchi. M-am frecat mai tare de el şi am simţit că intră în mine, puternic şi adânc. M-a prins de şolduri şi a început să intre şi să iasă, împingându-mă în speteaza dură a scaunului cu fiecare mişcare. Am gemut tare, dar nu-mi dădeam seama dacă o făceam pentru plăcerea lui sau a celor ce priveau.

Şi apropo de privitori, acum stăteam într-o poziţie care îmi permitea să mă uit la ei, să le văd chipurile şi ochii îndreptaţi cu toţii spre mine. Cu trecerea timpului scăpasem de ruşine şi Dumnezeu ştie că nu era prima oară când făceam sex în public. Uneori apreciam intimitatea, dar în noaptea asta îmi plăcea să fiu în centrul atenţiei. Poate că de vină era pur şi simplu pofta de şi mai multă energie. În momentul de faţă aş fi acceptat-o în orice condiţii. Indiferent din ce cauză, am descoperit că mă excita faptul că făceam schimb de priviri cu mai mulţi bărbaţi din public în vreme ce Jude continua să mă penetreze.

După cum remarcasem şi mai devreme, contactul vizual era un lucru plin de forţă. Te lua de pe tărâmul privirilor superficiale şi te plasa pe unul mult mai adânc şi mai intim. Îmi plăcea să fiu privită pătrunzător, arzător, să afişez imaginea unei femei iubite năprasnic şi care tot ce-şi dorea era ca apoi să-i ia şi pe ei la rând. Mă umplea de entuziasm gândul la toţi acei bărbaţi pe care îi excitam, cu toţii dornici de sex, cu toţii dorindu-mă pe mine.

Când am întâlnit privirile admiratorilor mei, am şi uitat că cel din spatele meu era Jude. Putea fi oricare din aceşti bărbaţi, iar judecând după expresia lor, ar fi dat orice să facă schimb cu el. Mi-am plimbat privirile de la un chip la altul, imaginându-mi cum ar fi fiecare bărbat în parte, în ce fel ar face fiecare dintre ei dragoste. Gândul ăsta mă excita aşa de tare, încât mintea mea rătăcitoare şi-a imaginat cum ar fi să o faci cu mai mult de unul odată. Unul în spate, unul în faţă…

Jude m-a prins cu o mână de păr şi mi-a dat capul pe spate, în timp ce cealaltă mi se odihnea pe şold. Mişcarea dură m-a readus cu picioarele pe pământ, dar eram aşa de excitată încât mi-a plăcut gestul lui violent. A intrat mai tare, strivindu-mă de scaun, şi am sperat să nu cadă cu noi. Dulceaţa energiei care se scurgea în mine a continuat să crească în intensitate şi i-am simţit şi gândurile. Ce bine e, ce bine, ce bine.

Şi chiar era bine. Voaiorii din jurul nostru şi el, care mă penetra din spate pe când stăteam în genunchi, mă purtaseră pe culmi ameţitoare. Tot actul ăsta era murdar, excitant, înfiorător.

— Ce bine e, ce bine e, am strigat, repetând ce gândea el. Nu te opri, nu te opri, nu… aaah.

Ca să vezi ce ironie.

Trucul la care recursesem cu Bryce sau Bruce, sau cum naiba îl chema, dăduse rezultate şi de data asta. Numai că de data asta nu voiam să se termine. Poate că ăsta era stilul lui Jude, scurt şi

plăcut, dar nu şi al meu. Nu contează, se terminase, iar eu nici măcar nu avusesem orgasm. La naiba.

Însă îmi luasem porţia de energie, explozia de vitalitate şi de încântare pe care o atrăsese după sine orgasmul lui. Fie că fusese, fie că nu în culmea extazului, în ultima clipă se simţise vinovat din cauza dorinţei permanente de a-şi înşela soţia. Vina lui fusese un bonus pentru mine. Păcatul e un lucru subiectiv şi deseori gravitatea o stabilea păcătosul. Îl făcusem să păcătuiască, lucru pentru care iadul era încântat şi îmi dădea puncte în plus, îi frânsesem moralitatea, lucru care îmi oferise mai multă energie decât aş fi luat dacă era complet decăzut. Am simţit energia aceea revigorându-mă, alimentându-mi nemurirea şi capacitatea de a-mi schimba aspectul.

A ieşit, eu m-am ridicat de pe scaun şi l-am prins de mână când s-a clătinat. Câteva persoane au fluierat şi au bătut din palme.

Jude era în culmea încântării dar şi epuizat, şi i-am întins pantalonii.

— Uau, a icnit. A fost… nu pot să cred.

Mda, am spus cu un zâmbet. Ştiu.

Capitolul 6

Nu am realizat ce târziu se făcuse până să ajung la Seth, în jur de ora două. În sfârşit nu mai scria şi l-am găsit împrăştiat pe canapea, schimbând canalele, trecând de la o emisiune nocturnă la alta.

— Salut, am spus, lăsându-mi haina şi geanta să cadă lângă uşă.

Şi-a ridicat privirea de la televizor. Lumina acestuia arunca umbre fantomatice pe chipul lui, în întuneric.

— Îmi pare rău că s-a făcut aşa de târziu. A apărut ceva.

— Mda, a spus pe un ton neutru. Îmi dau seama.

Imediat m-am prins unde bătea. Asta demonstra cât de bine ajunsese să mă cunoască şi să recunoască discretele semne sucubice. Eram înveşmântată în energia vitală a lui Jude. Nemuritorii chiar ar fi perceput-o ca pe o strălucire propriu-zisă. Muritorii nu o vedeau, dar se simţeau teribil de atraşi de mine. De regulă o puneau pe seama frumuseţii. Însă Seth ştia mai bine de atât. Când simţea că eman aşa ceva, ştia cu ce mă îndeletnicisem.

Nu puteam să sufăr să mă vadă în felul ăsta, dar era inevitabil.

— Îmi pare rău, dar asta fac de felul meu, ştii foarte bine.

— Mda, mi-a dat dreptate, obosit – psihic, nu fizic. S-a îndreptat şi m-a întrebat: Dar chiar trebuia s-o faci în noaptea asta? Încerci să mă pedepseşti că te-am lăsat baltă?

M-am aşezat pe un fotoliu, vizavi de el. Energia lui Jude ardea cu vâlvătăi în mine şi mă făcea să mă simt plină de viaţă. Nu voiam să mă cert cu Seth ca să nu-mi stric buna dispoziţie, mai ales că fusesem aşa de supărată mare parte din seară.

— Am făcut-o ca să supravieţuiesc, nu ca să mă răzbun pe tine.

A oftat şi a privit în gol, într-un colţ întunecat.

— Uneori e aşa de greu…

M-am dus la canapea şi m-am aşezat lângă el.

— Îmi dau seama.

Şi-a trecut braţul pe după umerii mei şi m-a privit tandru şi exasperat în acelaşi timp. S-a aplecat şi şi-a plimbat buzele pe gâtul meu. Această atingere uşoară mi-a făcut sângele să fiarbă.

— Doamne, ce frumoasă eşti. Mi-aş dori doar să nu fie din cauza altui tip.

— Mda, am spus. Şi eu.

— Scuze că mi-am pierdut cumpătul.

— Asta numeşti tu a-ţi pierde cumpătul? am spus. Asta a fost o joacă de copii.

— Şi scuze că ţi-am tras ţeapă. N-am procedat corect.

Seth îmi urcase până la ureche şi acum mi-o ronţăia. Am închis ochii şi am dat capul pe spate.

— Nu-i nimic, l-am liniştit. Serios.

— Eşti îngrozitor de iertătoare.

— Hm, ce să zic? Cu toţii suntem mai buni de Crăciun, corect?

A râs şi şi-a trecut degetele prin părul meu.

— Pentru o persoană care se presupune că e atât de rea, eşti chiar bună.

— Ei, nu sunt chiar aşa de bună, am spus şi m-am lipit de el. Chiar în momentul ăsta îmi trec prin cap nişte gânduri foarte rele.

— Mda, şi mie. Dacă putem fi condamnaţi doar pentru ceea ce gândim, cred că ajung direct în iad.

— Nu e adevărat. Hugh a spus că sufletul tău e ca o supernovă. Tu mergi direct la porţile de mărgăritar.

Ne-au învăluit iubirea şi dorinţa, înlocuind tensiunea de gheaţă. Însă, când ne-am ghemuit şi am abordat subiecte banale, n-am putut să nu mă gândesc cu melancolie că era o scenă tipică pentru noi. Ne certam, ne bosumflam, apoi ne ceream scuze şi ne culcuşeam unul într-altul. Tiparul ăsta nu apăruse în niciuna din fanteziile pe care le avusesem de-a lungul unui mileniu despre relaţiile stabile.

După ceva timp, am depăşit faza culcuşitului şi am trecut la lucruri de oameni mari. Cel puţin eu am trecut. Uneori reuşeam să-l fac pe Seth să-şi potolească setea, deşi întotdeauna se simţea ruşinat. Eu însă adoram să-l privesc în timp ce

avea orgasm. Era întotdeauna aşa de enervant de lipsit de entuziasm încât, atunci când îl vedeam renunţând la control şi permiţându-şi un orgasm, era mai plăcut decât dacă aş fi avut eu.

Aparent şi el simţea la fel şi în seara asta se mulţumea să mă privească pe mine cum mă mângâi. Cum nu avusesem orgasm cu Jude, eram mai mult decât încântată să iau frâiele în mâini. Când am terminat şi zăceam fără vlagă şi satisfăcută, s-a aşezat pe canapea lângă mine şi şi-a împletit degetele cu ale mele.

— Nu cred că am să mă satur vreodată de aşa ceva, a spus cu un oftat.

— Ar trebui să termini şi tu.

— Mi-e bine aşa.

— Sigur?

— Se numeşte autocontrol, Thetis, a spus zâmbind. Autocontrol. În plus de asta, am o imaginaţie bogată. Uneori e de ajuns să îmi închipui că eu sunt cel care îţi provoacă plăcerea.

În minte mi s-a strecurat o imagine cu Seth în mine în timp ce eu aveam orgasm, muşchii mi se încleştau în jurul lui, îi strigam numele şi îmi înfigeam unghiile în spatele lui, şi m-au cuprins fiorii.

— Iisuse, am spus uşor, închizând ochii.

— Mda.

Atunci am realizat că e foarte târziu şi am început să ne pregătim de culcare. Când am ieşit din baie după ce m-am spălat pe dinţi, l-am găsit aşteptându-mă în dormitor, cu o cutiuţă în mână. Mi-a dat-o.

— Ţi-am spus că am deja un cadou pentru tine.

Am întors pacheţelul pe toate părţile şi mi-am trecut degetele pe margini. Fusese înfăşurat în hârtie aurie şi avea o fundiţă roşie. Judecând după felul neîngrijit în care fusese ambalat şi după fundiţa asimetrică, eram gata să bag mâna în foc că îl împachetase el. Am zâmbit uşor.

— E mult prea devreme. Nu e corect să-mi dai cadoul înainte de Crăciun. Nu sunt chiar aşa de rea.

S-a sprijinit de tăblia patului, încântat la culme de sine.

— Lasă că sunt eu. Presupun că mi s-a întunecat un pic sufletul. Deschide-l.

M-am aşezat şi eu şi am rupt şovăielnică hârtia. Nu aveam nici cea mai mică îndoială că era o cutiuţă cu bijuterii. Întrebarea era următoarea: Ce fel? Din când în când Seth se arăta romantic, dar nu era genul care să comită vreun gest nebunesc, ca de exemplu să mă ceară în căsătorie. Cel puţin aşa ştiam eu.

Am sperat să găsesc o brăţară cu diamante, dar era un inel. Însă nu era unul de logodnă, nu cum este el perceput în zilele noastre, ci o recreare modernă a inelelor bizantine. Numai că ăsta nu era tocmai unul dintre cele de la Erik. Era din platină şi strălucea uşor şi argintat în lumina blândă. Discul neted de deasupra avea un delfin gravat şi era ornamentat cu câteva safire micuţe încastrate.

Am făcut ochii mari la el, neştiind ce să spun.

— Îţi place? m-a întrebat Seth, cu o uşoară emoţie în glas.

— Da… Da, foarte mult, am spus cu glas şovăitor.

— Păreai aşa de tristă pentru că l-ai pierdut pe celălalt, încât m-am gândit că poate ar fi un bun înlocuitor.

Părea aşa de extaziat şi de emoţionat încât nu mă lăsa inima să-i spun că nu numai că nu-l pierdusem pe cel original, ba mai mult de atât, îl ascunsesem în dulap ca să nu-l mai văd niciodată. E adevărat, ăsta era foarte diferit, dar similarităţile erau destul de mari încât să scoată la suprafaţă toate sentimentele neplăcute pe care încercam să le ţin ascunse, amintirile unei zile însorite de acum mult timp când soţul meu, cel pe care până la urmă

îl înşelasem, mi-l strecurase pe deget pe celălalt la nunta noastră.

— E frumos, am spus după un lung moment de tăcere, dornică să-l liniştesc.

În fond, fusese foarte drăguţ din partea lui. Seth nu ştia povestea mea, sau durerea pe care o simţisem.

— De ce ai ales unul cu delfin?

— Da… e cam preţios şi modern, dar… mie nu-mi spuneau mare lucru literele alea greceşti. Însă am citit ceva cum că delfinii ocupau un loc important în vechile religii din Cipru, aşa că…

Lucrul ăsta mi-a smuls un zâmbet sincer.

— Da, aşa e. Erau consideraţi trimişii zeilor mării, purtau noroc şi altele de genul, am spus, dar atunci mi-a trecut ceva prin cap. Am văzut inele de genul ăsta la Erik acum câteva zile, dar ăsta nu era printre ele. De unde ai făcut rost de el? Mai avea şi altele în stoc sau te-ai dus în altă parte?

A mijit ochii, amuzat.

— Învăţ şi eu de la tine cum să fiu convingător. Am luat legătura cu artistul şi i l-am comandat.

Dumnezeule! Seth îl făcuse pe comandă, din platină, chiar înainte de Crăciun. Şi asta doar în câteva zile. Probabil că fusese extrem de scump. M-a luat o greaţă şi mai mare. Când a văzut că tac, zâmbetul i-a pălit.

— Eşti sigură că-ţi place?

— Da, da… sigur. Atât că… scuză-mă, nu ştiu ce să spun E superb. Mi l-am strecurat pe inelarul de la mâna dreaptă; se potrivea perfect. Apoi i-am căutat şovăielnică privirea. E, ăăă, un inel dat în semn de prietenie, nu?

— Da, stai liniştită. Dacă te cer, o să-ţi dai seama. De exemplu după hiperventilaţia mea, a spus şi a zâmbit şmechereşte, surprinzător de sexy. Şi o să fie cu rubine.

— Rubine, nu diamante? Sunt prea scumpe pentru cât câştigă experimentatul scriitor?

Mi-a întâmpinat vorbele cu un mormăit dispreţuitor.

— Nu, pur şi simplu cred că diamantele sunt banale, atâta tot. Dacă mă căsătoresc, o să fie pentru că se întâmplă ceva deloc banal. În plus, tu porţi foarte mult roşu, nu? Ştiu cât de important e pentru tine să ai accesorii asortate.

Am pufnit şi l-am lăsat să mă tragă în pat. A adormit repede, ca întotdeauna, dar eu stăteam acolo şi atingeam inelul. Metalul îmi încălzise pielea şi cu vârful degetelor simţeam delfinul şi safirele. Amintirile neplăcute pe care le stârnise inelul nu se domoliseră, dar cine ştie cum, stând aşa la el în braţe, păreau mai puţin dureroase.

În sfârşit, m-a luat somnul şi imediat am început să visez visul ăla.

Eram iar în bucătărie, înconjurată de aceleaşi imagini, mirosuri şi sunete vii de dinainte. Aveam mâinile în apă, simţeam detergentul cu miros de portocale şi auzeam melodia „Sweet Home Alabama”.

Era acelaşi lucru pe care îl văzusem înainte, eu cea din vis spălam vasele şi lălăiam. M-am uitat în spate, în camera cealaltă. Aici se terminase visul de data trecută. Acum continua.

În living stătea o fetiţă de vreo doi anişori. Era aşezată pe o pătură pe jos, înconjurată de animăluţe de pluş şi alte jucării. În mânuţă ţinea o girafă de pluş şi când o agita, scotea zgomote. De parcă ar fi simţit privirea celei din vis, fetiţa şi-a înălţat capul.

Avea obraji rotunjori de copil încă mic, cu cârlionţi delicaţi şateni şi ochişori căprui mari cu gene negre. Era adorabilă. În spatele ei, pe canapea, stătea Aubrey făcută ghem, iar prin apropiere zăcea tolănită încă o pisică cu pete roşcate şi maro. N-o mai văzusem până acum.

Un zâmbet de încântare a luminat feţişoara fetiţei, lăsând la vedere o gropiţă într-un obrăjor. Georgina cea din vis a fost copleşită de un val de

iubire şi de bucurie, sentimente pe care le-am încercat şi eu, spectatoarea. În clipa aia am ştiut, într-un fel pe care nu-l pot explica, dar mi-era absolut clar, că fetiţa era fiica mea.

M-am trezit.

Exact ca ultima oară, se făcuse dimineaţă fără ca eu să fi simţit trecerea timpului. Pe ferestre se revărsa din nou lumina soarelui, iar lângă mine Seth dormea încă. Şi tot ca şi data trecută, energia mea se dusese. Eram epuizată.

Însă durerea provocată de energia irosită nici nu se compara cu durerea pe care o simţeam pentru că-mi fuseseră smulse visul şi puternicele sentimente pe care le avusesem faţă de fetiţa aia, fiica celei din vis, fiica mea.

Nu, aşa ceva era imposibil, m-am certat eu. Sucubii nu puteau avea copii. Renunţasem la calea asta când îmi vândusem sufletul.

Dar totuşi fusese aşa de real, de intens. Mi-era imposibil să am copii, dar în visul ăla fusese a mea. Nu încăpea îndoială. Chiar şi acum mai simţeam pornirea aia maternă şi faptul că acum nu era lângă mine îmi sfâşia inima.

Şi mi-am spus din nou că asta e o prostie. Visele nu sunt reale. Că doar de-aia erau… vise. Iar eu aveam probleme mai mari de atât. Ca de exemplu că rămăsesem fără energie.

Lângă mine, Seth s-a agitat şi, fără să-şi dea seama, şi-a strâns aşternuturile pe lângă corp, dezvelindu-mă. Am tras înapoi de ele, s-a întors spre mine şi a deschis ochii grei de somn.

— Salut, a spus. Ce e?

— M-ai dezvelit.

— Şi tu m-ai dezvelit.

— Da, da’ dintre noi doi eu sunt aia rea, ai uitat?

Ne-am mai ciorovăit un pic şi am continuat să tragem fiecare de aşternuturi. Mi-am compus o faţă zâmbitoare ca să nu trebuiască să-i explic problemele mele. Într-un final m-am dat jos din

pat, deşi o parte din mine şi-ar fi dorit să zac în pat tot restul zilei şi să visez. Dar Seth trebuia să se apuce de scris, iar eu intram la serviciu în tura de după-amiază.

Când am ajuns acasă, l-am găsit pe Vincent treaz şi mişunând, în timp ce pregătea micul dejun în bucătărie împreună cu Yasmine. M-au salutat zgomotos şi chicoteau din pricina unei conversaţii pe care o avuseseră înainte să-mi fac eu apariţia.

— Vrei nişte ouă? m-a întrebat el în timp ce prindea un pachet de unt pe care i-l arunca Yasmine.

Am presupus că fuseseră la cumpărături din moment ce eu nu avusesem unt în bucătărie înainte. De fapt, nici mâncare nu avusesem.

— Nu, mersi, am spus, instalându-mă pe un taburet. Am mâncat deja.

— Nu ştii ce pierzi, a spus ea. Vincent face nişte ouă de-a dreptul amorale şi pentru care o ajungă direct în iad.

Vincent a pus tigaia pe aragaz, a aprins focul şi a ascultat păcănitul care s-a auzit până să se aprindă gazul.

— Ah, de la ouă o să mi se tragă, nu? Ultima oară era pentru felul în care parchez.

Ochii îngeriţei au scânteiat poznaşi. Îşi prinsese părul drept la spate într-o coadă, ceea ce îi dădea un aer foarte tineresc. Asta era o ironie, dat fiind că vârsta ei depăşea orice putere de înţelegere a unui om sau sucub.

— Oh, Dumnezeule. Aşa e. De asta uitasem. Hm. Acum sunt în dilemă. Nu ştiu sigur de la care din cele două o să ţi se tragă, de la prăjirea a două ouă într-un pachet de unt sau de la parcatul în paralel la un metru de bordură.

A lovit-o cu o lingură de lemn în braţ.

— La un metru? Ştii ceva? Pe tine nu te-am văzut niciodată conducând. Mă conduci doar pe mine pe panta nebuniei.

— Mă rog, cum spui tu. Erai nebun de dinainte să apar eu.

Pe când îmi mutam privirea de la unul la altul în timp ce se certau, am realizat că uitaseră de prezenţa mea. M-am simţit ca o intrusă şi m-am retras discret, am străbătut holul şi m-am dus în dormitor. Am închis uşa şi am privit-o uimită pe Aubrey. Stătea întinsă la mine în pat, se încălzea la o rază de soare.

— Aşa au ţinut-o toată dimineaţa, Aub?

A căscat, a clipit la mine din ochii ei verzi, apoi s-a aşezai într-un ghem alb perfect, cam cum o văzusem eu în vis, şi şi-a acoperit faţa cu o lăbuţă.

Hm, am înţeles. Nu mă aşteptam la aşa ceva. Oare eram eu nebună? Sau Yasmine şi Vincent chiar flirtau? Da, tipa era o îngeriţă prietenoasă şi tot ce vrei, dar asta… da, cu cât mă gândeam mai mult, cu atât îmi dădeam seama că flirtaseră. Ba chiar mai mult de atât. Şi mai era ceva şi mai ciudat, nu erau genul de replici pe care şi le aruncă cuplurile în faza de curtare. Era tachinarea familiară a celor care sunt împreună de mult timp, a celor aşa de relaxaţi unul în prezenţa celuilalt încât ar putea să-şi termine unul altuia propoziţiile. Era fenomenul pe care îl descrisese Erik ca fiindu-ne propriu mie şi lui Seth.

— Sunt îndrăgostiţi, i-am spus lui Aubrey neîncrezătoare, însă ea a continuat să mă ignore.

Cum de era măcar posibil? Nu puteau face dragoste. Afladem acum ceva timp că un înger putea cădea din cauza asta, iar Yasmine era încă de partea adevărului şi dreptăţii. Atunci ce însemna chestia asta? Era în regulă ca un înger să iubească un om atâta timp cât fizic stăteau departe unul de celălalt? Ceva din mine nu prea credea varianta asta. Şi după ce văzusem ce pudibond se arătase Joel, eram destul de sigură că nici măcar o relaţie amoroasă castă nu li se putea părea acceptabilă nici lui, nici celorlalţi. Aşa că probabil nu ştia

niciunul dintre ei, nici măcar Carter. Şi, sincer, nu ştiam dacă eu voiam să ştiu. Mă înnebuneam după ideea de iubiţi despărţiţi de destin, dar de fapt relaţiile astea niciodată nu sfârşeau bine.

Mi-am luat ceva haine şi pe când porneam spre duş, am realizat că e posibil să fiu martoră la o poveste de dragoste şi mai smintită decât a mea. Cine ar fi zis că e posibil aşa ceva? Presupun că la îngeri miracolele chiar sunt posibile.

Am terminat cu duşul şi mi-am uscat părul, meditând încă la misterioasa poveste de dragoste. Am pornit înapoi spre living întrebându-mă dacă aveam să-i găsesc iar flirtând. În schimb, am găsit o familiară şi nedorită amprentă de nemuritor. Slinoasă şi cu aromă de mosc.

Niphon stătea la mine pe canapea.

Capitolul 7

— Dispari, am spus instantaneu.

Yasmine şi Vincent îşi terminau micul dejun aşezaţi la masă şi şi-au ridicat surprinşi privirea. Niphon a făcut un gest spre ei.

— Am fost poftit înăuntru. Nu m-am gândit că e o problemă.

Îngeriţa şi omul păreau clar stânjeniţi şi îmi dădeam seama ce se întâmplase. Niphon îşi făcuse apariţia şi ei îi dăduseră drumul înăuntru, fără să ştie despre animozităţile dintre noi. Probabil îşi închipuisem că eram colegi de răutăţi, ceea ce teoretic era adevărat.

Vincent s-a ridicat şi şi-a dus farfuria goală în chiuvetă, urmat de Yasmine.

— Ăăă, a făcut Vincent. Noi cred că ar trebui să plecăm.

— Mda, i-a dat Yasmine dreptate şi şi-a luat haina.

Se pare că nebunii se avântă acolo unde îngerii nu au curajul să calce.

— Mă bucur că ne-am văzut, mi-a spus.

Au plecat aşa de repede încât se prea putea să se fi şi teleportat.

Mi-am îndreptat atenţia din nou asupra lui Niphon.

— Dispari, am repetat.

S-a lăsat pe spătarul canapelei şi şi-a trecut braţele peşte marginea de sus.

— Letha, Letha…

— Şi nu-mi mai zice aşa.

— Cum vrei tu. Şi nu-ţi face griji, imediat scapi de mine. Voiam doar să te pun la curent cu ce s-a mai întâmplat cu Tawny.

Oh, Tawny. Dă Doamne să şi-o fi pus-o azi-noapte, m-am rugat în tăcere. Atitudinea ei de la bar nu prea îmi dăduse încredere, dar poate faptul că eu plecasem cu Jude îi oferise un bun exemplu.

— Încă n-a făcut nicio victimă.

La naiba!

— Bine, mersi, am spus şi i-am arătat uşa. Acum poţi să pleci. Şi data viitoare să ştii că n-are nimic dacă mă suni ca să mă pui la curent. De preferat din taxiul care te duce la aeroport, ca să nu mai fiu nevoită să te mai văd vreodată în viaţa mea.

S-a ridicat de pe canapea, aruncându-mi o privire rănită.

— Bine, bine. Dar mai voiam să discut ceva cu tine.

— Nu există niciun lucru despre care să vreau să discut cu tine, an spus, gata-gata să mă pun pe mârâit.

— Oh, nu ştiu ce să zic. Şi-a pus mâna pe clanţă, dar nu dădea impresia că ar vrea să plece. Eu cred că te-ar interesa foarte tare. Are legătură cu viaţa ta amoroasă.

— Nu! N-am chef să discut despre aşa ceva.

— Le… Georgina, vreau doar să te ajut, s-a smiorcăit el. Mi se pare îngrozitor faptul că nu vă puteţi exprima pe deplin dragostea.

— Ba ne e foarte bine. Şi nu te mai sprijini de uşă. Nu vreau să-mi laşi urme de gel pe ea.

Niphon s-a îndreptat şi şi-a trecut grijuliu mâna pe ceafă.

— Uite ce e, am înţeles de ce nu vrei să faci dragoste cu el. Este un lucru admirabil. Nu vrei să-i scurtezi viaţa, să-l epuizezi etc., etc. Dar dacă asta nu mai e o problemă? Dacă pot să fac în aşa fel încât să poţi face sex cu el fără să se mai producă cumplitele efecte secundare?

— Mda. Şi nu-mi spune că ai face chestia asta că aşa eşti tu, bun la suflet.

— Mă rog… a spus, ridicând din umeri, şi a desfăcut larg braţele. Întotdeauna există un preţ.

— Nu merită. Nu merită ca pentru asta să-şi vândă Seth sufletul.

— Aş putea să-ţi ofer condiţii mai bune, să-i dau o viaţă mai lungă… tinereţe mai lungă…

— Nu! Jur că dacă nu pleci imediat, îl chem pe Jerome.

Blufam, pentru că Jerome era plecat din oraş.

— După cum spuneam, voiam doar să mă fac util, a spus Niphon.

— Da, vai ce util mi te-ai făcut tu mie! am spus, fără să mă deranjez să-mi disimulez sarcasmul.

Dintr-odată, aerul batjocoritor, glumeţ a dispărut şi chipul lui Niphon a devenit aspru, mânios, înspăimântător.

— Ba m-am făcut util ţie, micuţă Letha. Erai un nimeni, un zero. Erai fiica unui biet pescar dintr-un târg de rahat, rupt de lume. Mai exact, o biată curvă dintr-un târg de rahat, rupt de lume. Ţi-ai bătut joc de viaţa ta, iar eu ţi-am dres-o. Eu am făcut din tine cine eşti acum. Eu ţi-am rezolvat problemele, ţi-am salvat bărbatul, ţi-am oferit viaţa

şi frumuseţea eternă. Dacă e vorba pe-aşa, îmi eşti datoare.

— N-a meritat, am spus cu un glas în ton cu întunecarea lui. N-a meritat.

— Nu? Ai fi preferat să-ţi vezi soţul sinucigându-se? Să mori proscrisă şi acoperită de ocară?

Nu am răspuns. M-am gândit la disperarea de pe chipul soţului meu când aflase că îl înşelasem. După atâtea veacuri, încă mă bântuia imaginea aia. Atât de mare îi era disperarea, încât fusese gata-gata să-şi ia viaţa. Când îmi vândusem sufletul şi devenisem sucub, făcusem un târg cu slujbaşii iadului, ca el şi toţi ceilalţi pe care îi cunoşteam să mă uite. Soţul meu trăise şi îşi văzuse de viaţă, uitând că existasem vreodată. Oare meritase?

Când mi-a sesizat tăcerea, chipul lui Niphon a redevenit batjocoritor. A deschis uşa şi a spus:

— Rămas-bun, Georgina. Anunţă-mă dacă te răzgândeşti.

A plecat, iar eu am rămas mult timp cu ochii ţintă la uşă până să-mi forţez picioarele să o ia din loc. Nu mă tenta absolut deloc posibilitatea ca Seth să-şi vândă sufletul. Dar celelalte cuvinte ale lui… cele care îmi aminteau de trecut…

Am oftat. Nu aveam chef de aşa ceva acum, nu la câte alte lucruri aveam pe cap în momentul de faţă. Şi apropo… mai aveam două ore până la începerea programului, aşa că am decis să-mi iau inima în dinţi şi să încerc iar să aflu informaţii despre visele mele. De la Dante.

Magazinul era la fel de trist ca ultima oară când fusesem pe aici, dar de data asta, chiar avea un client. Era o tânără, cu părul brunet tuns în trepte şi cu o bluză de trening gri. Când am văzut-o, am dat să ies, dar el mi-a făcut semn să intru.

— Nu, nu, nu-i nimic. Poţi să aştepţi aici.

Dante i-a aruncat o privire fetei. Amândoi stăteau la masa şubredă, acoperită cu o faţă de masă din catifea.

— Nu te deranjează, nu? a întrebat-o.

Ea abia m-a privit.

— Nu! Nu! Haide, continuă. Vreau să afle mai multe despre bărbatul ăla.

Dante a afişat un zâmbet strălucitor care mie îmi părea un pic fals, dar care bănuiam că dădea rezultate asupra fetei. Când m-am mai apropiat cu un pas, am realizat că îi ghicea în cărţile de tarot. Erau deja mai multe pe masă. A mai întors una.

— Ah, Hierofantul, a spus pe un ton misterios, de cunoscător.

— Ce înseamnă? a chiţăit ea.

— Nu ştii? Nu ştii nimic despre tarot?

— Nimic, a spus ea, clătinând din cap.

— Hierofantul este cartea iubirii. Reprezintă bărbatul romantic, atrăgător şi fermecător, care adoră să dea cadouri şi e atent. Cunoşti genul.

— Nu prea, a spus ea visătoare. Toţi iubiţii mei au fost nişte dobitoci.

— Ei bine, o să se schimbe situaţia, i-a promis el.

Eu de fapt chiar ştiam câte ceva despre cărţile de tarot. Hierofantul reprezenta tradiţia, înţelepciunea şi religia organizată. Nu era tocmai o figură romantică, mai ales că de obicei era reprezentat sub forma unui preot.

— De ce e îmbrăcat aşa de ciudat? a întrebat fata. Parcă ar fi îmbrăcat în rasă.

— Nu e ciudat, a spus Dante. E opulent. Nu uita, tarotul este un sistem străvechi. Pe vremuri, un tip îmbrăcat în felul ăsta era culmea eleganţei. Înţelegi, genul de bărbat care purta haine de firmă.

I-am surprins privirea lui Dante şi am dat ochii peste cap, însă el şi-a menţinut calmul şi a întors şi următoarea carte.

— Lucrurile arată bine, a proclamat el. Turnul.

Turnul era cam cea mai rea carte din pachet.

— Asta arată că aveţi un viitor promiţător.

— De ce e în flăcări? a întrebat ea. Şi de ce cade lumea de la ferestre?

— E simbolic, a spus el iute. Şi deşi totul pare să iasă bine când îl cunoşti pe tipul ăsta, asta înseamnă că trebuie să ai grijă şi să citeşti semnele din jurul tău.

— Hm, a făcut ea. Sper să pot.

Dante a strâns cărţile şi le-a aşezat frumos în teanc.

— Pot să te ajut dacă vrei. Pot să-ţi ofer un set de interpretări cu reducere. Aşa o să ai un fel de ghid şi vei fi pregătită pentru momentul în care o să-l cunoşti.

Sincer, mă îndoiam că avea să-l întâlnească vreodată pe tipul ăsta de basm.

— Cât costă? a întrebat şovăitoare.

— Hm, hai să vedem, a spus Dante şi a scos la iveală speculantul din el. În mod normal costă cincizeci de dolari. De regulă ofer o reducere de cinci dolari dacă iei un pachet întreg… dar ce naiba? Chiar vreau să dea rezultate treaba asta. Şi eu sunt un tip romantic, mă înţelegi? E cam mult, dar îţi ofer un set de şase la patruzeci de dolari una. Poţi să le achiţi acum şi vii oricând ai nevoie de o şedinţă.

Fata a meditat, iar mie îmi venea să urlu că asta e o înşelătorie. Dar aveam nevoie de sfatul lui Dante şi nu voiam să mă ia la ochi. Nu că m-ar fi avut prea tare la inimă în momentul de faţă.

— Nu vreau să te forţez, i-a spus cu blândeţe. Aşa că, te rog, nu te simţi obligată. Fă ce-ţi spune inima. Vreau să spun că dacă am aflat ceva din cărţi e că trebuie să ai grijă de inima ta, acum că intri în faza asta importantă a vieţii tale.

Cu asta a cucerit-o.

— Bine, accept.

Am privit neîncrezătoare cum se duceau amândoi la casa de marcat. Fata i-a dat două sute patruzeci de dolari plus taxe şi el i-a dat o carte de tarot asemănătoare cu o cartelă perforată, nu foarte

diferită de cele pe care le primeşti la cafenea sau la toneta de sandviciuri.

— Ar trebui să-ţi fie ruşine obrazului, i-am spus când a plecat fata.

— Şi eu mă bucur să te văd, sucubule.

— Cărţile alea nu aveau legătură cu iubirea.

— Nţ, mi-a dat dreptate, venind lângă mine. De fapt, sugerau că în curând o să-şi facă o schimbare de sex şi că o să se alăture unei secte de sinucigaşi.

— Da, dar tu i-ai spus că are legătură cu dragostea.

— Are douăzeci de ani. La vârsta asta numai despre dragoste vor să audă.

— O să mergi direct în iad.

— Asta ţi-aş fi putut spune chiar eu. De fapt, ţi-am spun data trecută, nu? Zi, cu ce pot să-ţi fiu de folos? Te-ai răzgândit în privinţa sexului?

— Nu, bineînţeles că nu.

— Bineînţeles că nu? a spus el ofensat. Ce e atitudinea asta? Nu sunt chiar aşa de neatrăgător.

— Nu, i-am dat dreptate.

Părea să nu se fi bărbierit de câteva zile şi asta îi dădea un aer sexy, ca şi felul în care îi îmbrăca trupul tricoul indigo. Până acum nu remarcasem ce muşchi abdominali avea.

Probabil faptul că nu prea avea activitate pe aici îi oferea destul timp să tragă de fiare.

— Dar eu nu de-aia am venit. Şi sincer, dacă genul ăsta de comportament este doar vârful aisbergului, mă gândesc că şi aşa nu merită să mă deranjez pentru sufletul tău.

— Vine şi mă insultă, apoi se aşteaptă s-o ajut, a spus el gesticulând amplu. Atunci ce vrei? Ţi s-a stricat în sfârşit maşina de spălat vase?

— Nu, dar am avut iar visul ăla. Şi a mai apărut ceva.

I-am relatat visul şi el m-a ascultat cu o faţă impenetrabilă.

— Eşti sigură că nu vrei o maşină nouă de spălat vase? a întrebat neîncrezător.

— Da!

— Dar copii?

— Ce e cu copiii?

— Vrei?

Am amuţit şi în ciuda zâmbetului lui strâmb, îmi dădeam seama că mă cerceta. O fi fost el un şarlatan, dar era deştept. Întotdeauna sunt deştepţi cei mai buni dintre ei. Oamenii de teapa lui îşi câştigă existenţa citind oamenii şi exploatându-le micile slăbiciuni, precum dorinţa de iubire a fetei aceleia.

— Nu contează, am spus. Ştii foarte bine, nu pot avea copii.

— Nu asta te-am întrebat, sucubule. Te-am întrebat dacă vrei.

Mi-am ferit privirea şi am studiat globul de cristal. După cum pica lumina soarelui pe el, am bănuit că de fapt era de plastic.

— Sigur. Îmi doream încă de când eram muritoare. Dacă acum aş putea avea copii, aş face-o.

A dat din cap şi, pentru prima oară, aproape că mi-a dat impresia că e posibil să mă ia în serios. Aproape.

— Şi lasă-mă să ghicesc. Te-ai trezit fără energie.

— Da, şi făcusem o victimă cu o noapte înainte, exact ca data trecută.

— Interesant, a spus el şi a căpătat un aer meditativ. Se întâmplă numai când eşti cu bateriile încărcate.

— Ce crezi că înseamnă chestia asta?

— Habar n-am. Se poate să nu fie nimic.

— Ba trebuie să fie! Pierd energie fără niciun motiv.

— Eşti stresată, m-a contrazis el. Şi eşti una din persoanele cele mai stresate pe care le-am cunoscut vreodată, fie ele nemuritoare sau altfel.

De secole întregi îţi doreşti să rămâi gravidă, mai e şi chestia asta cu iubitul de care nu te atingi. Şi lucrezi pentru demonul ăla, nu? Ăla care seamănă cu Matthew Broderick?

— John Cusack, l-am corectat. Seamănă cu John Cusack.

— Mă rog. Toate astea sunt de ajuns ca să epuizeze pe cineva. Visele sunt manifestări ale nefericirilor din viaţa ta, îţi izvorăsc din subconştient la modul realist şi care îţi consumă energia.

— Deloc nu mă ajuţi. Specializarea ta în interpretarea viselor e o înşelătorie, la fel ca tot ce faci tu.

— Nţ. Nu tot ce fac e înşelătorie. Mă pricep la vise. Mă pricep la vrăji. Şi ştiu ce te-ar putea ajuta.

— Ce?

A arătat spre tejghea şi a spus:

— Ne aşezăm amândoi acolo sus, goi, la orizontală.

— Hm, chiar nu minţeai, am mormăit. Chiar eşti un romantic.

— Sunt un om pragmatic şi un oportunist.

— Un om mizerabil care mă tratează ca pe o târfă ieftină…

— La dracu', nu mi-am mai pus-o de luni de zile şi mă trezesc cu un sucub care vine să-mi ceară ajutorul. Şi tu ai încerca să vezi dacă-ţi pică ceva.

I-am aruncat o privire atentă.

— Asta e faza? Trebuie să mă culc cu tine ca să primesc ajutor?

Dante şi-a vârât mâinile în buzunare.

— Nţ. Cred că ar fi mai distractiv dacă ai vrea şi tu. În plus, n-am cu ce altceva să te ajut.

Am dat să plec, dezamăgită.

— Bine. Mersi. Vorba vine.

— Ştii ce-ar mai putea să te ajute? a strigat în urma mea.

— Dacă implică sex…

— O vacanţă. Sau cel puţin un masaj. Aşa mai scapi de stres.

Era de bun-simţ ce spunea el şi am fost plăcut surprinsă să constat că nu întotdeauna gândea porcării.

— Se poate să ajute, i-am spus. Dar mă îndoiesc că ar putea un masaj să-mi rezolve problemele.

— Poate că da, poate că nu. Dar dacă vrei unul gratis… în pielea goală…

Am plecat.

Deja simţisem că relaţia mea cu Seth era o eternă buclă, acum se pare că şi viaţa mea era în aceeaşi situaţie. Aveam acelaşi vis, mă duceam la Dante, nu primeam niciun fel de ajutor, mă duceam la serviciu şi rumegam la ce mi se întâmpla pentru că exact aşa se derula ziua, la fel ca înainte.

Mi-am văzut de hârţogărie şi de relaţiile cu clienţii la Emerald City, chinuită în tot acest timp de imaginea fetiţei din vis şi de dulcea fantezie de a avea o fiică. Îmi doream din toată inima s-o revăd, să-i mai văd zâmbetul ăla. Tot ce se întâmpla la serviciu părea superficial şi lipsit de sens pe lângă ea.

Când am terminat programul, am luat-o pe Maddie la mine acasă ca să-mi ţin promisiunea de a-i face rost de o întâlnire.

— Ai de gând să mă vinzi? a exclamat când i-am spus care era planul.

— E o licitaţie, am spus. O acţiune caritabilă pentru copii. Nu urăşti copiii, nu?

— Nu, dar…

— Atunci o să fie super. Haide, probează asta, am spus şi i-am aruncat o sacoşă de la BEBG, pe care a privit-o cu atenţie.

— Ăsta nu e un magazin pentru adolescenţi?

— E un loc pentru oricine are stil, am asigurat-o.

A deschis sacoşa şi a scos rochia până la genunchi pe care i-o luasem deunăzi. Era din muselină de mătase cu un imprimeu roz-închis cu forme geometrice. Rochia cu talie empire era uşor bufantă în partea de sus, iar decolteul în formă de V avea o fundiţă care se lega chiar sub el. În sfârşit era completată de mâneci scurte, bufante.

— Nu pot să port aşa ceva, a spus ea instantaneu.

— De ce? Pentru că o să-ţi stea bine?

M-a fulgerat cu privirea şi a răspuns:

— E cât o batistă.

— Poftim? Nu e adevărat.

Aveam o mulţime de rochii „cât o batistă". Asta însă era elegantă şi plină de bun-gust. Pe lângă hainele mele, asta eran demnă de garderoba unei femei din comunitatea Amish.

— Probeaz-o şi vedem noi.

S-a supus, fără chef, şi aş fi fost în stare să chiui de bucurie când a ieşit din baie. Nimerisem la fix mărimea. I se potrivea perfect.

— De aici lipsesc vreo doi centimetri şi jumătate, a spus ea neliniştită, trăgând de ţesătura din jurul taliei.

— Exact.

— Şi nu par grasă din cauza asta?

— Nu, arăţi super. Dacă ar fi din elastan sau ceva de genul ăsta, ar putea fi o problemă, dar asta e uşoară şi largă.

— Are decolteul îngrozitor de adânc…

— Haide, gata, am izbucnit. Şi acum hai să terminăm şi cu restul.

Am machiat-o şi i-am desfăcut părul. Strălucea ca mătasea neagră odată desfăcut şi am gândit că era mare păcat că şi-l purta aşa de des într-o coadă făcută la voia întâmplării. În plus, toată lumea ştie că în filme fetele timide întotdeauna devin frumoase când îşi desfac părul şi îşi scot ochelarii. Maddie purta deja lentile de contact, dar chiar şi aşa era un principiu sănătos. În

sfârşit, i-am dat şi pantofii cu toc jos pe care îi cumpărasem să se asorteze cu rochia. Unii cu tocul înalt ar fi arătat şi mai bine, dar până şi eu ştiam cât să întind coarda. Mulţumită de rezultate, am pornit spre licitaţie.

— Parcă ai fi zâna mea cea bună, a mormăit când am intrat în hotelul în care avea loc evenimentul. Dar eu tot un dovleac rămân.

— De ce eşti aşa de negativistă? am întrebat-o, dându-i cu cotul. Ar trebui să-ţi faci şi tu o trupă rock emo depresivă ca să concurezi cu cea a lui Doug.

— Mda. Ar avea mare succes. Auzi, ăla de colo nu e Seth?

Traversam sala în care avea să aibă loc licitaţia şi mergeam spre zona voluntarilor. Se adunase multă lume şi ocupa mare parte din mesele rotunde aşezate spre scenă. I-am urmat direcţia gestului spre Seth, care stătea la una din cele câteva mese neocupate în totalitate încă. Când a văzut că l-am zărit, a ridicat mâna în semn de salut.

— A vrut să vină şi el să te susţină, i-am spus.

De fapt Seth fusese îngrozit de felul în care o forţasem pe Maddie să intre în afacerea asta şi venise în primul rând dintr-o perversă fascinaţie pentru dezastrul pe care îl anticipa el.

Însă Maddie, fără să ştie care îi sunt motivele, a fost plăcut surprinsă. Aşa că a zâmbit şi eu aproape că am leşinat de încântare.

— Uite, am spus. Asta trebuie să faci tu.

— Ce anume? a întrebat şi i-a pălit zâmbetul.

Când ne-a văzut, Hugh a venit spre noi, aproape ţopăind de pe un picior pe altul.

— Ştiam eu că nu urăşti copiii. Ştiam eu că o să cedezi şi o să vii să dai o mână de ajutor…

— Nu eu, am pus lucrurile la punct. Maddie, am spus şi i-am pus o mână pe umăr.

— Da? s-a mirat Hugh şi faţa lui şi-a pierdut orice expresie.

Chiar în momentul ăla a apărut o brunetă înaltă cu o rochie de seară neagră din satin. Am presupus că era „ruperea”. Tipa în discuţie mi-a întins mâna.

— Bună, eu sunt Deanna, coordonatoarea evenimentului. Tu eşti prietena lui Hugh, nu?

— Georgina, am spus şi am dat mâna cu ea. Dar Maddie e voluntara. E ziaristă la o importantă revistă pentru femei.

Deanna s-a luminat.

— Ah! Adorăm celebrităţile. Haide cu mine să-ţi iau datele. A plecat însoţită de Maddie. Imediat ce au plecat, m-a luat Hugh în primire.

— Ce naiba te-a apucat? Eu speram la Georgina şi m-am ales cu Georgy.

— Mare dobitoc mai eşti. Ai spus un lucru îngrozitor.

A ridicat din umeri, cu ochii la Maddie.

— Eu spun doar ce văd. E enormă.

Şi eu eram cu ochii la Maddie. De fapt, arăta chiar slăbuţă în rochia aia, dar Hugh era genul căruia îi plăceau fetele slăbănoage, atâta timp cât aveau sânii destul de mari.

— Din cauza voastră au femeile probleme cu încrederea în sine. Le distrugeţi. Vreau să zic femeile, nu problemele.

— Sunt sigur că nu e chiar aşa de nasoală, a spus el. Probabil că la felaţie n-o întrece nimeni.

Am dat ochii peste cap.

— Linguşitorule. De ce spui asta?

— Grasele întotdeauna se pricep la chestia asta. Nici n-au încotro, e singura cale prin care pot să se aleagă cu vreun bărbat.

I-am tras tare una în braţ.

— Ah! La dracu’, m-a durut.

— Eşti un dobitoc, i-am spus. Maddie e o fată frumoasă.

— E acceptabilă, a mormăit în timp ce-şi freca braţul lovit. Dar în seara asta nu mă pot

mulţumit cu o tipă acceptabilă, mai ales că am varianta aia la îndemână.

A arătat spre locul în care mai aşteptau şi alţi voluntari. Imediat am descoperit la ce se referea. Era simplu, pentru că Tawny le depăşea pe celelalte femei cu vreo treizeci de centimetri.

— Sfinte Hristoase, am exclamat. Cum s-a întâmplat asta?

A deschis larg braţele, cu un aer nefericit.

— I s-a pus pata pe ideea asta când ai adus-o tu în discuţie, acolo, în bar.

— Nici măcar n-am crezut că m-a auzit, am spus în chip de scuză.

— Acum e prea târziu, a oftat Hugh şi mi-a făcut semn spre mulţime. Du-te şi aşază-te, Brutus, ca să poată începe dezastrul. Ne-ai stricat seara. Nu înţeleg de ce urăşti aşa de tare copiii.

L-am fulgerat cu privirea în semn de rămas-bun şi m-am dus să-l caut pe Seth. De când sosisem eu, i se alăturaseră şi vampirii.

— Băieţi, voi aţi venit să faceţi rost de o întâlnire sau să faceţi o victimă? am întrebat.

— Niciuna, nici alta, a spus Peter. Am venit să asistăm la spectacolul lui Tawny.

— Evenimentul ăsta a fost gândit ca o acţiune caritabilă, dar lumea se comportă de parcă ar fi un spectacol de circ, am spus cu un oftat. Hugh m-a acuzat deja că i l-am stricat pentru că am adus-o pe Maddie.

— De ce? s-a mirat Seth. Arată extraordinar.

Le-am arătat-o şi lui Peter şi lui Cody, care au fost de acord că e drăguţă.

— O să se descurce, a spus Cody. Pe Tawny trebuie să stăm cu ochii. Însă n-am reuşit să văd ce poartă. Sper că se ridică la standardele cu care ne-a obişnuit.

— Poate că îi aduce Moş Crăciun cel secret nişte haine mai drăguţe, a spus Peter, apoi s-a uitat la mine. Tu ai cumpărat ceva pentru al tău?

— Poftim?

Aşa e, Carter. Uitasem cu totul. Nu fusese tocmai o prioritate pentru mine să-i iau un cadou îngerului cel cinic.

— Aăă, am ceva idei, dar mă mai gândesc, am răspuns.

— Dar brad de Crăciun ţi-ai luat?

— Nici pe asta n-am făcut-o încă.

— Nu ştiam că vrei să-ţi iei brad de Crăciun, a spus Seth. Ai nevoie de ajutor ca să-ţi alegi unul?

— Hm, nu şt…

A început licitaţia, întrerupându-mă. Conducătorul licitaţiei, Nick, era un tip tânăr, de vreo treizeci de ani, care probabil avea şi un al doilea loc de muncă ciupind câte un contract de model, care însă niciodată nu avea să-l propulseze la nivel naţional. Zâmbea non-stop şi se descurca de minune flirtând cu femeile şi făcând glume de băieţi cu participanţii de sex masculin. Licitaţiile mergeau ca unse şi era foarte simplu să te laşi dus de val.

— Următoarea – a spus conducătorul licitaţiei, pe când citea de pe un cartonaş – este Tawny Johnson.

— Johnson? a întrebat Cody. Cam plicticos.

— Ea şi-a pus şi numele şi prenumele, am spus. (Aşa făceau sucubii deseori.) Probabil că a obosit după ce şi-a ales prenumele.

— Au, a făcut Seth. Ai fost răutăcioasă.

— Tu n-o cunoşti, l-am avertizat.

Tawny a păşit vioaie cu pantofii ei cu tocuri de vreo şaptişpe centimetri, care păreau să fi fost confecţionaţi din oţel inoxidabil. Păreau nişte instrumente de tortură medievale, dar se potriveau cu pantalonii ei scurţi superstrâmţi din lame şi cu jacheta pe care o purta.

— Nu m-a dezamăgit, a spus Cody, studiindu-i costumaţia.

Deloc surprinzător, s-a împiedicat la ultimele câteva trepte şi Nick s-a întins s-o prindă.

— Ai grijă, a spus, expunându-şi dinţii albi strălucitori. Se presupune că bărbaţii trebuie să cadă la picioarele tale.

Fetei i-a luat ceva timp să se prindă de poantă, apoi a izbucnit în chicoteli cu ultrasunete. Mă călca pe nervi zgomotul ăla, dar Nick părea încântat că cineva îi apreciază şi lui glumele.

— Ce-ar fi să ne spui câte ceva despre tine, Tawny, a îndemnat-o el. Aici scrie că în prezent eşti fără ocupaţie. Să înţeleg că ai venit ca să cauţi ceva aici?

— Nick, am venit ca să caut pe cineva, dacă mă înţelegi.

— Oh, Dumnezeule, am spus.

— N-a fost rea poanta, a remarcat Peter.

— Ba da.

Se pare că Nick era de acord cu Peter, pentru că a dat capul pe spate şi a râs.

— Aveţi grijă, băieţi… avem de-a face cu o fată periculoasă. Spune-mi, Tawny, ce cauţi tu la un bărbat?

Şi-a ţuguiat buzele date cu ruj roşu, cufundată în gânduri.

— Să aibă inimă, Nick. Inimă şi suflet. Astea sunt lucrurile cele mai importante.

Afirmaţia ei i-a smuls un „oooh” colectiv publicului, iar de lângă mine Peter a spus:

— Recunosc, faza cu sufletul a fost amuzantă foc. Numai pentru noi, desigur, dar totuşi.

Apoi Tawny a făcut cu ochiul mulţimii şi a spus:

— Însă uneori robusteţea şi un carnet generos de cecuri pot compensa lucrurile astea.

Nick a aşteptat să se potolească râsetele publicului.

— Bun, haideţi să începem licitaţia de la cincizeci… Dumnezeule!

Tawny îşi scosese jacheta, lăsând la vedere bluza gen bustieră de pe dedesubt cu imprimeu ce imita pielea de zebră. Dar „bluză” era un cuvânt

nepotrivit în contextul ăsta. Înfăşurată cum era în jurul sânilor ei enormi, semăna mai degrada cu o fâşie de cauciuc şi de fapt nu îi acoperea decât sfârcurile.

Lumea a început să liciteze frenetic, spre uluiala mea şi a prietenilor mei. Şi mai surprinzător a fost faptul că s-a prins în horă şi Nick, conducătorul licitaţiei.

— Oameni buni, ştiu că e neobişnuit… dar nu mă pot abţine. Ofer trei sute de dolari.

— Trei sute cincizeci!

— Patru sute!

Până la urmă a câştigat-o Nick, contra uluitoarei sume de cinci sute cincizeci de dolari.

— Să fiu al naibii, a spus Peter.

Aş fi făcut o glumă în legătură cu comentariul lui dacă n-aş fi fost aşa de şocată. Când în sfârşit mi-am recăpătat glasul, am spus:

— Ei bine… e un lucru bun, nu? Tipul dă impresia că ar fi în stare să se culce chiar acum cu ea.

—Şi – a adăugat Cody – totul a fost de dragul copiilor.

Uşor, uluiala a lăsat loc uşurării. Seara asta luase o întorsătură neaşteptată. Problema cu Tawny era rezolvată. Se pare că era de ajuns pur şi simplu să punem un anunţ. Avea să se culce cu el şi aşa scăpăm de Niphon. O grijă în minus – ceea ce era foarte bine, pentru că aveam categoric şi altele pe cap. Ca de exemplu Maddie.

Acum era rândul ei. A pornit, întunecată la faţă şi pusă pe luptă. Părea în acelaşi timp îngrozită şi îngrozitoare, însă în ciuda aerului tăios, tot am văzut câteva feţe interesate în public.

— Zâmbeşte, zâmbeşte, am mormăit în general.

— Maddie Sato, a spus Nick vesel. Scrii articole la o revistă. Ceva cunoscut?

— Mă îndoiesc, a spus cu aceeaşi grimasă pe chip. Asta dacă nu cumva citeşti publicaţii feministe.

— Feministe, a spus el, evident amuzat. Acum urmează să ne spui că urăşti bărbaţii.

I-a aruncat o privire neutră.

— Urăsc doar bărbaţii proşti care nu ştiu ce înseamnă de fapt „feminist”.

Tipul a râs.

— Şi dai de mulţi bărbaţi de genul ăsta?

— Tot timpul.

— Serios?

— Chiar acum discut cu unul, Nick.

— Chiar a spus chestia asta? a întrebat Peter, iar eu am mârâit.

Zece secunde i-a luat lui Nick să realizeze că tocmai fusese jignit. Apoi, pentru prima oară în seara aia, zâmbetul i-a îngheţat. S-a întors spre public şi a spus impasibil:

— Bun, hai să începem licitaţia de la cincizeci de dolari.

A fost întâmpinat de linişte, iar feţele interesate nu mai păreau chiar aşa de interesate. Iar eu mi-am înăbuşit un urlet. Era imposibil să fie adevărat. Îi promisesem că avea să se aleagă cu o

întâlnire. Incidentul ăsta avea s-o termine. După o veşnicie, în i s-a părut mie, am auzit un glas din spatele încăperii.

— Cincizeci.

Uşurată, am lungit gâtul ca să mă uit. Tipul care licitase avea în jur de cincizeci de ani şi semăna la fix cu un pedofil pe care îl văzusem odată la un buletin de ştiri.

— Cincizeci, a spus Nick. Oferă cineva şaptezeci şi cinci?

Linişte. M-am întors spre Seth.

— Fă ceva! am şuierat.

— Ce? a spus el, tresărind.

— O dată…

I-am dat cu cotul şi a ridicat mâna.

— Şaptezeci şi cinci.

Iar s-a auzit un „oooh" colectiv din public. Se pare că nimeni, nici măcar Maddie, nu se aşteptase să aibă loc un război pentru misandra ostilă, şi ea a făcut ochii mari.

— Sută, a spus pedofilul meu.

Apoi, fie ca să pună mai repede capăt situaţiei, fie pentru că-i părea rău de Maddie, Seth a spus:

— Trei sute.

Asta a mai smuls şi alte sunete de uimire. Celălalt interesat nu mai putea concura; probabil că-şi cheltuise toţi banii cu cauţiunea.

— Se adjudecă domnului cu tricoul cu „Welcome Back, Kotter".

—Drăguţ, a spus Cody, în timp ce Maddie cobora de pe scenă.

M-am întins şi l-am strâns pe Seth de mână, spunându-i:

— Mersi.

Mi-a zâmbit uşor:

— Aş face orice pentru copii.

Nick a trecut la următorul cartonaş şi a anunţat:

— Şi acum… Georgina Kincaid.

Am ridicat capul cu viteza glonţului. În partea cealaltă a încăperii am văzut rânjetul de pe faţă lui Hugh.

— Nu se poate, am spus printre dinţi.

Nick s-a uitat nedumerit spre locul în care erau ceilalţi participanţi la licitaţie.

— Georgina Kincaid?

— Nu poţi să eviţi situaţia asta, mi-a spus Peter. Ar fi bine să te duci, altfel lumea o să creadă că urăşti copiii.

— Gluma asta începe să fie răsuflată, am şuierat.

Mi-am promis că o să-l trosnesc mai târziu pe Hugh şi m-am ridicat reticentă de pe scaun. Când m-a văzut, Nick şi-a pornit zâmbetul cu strălucire de supernovă.

— Uite-o. E şic să întârzii.

Şi apropo de „şic", mi-aş fi dorit să port şi eu ceva aşa de drăguţ ca rochia lui Maddie. Poate că fusesem înşelată ca să ajung la chestia asta, dar acum îmi doream să o fac ca lumea. Şi totuşi arătam bine; obişnuitul meu bun-gust nu îmi permitea ceva mai puţin de atât. Aveam o fustă neagră şi un pulover violet de caşmir şi părul strâns în coadă. Puţin câte puţin, mult prea încet încât să remarce cineva, mi-am mulat mai tare puloverul şi mi-am adâncit decolteul. Mi-am mişcat alene şoldurile şi mi-am desfăcut coada, agitându-mi apoi părul. Dăduse roade în cazul lui Maddie şi a miriade de fătuţe neatractive din filme, aşa că avea să dea rezultate şi în cazul meu, pentru că dintr-odată aveam o treabă foarte importantă.

Nici prin gând nu-mi trecea să primesc mai puţin decât Tawny.

— Georgina, a spus Nick şi m-a ajutat să urc pe scenă. În notiţele mele e trecut că preferi să ţi se spună Georgie.

Mda, categoric aveam să-l trosnesc pe Hugh.

— Şi că eşti directoarea unei librării.

Dacă aş fi făcut o victimă de curând şi aş fi avut strălucirea aia sucubică, n-ar fi trebuit să fac nimic, pur şi simplu ar fi fost de ajuns să stau aici. Nici să zâmbesc n-ar fi fost cazul. Acum însă trebuia să pun un pic osul la treabă. Am cercetat iute mulţimea. Genul de bărbaţi care participau la asemenea evenimente erau de regulă din clasa de sus, cu bani de cheltuială. Unii probabil că veniseră pentru că era la modă să fii filantrop şi dădea bine la imagine, iar asta era calea cea mai şic de a pune aşa ceva în practică. Alţii, deşi poate nu erau disperaţi, erau totuşi intelectuali şi introvertiţi cărora asta li se părea o bună ocazie de a întâlni femei. Toţi bărbaţii ăştia îşi doreau femei independente şi pricepute, care erau în acelaşi timp şi drăguţe, desigur. Şi spirituale… trăsătura asta întotdeauna avea trecere.

I-am adresat lui Nick şi apoi publicului un zâmbet de-ţi oprea inima din bătaie.

— Aşa este, organizez evenimente, strâng bani, mă asigur că totul arată bine şi stau cu biciul la spatele oamenilor ca lucrurile să meargă mai bine.

— Pare a fi mult de lucru, a spus el.

— Sau o întâlnire pe cinste.

Nu era ceva să mori de râs, dar replica mea a stârnit râsetele pe care mizam.

— Văd că aştepţi mult de la seara asta, a spus Nick.

— Eu cred că aşa ar trebui să procedeze toată lumea. De ce să te mulţumeşti cu puţin? Dacă un bărbat îmi e pe plac, am să-i fiu şi eu lui pe plac. Şi, în fond, ideea e să ne distrăm şi să avem o conversaţie care să nu mă facă să casc.

Am realizat că vorbeam ca o aspirantă la titlul de Miss America, dar poate că nu era chiar aşa de mare diferenţa. Judecând după cât de intrigat părea publicul, îmi dădeam seama că lăsasem o impresie bună.

— Fata asta nu e de ratat, a spus Nick. Hai să începem licitaţia pentru Georgie de la cincizeci de dolari.

Am primit cincizeci, apoi a urcat. Toată lumea din sală licita. La un moment dat m-am uitat la Seth. Privirile ni s-au întâlnit şi după expresia lui mi-am dat seama că era gata-gata să liciteze, însă am clătinat din cap. Era singurul din sala asta cu care voiam să ies, dar nu voiam să-i stric victoria lui Maddie. Voiam să se simtă specială. În plus, nu voiam ca Seth să cheltuiască aşa de mulţi bani.

Am fost adjudecată pentru o mie şapte sute de dolari.

— Nu pot să cred aşa ceva, mi-a şoptit Maddie apoi. Cred că pentru tine s-a oferit preţul cel mai mare de până acum. Şi mai era şi drăguţ tipul.

Aşa era. Avea treizeci şi ceva de ani, purta un costum Armani şi părea inofensiv. Nu intenţionam să am o relaţie profundă cu el, dar pentru o întâlnire pasageră nu era rău. Poate aşa îmi luam şi o porţie de energie dacă mă hotărâm să folosesc corpul ăsta.

— Şi tu ai adus ceva bani, am tachinat-o eu.

L-a găsit pe Seth din priviri, în partea opusă a încăperii, şi l-a studiat cu un aer meditativ:

— Probabil că a făcut-o din milă.

— Bineînţeles că nu, am spus iute, însă ea tot părea sceptică.

— Oricum, nu contează. Mai bine beau cu el cafea şi stau la discuţii despre muncă decât să ies cu vreun libidinos. Bărbatul celălalt care a licitat îmi amintea de un violator pe care l-am văzut odată la televizor…

Când s-a mai încetinit ritmul licitaţiilor, am făcut schimb de informaţii cu cumpărătorul meu pentru o viitoare întâlnire. Hugh s-a lipit de Deanna şi s-a ţinut cât de departe posibil de mine. Nicio grijă. Aveam destul timp să mă ocup mai

târziu de el. Din fericire, şi Tawny a stat departe de mine şi agăţată de braţul lui Nick. Îi priveam ca un părinte mândru de odraslele lui. Avea să fie o noapte pe cinste.

Capitolul 8

— Sucubule, a spus Dante lapidar, iar glasul lui era ultimul pe care mă aşteptam să-l aud când mi-a sunat telefonul a doua zi.

Uitasem că-i dădusem numărul meu. În curând, uluiala a lăsat locul nerăbdării. Poate că găsise ceva pentru mine. După licitaţie nu-mi mai pierdusem energia, dar nici nu mai făcusem nicio victimă. Nu era cine ştie ce, dar tiparul pe care îl subliniase şi Dante tot era un punct de pornire şi speram că acum avea mai multe de oferit.

— Salut! Ce faci? am spus şi m-am aşezat pe canapea.

Mă pregăteam să ies cu Seth mai târziu şi mă machiam în stilul tradiţional, ca să-mi economisesc energia necesară schimbării aspectului. Cât de curând trebuia să ies cu tipul care mă câştigase la licitaţie ca să-mi mai recapăt forţele.

La capătul celălalt al firului a urmat o pauză înainte ca Dante să vorbească din nou.

— M-am gândit… M-am gândit şi am înţeles că am început cu stângul chestia asta.

Nu mă aşteptam la aşa ceva.

— Serios?

— Da. Nu am luat lucrurile în serios, aşa că înţeleg de ce te-ai enervat.

Nu mă înveselea prea tare să-l aud recunoscând că nu dăduse se importanţă problemelor mele, dar îi apreciam sinceritatea.

—Ei… nu-i nimic. Mă bucur că poate acum reuşim să rezolvăm cumva. Încep să fiu

îngrijorată.

—Şi eu. A urmat un alt moment de linişte, apoi l-am auzit inspirând adânc. Şi ia zi, ai fost vreodată la El Gaucho?

Referinţa la un restaurant din centrul oraşului Seattle era aşa de ilogică încât am amuţit preţ de câteva secunde. Când în sfârşit am deschis gura, nu am fost foarte sprinţară în exprimare.

—Ce?

—E un restaurant de pe bulevardul…

—Da, da. Ştiu ce e. Dar ce are asta de-a face cu visele mele?

—Vise? Ce vrei să spui?

—Ce vrei tu… oh, Iisuse Hristoase! Mă inviţi în oraş?

—Normal. Ce dracu' legătură ar putea să aibă El Gaucho cu visele alea?

Am mârâit.

—Nu pot să cred aşa ceva. Chiar am crezut că ai ceva util pentru mine.

—Uite ce, încerc să fiu băiat bun! Visele tale sunt o cauză pierdută, dar noi nu. Aveai dreptate când spuneai că mă port ca un libidinos şi că te tratez ca pe o femeie ieftină. Aşa că mai scuteşte-mă! Încerc să fac sex cu tine aşa cum o cere eticheta.

Mi se părea şi mai ciudată propunerea asta decât aia cu berea ieftină.

—Înţelege, nu vreau să mă culc cu tine. Vreau să mă ajuţi să-mi rezolv problemele. Şi de câte ori trebuie să-ţi spun că am iubit?

—De câte ori vrei tu. Nu pun botul că ar fi o relaţie pe bune. Mai ales că azi-noapte te-ai vândut pe o mie şapte sute de dolari.

— De unde ştii tu de chestia asta?

— A apărut în ziar.

— Întâlnirea asta nu contează.

— Nu s-ar putea să nu conteze nicio întâlnire cu mine?

— Nu! Îţi spun pentru ultima oară, am un iubit. Ies cu el în seara asta.

— La El Gaucho?

Am închis.

Mai târziu îmi aranjam părul cu un ondulator când am auzit ciocănind. În drum spre uşă, am simţit amprente de nemuritori de partea cealaltă. Din fericire, nu era nimic slinos sau cu aromă de mosc, ci familiar şi bine-venit.

Desigur, în seara asta nu erau tocmai bine-veniţi.

— Ce faceţi aici, băieţi? am întrebat în timp ce deschideam ca să-i primesc înăuntru pe Peter, Cody şi Hugh, cei trei prostovani ai mei, piticii Albei ca Zăpada. Şi de ce veniţi întotdeauna când sunt gata de plecare?

Ca de obicei, s-au instalat confortabil în livingul meu fără vreo invitaţie anume. Cody mi-a dat un bilet care fusese prins în uşă de către administratorul clădirii, în care eram anunţată că am un pachet. Mi-am spus să nu uit să-l ridic data viitoare când avea să fie deschis biroul.

— Ne ducem în barul ăla în care prepară Margarita aia demenţială, a spus. Ne-am gândit să trecem şi pe la tine că poate vrei să mergi şi tu.

— Iar tu eşti nerecunoscătoare şi răutăcioasă, a spus Peter. Şi-a aruncat o privire prin living şi a remarcat: Nu văd niciun brad de Crăciun pe aici.

Hugh se uita la halatul meu din mătase roşie.

— În chestia aia ieşi îmbrăcată?

— Sigur că nu. Acum mă pregăteam.

Cei trei au făcut schimb de priviri.

— Te duci la muncă sau te întâlneşti cu Seth? a întrebat Hugh.

— Cu Seth.

— La naiba, a înjurat Peter.

A scos nişte bancnote mototolite din buzunar şi i le-a dat lui Hugh.

— Pariaţi pe viaţa mea sentimentală, măi flăcăi?

— Da, m-a lămurit Hugh. Tot timpul. Să vezi la cât o să se ridice premiul când în sfârşit o să te culci cu Seth.

— Speraţi în continuare. N-o să vedeţi voi aşa ceva. Mi-am încrucişat braţele şi m-am sprijinit de peretele din apropierea televizorului. Desigur, Niphon se străduieşte foarte tare ca treaba asta chiar să se întâmple. Pariază şi el?

— Încă nu. El ce învârte? s-a interesat Cody.

Le-am spus de oferta pe care mi-o făcuse Niphon apropo de sufletul lui Seth. Spre surprinderea mea, ei n-au fost şocaţi şi revoltaţi ca mine.

— Ştiu şi eu ce să zic? a spus Hugh uşurel. Sincer, m-am cam gândit şi eu la faza asta.

Am făcut ochii mari.

— La ce te-ai gândit? Să-i cumperi sufletul lui Seth?

— Da. Cu asta mă ocup şi dacă aşa te ajutam şi pe tine…

— Dumnezeule!

— Dar dacă te hotărăşti să accepţi – mi-a pus Hugh în vedere– apelează la mine mai întâi. Bat la fund orice ofertă ţi-ar putea face Niphon.

— Dacă intermediezi afacerea, nu poţi să mai participi la pariu, l-a avertizat Peter.

— Hei! a strigat Hugh. Nu e cinstit.

— Ba cum să nu. Aşa ai avea un avantaj nemeritat.

— Hristoase. Gura, toată lumea. Nu pot să cred că vorbiţi serios despre vânzarea sufletului iubitului…

Până la noi a plutit o amprentă nouă, cu aromă de mere caramelizate şi o senzaţie de miere caldă pe piele.

— Tawny, am spus cu toţii la unison.

Am deschis uşa şi Tawny mi s-a aruncat în braţe, bocind. Am tras un chiot şi m-am străduit să nu mă las doborâtă.

— Of, Georgina, plângea ea în hohote, cu râuri negre de rimel pe obraji. Niciodată n-am să reuşesc. Niciodată.

Am încercat să mă extrag din îmbrăţişarea ei de amazoană.

— Haide, nu mai plânge, am spus abia şoptit. Sunt convinsă că o să reuşeşti.

Şi-a tras nasul, s-a desprins de mine şi şi-a trecut o mână peste ochi, înrăutăţind şi mai tare situaţia rimelului.

— Ba nu. Am tot încercat… dar nimic nu merge.

Mi-am aruncat privirea spre băieţi. Cu toţii mă priveau nerăbdători, de parcă eu ar trebui să fiu capabilă să explic de ce nu reuşeşte un sucub să şi-o pună. Dar eu mă îndoiam că exista cineva în stare de aşa ceva.

— Gata, am spus în sfârşit. Linişteşte-te şi îi dăm noi de cap. Dar mai întâi aranjează-te. Arăţi cumplit.

— Nu pot, s-a tânguit ea.

— Gândeşti ca o fiinţă umană, am certat-o. Poţi să scapi de machiajul ăla dezastruos prin schimbarea aspectului.

— Ba nu, a insistat ea. Nu înţelegi. Chiar nu pot.

Am făcut ochii mari la ea, uluită, dar apoi am înţeles. Era aproape imperceptibilă, dar în jurul corpului ei era o scânteiere slabă, intermitentă. Cu greu îşi păstra forma actuală. Avea aşa de puţină energie încât îşi pierdea puterea de a-şi schimba aspectul.

— Mamă! am exclamat.

— Nu văzusem niciodată un sucub într-o stare aşa de gravă. Fusesem şi eu o dată aproape pe zero, dar asta după ce participasem la o bătălie în care îmi schimbasem la greu aspectul.

Ochii i s-au umplut din nou de lacrimi.

— Şi acum ce-o să se întâmple? Dacă rămân fără şi…

Şi tot îi dădea înainte.

Am oftat. Există un moment în viaţa fiecărei fete în care trebuie să aleagă cel mai mic rău. Când eşti sucub, momentele astea sunt destul de dese. Iar acum trebuia să aleg. Puteam risca să nu plece niciodată din oraş Niphon, sau o puteam săruta pe Tawny.

Cel mai mic rău.

M-am ridicat pe vârfuri, mi-am lipit buzele de ale ei şi i-am curmat bălmăjeala. Buzele ei aveau gust de gumă de mestecat, probabil de la luciul de buze. Nu a fost un sărut cine ştie ce, abia dacă am scos limba la înaintare, dar a fost de ajuns. Un şuvoi de energie s-a scurs din mine şi a intrat în ea. M-am desprins de ea şi am privit-o. I se stabilizase forma. Însă eu eram şi mai epuizată, dar nu chiar aşa de mult cum fusese ea.

A făcut ochii albaştri imposibil de mari.

— Ce… ce a fost asta?

— Un sărut, am spus sec. Ceva despre care se pare că trebuie să afli şi tu. Văzând că încă e uimită, am clătinat din cap şi i-am explicat: Suntem ca un fel de recipiente pentru putere şi vitalitate, Tawny. De regulă intră în corpul nostru, dar uneori pot fi transferate şi altor fiinţe. Sucubii şi incubii şi le pot împărtăşi. Ceea ce ţi-am dat adineauri ar trebui să te ţină încă un pic.

— Ştiu şi eu? a spus Cody dintr-odată. Cred că ar trebui să-i mai dai un pic, ca să fim siguri.

Tawny şi-a atins buzele, de parcă încă mi-ar mai fi simţit sărutul.

— Uau.

I s-a schimbat forma, mizeria făcută de rimel a dispărut şi i-a reapărut chipul de o stranie perfecţiune.

M-am aşezat pe braţul canapelei, aproape de Peter.

— Bun. Acum hai să vedem cum naiba de e posibil aşa ceva. Ce s-a întâmplat cu Nick, licitatorul? Păreaţi destul de apropiaţi azi-noapte.

— Ei, a mormăit, privindu-şi picioarele. N-a ieşit mare lucru.

— Cum e posibil? Tipul saliva efectiv la tine!

— Da, dar a trebuit să rămână să închidă acolo, aşa că nu am putut ieşi azi-noapte. Am plecat fără el. Azi l-am sunat să stabilim o întâlnire şi a zis că nu vrea. Că nu-l deranja să dea banii organizaţiei caritabile fără să-şi mai bată capul cu restul.

— Asta a spus? am întrebat neîncrezătoare şi am privit suspicioasă. Ce i-ai zis înainte de faza asta?

— Adică?

— L-ai sunat pur şi simplu şi l-ai invitat imediat să iasă cu tine?

— Ei, nu… am stat un pic de vorbă. Nu că ar fi servit la ceva. La sfârşit părea cam plictisit.

Ce surpriză! Sincer, nu mi se părea că Tawny ar fi vreo mare pricepută într-ale conversaţiei. Parcă îmi şi închipuiam ce trebuie să fi bălmăjit de-l pusese pe fugă.

— Bine, am spus dezamăgită, căci Nick păruse o învârteală sigură. Poate ar trebui să nu mai stai de vorbă cu ei. Cu clubul striptease cum a ieşit? Pe-asta ai încercat-o?

A dat capul pe spate şi iar îmi dădea senzaţia că e gata-gata să plângă.

— Am încercat! Au spus că nu am pregătirea necesară.

Deja nici băieţii nu mai puteau sta deoparte.

— Cum e posibil să n-ai pregătirea necesară pentru un post de stripteuză? s-a minunat Cody.

— Exact. Nu e de-ajuns să-ţi dai jos hainele de pe tine? a întrebat Hugh.

— Au spus că nu ştiu să dansez, a explicat ea.

Am rămas cu toţii cu ochii căscaţi.

— Bun… am spus şi m-am întrebat dacă totuşi n-ar fi trebuit să citesc înainte manualul mentorului. Hai să vedem.

— Ce să vedem?

— Să te vedem dansând.

Tawny şi-a rotit privirea împrejur, îngrozită.

— Aici? a chiţăit. De faţă cu toată lumea?

— Dacă nu poţi să te dezbraci de faţă cu prietenii tăi, atunci cum să te dezbraci de faţă cu alţii? a întrebat Peter şi i-am dat cu cotul.

— Nu pot, a şoptit ea.

— Tawny, m-am răstit la ea cu un glas de sergent plecat la instrucţie cu recruţii, şi ea a tresărit. N-am de gând să mă giugiulesc cu tine până la sfârşitul pământului. Dacă vrei să faci chestia asta, trebuie să te străduieşti. Hai, dezechiparea!

— Oh, a făcut Hugh. De zece ani aştept să te aud spunându-i chestia asta unei femei.

Am luat telecomanda combinei, am pornit-o şi a început să cânte „Tainted Love”.

— Nu pot să mă dezbrac pe muzică din anii ’80!

— Tawny!

Cu o privire îngrozită în direcţia mea, a pornit spre mijlocul livingului. La început a stat acolo pur şi simplu, apoi, încet, a încercat să danseze pe melodie. Spun că a încercat, pentru că era uimitor cât de nesincronizată era. Eu nu cred că aş fi reuşit să fiu aşa de varză nici dacă mi-aş fi dat silinţa. Într-un final a renunţat să-şi mai mişte picioarele şi pur şi simplu s-a concentrat pe partea de sus a corpului, bălăbănindu-şi braţele şi bustul. Era cel mai jenant, mai penibil spectacol la care asistasem vreodată.

În sfârşit a hotărât că a „dansat” destul şi a început să-şi scoată hainele. Însă se pare că nu putea face mai multe lucruri odată şi a renunţat la a se mai preface că se mişcă pe muzică. În schimb a rămas nemişcată şi a început să-şi desfacă nasturii de la bluza cu imprimeu care imita pielea de zebră. La al treilea buton de sus în jos s-a împotmolit şi i-a luat aproape treizeci de secunde să-l desfacă.

— Opreşte-te, te implor, am spus şi am tăiat muzica. Scopul tău e să faci oamenii să-şi piardă ani întregi din viaţă, dar nu în felul ăsta.

— Mi-a ieşit rău? m-a întrebat.

— Nu, am răspuns. Ţi-a ieşit oribil.

S-a bosumflat.

— Haide, mă, a spus Cody, băiatul de treabă din gaşca noastră. Eşti răutăcioasă.

— Ideea e să-i fiu profesoară, nu prietenă.

— Şcoala Georginei e dificilă, a spus Peter pe un ton solemn.

— Nu e chiar aşa de simplu, a spus Tawny, privindu-mă acuzator. Dacă tu chiar îmi eşti profesoară, atunci arată-mi cum trebuie să fac.

Patru feţe m-au privit nerăbdătoare. Am dat să protestez, dar apoi mi-am amintit că dacă o ajutam pe Tawny, pleca Niphon mult mai repede din Seattle. M-am ridicat de pe braţul canapelei şi i-am luat locul în mijlocul livingului.

— Bun, mai întâi de toate scapi două lucruri din vedere. În primul rând, ascultă muzica şi mişcă-te pe ea. Are ritm, ascultă-l. Mişcă-ţi picioarele şi corpul, tot corpul, pe el. Trebuie să devii una cu el.

Privirea ei pierdută îmi sugera că explicaţiile mele erau prea ezoterice pentru ea.

— Apoi, când vine momentul să-ţi scoţi hainele, nu uita că n-o faci la modul practic, ci pentru că te priveşte cineva. Aşa că interpretează un pic, fă-o într-un fel artistic.

Am pornit combina şi am pus următoarea melodie de pe CD-ul cu compilaţii. Era „Iron Man”.

— Hei! a intervenit Tawny. Tu de ce ai parte de muzică rock?

— Nici măcar tu nu poţi să faci striptease pe muzica lui Ozzy, spus Hugh dispreţuitor.

— Eu pot să fac striptease pe orice fel de muzică, dragule, i-am spus, aruncându-i o privire piezişă.

Şi am început să dansez. Nu era nevoie să mă gândesc la ce fac. Mă pricepeam la dans încă de când eram muritoare şi îmi plăcea la nebunie. Muzica nu exista separat de mine, ci exista în şi prin mine.

Corpul mi se unduia pe melodie, pe ritmul ei, şi fiecare mişcare îmi era graţioasă şi senzuală. Nici măcar nu eram atentă la prietenii mei, pur şi simplu m-am pierdut în dans.

Nu aveam mare lucru pe mine ca să am de ce mă agăţa. Aveam chiloţi şi sutien pe sub halat, dar aveam de gând să le las pe mine. Eram eu apropiată de prietenii mei, dar nici chiai aşa. Dar am insistat cât de mult pe scoaterea halatului şi mi-am trecut mâinile pe trupul îmbrăcat în mătase. Am desfăcut uşor cordonul, prelungind experienţa, şi în sfârşit l-am lăsat să cadă la podea. Apoi mi-am scos pantofii cu toc la fel de tacticoasă.

Fără să ies vreo clipă din ritm, i-am spus lui Tawny:

— Când o prinzi pe asta, trecem la dansul în poală.

M-am dus la Hugh, care stătea pe canapeluţă, şi l-am încălecat abia atingându-l însă. Făceam o treabă de stripteuză profesionistă. Mi-am trecut mâinile prin păr, iar corpul încă îmi fremăta.

— Salut, mână largă, am spus.

Mă privea apreciativ, dar mai degrabă amuzat decât orice altceva. A dus mâna la buzunar şi a scos o bancnotă de un dolar.

— Hugh, am spus. Mă jigneşti.

A oftat, a scos o bancnotă de cinci dolari şi mi-a vârât-o sub breteaua sutienului.

— Salut, Seth, a spus Cody dintr-odată.

Mi-am ridicat privirea şi l-am văzut pe Seth stând în pragul uşii. Când dăduse Tawny buzna înăuntru, lăsasem uşa întredeschisă. Pe faţă i-am citit o uimire comică.

— Salut, a spus, studiindu-mă. Deci plăteşti tu cina?

— M-am dat jos din poala lui Hugh şi am scos bancnota de cinci dolari de la bretea.

— Dacă vrei să mergem la Taco Bell, da.

Cody mi-a întins o bancnotă de douăzeci de dolari.

— Hai că acum aveţi de o masă la Red Lobster.

Prietenii mei s-au ridicat şi au pornit spre uşă şi am asigurat-o pe Tawny cea disperată că aveam să mă gândesc cum s-o ajut. Am renunţat să mă mai pregătesc „manual”, aşa că am tras pe mine jeanşi, ghete şi un alt pulover de caşmir prin schimbarea aspectului. La final am luat pe mine o haină trei sferturi gri din lână. I-am zâmbit lui Seth, care clătina trist din cap. În comparaţie cu celelalte lucruri pe care ştia că le fac, un striptease neaşteptat era un lucru mărunt.

— Şi tu care spuneai că nu mi-am meritat mălaiul.

— Nu comentez, a spus şi m-a luat de mână.

Capitolul 9

Nu pot să înţeleg chestia asta, a spus Seth binedispus. Te găsesc făcând striptease în faţa altor bărbaţi şi tot eu mă aleg pedepsit.

L-am prins de mână şi l-am dus spre patinoar. Patinam cu aceeaşi uşurinţă cu care dansam. Mişcările lui Seth erau smucite şi nesigure şi aveam o bănuială că dacă nu-l ţineam eu, ar fi căzut deja.

— Îţi face bine, Mortensen. Toată ziua stai la birou, sau la masă, sau mă rog. Aşa îţi pui iar muşchii la treabă, îţi pui în mişcare sângele stătut.

Zâmbetul lui ironic s-a transformat în grimasă, iar strânsoarea i-a devenit năprasnică precum cea a unei menghine.

— Sunt sute de alte moduri prin care se poate obţine acelaşi efect.

— Dar niciunul la fel de distractiv, l-am asigurat.

Seth era un tip genial şi amuzant, dar coordonarea nu era punctul lui forte. În primele zile în care l-am cunoscut, încercasem să-l învăţ să danseze, dar fusese un chin. După foarte mult timp învăţase paşii de bază, dar procesul nu fusese simplu şi bănuiam eu că nici plăcut pentru el. De atunci o lăsasem mai moale şi o singură dată îl dusesem la dans. Acum căpătase curaj şi de aia credeam că experienţa asta avea să-i prindă atât de bine.

— Bărbaţii n-au fost concepuţi pentru a purta patine în picioare, mi-a spus în timp ce păşeam cu greu spre centrul ringului.

Eram în aer liber, într-un parc mic, şi respiraţia noastră dădea naştere unor norişori de gheaţă.

— Nici femeile n-au fost concepute pentru a purta tocuri înalte, i-am spus. Dar pe mine nu mă auzi plângându-mă din cauza asta.

— E diferită situaţia. Picioarele tale arată excelent în aşa ceva. Însă chestia asta mie îmi dă un aer stupid.

— Ei, am spus. Ar fi bine să înveţi. Şi acum e momentul să renunţi la roţile ajutătoare, am spus şi i-am dat drumul la mână.

— Hei! Ce…

Dar deja dispărusem, mă eliberasem de strânsoarea lui cu un râset. A rămas pe loc îngheţat pe când eu mă îndepărtam, străbătând ringul cu bucle graţioase şi opturi. După câteva ture, m-am dus înapoi la el, încheind cu o piruetă curată. Nu se mişcase din locul în care îl lăsasem eu, dar acum nu mai părea iritat.

— Ia te uită, a spus şi mi-a atins faţa. Obraji ca doi bujori, cu fulgi de zăpadă în păr, parcă ai fi crăiasa zăpezii.

— Dumnezeule, sper că nu. E o poveste tare deprimantă. Hans Christian Andersen ăsta avea probleme grave.

— Toţi scriitorii au probleme grave, m-a asigurat el.

Am râs, l-am prins de braţ şi l-am luat cu mine, prilej cu care mi-a oferit încă o probă de neîndemânare. Picioarele mele nu erau prea mulţumite de viteza mică cu care ne mişcăm, dar în rest mă bucuram că petreceam timp cu Seth.

— Apropo de scriitorii cu probleme grave, am spus. Cum se face că eu am probleme că fac striptease în faţa altor bărbaţi când tu ai întâlnire cu o femeie?

Dacă nu i-ar fi fost teamă să nu cadă, cred că mi-ar fi dat un cot.

— E numai vina ta, a spus. Tu m-ai împins s-o fac, aşa că nu face pe geloasa.

— Nu sunt geloasă, dar cred că lui Maddie chiar i s-au aprins călcâiele după tine.

— Puţin probabil. Se poate să fie doar adoraţia cititorului faţă de scriitorul lui preferat, a spus şi m-a fixat cu o privire tăioasă. Mai ştiu eu cazuri. Mai degrabă i s-au aprins călcâiele după tine.

— Pentru numele lui Dumnezeu, mai termină cu fanteziile astea lesbice.

— Nţ, n-are legătură. Pur şi simplu te idolatrizează, atâta tot. Îi dărâmi zidul de nesiguranţă în care s-a înconjurai şi cred că începe să înţeleagă cu adevărat de ce e capabilă. Într-un fel îi serveşti drept exemplu.

Chiar că nu mă gândisem la chestia asta.

— Serios?

— Îhî. Continuă s-o pregăteşti şi o să creezi o mini-Georgina, a spus Seth chicotind, în timp ce făceam un ocol dureros de lent. Cu ea, sucubul cel nou şi nepoatele mele ai destul material să deschizi Pensionul femeilor. Cum e posibil exerciţi o influenţă pozitivă în ciuda…

— Meseriei mele josnice? i-am sărit în ajutor.

— Cam aşa ceva. Dar desigur, îmi închipui că se poate mai rău de atât.

— Oare? am spus şi i-am aruncat o privire piezişă.

— Cum să nu? Ai putea de exemplu să vinzi produse de la Amway sau să încerci să mă convingi să scot sume mari de din Nigeria.

— Motive serioase să rupi orice relaţie, am spus cu seriozitate.

M-a privit, gest destul de curajos dacă te gândeşti cu câtă atenţie îşi privise picioarele. În luminile delicate ale patinoarului, expresia îi era blândă. A zâmbit uşor şi drăgăstos, iar ochii îi scânteiau de o afecţiune care mai că mi-a înmuiat picioarele. Poate că era un tertip ca să-mi strice performanţele de patinatoare, şi aproape că a mers.

— Pentru tine? a spus el, oprindu-se. Se poate să merite.

— Să merite să-ţi goleşti contul bancar?

— Da.

— Să intri într-o schemă piramidală?

— Se spune că nu se mai face aşa ceva.

— Şi dacă minte lumea?

— Thetis, a spus şi a oftat. Am să-ţi spun ceva ce nu ţi-am mai spus până acum.

— Ce anume?

— Taci.

Apoi s-a aplecat şi m-a sărutat, încălzindu-mi buzele reci. Prin apropiere am auzit nişte copii chicotind, dar nici că-mi păsa. Am simţit sărutul ăla până în călcâie. Fusese rapid, ca întotdeauna, dar atunci când Seth s-a retras, tot corpul îmi era copleşit de căldură. Fiecare nerv îmi palpita de viaţă şi de încântare. Abia am remarcat răcoarea din aer sau norişorii generaţi de respiraţia noastră. Şi-a trecut degetele printre ale mele şi mi-a dus mâna la buze. Aveam mănuşi în mâini, dar mi-a sărutat-o exact acolo unde aveam inelul de la el.

— De ce eşti aşa de dulce? am întrebat cu un glas firav.

Inima îmi bătea cu repeziciune şi simţeam că parcă fiecare stea care furişa priviri printre nori strălucea doar pentru mine.

— Nu cred că sunt chiar aşa de dulce. Că doar adineauri ţi-am zis să taci. Zici că mai am un pic şi-ţi cer să-mi speli rufele şi să-mi faci un sandviş.

— Ştii foarte bine ce vreau să spun.

Seth m-a sărutat pe frunte.

— Sunt dulce pentru că e aşa de simplu să fiu dulce cu tine.

Ne-am luat de braţ şi ne-am continuat circuitul. Mă cuprinsese sentimentalismul şi îmi venea să-mi pun capul pe umărul lui, dar m-am gândit că deja îi forţez prea tare puterea de coordonare.

— Ce cadou vrei de Crăciun? am întrebat, gândindu-mă la ce avea să vină săptămâna viitoare.

— Nu ştiu. N-am nevoie de nimic.

— Oh, nu-mi spune, l-am tachinat. Nu-mi spune că eşti genul căruia este imposibil să-i cumperi ceva…

Un picior de-al lui Seth a luat-o la sănătoasa. Eu am reuşit să mă menţin dreaptă, dar el s-a făcut grămadă, cu picioarele contorsionate sub el.

— Dumnezeule, am spus şi am îngenuncheat. Ai ceva?

— Cred că nu, mi-a răspuns.

Judecând după buzele strânse, am dedus că incidentul era ceva mai dureros decât voia să dea impresia. I-am cuprins şoldul cu mâna şi l-am ajutat să se ridice. Piciorul pe care căzuse a început să cedeze, dar a reuşit în final să-l stabilizeze.

— Haide, am spus, pornind împreună cu el spre poartă. Ar fi bine să mergem.

— Abia am venit.

— A, dintr-odată ai devenit un fan al patinajului, măi Scott Hamilton?

— Nţ, dar eşti tu. A fost doar o căzătură.

Poate că fusese doar o căzătură, dar mi se strângea inima la gândul că Seth ar putea păţi ceva.

— Nu, nu. Hai să mergem. Mi-e foame.

Privindu-l, îmi dădeam seama că ştie că nu mi-e chiar aşa de foame, dar nu m-a mai contrazis. Când ne-am scos patinele şi ne-am luat încălţămintea normală, am constatat cu încântare că nu şchiopăta. Ar fi fost prea mult pentru mine să ştiu că se lovise şi încă din vina mea.

— Nu sunt din sticlă, mi-a spus în timp ce mergeam la masă. Se pricepea remarcabil de bine să-mi ghicească gândurile. Nu e nevoie să mă protejezi.

— E ceva instinctiv, am spus, uşor indiferentă.

Îmi aminteam de sumbra conversaţie pe care o avusese el cu Erik. Ei erau muritori, se puteau răni, puteau muri.

Fusesem martoră la aşa ceva de nenumărate ori de-a lungul secolelor. Ori de câte ori mă apropiam de un muritor, încercam să pretind că nu avea să i se întâmple şi lui sau ei. Dar până la urmă se întâmpla întotdeauna şi în final mă loveam de cruda realitate, indiferent cât de tare încercam să ignor lucrul ăsta.

De fapt, conştiinţa acestui fapt m-a frământat tot restul serii petrecute cu Seth. Ştiu că era o prostie să fac atâta caz din pricina unei simple căzături, dar în viaţa mea văzusem prea multe lucruri mărunte care duseseră la dezastre. Mai târziu, în timp ce stăteam în pat lângă el, m-am trezit că gândul mă poartă în trecut, la o serie de evenimente care începuseră tot cu un mic incident, dar apoi sfârşiseră într-o tragedie.

Acum câteva secole, locuiam într-un orăşel din sudul Angliei. Îmi luasem numele de Cecily şi

aveam părul roşu aprins şi ochii mari, de culoarea safirului, devoratori de bărbaţi.

Ciudată chestie cu Evul Mediu. Oamenii din prezent îşi închipuie că pe vremea aceea lumea era credincioasă, cu frica lui Dumnezeu, şi că se supunea cu stricteţe legilor divinine. Era clar că erau credincioşi, dar supunerea cu stricteţe lăsa de dorit, chiar şi în rândurile preoţilor. Nu, e fals. Mai ales în rândurile preoţilor. Clericii puternici duceau adeseori o viaţă de huzur în vremuri în care oamenii simpli încercau cu disperare să supravieţuiască. Ca o ironie, disperarea asta contribuia la bunăstarea Bisericii, întrucât oamenii sperau să aibă o soartă mai bună pe lumea cealaltă şi plăteau în consecinţă. Însă belşugul şi puterea duceau la decădere, iar episcopul oraşului în care trăiam eu era unul dintre cei mai decăzuţi din împrejurimi.

Iar eu îi eram ibovnică.

Oficial, eram slujnică în casa lui, dar cea mai mare parte din muncă o prestam în pat. Căuta să-mi intre în graţii şi îmi oferea haine drăguţe şi alte nimicuri; toată lumea ştia de relaţia noastră. Lumea considera că teoretic era un lucru rău, dar majoritatea acceptau pur şi simplu. Mulţi dintre ceilalţi episcopi – şi papi – aveau şi ei metrese şi, după cum am spus, nu toată lumea era aşa de credincioasă cum le place să creadă romanticilor din vremurile noastre.

Trăind pur şi simplu cu un episcop necinstit, nu îndeplineam pe deplin cerinţele postului pe care îl ocupam. În fond, eram o tipă ambiţioasă pe vremurile alea şi nu fusese nevoie de prea mult ca să-l duc pe căi necinstite. Dacă nu o făceam eu, o făcea altcineva.

Aşa că mă culcam cu cine apucam când aveam ocazia, primindu-mi regulat porţia de energie şi în treacăt mă şi distram pe cinste. Într-una din zile, distracţia a venit de la doi călugări care se ameninţaseră cu cuţitul unul pe celălalt

după ce descoperiseră că mă culcasem cu amândoi. Nu ştiu la ce s-au gândit ei că serveşte lucrul ăsta. În orice caz, abia dacă i-am mai văzut, pentru că mănăstirea lor era foarte departe de oraş. În plus, dacă ne gândim cât de mediocre fuseseră ambele relaţii, nu prea mă mai interesa să o reiau pe niciuna dintre ele.

În orice caz, s-au luptat cu ferocitate şi a curs mult sânge până când a reuşit să-i separe un preot din partea locului. Eu am urmărit conflictul cu o faţă inocentă, ascunsă în mulţimea entuziasmată. Nimeni nu bănuia implicarea mea, în afară de preotul care intervenise.

Se numea Andrew şi îl adoram. Episcopii ţineau slujbe şi alte ceremonii religioase, dar în acelaşi timp aveau şi sarcini administrative. Prin urmare, Andrew se îngrijea zilnic de enoriaşii lui. Deseori vizita casa în care locuiam şi îmi vorbea în calitate de prieten şi de pastor în timp ce-şi ducea la îndeplinire sarcinile.

„Mă urăşti?" l-am întrebat după conflictul dintre cei doi.

Stăteam în grădina de lângă casa episcopului. Mai erau câteva slujnice care se ocupau de grădină în apropiere, dar erau destul de departe încât să nu ne audă. Andrew nu menţionase în mod special implicarea mea în conflict, dar pomenise de el la sosire, deplângând situaţia celor doi fraţi care fuseseră împinşi la asemenea gesturi extreme.

A închis ochii şi a dat capul pe spate, lăsând lumina soarelui să i-l dezmierde.

Pe piept, strălucind în lumină, i se odihnea o cruce grea de aur – un cadou de la episcopul meu şi pe care Andrew voia fără încetare s-o vândă.

„Nu, sigur că nu."

L-am studiat şi i-am admirat chipul tânăr şi frumos şi mă gândeam ce păcat că era burlac. Vântul i-a ciufulit părul brunet mătăsos şi mi-am închipuit cum ar fi să-mi trec degetele prin el.

„Pari să mă dezaprobi."

„Dezaprob păcatul, nu pe tine.” S-a îndreptat din nou şi a deschis ochii. „Pentru tine mă rog.”

M-am mişcat jenată pe locul meu. Nu-mi plăcea să se roage cineva pentru mine.

„Ce vrei să spui?”

Mi-a zâmbit şi frumuseţea lui mai că mi-a smuls un 0ftat. Tânjeam să-l număr printre cuceririle mele, dar până acum se dovedise rezistent. Desigur, lucrul ăsta nu făcea decât să-i sporească atractivitatea. Uneori simţeam că dacă aveam să pot vreodată s-o degust, energia sufletului lui avea să-mi ostoiască setea preţ de o viaţă.

„Mă rog pentru sănătatea trupului şi sufletului tău. Mă rog să nu mai păcătuieşti. Mă rog să-ţi găseşti un bărbat care să te ia de soaţă şi să-ţi facă prunci.” A ezitat o clipă. „Deşi aş prefera să te călugăreşti.”

Am ridicat din sprâncene, uimită.

„De ce?”

„De ce nu? Ştii să citeşti şi să scrii. Eşti mai educată decât jumătate din fraţii de la mănăstire. Ne-ai fi de mare folos acolo.”

Mi-am lăsat capul într-o parte şi câteva şuviţe de păr mi s-au revărsat pe faţă, şi eram conştientă că aveau să strălucească în lumină precum para focului. Nu mi-am desprins privirile de ale lui şi am întrebat:

„Ăsta e singurul motiv? Sau pur şi simplu nu suporţi gândul că aş putea fi vreodată cu un alt bărbat?”

Andrew şi-a ferit privirea şi a durat mult până să răspundă.

„Mi-aş dori să-mi fii soră întru Dumnezeu”, a spus într-un târziu. „Cu toţii ne împotrivim ispitei şi mi-ar plăcea să te văd smulsă din ghearele ei.” Cu aceste cuvinte s-a ridicat şi şi-a netezit rasa; eu am rămas aşezată. „Trebuie să plec. Se face târziu.”

A început să se îndepărteze, dar am strigat în urma lui:

„Dar tu? Tu te împotriveşti ispitei?”

S-a oprit şi mi-a aruncat o privire peste umăr. În timp ce mă privea, pe buze i s-a înfiripat un zâmbet uşor, plin de regret şi tristeţe.

„Desigur. Tu eşti marea mea ispită şi ştii foarte bine. Şi de asta aş vrea să mă eliberez.”

„Eşti sigur?” am întrebat domol.

A clătinat din cap, zâmbind încă, şi a părăsit grădina.

Asta fusese ultima noastră zi fericită petrecută împreună…

În prezent, eram în pat şi somnul începea să pună stăpânire pe mine, întrerupându-mi şirul amintirilor. Mi-am pus un semn la ultima amintire depănată, căci nu doream să renunţ la rememorarea vremurilor în care viaţa alături de Andrew fusese dulce şi fericită. Nu reuşisem să împiedic finalul acelei poveşti, dar când m-am răsucit şi l-am studiat pe Seth, care dormea, mi-am jurat că istoria nu avea să se repete.

Capitolul 10

Când m-am întors acasă de la Seth a doua zi, în uşă era un alt bilet în care mi se reamintea de pachet. L-am desprins, am intrat şi, spre surprinderea mea, Vincent era din nou acolo. Mă gândisem că treburile pe care le avea de rezolvat cu îngerii îl reţineau în altă parte.

— Cum merge treaba? am întrebat, scotocind prin dulapuri ca să caut ceva de mâncare, pentru că sărisem peste micul dejun. Asta dacă poţi să-mi spui fără să trebuiască apoi să mă omori.

Stătea la masa din bucătărie şi frunzărea ziarele.

— Hm, sigur că tot nu pot să-ţi dau detalii, dar pot să spun că… ăăă, ei bine, nu progresăm pe cât de repede am dori. Mai e nişte lasagna în frigider dacă vrei.

A în deschis uşa de la frigider. Desigur.

— Măiculiţă. A făcut-o vreunul din îngeri recurgând la magie?

— Asta numai dacă faptul că Yasmine găteşte poate fi încadrat la categoria magie.

Am dezvelit caserola. Arăta extraordinar. Se prea putea ca până la urmă să fie ceva magie la mijloc. Am pus o bucată în cuptorul cu microunde şi am selectat minutele.

M-am aşezat vizavi de el, mi-am aruncat ochii la ziarele împrăştiate şi mi-am adus aminte că le găsisem la vedere şi data trecută.

— Mare amator de ştiri mai eşti.

A făcut o grimasă şi a spus:

— Majoritatea sunt deprimante.

Am aruncat o ocheadă la titluri şi a trebuit să-i dau dreptate. Crime, corupţie, jafuri.

— Ai auzit de incidentul armat în care a fost implicat un poliţist zilele trecute? am întrebat. Asta chiar că a fost deprimantă.

Vincent şi-a smuls privirea de la o ştire despre violenţa în familie.

— Nu. Ce s-a întâmplat?

— Un poliţist stătea în faţa unui supermagazin şi, din câte spune el, era cineva înăuntru care i-a împuşcat colegul. Aşa că a dat fuga înăuntru, cu arma în mână şi a început să tragă. Până la urmă şi-a împuşcat chiar el colegul.

Vincent s-a încruntat.

— Hm, pe asta n-am auzit-o, a murmurat el.

După privirea distrată, sigur îl preocupa altceva la care eu nu aveam acces.

L-am privit pieziş şi l-am întrebat:

— Are vreo însemnătate pentru tine chestia asta? Poate pentru misiunea asta divină în care ai pornit?

— Eşti tu iscusită, dar nici chiar aşa, a spus el cu acelaşi zâmbet relaxat. Ştii că nu pot să suflu o vorbă.

Cuptorul cu microunde a scos un „ping” şi mi-am luat mâncarea. În timp ce muşcam dintr-o bucată de paste cu brânză, mi-am amintit ce spusese despre Yasmine-bucătăreasa, şi m-a învins curiozitatea, cum se întâmpla deseori.

— Vince… am început uşurel, fixându-mi cu grijă privirea, asupra mâncării. Ştiu că nu e treaba mea…

A râs şi a spus:

— Ce-mi place când abordează oamenii subiecte de genul ăsta şi bagă fraza asta în introducere, după care continuă oricum.

Am roşit şi am închis gura.

— Nu, nu, a spus, evident amuzat. Continuă. Ce voiai să spui?

— Ăăă, de fapt nu era mare lucru. Adică, nu contează pentru mine… dar n-am putut să nu remarc faptul că tu şi cu Yasmine sunteţi, ăăă, apropiaţi.

Aerul relaxat i s-a risipit. Mi-am ridicat repede ochii şi l-am privit rugător.

— Scuze, am izbucnit. Hai să renunţăm la subiectul ăsta.

— Nu… adică, nu ştiu. A împăturit ziarul şi se uita la el fără să-l vadă de fapt. Da, presupun că da. O cunosc de mult timp şi după o vreme e simplu să… e simplu s-o placi.

— Da, aşa e.

S-au scurs câteva momente apăsătoare, dar apoi când a continuat, i-am simţit afecţiunea în glas.

— Am cunoscut-o la un târg din Akron, dintre toate locurile din lume… acum, hm, cincisprezece ani. Habar n-am ce făcea acolo, de fapt cu ei niciodată nu se ştie, dar am văzut-o când se îndepărta de o tonetă. În mână avea ditamai vata pe băţ. Jur, era mai înaltă decât ea. Şi cum îmi

dădeam seama că e înger, chestia asta făcea ca situaţia să pară şi mai absurdă.

Şi pe mine mă făcea să zâmbesc povestea asta. De asemenea asta mă lămurea de ce era el alături de Echipa de şoc. „Îmi dădeam seama că e înger.” Şi el era o fiinţă umană cu un talent special, la fel ca Erik şi Dante, care miroseau lumea nemuritorilor.

— Şi te-ai dus să stai de vorbă cu ea.

— Nu asta aveam de gând, dar a început să-i cadă vata de pe băţ şi m-am dus s-o ajut şi până la urmă am mâncat eu jumătate din ea.

— Ce dulce, am spus. La figurat.

Nu conta că în ultimele câteva luni i-o trăsesem unui tip pe un scaun de birou, îl biciuisem pe un altul cu o cravaşă din piele şi îi făcusem sex oral altuia în depozitul unui club de de doi bani, tot eram amatoare de poveşti romantice.

— Apoi a început să-mi tot ceară ajutorul când a înţeles de ce sunt în stare. Ideea era să-i fiu doar atât… nimic mai mult decât ajutor profesional, înţelegi? Dar după un timp nu ne-am putut abţine. Acum suntem tot timpul împreună.

Am mai înghiţit încă o bucată de lasagna. Era divină, serios.

— Ştie vreunul dintre ceilalţi îngeri?

— Mda. Joel abia mă mai înghite…

— Dar e evident că nu puteţi, ăăă, nu se poate să fiţi…

— Nu, dar nu contează. Nu trebuie neapărat să avem o relaţie fizică. Ce ironie. Îngerii sunt făpturi ale iubirii. Se presupune că trebuie să iubească pe toată lumea, atât că nu pot să iubească un om mai mult decât pe un altul.

— Asta e o stupizenie, am spus categoric.

— Poate pentru tine. Şi pentru mine, presupun. Dar pentru ea… ea îşi dedică întreaga existenţă slujirii unei puteri şi unei cauze care depăşeşte puterea de înţelegere a noastră a tuturor.

Dacă iubeşti aşa de mult ceva sau pe cineva, eşti distras de la munca ta. Nu poţi sluji doi stăpâni fără ca până la urmă să-l trădezi pe unul dintre ei.

Mi-am coborât din nou privirea, întorcându-i vorbele pe toate părţile.

— Şi totuşi voi încă sunteţi împreună, ca să zic aşa.

— Atât cât putem, a spus, înălţând din umeri. Poate că ar trebui să-mi văd de viaţa mea, dar sincer nu există nimeni cu care să vreau să am o relaţie. O accept aşa cum este. De-aia o iubesc. Prefer să fiu cu ea atât cât se poate decât deloc.

Mi s-a făcut pielea de găină. Tocmai afirmase o variantă a ceea ce-mi spunea tot timpul Seth pe vremea în care îi spuneam întruna să mă părăsească şi să-şi găsească pe altcineva. Deja îi acceptasem alegerea şi sincer nu-mi puteam imagina viaţa fără el. Şi totuşi, uneori nu reuşeam să înţeleg pe deplin cum era posibil să nu-l deranjeze tot ceea ce se petrecea între noi şi era revigorant să aud pe altcineva argumentându-şi o asemenea alegere.

Citindu-mi parcă gândurile, Vincent a întrebat cu blândeţe:

— Te priveşte personal chestiunea asta? Carter a pomenit ceva de un iubit…

— Nu. Ba da. Nu ştiu. El, adică Seth, iubitul meu, spune exact ce spui şi tu. Că dacă nu poate fi altfel… atunci acceptă lucrurile aşa cum sunt.

— Exact. Şi astfel, viaţa merge mai departe, a spus Vincent şi a început să-şi strângă ziarele. Dar îţi zic eu, tabăra ei şi a ta sunt aşa de tâmpite că nici măcar nu e amuzant. De ce există atâtea reguli? De ce trebuie un sucub să-i absoarbă viaţa cuiva când face dragoste? De ce nu poate să fie la alegere? Şi de ce nu poate Yasmine să facă dragoste? De ce nu poate să se îndrăgostească?

Bună întrebare. Nu cred că Vincent se aştepta cu adevărat la un răspuns, dar trebuia să-i dau unul totuşi.

— Pentru că aşa stau lucrurile, aşa funcţionează sistemul şi întotdeauna a funcţionat aşa.

— Sistemul ăsta e cretin, a spus el.

Am meditat la vorbele lui şi am dat din cap.

— De acord cu tine.

A zâmbit, s-a întins după haină şi a luat-o pe el.

— Eşti o tipă de treabă pentru un sucub.

Vincent a plecat la ce avea el de făcut cu gaşca de îngeri. Aproape că-l invidiam, pentru că eu aveam o treabă pe care nu mă trăgea deloc inima s-o fac, încă un rău necesar.

Trebuia să-i fac rost de o slujbă lui Tawny.

După lecţia aia de dans dezastruoasă, i-am spus că o ajut. Poate că nu pot să fac mare lucru în legătură cu misterioasa pierdere de energie sau cu poveştile de amor îngereşti, dar eram al naibii de sigură că puteam face ceva să grăbesc plecarea lui Niphon.

M-am dus în Seatac, un oraş care îşi datorează întreaga existenţă aeroportului internaţional Seattle-Tacoma. De fapt, este mai degrabă o umbră care se răspândeşte în jurul aeroportului cu parcările alea pe termen lung şi hotelurile ieftine. De asemenea, mai sunt şi câteva cluburi de striptease, pentru că, sincer, ce altceva ar trebui să facă în timpul liber oamenii de afaceri aflaţi în călătorie?

Era spre seară, aşa că nu era prea multă lume când am intrat în Low Blow. Câţiva bărbaţi plictisiţi erau împrăştiaţi peste tot prin localul cam sărăcăcios şi care avea nevoie de o redecorare serioasă. Sau de fapt, de o decorare cât de mica. Câţiva dintre tipi şi-au ridicat privirile cu interes când am trecut. Se pare că eram mai interesantă decât biata brunetă care se căznea ca naiba să i-o tragă barei pe acordurile plăcute ale melodiei „Young Lust” a trupei Pink Floyd.

Am deschis gura să vorbesc cu barmanul, dar m-a întrebat un glas din spate.

— La… dra… cu'… Nu pot să cred. Să fiu al dracu' dacă pot să cred.

M-am întors şi m-am trezit dinainte cu faţa prelungă şi îngustă a lui Simon Chesterfield, mândrul stăpân al bombei în cauză. Faţa lui şi corpul deşirat întotdeauna mă trimiteau cu gândul la o nevăstuică. Mustaţa neagră părea incapabilă să crească până la capăt şi purta haine de firmă care erau veşnic cu un număr mai mici. Era amic cu slujbaşii locali ai iadului şi umblau nişte zvonuri că se pregătea să devină drăcuşor, vânzându-şi până la urmă sufletul în schimbul nemuririi şi al şansei de a fi un comis-voiajor diabolic.

— În sfârşit ai venit să dansezi la mine, păpuşă?

— Ai vrea tu.

Pentru un jeg de om, patron al unui jeg de local, Simon chiar aprecia dansul. Odată îl văzusem încercând să pregătească coregrafia stripteuzelor lui şi fusesem impresionată de simţul estetic şi de cel al ritmului de care dăduse dovadă. Angajatele lui nu prea prinseseră. Asemenea talente se cam pierdeau pe aici şi mă întrebam de ce nu se muta cu localul într-una din suburbiile cu vad mai bun, unde putea găsi dansatoare de alt calibru. Mai târziu aflasem că motivul pentru care rămânea aici era că ăsta era un loc mai bun pentru celelalte afaceri dubioase pe care le avea.

Totuşi, Simon avea ochiul format şi ştia ce dansatoare bună eram. De ani de zile mă tot bătea la cap să vin şi să lucrez pentru el.

— Trebuie să stăm de vorbă, i-am explicat. Despre afaceri.

— Exact cu asta mă ocup. Cu un gest amplu, mi-a indicat o uşă de lângă bar. Hai să mergem la mine în birou.

„Biroul" lui era un biet dulap pentru mături, dar măcar era dotat cu un taburet. Mi-am aşezat

tocurile pe suportul de la jumătate şi mi-am dus genunchii la piept, ceea ce a făcut ca fusta gri de pânză să mi se ridice puţin. Simon m-a privit cu un interes mai degrabă profesional decât personal.

— Haide, măi femeie, las-o dracu' de treabă. Dacă vii să lucrezi pentru mine, dau lovitura. A clătinat din cap şi s-a prăbuşit pe un scaun rotativ din imitaţie de piele. Închipuie-ţi, un sucub la mine pe scenă, în mama mă-sii.

Am lăsat capul într-o parte.

— E interesant că aduci asta în discuţie, pentru că într-un fel de-aia am venit.

Cred că tonul meu virginal i-a declanşat o alarmă şi m-a privit suspicios.

— Parcă spuneai că nu cauţi de muncă.

— Nu eu. Tocmai ne-a venit un sucub nou şi îşi caută o învârteală. N-ai auzit?

— Nu… a spus el şi s-a încruntat. Şi vrea să danseze? Aici?

— Îhî, am spus relaxată. Abia aşteaptă să sară din haine.

Şi cât de adevărat era!

Simon s-a lăsat pe speteaza scaunului şi şi-a pus picioarele pe birou. Chiar dacă avea un aer relaxat, încă era în gardă.

— Care e trucul?

— De ce trebuie să fie un truc? Ar trebui să fii entuziasmat, în fond îţi facem o favoare.

— Te oferi să-mi arunci în braţe un sucub. Pare prea frumos ca să fie adevărat, deci e prea frumos să fie adevărat. A făcut o pauză, rumegând încă. Şi de ce ai venit tu în locul ei?

— Sunt generoasă.

— Georgina, m-a avertizat.

— Bine, am recunoscut. E cam… nouă.

— Cum adică e nouă?

— Nou-nouţă. E încă în garanţie.

— Tot are un truc chestia asta.

— Ăăă… e… am spus în timp ce în minte îmi derulam lista de adjective. Nepricepută.

A înălţat dintr-o sprânceană subţire şi a spus:

— Nepriceputǎ?

— Încă învaţă cum să facă rost de bărbaţi. Din moment ce Simon probabil căuta angajate sexy, mi-am închipuit că nu merită să pomenesc că de fapt Tawny nu învăţa, ci că încă îşi căuta calea. Şi, ăăă, e o dansatoare slabă.

— Cât de slabă?

— Slabă.

— Ai putea să fii mai exactă ca să înţeleg la ce nivel ne situăm?

— Îţi mai aduci aminte de filmul Gigli?

— Dumnezeule! Şi de ce crezi că aş vrea să angajez o dansatoare naşpa?

— Simon! am exclamat. Toate dansatoarele tale sunt naşpa.

— Nu toate, m-a corectat. Şi nu vreau să mai aduc şi altele. Avem şi noi anumite standarde.

L-am privit cu tâlc.

—Bine, bine, a spus şi şi-a trecut mâna prin părul negru îmbâcsit de gel. Şi eu ce primesc la schimb?

Acum eu eram aia indignată.

— Ce vrei să spui? Te alegi cu un sucub pe post de dansatoare, ce altceva îţi mai trebuie?

— Primesc un sucub de milă. Eu sunt ăla care îţi face o favoare, a spus cu ochii plini de viclenie.

Mda, într-o bună zi avea să fie un drăcuşor priceput. Mai avea foarte puţin până să încheie un contract.

— Pe tine te vreau. Dansează în localul meu două nopţi pe săptămână.

— Nu.

— O noapte.

— Simon, nu e nimic pe lumea asta care să mă convingă să dansez aici, nici măcar un sucub demn de milă. Alege altceva.

— Bine, a spus după o clipă de meditaţie. Pe tine. Te vreau pe tine.

— Ţi-am mai spus…

— Nu, nu. Nu să dansezi. Acum, hopa sus pe birou.

Am oftat. În felul ăsta mă voia.

— Uite, dacă trebuie să angajez un sucub de doi bani, măcar să i-o trag unuia de calitate.

— Interesantă logică. Nu-ţi faci griji din cauza sufletului tău?

M-a privit de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce avusesem îndrăzneala să spun. Semăna cu privirea pe care i-o aruncasem eu când spusese că Low Blow avea anumite standarde.

— Am reţinut, am spus şi m-am ridicat. Dar nu în corpul ăsta. Alege-ţi o altă formă.

Simon a pufnit şi a spus:

— Ce crezi, că mă interesează un amestec între genul de femei de pe coperta revistelor şi manechinele care fac reclamă la ţoalele de la Ann Taylor? Pas. Vreau o versiune adolescentină a Lizei Minnelli. În uniformă de şcolăriţă.

Am făcut ochii mari.

— Habar n-am cum poate să arate aşa ceva.

— Eşti fată deşteaptă, a spus în timp ce se descheia la pantaloni. Îţi dai tu seama.

Am oftat din nou şi mi-am schimbat aspectul, adoptând corpul unei tipe mărunţele cu părul brunet şi tunsoare băieţoasă, piele fină de bebeluş, o fustă verde în carouri cu o vestă asortată. Simon a mormăit în semn de aprobare.

M-am întors, mi-am pus mâinile pe birou şi m-am aplecat, împingându-mi fundul spre el. Speram să termine repede. Dacă reuşeam să-mi scot din minte comparaţia cu nevăstuica, probabil că ar fi fost mult mai simplu.

I-am simţit mâinile plimbându-mi-se pe picioare în timp ce-mi ridica fusta. Deodată a îngheţat.

Tanga? Ai înnebunit, femeia lui Dumnezeu?

— Pervers nenorocit, i-am spus şi am schimbat tanga pe o pereche de chiloţi albi de bumbac.

— Mie-mi spui?

Mi-a dat chiloţii jos şi a intrat. Sau cel puţin aşa bănuiesc. Simon nu era chiar atât de dotat şi eram cât pe ce să-l întreb: „Gata, ai intrat?” însă, din nefericire, situaţia lui Tawny era mult prea gravă şi nu-mi puteam permite ca Simon să se răzgândească din cauza unei glume, indiferent cât de bună era.

Dar deşi Simon pierdea puncte la categoria „dimensiune”, era premiant în materie de entuziasm. M-a prins de şolduri şi mi-a înfipt unghiile în pielea goală în timp ce mă penetra. A trebuit să mă ţin bine de birou. În final, în căutare de ceva varietate, Simon m-a întors pe spate. Mi-a desfăcut bluza şi sutienul, expunându-mi sânii mici şi obraznici, abia „înmuguriţi”. Cu ochii la ei, nu la faţa mea, m-a prins de picioaie şi mi le-a depărtat atât de mult încât gleznele efectiv mi se sprijineau de umerii lui.

Şi-a reluat activitatea şi când în sfârşit a avut orgasm, trebuie să recunosc că nu mi-a prins deloc rău explozia de energie. Nu era prea multă, practic tipul era deja în slujba iadului, dar aveam nevoie de ea. Simon a ieşit din mine şi m-am ridicat, cât de cât mulţumită din punctul de vedere al energiei dacă fizic nu. Sincer, nu făcusem mare lucru decât să stau întinsă tot timpul, însă el mă privea de parcă tocmai am fi pus în practică toate poziţiile din Kama Sutra.

— Categoric a meritat să suport un sucub nepricepul, a spus vesel, ridicându-şi iar pantalonii.

Îmi venea să-i spun că poate vrea să mai aştepte până o cunoştea personal pe Tawny, dar în loc de asta am zâmbit pur şi simplu. În fond, ştiam când să mă stăpânesc.

Capitolul 11

Simon nu avusese prea mult să-mi ofere, dar exact ca de celelalte dăţi în care îmi luasem de curând o porţie de energie, iar am avut visul ăla.

S-a derulat exact ca de fiecare dată, începând cu vasele, continuând cu momentul în care eu cea din vis m-am uitat în living şi i-am zâmbit fetiţei. După alte câteva momente m-am întors la vase. Am strigat fără sunet la fetiţă să se uite înapoi. Nu mă mai săturam de ea. Îmi venea s-o devorez. Aş fi putut sta aşa o veşnicie, privindu-i ochii cu gene lungi şi cârlionţii delicaţi.

Apoi, ca şi când eu cea din vis m-aş fi putut auzi pe mine cea reală, m-am uitat din nou în camera cealaltă. Fetiţa nu mai era acolo. Mi-am scos mâinile din apă exact la timp cât să aud o bufnitură şi un pocnet. Apoi a urmat un plânset şi după aceea m-am trezit.

Era dimineaţa târziu şi energia mi se epuizase. Dar sincer, lucrul ăsta nu m-a mai surprins. Totuşi, la pierderea asta se mai adăuga o senzaţie nouă. Mi-era frig, eram îngheţată până la os. De asemenea, îmi simţeam pielea udă, de parcă aş fi fost scufundată în apă. Când mi-am trecut mâna pe braţ, era uscat. Cu toate astea, am luat pe mine cel mai gros pulover pe care l-am găsit şi până la urmă frigul s-a mai înmuiat.

La serviciu am avut multă treabă şi nu s-a întâmplat mare lucru până la sfârşit, când Maddie mi-a amintit în treacăt că stabiliserăm să ieşim după program. Când a spus chestia asta, mai-mai să mă lovesc de o vitrină. În iureşul de ieri, îmi făcusem planuri şi cu Maddie, şi cu Seth pentru după program. Mai făceam uneori lucruri din astea când eram stresată. Mă simţeam pe cai mari. Şi, cum făceam deseori în situaţii de genul ăsta, o rezolvam combinând ambele greşeli în soluţia finală.

— Maddie zicea să ieşim în seara asta, i-am spus lui Seth. Cred că e singură. Te deranjează

dacă o aduc şi pe ea să stea cu fetele?

— Nicidecum, a spus fără să-şi ridice privirea din laptop.

— Seth face pe bona în seara asta şi are nevoie de ajutor, i-am spus lui Maddie. Te deranjează dacă ne ocupăm seara cu aşa ceva?

Maddie s-a gândit ceva mai mult decât Seth. Nu părea supărată, cât mai degrabă nedumerită.

— Nu prea am avut de-a face cu copiii. Nu că nu mi-ar plăcea… numai că e întotdeauna o situaţie ciudată.

— Nepoatele lui sunt extraordinare, am asigurat-o. Or te cucerească.

Mă simţeam un pic aiurea să o atrag cu forţa în aventura pe nume „familia Mortensen”. Mare parte din drumul până acolo l-a străbătut în tăcere, ţinându-şi pentru sine propriile gânduri. Rudele lui Seth locuiau în nordul oraşului în Lake Forest Park. Casa lor arăta exact ca celelalte de pe aceeaşi stradă, dar eu bănuiam că era un sacrificiu necesar pentru a putea adăposti doi adulţi şi cinci fetiţe.

— Dumnezeule, a exclamat Maddie când am intrat în casă.

Toate cele cinci fiice ale familiei Mortensen erau acolo. Aveau vârste cuprinse între patru şi paisprezece ani, cu toatele blonde şi cu ochii albaştri, asemenea mamei lor. Aparent nimeriserăm în plină dispută.

— Poate… nu a fost o idee prea bună…

Mi-am plimbat privirea prin încăpere. Seth ajunsese mai devreme şi Terry şi Andrea plecaseră deja la cumpărături. Brandy, fetiţa de paisprezece ani, încerca să-şi facă vocea auzită peste Kendall, de nouă ani, şi peste gemenele Mekenna şi Morgan, de şase ani. Numai Kayla, cea de patru ani, stătea pe canapea lângă unchiul ei şi asculta în linişte. Nici măcar nu reuşeam să-mi dau seama care era motivul disputei celorlalte.

— Ba poate să ţeasă pânză! a strigat Kendall.

— Ba nu e adevărat. Doar se cheamă aşa, a spus Brandy cu un aer epuizat.

Niciuna din celelalte nu o lua în seamă.

— Cornul ar putea să străpungă pânzele de păianjen! a strigat Mekenna.

Morgan a făcut-o să se dea mai în spate cu un gest ca o sfârtecare.

— Nu şi dacă-l prinde mai întâi maimuţa, a replicat Kendall.

— Unicornul fuge mai tare. Maimuţa n-ar putea să-l prindă.

— Atunci e un laş! a spus Kendall cu un aer triumfător. Pierde automat dacă nu vine să se bată.

Amândouă gemenele păreau uluite de logica aceasta.

— E un argument stupid, a intervenit Brandy. Unicornii nu există cu adevărat.

Celalte trei fete au luat-o în colimator şi au apostrofat-o cu strigăte.

— HEI! am strigat ca să acopăr vacarmul.

Au amuţit cu toatele şi s-au uitat la mine. Nu cred că observaseră că eram acolo.

— Ce se întâmplă aici?

— Are loc o dezbatere pe tema: „cine câştigă înfruntărea dintre un unicorn şi o maimuţă păianjen?”, ne-a lămurit Seth.

De lângă mine, Maddie a scos un sunet ciudat care amintea suspect de mult cu un râs înăbuşit.

— A fost fascinantă şi bine gândită, a adăugat Seth cu un glas neutru.

— Unicornii nu există cu adevărat, a mârâit Brandy.

— Nici maimuţele păianjen nu există cu adevărat! nu s-a lăsat Mekenna mai prejos.

— Ba da, a spus Brandy. E o discuţie inutilă.

— E o discuţie ipocrită.

— Ipotetică, am corectat-o.

— Nu-ţi face griji, a liniştit-o Seth pe Maddie. E chiar civilizată pe lângă dezbaterea despre sirene şi centauri.

— Fetelor. V-o prezint pe Maddie, am anunţat şi am spus pe rând numele fetelor.

— Bună, a spus Maddie emoţionată.

A privit-o pe fiecare fată în parte, apoi pe Seth cu nesiguranţă. De la licitaţie încoace se purtase diferit în prezenţa lui şi mi-am spus să nu uit să-l tachinez pe tema întâlnirii. Se poate să fi fost o idee proastă…

Seth a etalat un zâmbet din ăla dulce care făcea pe oricine să se simtă mai bine şi i-a zâmbit şi ea, ceva mai relaxată.

— Nu. Avem mare nevoie de ajutor. S-a ridicat şi a luat-o pe Kayla în acelaşi timp. De fapt, e nevoie de ceva care să le distragă pe fete cât timp le duc eu la culcare pe cele mai mici de nouă ani.

Asta le-a smuls strigăte de disperare gemenelor.

Le-am privit pe Brandy şi pe Kendall şi am spus:

— Pare destul de simplu.

— Nu te pripi, m-a avertizat Brandy.

Kendall se pusese deja în mişcare, a ieşit ca din puşcă din cameră şi s-a întors cu o cutie lungă din carton pe care aproape că mi-a vârât-o sub nas.

— Ia uite ce mi-a trimis bunica.

Era un joc Monopoly.

— E pe tema Revoluţiei industriale? am întrebat uimită.

— E pe singura temă pe care nu o scoseseră deja, a remarcat Seth. Cred că se agaţă şi ei de ce le-a mai rămas.

— Şi l-ai primit de Crăciun? am întrebat. Adică asta ai cerut tu de Crăciun?

— Când mă fac mare, vreau să fiu un nodul din domeniul imobiliarelor, a explicat.

— Mogul, vrei să spui. Credeam că vrei să fii pirat.

Mi-a aruncat o privire compătimitoare şi a explicat:

— Piraţii n-au asigurări de sănătate prea avantajoase.

— Dar de ce ai vrut cu Revoluţia industrială? am întrebat, arătând spre cutie. N-ai preferat, nu ştiu, versiunea cu păpuşa Barbie sau cea cu parfumeriile Sephora?

Sincer, mi-l cam doream şi eu pe cel din urmă.

— Revoluţia industrială a fost o perioadă importantă din istoria civilizaţiei occidentale. Evoluţiile care au avut loc în domeniul producţiei şi al industriei ne-au schimbat pentru totdeauna cultura şi statutul socio-economic. A făcut o pauză apoi m-a întrebat: Joci?

— Una dintre piese e cumva roata de tors? s-a interesat Maddie.

— Exact, a spus Seth râzând.

— Atunci joc şi eu, a spus ea.

Kayla, care stătea la Seth în braţe, părea gata să adoarmă chiar acolo. Corpuşorul ei care te invita să-l dezmierzi îmi amintea de fetiţa din vis şi mi s-a strâns inima. Dintr-odată nu mă mai atrăgea ideea de a juca Monopoly. M-am dus la Seth şi i-am spus:

— Ştii ce? Joacă tu că mă duc eu să le culc.

— Sigur?

— Absolut.

Mi-a dat-o mie şi ea şi-a trecut braţele micuţe pe după gâtul meu. Urmată de gemene, i-am lăsat pe ceilalţi să pregătească jocul. Maddie părea clar jenată că rămânea singură, dar ştiam că avea să se descurce de minune. Uneori, cea mai bună cale de a învăţa era să fii forţat să socializezi.

A fost surprinzător de simplu să le culc pe gemene, probabil şi pentru că dormeau în aceeaşi cameră. Nu era chiar aşa o mare nenorocire să te duci la culcare dacă aveai o soră cu care să şopăcăi şi să chicoteşti. Le-am supravegheat pe fete în timp ce s-au spălat pe dinţi şi şi-au luat pijamalele,

apoi le-am închis uşa, avertizându-le că aveam să mai trec pe la ele.

Ţinând-o încă pe Kayla lipită de un şold, am dus-o în camera pe care o împărţea cu Kendall. Kayla nu spunea mai nimic mare parte din timp, aşa că nu am fost prea surprinsă că nu a protestat când i-am tras pe cap o cămăşuţă de noapte roz şi am băgat-o în pat. M-am aşezat pe marginea patului şi i-am dat un unicorn de pluş pe care l-am găsit pe jos şi pe care ea l-a luat în braţe.

— Eu cred că ar putea să învingă maimuţa păianjen, i-am spus.

Kayla nu a spus nimic, ci m-a privit doar cu ochii ei mari, albaştri. În ei se citea atâta încredere şi dulceaţă… exact ca în cei ai fiicei mele din vis. Nu că ar fi minunat să fac lucrul ăsta în fiecare noapte? Să duc o fetiţă la culcare şi s-o sărut pe frunte apoi să mă trezesc în fiecare dimineaţă în prezenţa ei?

Am dat să mă ridic brusc, de teamă să nu încep să plâng de faţă cu fetiţa de patru anişori. Însă, spre nemărginita mea uluială, a întins mâna şi m-a atins pe braţ.

— Georgina.

Avea un glăscior firav, dulce, de soprană. M-am aşezat înapoi.

— Nu pleca, a spus.

— Oh, drăguţă, trebuie să plec pentru că trebuie să te culci.

— Or să vină monştrii.

— Ce monştri?

— Cei răi.

— Ah, am înţeles. Stau sub pat?

Eram destul de sigură că acolo locuiesc monştrii. În afară de ăia cu care jucam eu poker şi Moş Crăciun cel secret.

A clătinat din cap şi a arătat spre tavan.

— Locuiesc acolo, în spaţiu.

— Sunt extratereştri?

Oricât de tare mi-ar fi displăcut faptul că îi era frică să meargă la culcare, eram încântată să stau de vorbă cu ea pentru prima oară de când o cunoscusem. Vorbea la fel de bine ca celelalte fete, nu că ar fi trebuit să mă surprindă lucrul ăsta.

— Nu. Sunt monştri. Zboară prin aer şi le apar oamenilor în vis.

Acum înţelegeam de ce nu voia să se culce.

— Ai avut coşmaruri?

— Nu. Dar îi simt eu că stau la pândă.

Ceva din cuvintele ei şi seriozitatea de pe chip mi-au dat fiori pe şira spinării.

— Vrei să stau cu tine până adormi? Aşa o să-i ţin la distanţă?

— Poate că da, a spus ea şi m-a atins iar pe braţ. Eşti magică.

M-am întrebat dacă era posibil să fie un medium în formare, precum Erik şi Dante. Felul în care vorbise sugera că aveam în faţă ceva mai mult decât un copil care crede în magie. Simţeam în ea ceva asemănător cu siguranţa. Merita s-o urmăresc dar nu aveam de gând să fac nimic pe tema asta acum. În mod sigur nu aveam să-i pun întrebări despre aureole.

— Bine, am spus. Rămân cu tine.

M-am întins lângă ea şi m-a studiat în linişte. Am început să murmur un cântec vechi, lucru care a făcut-o să zâmbească şi să închidă ochii. Când am terminat, i-a deschis iar.

— Care sunt versurile?

— Hm…

Era greu de răspuns la aşa ceva. Era un cântec din vremea în care eram muritoare şi fusese compus într-un dialect stil vechi cipriot pe care nu îl mai vorbea nimeni. Mi-l cânta soţul meu. Mi-am dat seama că nu puteam reproduce rimele sau face pe loc vreo traducere mai acătării, aşa că pur şi simplu i l-am cântat în limba originală. Buzele îmi rosteau cu greutate versurile familiare, dar totuşi stranii.

Când am terminat, Kayla nu a mai spus nimic şi nici nu s-a mişcat. Am mai aşteptat câteva minute şi apoi am coborât uşor din pat, însă ea a continuat să doarmă. Am stins lumina, am plecat din cameră şi m-am întors la cei care jucau Monopoly. Când a văzut că mă apropii, Seth mi-a zâmbit şi mi-a făcut loc pe podea lângă el.

— Îţi ard luddiţii fabrica. Scoate cinci sute de dolari, a spus Brandy şi s-a strâmbat când şi-a văzut cartea norocului. E puţin.

— Eu a trebuit să plătesc mai mult când Legea fabricilor mi-a interzis să mai folosesc copiii ca mână de lucru, a subliniat Maddie.

După cum sperasem, acum părea să fie pe deplin în largul ei.

Kendall a dat cu zarurile şi şi-a mutat cu trei poziţii cărticica miniaturală din cositor cu Oliver Twist.

— Mi-aş dori să fac rost de un loc de muncă, aşa aş avea capitalism pentru învestiţiile pe care vreau să le fac.

— Capital, am spus noi ceilalţi la unison.

Kendall şi-a ridicat privirea spre mine.

— Aş putea să muncesc la librăria ta. Pe sub tejghea.

— Adică să aranjezi cărţile sub tejghea? a întrebat Brandy.

Însă Kendall a ignorat-o.

— Nu mai ai nevoie de o persoană?

I-am ciufulit părul şi i-am spus:

— Mă tem că nu se poate până nu împlineşti vârsta legală.

Maddie şi-a mutat maşina de tors din cositor.

— Aşa e, n-ai învăţat nimic din jocul ăsta? Din cauza asta ar putea să ne închidă afacerea, iar Georgina n-are nevoie de o asemenea bătaie de cap.

— Cum îţi merge munca de directoare? m-a întrebat Brandy. E mai grea?

— Mai degrabă e… altfel.

Kendall s-a luminat dintr-odată.

— Aş putea să iau postul tău de dinainte.

— Îmi pare rău, dar nu mai e liber. Mi-a luat Maddie locul.

Kendall a oftat.

Seth a luat o fabrică de mătase pe care încă nu o cumpărase nimeni şi a început iute să scoată bani.

— Au fost probleme când ai dus fetele la culcare?

— Nu… dar cu Kayla a fost mai greu. Îşi făcea griji din pricina coşmarurilor.

Şi-a ridicat ochii surprins.

— Ţi-a spus ea asta? Adică a vorbit?

— Da, am avut o conversaţie în bună regulă. Am râs, am plâns, ne-am împărtăşit speranţele şi temerile. Cred că o aşteaptă o carieră de orator.

— Ce înseamnă „orator”? s-a interesat Kendall.

— Se referă la cei care vorbesc în public, a explicat Maddie. Ţin discursuri, vorbesc în faţa altor oameni.

— Oh. Unchiul Seth nu are o carieră de orator.

Am râs cu toţii.

— Nu, i-a dat Maddie dreptate. Nu are. Şi nici eu, fără îndoială.

Seth a bătut palma cu ea şi a spus:

— Introvertiţi din toată lumea, uniţi-vă.

Brandy a mai luat încă o carte a norocului şi a mormăit:

— Epidemie de holeră! Nu se poate!

Când seara s-a încheiat şi fratele şi cumnata lui Seth s-au întors acasă, am aflat cu încântare că Maddie chiar se simţise bine.

— Copiii sunt chiar drăguţi dacă sunt de felul inteligentelor odrasle ale familiei Mortensen. Şi Terry şi Andrea sunt şi ei de treabă. Au gene de calitate în familia asta.

— Mda, i-am dat dreptate şi am decis că Maddie avea nevoie de şi mai multă socializare.

Era veselă, jovială şi ochii îi scânteiau de entuziasm. Fusese o seară plăcută.

Am lăsat-o acasă la Doug şi mi-am continuat drumul spre casă. Zeii parcării nu mi-au fost favorabili în noaptea asta şi am reuşit să găsesc un loc unde să-mi las maşina doar cu vreo cinci cvartale mai departe. În timp ce mă plimbam, am trecut pe lângă un automat de ziare care distribuia Seattle Times. De regulă citeam titlurile la magazin, dar nu şi azi. M-am oprit în faţa lui şi mi-a reţinut atenţia un articol.

Era o poveste ciudată despre un localnic care înnebunise. Visase că dacă traversează Puget Sound înot, familia lui nevoiasă avea parte de bunăstare şi siguranţă. Din nefericire, nu ajunsese foarte departe şi se înecase în apele îngheţate. Ironia în toată povestea asta era că deşi unii ar putea considera gestul ca fiind cel al unui sinucigaş, consistenta lui poliţă de asigurare avea să fie încasată şi în final familia lui chiar avea să se bucure de bunăstare şi siguranţă.

Priveam ziarul fără să-l văd şi mă gândeam la bietul om care era înghiţit de valurile întunecate. Dintr-odată, gândurile m-au purtat la cele petrecute de dimineaţă şi parcă aveam din nou senzaţia de rece şi ud pe corp. Preţ de o clipă mi s-a tăiat respiraţia. Simţeam ca şi când mi s-ar fi umplut plămânii cu apă, sufocându-mă. M-am cutremurat şi, fără să-mi dau seama mi-am trecut mâinile peste braţe, aproape copleşită de senzaţia de dejà-vu. Apa mă împresura. Rece, neagră, sufocantă…

M-a cuprins un frison şi în sfârşit m-am urnit din loc, dornică să mă refugiez la căldură.

Capitolul 12

— Nu pot să cred că vii întruna la mine, mi-a spus Dante când mi-am făcut apariţia în magazinul lui a doua zi. Era pustiu, dar lucrul ăsta nu mai surprindea pe nimeni.

— Nici eu, am recunoscut. Niciodată nu mă simţisem binevenită în locul ăsta, dar nu ştiam unde să mă duc în altă parte. Cum de nu dai faliment?

— Habar n-am. Presupun că n-ai venit să-mi oferi cea mai tare noapte din viaţa mea, nu? Ai ratat şansa de a merge la El Gaucho.

— Am venit pentru că iar am visat.

— Te foloseşti de mine, sucubule. A oftat şi s-a aşezat la masa de doi bani. Bine, dă-i înainte.

M-am aşezat liniştită vizavi de el şi i-am povestit ce se întâmplase în ultimul vis.

— N-au apărut prea multe lucruri noi, a spus la final. S-au mai adăugat vreo treizeci de secunde de acţiune.

— Înseamnă ceva chestia asta?

— Să fiu al naibii dacă ştiu.

— Eşti cel mai slab interpret de vise din câţi au existat, am spus mijind ochii la el.

— Nţ, a făcut, şi-a pus bărbia în palmă şi s-a sprijinit cu cotul de masă, cu o expresie leneşă, tipică lui. Sunt un foarte bun interpret de vise, atât că nu e nimic de interpretat la visul tău, asta dacă nu cumva de vină e propriul tău subconştient, nemulţumit că eşti infertilă. Lucru extrem de posibil. De asemenea, sugerează că ai gusturi proaste în materie de muzică. Chiar cântă „Sweet Home Alabama” de fiecare dată?

Acum mi-a venit mie rândul să oftez.

— Evident, visele nu sunt profetice din moment ce amândoi ştim că e imposibil să ai copii, a spus, bătând darabana pe masă, gânditor. Eşti sigură că nu ai putea să adopţi unul?

— Era a mea, am spus cu hotărâre. Sânge din sângele meu, am simţit chestia asta.

— Bine, bine. Nici prin gând nu-mi trece să mă îndoiesc de închipuitele tale instincte materne. Dar după cum am mai spus, nici nu contează. Mă refer la conţinut. Ce contează aici, cred eu, e pierderea energiei.

Îmi venea să-l iau în braţe.

— În sfârşit spune cineva că e importantă chestia asta.

— Deja se conturează un tipar. Nu se mai poate da vina pe vreo anomalie.

— Şi ce înseamnă asta?

— Sigur vrei opinia celui mai slab interpret de vise din câţi au existat?

— Dumnezeule! Dă-i drumul odată.

— Dacă ai fi fiinţă umană, aş spune fără să am îndoieli cineva se hrăneşte cu energia ta.

— Poftim? am întrebat tresărind. Ce vrei să spui?

S-a întins peste masă, m-a prins de mână şi mi-a întors-o distrat în timp ce medita. Eu însă eram prea copleşită de ideea cu furtul de energie ca să-mi pese că mă atinge şi în memorie mi-au revenit cuvintele micuţei Kayla.

Sunt monştri. Zboară prin aer şi le apar oamenilor în vis.

— Ştim amândoi că există o mulţime de fiinţe supranaturale în lumea noastră. Unele sunt stăpânele viselor şi principala lor grijă nu e tocmai bunăstarea oamenilor. Nu că tu ai fi altfel. Şi, sincer, unele nu sunt cu mult diferite de tine. Tânjesc după energia oamenilor şi le-o pot absorbi în vis.

— Dar pot să-mi facă şi mie lucrul ăsta?

— Hm, a făcut el şi mi-a dat drumul la mână. Nu înţeleg cum ar fi posibil. Tu nu-ţi creezi propria energie, o furi şi tu. Dar cine ştie?

M-am cutremurat. Gândul că o creatură parazitară îmi absoarbe energia mă îmbolnăvea. Eram pe deplin conştientă de ipocrizia de care

dădeam dovadă, dat fiind că şi eu făceamacelaşi lucru.

— Şi atunci… ce fel de creatură ar putea să facă aşa ceva?

— Habar n-am. Nu mă pricep la chestii din astea.

— Da, dar tu eşti expertul în vise! N-ar trebui să te pricepi la creaturile… care apar în vis?

— Erik se ocupă cu creaturile supranaturale, nu eu. Pe el ar trebui să-l întrebi.

— Eşti cel mai slab interpret de vise din câţi au existat.

— Aşa umblă vorba.

Seriozitatea de mai devreme i se risipise.

— Şi ia zi… acum facem sex? m-a întrebat.

— Nu! Bineînţeles că nu, am spus ridicându-mă.

Dante a dat exasperat din mâini.

— Ce mai vrei acum? Chiar ţi-am dat informaţii utile de data asta. Şi nu cred că nu ţi-ar prinde bine porţia de energie, fie ea şi mică.

— Nu e doar asta, am spus, apoi, dintr-odată, am ezitat. Acum… te cunosc.

— Şi ce înseamnă asta?

— Dacă nu te-aş cunoaşte, ar fi o şansă. Dar acum eşti ca un fel de…

„Prieten” nu era tocmai cuvântul pe care îl căutam.

— … de cunoştinţă.

Părea sincer uluit şi mai că mă amuza situaţia.

— Nu te înţeleg, sucubule.

— Am un iubit, ai uitat? Când fac sex cu un necunoscut nu se pune că-l înşel. Dacă o fac cu un bărbat…

— … pe care îl placi?

Oare mi se părea mie, sau văzusem o urmă de speranţă în ochii lui când mi-a pus întrebarea asta?

— Nu, nu cred că te plac. Dar nici nu-mi displaci. Ideea e că nu eşti un necunoscut şi atunci s-ar pune că l-am înşelat.

M-a privit lung preţ de câteva clipe şi licărul de speranţă pe care mi se păruse că-l zăresc fără îndoială dispăruse.

— Nu e de mirare că sucubii pot trece aşa de uşor drept femei din specia umană. Stăpâneşti la perfecţie arta amăgirii şi îţi lipseşte cu desăvârşire raţiunea.

— Trebuie să plec.

— Tu întotdeauna trebuie să pleci. Acum unde te mai duci? Să cauţi vreun necunoscut?

M-am ridicat.

— Nu. Mă duc la Erik ca să văd dacă el poate să-mi dea şi mie ceva informaţii utile.

— Dar ţi-am dat şi eu informaţii utile!

— E discutabil.

— Bine, stai să încui şi vedem noi ce are de spus Lancaster.

Am împietrit.

— Cum adică „noi”?

Dante a luat nişte chei din spatele tejghelei.

— Mi-ai trezit curiozitatea. Vreau să văd cum iese până la urmă treaba asta. Ca să nu mai spun că îmi eşti datoare pentru că te-am ajutat, că văd că n-ai de gând să-mi dai un pic de amor.

— Da, ce mai ajutor, am mormăit.

A mers spre uşă împreună cu mine.

— Ţi-a trecut vreodată prin cap că, deşi tu crezi că sunt complet inutil, de fapt mă interesează ce se întâmplă cu tine?

— Nu, am spus. Chiar nu.

Dar l-am lăsat să vină cu mine la Taine S.R.L. Când am intrat, l-am găsit pe Erik desfăcând o cutie cu cărţi. A zâmbit fără să-şi ridice ochii, întrucât îmi simţise prezenţa.

— Domnişoară Kincaid, ca întotdeauna…

Însă când l-a remarcat pe Dante, s-a oprit. Pentru prima oară de când eram prieteni, l-am văzut pe Erik furios. Era tulburător, ba chiar înspăimântător.

— Domnule Moriarty.

Dante a dat din cap în semn de salut.

— Ca întotdeauna, e o plăcere să te revăd.

Expresia lui Erik demonstra că sentimentul nu era reciproc. S-a ridicat şi s-a dus la tejghea. Şi-a încrucişat braţele pe piept şi s-a uitat la amândoi.

— Cu ce vă pot fi de folos?

Azi nu se mai punea problema de cordialitate, nici de discuţii la o ceaşcă de ceai. Dintr-odată, atmosfera dintre cei doi bărbaţi părea încărcată şi apăsătoare.

— Noi… adică Dante, crede că are un răspuns la problemele mele cu visele, am spus nesigură.

Dante a râs, afişându-şi rânjetul caracteristic. Dacă simţea faţă de Erik aceeaşi animozitate, o ascundea bine.

— Eu nu aş numi asta răspuns, sucubule. Mai degrabă o teorie.

— Iar am avut visul ăla, i-am spus lui Erik. De mai multe ori. Şi continui să-mi pierd energia. Dante spune că e posibil să fie un fel de… creatură onirică ce se hrăneşte cu energia mea, am spus încurcându-mă în cuvinte, pentru că mi se părea încă ridicol conceptul ăsta. Dar nu ştie ce fel de creatură. Zice că e posibil să ştii tu.

Erik şi-a mutat privirea de la Dante la mine. Îmi dădeam seamă că bătrânul era încă nemulţumit că veniserăm amândoi, dar ţinea prea mult la mine şi nu putea refuza să mă ajute. Mă întrebam în ce măsură îmi câştigasem respectul ăsta cu trecerea anilor şi în ce fel. A oftat şi ne-a făcut semn spre masă. Ne-am aşezat cu toţii, dar nu ne-a oferit ceai.

— E greu de imaginat că ar ataca aşa ceva un sucub, a spus Erik într-un târziu.

— Aşa m-am gândit şi eu, a spus Dante.

Nu mai părea aşa relaxat şi îşi reluase aerul gânditor şi curios de mai devreme din magazinul lui. Mă trimitea cu gândul la un inginer mecanic pe care îl cunoscusem mai demult. Tipul nu se putea

abţine când venea vorba de repararea unei defecţiuni tehnice. Dacă îi dădeai ceva făcut bucăţi, trebuia neapărat să analizeze situaţia şi să-i dea de cap. Se prea putea ca Dante să fie o pacoste, dar felul lui de a fi, chiar josnic, nu-l lăsa să se ţină departe de problema asta.

Erik m-a studiat cu seriozitate şi intensitate. Şi pentru el eram un adevărat puzzle.

— Dacă ar fi să aleg… aş spune că după simptome sunt Oneiroii.

Auzisem de ei. Crescusem cu miturile despre făpturile astea.

— Spiritele din vis?

Dante a meditat la posibilitatea asta.

— Sunt ceva mai mult decât spirite, sunt fiii lui Nyx şi ai lui Erebus.

M-am cutremurat. Şi de ei auzisem, de Nyx şi de Erebus, Noaptea şi Întunericul, făpturile primordiale ale haosului. Erau puternici şi periculoşi. E adevărat că lumea se născuse din haos, dar de asemenea era adevărat, şi ştiinţa confirma lucrul ăsta, că universul încerca permanent să se întoarcă în braţele haosului. Nyx şi Erebus erau aşa de distrugători încât acum erau ferecaţi, ca să nu nimicească lumea. Posibilitatea ca fii lor să-mi absoarbă energia mă îngreţoşa din nou.

Dante încă mai întorcea pe toate părţile teoria asta.

— Mda, ăştia s-ar apropia cel mai tare. Dar tot nu corespund sută la sută.

— Nimic nu corespunde sută la sută, a recunoscut Erik. N-am auzit niciodată despre ceva care să atace un sucub.

— Cu ce anume se ocupă Oneiroii? am întrebat.

Cei doi bărbaţi au făcut schimb de priviri, fiecare aşteptându-l pe celălalt să explice. Erik a luat iniţiativa.

— Le apar muritorilor în vis şi se hrănesc cu sentimentele pe care le nutresc în timp ce visează, cu tumultul lor din vis. Victimele Oneiroilor se trezesc epuizate şi bolnave.

Asta era o altă ironie. Legendele spuneau că sucubii le apăreau bărbaţilor în vis şi le absorbeau vitalitatea.

— Asta am păţit şi eu, am spus. De ce n-ar fi ei?

— Ba se poate să fie ei – mi-a dat Dante dreptate – dar după cum am spus, detaliile nu prea se potrivesc. Oneiroii pot controla şi influenţa visele. Însă cele pe care le stârnesc sunt coşmaruri de regulă. Frica şi alte sentimente negative de obicei sunt mai intense, le oferă mai multă hrană. Visele tale în schimb sunt scurte şi… flu flu.

— Flu flu?

— Nu ştiu exact. În orice caz, nu sunt coşmaruri. Pe tine te intrigă şi te fac să simţi fascinaţie, fericire. Îţi creează reacţii viscerale, presupun, dar nu sunt alea după care se dau de regulă în vânt Oneiroii.

— Şi mai e şi faptul că pentru ei nu eşti o alegere tocmai inspirată, a continuat Erik. Nu eşti eficientă. Tu eşti o cale, o legătură cu lumea muritorilor şi cu energia lor. Dacă Oneiroii îţi fură energia, mai întâi trebuie să aştepte să faci rost de forţă de la altcineva. E mult mai simplu pentru ei să ia direct de la o fiinţă umană.

Brusc, am realizat că uitasem ceva.

— S-a mai întâmplat ceva ciudat… în afară de pierderea energiei…

Apoi am povestit cum m-am trezit cu sentimentul că mi-e frig şi că sunt udă.

— Cred că e o chestie ciudată – a spus Dante – dar nu ştiu dacă are legătură cu asta.

— Numai că mai târziu, în aceeaşi zi, am citit un articol despre un tip care a înnebunit şi a încercat să traverseze înot Strâmtoarea Puget. Se gândea că aşa îşi ajută familia, şi chiar şi-a ajutat-

o, pentru că s-a înecat şi ei au primit banii din asigurare. Când am citit articolul, am simţit din nou senzaţia de frig şi de umezeală. Era de parcă… pentru o clipă aş fi fost tipul respectiv. Am simţit exact ce simţise şi el, ca şi când m-aş fi înecat şi eu.

— Se numeşte empatie, a spus Dante. Ai citit şi ţi-ai închipuit cum trebuie să fie.

— Nu, am spus încruntându-mă, încercând să retrăiesc sentimentul ăla. L-am… l-am simţit. Am ştiut că pe el îl simt, pe tipul ăla, în acelaşi fel în care am ştiut că fetiţa era fiica mea, asta îmi spunea instinctul.

Dante părea iritat.

— Ar fi fost util să aflăm lucrul ăsta mai devreme.

— Am uitat. Până acum nu mi s-a părut relevant.

— Ţi s-a mai întâmplat aşa ceva până acum? Să ştii despre un lucru pe care nu l-ai trăit tu?

— Nu cred.

Erik l-a privit pe Dante.

— Să fie clarviziune?

— Nu ştiu. Puţin probabil. Sunt prea multe variabile şi nu se potriveşte niciuna. Dante şi-a îndreptat din nou privirea asupra mea. Cu cei din tabăra ta ai vorbit despre lucrul ăsta?

Am clătinat din cap.

— Jerome e plecat. I-am pomenit despre primul vis înainte să plece, dar nu a părut foarte îngrijorat.

— Hm, nu ştiu ce să înţeleg de aici, a spus Dante.

— Nici eu, a spus Erik pe un ton prietenos. Dar am să mă interesez.

— Mersi, i-am spus. Sincer, îţi apreciez efortul.

Ne-am ridicat şi, ca prin farmec, armistiţiul momentan dintre Erik şi Dante a luat sfârşit. Erik

părea din nou furios, iar Dante îşi luase un aer arogant, superior.

— Domnişoară Kincaid, a început Erik cu răceală. Ştii că am mare respect pentru dumneata şi te ajut cu mare drag cu orice ai nevoie. De asemenea, recunosc că şi domnul Moriarty îţi poate oferi ajutor. Dar aş prefera să…

— … să nu mă mai aduci pe aici, a încheiat Dante şi apoi a salutat. S-a marcat, bătrâne. Sucubule, ne vedem la maşină.

Apoi s-a întors şi a ieşit din magazin.

Starea aceea a lui Erik nu s-a schimbat odată cu plecarea lui Dante, încă simţeam furia pe care o emana. Erik spusese că Dante era un om decăzut, dar şi eu eram, de fapt, şi Erik nu avusese reacţia asta faţă de mine. Îmi scăpa mie ceva.

— Scuze, i-am spus lui Erik. Nu ştiam că o să te superi aşa de tare.

— Nu aveai de unde să ştii, mi-a răspuns cu un aer obosit. Şi în fond, eu te-am trimis la el.

— Am să-l ţin departe, am promis.

I-am mulţumit din nou şi m-am dus afară, la Dante. Stătea sprijinit de maşina mea, cu gândurile disimulate în spatele unui zâmbet leneş.

— De ce te urăşte aşa de tare Erik? am întrebat.

Dante m-a privit şi a spus:

— Pentru că sunt un om rău în spirit şi în faptă.

— E ceva mai mult de atât, am spus. Şi nu pari chiar aşa de rău. Lucrul cel mai rău pe care l-ai făcut a fost să-ţi păcăleşti clienţii şi să oferi informaţii inutile. Deşi… ce să zic, adineauri mi-ai fost de un oarecare ajutor. Dar după cum am mai spus, nu cred că eşti aşa de rău cum sugerează reputaţia pe care o ai.

— De unde ştii tu?

Am ridicat din umeri.

— Asta îmi spune instinctul.

Cu o mişcare rapidă, Dante mi-a dus mâna la ceafă şi m-a tras aproape de el. I-am pus mâna pe piept şi am dat să-l împing, dar apoi m-am oprit. Îi simţeam căldura corpului şi nerăbdarea bărbatului care fusese mult timp văduvit de ceva anume. Spre surprinderea mea, am simţit atracţie, dorinţa de a atinge pe cineva care să nu aibă legătură cu meseria mea. Simţeam des lucrul ăsta şi de regulă îmi atrăgea probleme. Sucubul din mine s-a trezit la viaţă şi se întreba dacă urma să primească vreo porţie de energie.

Şi, în ciuda discursului meu pompos de mai devreme cum că nu mă culc cu bărbaţi pe care îi cunosc, dintr-odată aveam chef să mă sărute, îmi doream energia lui, doar o sorbitură.

Şi-a apropiat gura de a mea. Am închis ochii şi mi-am depărtat buzele, dar brusc s-a crispat. Mi-a dat drumul şi s-a tras înapoi. Am deschis ochii şi l-am privit uluită.

— Ce naiba ai păţit? am întrebat. Te-ai ferit. Şi asta după ce m-ai stresat să mă culc cu tine.

— Sucubule, eşti epuizată şi înfometată, a explicat. Ar fi ca şi cum aş profita de o fată băută.

— Corect. Şi tu n-ai făcut niciodată chestia asta.

— Ei, acum nu mai am optişpe ani, a spus şi a deschis portiera maşinii. Mergem?

L-am mai studiat un pic pentru că mi se părea că văd din nou speranţa şi compasiunea de mai devreme. Începeam să mă întreb dacă nu cumva în mare măsură răutatea pe care o afişa era doar bravadă, un paravan în spatele căruia îşi ascundea aceeaşi nesiguranţă care îi încerca pe toţi oamenii de pe lumea asta. Însă mi-am ţinut pentru mine psihanaliza şi am intrat şi eu în maşină. Am mers înapoi la magazinul lui şi pălăvrăgeala obişnuită a lăsat pe locul doi orice lucru serios care ar fi putut avea loc.

Capitolul 13

— Să ştii că nu sunt un criminal în serie. Pur şi simplu mi s-a părut o ocazie prea bună s-o ratez.

— Dacă aş avea un bănuţ pentru fiecare din dăţile în care mi s-a spus lucrul ăsta…

Liam, tipul care mă cumpărase la licitaţie, a râs şi mi-a deschis, portiera maşinii. Avea un Lotus Elise negru strălucitor pe care îl importase din Marea Britanie, lucru care mi se părea impresionant. Arăta ca şi cum fusese spălat de curând şi mi se părea şi ăsta un lucru impresionant, dar mă şi întrista, pentru că aş fi pus pariu că avea să înceapă ploaia din clipă în clipă.

— Se spune că e foarte bună, a adăugat şi a pornit motorul. Aşa că sper să-ţi placă şi să nu crezi că e prea dementă pentru perioada sărbătorilor.

Nu fusesem prea dornică să dau curs întâlnirii la care mă legasem prin licitaţie, dar ştiusem că mai devreme sau mai târziu avea să se întâmple şi lucrul ăsta. Când Liam sunase mai devreme să-mi spună că luase bilete la o piesă de teatru bazată pe trei povestiri de-ale lui Edgar Allan Poe, mi-am spus că e o ocazie la fel de bună ca oricare alta să-mi achit datoria. În plus, îmi plăcea Poe. E adevărat, era o întâlnire cam stranie pentru cel mai fericit moment al anului, dar vina era teatrului, nu a lui Liam.

Spectacolul avea loc devreme, aşa că am plănuit să mergem mai întâi să-l vedem şi apoi să luăm cina. În drum spre teatru, tipul s-a dovedit a fi în mare măsură cum mă aşteptasem eu: inteligent, drăguţ, relativ amuzant. Lucra la o firmă de învestiţii din centru şi avea destulă minte încât să nu mă bombardeze cu detalii. Am sporovăit, am făcut glume şi ne-am împărtăşit experienţele. Tot aş fi preferat să fiu cu Seth, dar Liam era un tip destul de agreabil pentru o noapte şi m-am gândit

că merită să se distreze după ce donase aşa de mulţi bani.

Piesa a fost la fel de smintită cum sperasem eu. Începuse cu Masca Morţii Roşii, apoi urmase Balerca de Amontillado. Seara se încheiase cu Inima care-şi spune taina, pentru că, sincer, ce punere în scenă a lui Poe ar fi fost completă fără această piesă cu mare priză la public?

— N-am mai auzit niciodată de Masca Morţii Roşii, a spus Liam după aceea.

Hotărâserăm să lăsăm maşina şi să mergem pe jos pe distanţa celor şase cvartale până la restaurantul la care făcuse rezervare.

— Pe celelalte le-am citit în liceu, a continuat el. Presupun că este un fel de alegorie care ilustrează faptul că este imposibil să eviţi moartea, nu? Poţi să te ascunzi unde vrei, tot nu reuşeşti.

— De fapt, e ceva mai mult decât o alegorie, am spus gânditoare. Istoria demonstrează că exact aşa procedau oamenii la ameninţarea molimelor şi a bolilor. Se ascundeau. Sau fugeau din oraşe. Uneori îi aruncau pe cei bolnavi dincolo de porţile oraşelor şi le ferecau, ca să spun aşa.

— E oribil, a spus Liam.

Am intrat în restaurant, unul micuţ, cu specific italian şi care era mai tot timpul ocupat. Trebuia să recunosc că se descurcase bine cu planificarea întâlnirii ăsteia.

— Oamenii nu ştiau ce altceva să facă, am spus. Nu ştiau ce provoacă bolile şi în afară de o igienă riguroasă şi noroc, existau puţine remedii pentru epidemiile antice şi medievale.

— Licitatorul n-a spus nicio clipă că ai fi doxă de istorie, m-a tachinat el.

— Da? În felul ăsta n-ai mai fi licitat?

— Glumeşti? O femeie frumoasă care foloseşte cuvintele „epidemii antice şi medievale” la prima întâlnire? Aş fi licitat mai mult.

Am zâmbit larg şi apoi şeful de sală ne-a condus la masa noastră. Mă bucuram că Liam îmi

aprecia cunoştinţele de istorie dar trebuia să am grijă să nu las impresia unei tocilare. Ştiam mai mult decât ar trebui să ştie o fată obişnuită şi puteam intra în nişte detalii pe care oamenii din vremurile noastre nu aveau de unde să le cunoască. Aşa că am schimbat subiectul.

— Presupun că licitatorul a fost distras de celelalte participante.

— Ah, te referi la tipa aia feministă de dinaintea ta?

M-am încruntat.

— Nu, mă refer la blonda aia uriaşă îmbrăcată în argintiu pentru care a licitat.

— Ah, da, a încuviinţat Liam. Era cam nebună. Atrăgătoare, dar nebună.

— Chiar ţi s-a părut drăguţă?

— Sigur. Dar bineînţeles, nu la fel de drăguţă ca tine, a adăugat în grabă, interpretând greşit semnificaţia vorbelor mele. Dar se pare că licitatorul era de altă părere, pentru că nu-şi putea lua mâinile de pe ea.

— Hai, fii serios, abia a atins-o.

— Nu în timpul licitaţiei, desigur. Vreau să spun după aceea.

— Poftim?

Am fost întreruptă de apariţia chelnerului şi am aşteptat să comande vin înainte să-şi poată termina relatarea.

— După licitaţie. Eram de faţă, ajutam şi eu la strângerea lucrurilor. Deanna e prietena fostei mele soţii. Când am terminat, Nick şi cu blonda nu-şi puteau lua mâinile unul de pe celălalt şi au plecat împreună.

— Bine, da'… e imposibil.

Tawny spusese că plecaseră separat. Era imposibil să fi trecut la lucruri hardcore în noaptea licitaţiei. Noaptea următoare venise şi îi dădusem lecţia aia de dans. Chiar dacă minţise când spusese că lucrurile ieşiseră prost cu Nick – şi de ce să fi făcut aşa ceva? — fusese evident că nu-şi luase

porţia de energie. Energia putea fi consumată aşa de rapid doar dacă se transforma şi adopta forma unor fiinţe altele decât umane, dar un sucub tânăr n-ar fi avut abilitatea asta aşa de curând. Era ilogic ce spunea. Însă, evident, Liam nu mi-a sesizat confuzia.

— De ce e aşa de greu de crezut? a întrebat.

Am clătinat din cap.

— Nu contează. Sper că s-au simţit extraordinar. Şi ia spune… ce fel de vin ai comandat? Am ratat momentul.

Nu voiam să ne stric cina, aşa că mi-am pus la păstrare în minte misterul cu Tawny şi m-am străduit să fac în aşa fel încât să fi meritat cei o mie şapte sute de dolari pe care îi dăduse Liam. La sfârşitul cinei am pornit înapoi spre maşina lui, bucurându-ne de plimbarea lejeră. Deşi aerul era umed, vremea se încălzise şi ajunsese la vreo zece grade. Iernile erau deseori capricioase în Seattle şi peste câteva zile te trezeai că dădea un îngheţ. Când Liam şi-a strecurat mâna într-a mea, nu m-am retras, dar m-am trezit pradă unei dileme.

Nu aveam de gând să mă mai întâlnesc cu el. Din politeţe faţă de Seth şi din dorinţa de a duce o viaţă normală, evitam aventurile pasagere în corpul ăsta. Din toate aceste motive nu trebuia să las noaptea să degenereze în ceva mai mult decât o strângere prietenească de mână dată în semn de rămas-bun. Dar dintr-odată simţeam pierderea energiei. Fusese aşa de bine când o absorbisem pe a lui Simon, dar îmi fusese smulsă înainte să apuc să-i dau vreo utilitate. Ce bine ar fi să mă simt din nou aşa, să mă duc acasă cu Liam şi să-mi iau energia de care aveam atâta nevoie.

Când am ajuns la maşina lui, a continuat să mă ţină de mână şi m-a întors cu faţa spre el.

— Şi acum ce facem? a întrebat.

— Nu ştiu. Încă nu eram hotărâtă ce să fac. Aştept sugestii.

Liam a zâmbit drăgălaş şi ochii albaştri îi erau şi ei plini de veselie.

— Ce spui de asta?

S-a aplecat şi m-a sărutat, cam cum intenţionase şi Dante.

Oh, Liam. Liam era un băiat bun. Mmm, aşa de bun. Era de calibrul lui Seth. În clipa în care ni s-au atins buzele, am simţit dulceaţa energiei lui care se scurgea în mine. Dorinţa mi s-a trezit la viaţă şi m-am lipit de el. Poate că nu îmi plăcea să mă folosesc de corpul ăsta, dar mă aflam în împrejurări neobişnuite aşa că am luat o hotărâre. Aveam să fac dragoste cu el şi apoi ne vedeam fiecare de drum. Era un tip de treabă, nu un obsedat nebun. Se poate să fie dezamăgit, dar de dimineaţă nu avea să se supere pentru că vreau să fim doar prieteni.

M-a sărutat mai apăsat şi m-a împins cu spatele de marginea maşinii. Câtă energie de la un simplu sărut… Avea să fie minunat să facem sex.

Da, da. Mai ia. Ia mai mult. Hrăneşte-mă.

M-am îndepărtat brusc de lângă Liam.

M-a privit, pe bună dreptate îngrijorat.

— Ce s-a întâmplat?

În minte mi se insinuase o şoaptă, sfioasă dar reală. Se împletise cu dorinţa mea adâncă de a mă înfrupta din energia lui Liam şi rivaliza cu propria mea nevoie, dar nu fusese a mea. Îi aparţinea altcuiva. Deodată mi-a revenit totul în memorie: discuţiile cu Dante şi cu Erik, ideea că o creatură mă ataca şi îmi fura energia. E adevărat, asta le făceam şi eu bărbaţilor dar nu mă puteam abţine să nu mai simt în felul ăsta. Şi exact în momentul ăla mi s-a făcut silă la gândul că în noaptea asta avea să mă viziteze o creatură pentru că îmi refăcusem rezervele de energie. Chestia asta mi-a dat fiori. Nu era de ajuns că se folosea de mine – mai mult, se folosea de mine ca să-l folosesc pe Liam.

L-am privit din nou; era drăguţ, simpatic. Am clătinat din cap. Nu puteam să fac aşa ceva. Aveam

nevoie de energie, dar aveam să amân momentul cât de mult posibil. Nu aveam să-i dau creaturii ce voia.

— Liam… am spus încetişor. Ar trebui să-ţi spun ceva. Eu… tocmai am pus capăt unei relaţii de lungă durată şi am venit la licitaţie pentru că mă gândeam că pot, mă înţelegi…

A oftat, dar nu părea supărat, ci mai degrabă plin de regrete.

— Nu eşti pregătită.

Am clătinat din cap şi am spus:

— Îmi pare foarte rău. Am vrut să dau o mână de ajutor la licitaţie şi am crezut că pot să-mi văd de viaţă.

M-a strâns de mâna pe care mi-o ţinea încă şi apoi i-a dat drumul.

— Mă întristează, dar înţeleg. Îmi placi… Dacă ieşim, aş vrea să fie ceva serios. Iar asta nu se poate întâmpla până nu eşti pregătită, şi n-aş vrea să te forţez.

Dumnezeule! Ce băiat bun!

— Îmi pare aşa de rău, am spus şi vorbeam serios.

Îmi doream aşa de tare energia lui.

— N-are de ce să-ţi pară rău, mi-a spus zâmbitor. Haide, te conduc acasă.

M-a adus din nou în cartierul Queen Anne şi l-am sărutat pe obraz înainte să ies din maşină. Mi-a spus să-l sun când sunt gata să ies din nou cu cineva şi i-am spus că aşa aveam să fac.

Când a plecat, nu am intrat, ci l-am sunat pe Dante.

— E sucubul tău preferat, am spus când a răspuns.

— E discutabil, a mormăit şi l-am auzit căscând. Ce vrei? E târziu.

— Trebuie să stau de vorbă cu tine. S-a întâmplat ceva ciudat.

— Sucubule, sunt în pat. Aş prefera să nu primesc vizitatori în momentul de faţă, asta dacă

nu cumva ai de gând să te vâri alături de mine.

— Te rog, Dante. E important.

— Bine, vino, a spus cu un oftat.

— Nu ştiu unde locuieşti.

— Ba cum să nu. Ai venit de un milion de ori.

— Locuieşti în magazin?

— De ce să plătesc chirie pentru două spaţii diferite?

M-am dus cu maşina până la magazin. Era un semn cu „Închis", dar înăuntru se zărea o lumină slabă. Când am bătut, Dante a deschis uşa. Purta jeanşi şi un tricou simplu, nimic neobişnuit, dar părul ciufulit sugera că într-adevăr fusese în pat.

— Scuze, i-am spus. Poate ar fi trebuit să aştept.

— Acum e prea târziu pentru regrete. Intră.

Am străbătut în urma lui partea din faţă a magazinului, spre uşa mică pe care de regulă o vedeam închisă. De partea cealaltă era o cameră mare care părea a fi o combinaţie între living, birou, magazie şi… atelier.

— Erik avea dreptate, am spus în timp ce mă îndreptam spre un şir înalt de rafturi, care gemeau de borcănaşe şi sticluţe cu ierburi şi lichide greu de identificat. Eşti magician, am spus meditativ. Sau cel puţin aşa vrei să dai impresia.

— N-ai niciun pic de încredere în mine. Probabil că aşa e mai inteligent. A făcut semn spre un puf şi o otomană în carouri. Vezi unde vrei să stai dacă nu-ţi surâde patul.

Am ales otomana.

— Să nu crezi că nu am încredere în tine… dar numai cu înşelăciuni te îndeletniceşti. Desigur, Erik are probabil un motiv întemeiat să te urască şi nu m-ar fi trimis la tine dacă nu te-ai pricepe şi tu la ceva.

— Interesant raţionament. Poate că mă urăşte pentru personalitatea mea şarmantă.

S-a frecat la ochi şi a căscat din nou. Când a mişcat braţul am remarcat nişte înţepături fine la

jumătatea lui, pe care nu le văzusem când purtase mânecă lungă.

— Poate te urăşte pentru viciile tale.

Dante mi-a urmat privirea şi a ridicat indiferent din umeri.

— Nţ, Lancaster are lucruri mai bune de făcut decât să se îngrijoreze din pricina câte unei doze ocazionale.

— Experienţa m-a învăţat că nu există doze ocazionale.

— Ai venit cumva să mă salvezi, sucubule?

— Nu, am recunoscut. Nu aveam nici timp şi nici vreun interes să îi schimb viaţa lui Dante. Dar în noaptea asta am auzit un glas.

— Şi eu. M-a sunat şi m-a trezit din somn.

— Dante!

I-am explicat furioasă situaţia. Mai păstra ceva din zâmbetul ăla sarcastic, dar în rest chiar părea îngrijorat.

— Hm. Interesant. Chiar şi-a scos capul hidos la lumină.

— Ce crezi că înseamnă chestia asta?

— Habar n-am până să ştim ce este. Nu pot decât să bănuiesc că, dintr-un motiv sau altul, era disperat. Până acum a reuşit de minune să se ascundă, cu excepţia faptului că ţi-ai pierdut energia, evident. S-a luminat puţin, apoi a continuat: Nu cumva e chiar acum de faţă şi te îndeamnă să sari pe mine?

— Îmi pare rău.

— Scuză-mă. Probabil că eu nu sunt o partidă la fel de bună ca tipul care a pus la bătaie mia de dolari. Fiinţa care te prăduieşte are şi ea anumite standarde.

M-am cutremurat la gândul că de fapt chiar mă bântuia o fiinţă dornică să mă prăduiască. L-am privit pe Dante şi probabil că arătam îngrozitor, pentru că pe chip i s-a citit teama.

— Dante, trebuie să mă ajuţi. Ştiu că încă nu avem niciun răspuns… dar mi-e frică de chestia

asta. N-am curaj să fac o victimă pentru că mi-e teamă să nu vină monstrul ăsta iar. Nici măcar nu-mi vine să mă duc la culcare.

M-a cercetat cu ochii lui cenuşii şi, spre uimirea mea, mai că părea blând, cu totul altă persoană.

— Sucubule. În noaptea asta poţi să dormi. Nu se pune problema de energie şi nici de vizită. Mă îndoiesc că sărutul ăla a fost o ispită aşa de mare.

— Dar până la urmă… până la urmă va trebui să mai fac rost de o porţie… şi până reuşesc să vorbesc cu Jerome despre treaba asta…

— Ăăă, poate îţi fac un talisman, sau ceva de genul ăsta, vreun descântec de ocrotire, ca să ţină creatura aia la distanţă.

— Poţi să faci aşa ceva?

Am încercat să nu mi se simtă scepticismul în glas, dar nu am reuşit şi a redevenit ironic.

— Dacă nu vrei să te ajut…

— Ba vreau. Scuză-mă. A fost o greşeală. Ţi-am cerut ajutorul, apoi am dat înapoi.

— După cum ai spus şi tu, nu ţi-am inspirat prea mare încredere.

— Accept orice ajutor, am spus cu sinceritate.

S-a ridicat şi s-a întins, apoi s-a dus spre rafturi şi le-a studiat conţinutul.

— Eşti sigură? E posibil să nu-ţi placă ce am să fac în scopul ăsta. Cât de tare îţi doreşti?

Gândul mi-a zburat la glasul ăla, la foamea creaturii care sălăşluia în mintea mea.

— Foarte tare. Dacă nu-mi dai ceva gen o salbă din măruntaie de capră, cred că mă descurc.

Avea încă privirea aţintită asupra rafturilor şi a borcănaşelor şi a petrecut câteva clipe meditând.

— Mă tem că am nevoie de ceva timp. Ar fi mult mai simplu dacă aş şti cu ce ne confruntăm. Neavând informaţii clare, o să încerc să fac vreun farmec bun la toate care poate merge, poate nu. Iar

astea cu spectru larg sunt dificile de cele mai multe ori.

— Aşa că pot să-mi iau gândul în seara asta.

S-a apropiat iar de mine.

— Nu uita că în seara asta nu rişti nimic. Desigur, poţi să rămâi aici şi stau eu treaz, ca să fiu sigur că nu păţeşti nimic.

Nu mi-am putut reţine un zâmbet.

— Asta voia şi Kayla.

— Cine?

— Nepoata iubitului meu… Aproape că uitasem de strania noastră discuţie. A spus nişte lucruri ciudate. Dar nu ştiu dacă de vină e imaginaţia copiilor sau dacă nu cumva are vreo capacitate extrasenzorială.

— La copii, linia de demarcaţie e foarte fină, a spus el. Dacă are vreo putere anume, sunt convins că ştiinţa şi educaţia or s-o pună pe fugă. Ce a spus?

— A spus că sunt „magică”. Şi că în aer sunt nişte monştri care intră în visele oamenilor. Văzând că tace, am exclamat: Crezi că poate să mă ajute în situaţia asta?

— A clătinat din cap.

— Nu. Dacă e medium, are vreun har sau mai ştiu eu ce, e prea mică şi neexperimentată să-şi dea seama de ceea ce percepe ca să ne fie de vreun ajutor.

— Dar poate că simte creaturile care mă urmăresc.

— Sigur. Dacă e un medium cu adevărat perspicace, ar putea fi sensibilă la anomaliile din lumea magică şi cea spirituală.

Interesant. Avea oare micuţa Kayla potenţialul de a se bucura într-o bună zi de o mare putere spirituală?

— Ce sfat i-ai da?

— Poftim? a întrebat.

— Ce sfat i-ai da cuiva de genul ei ca să-şi dezvolte abilităţile astea şi să aibă grijă ca ştiinţa şi

educaţia să nu i le pună pe fugă?

— Sfat? a spus şi a râs cu asprime. Ba las-o să i le pună pe fugă. Îi faci o favoare în felul ăsta.

Am stat liniştită la locul meu un răstimp, cu privirea în pământ. Când în sfârşit mi-am ridicat iar ochii, am întrebat:

— De ce eşti aşa de nefericit?

— Cine spune că sunt nefericit? Câştig bani tăind frunză la câini.

— Totul indică faptul că eşti nefericit, am spus, arătând cu un gest împrejur. Atitudinea ta, braţul, maldărul de sticle de bere de acolo. Faptul că, deşi pretinzi că te enervez, continui să mă ajuţi şi întotdeauna pari să te bucuri să mă ai primprejur.

— Cine se aseamănă se adună. Nici tu nu eşti tocmai fericirea întruchipată.

— Ba să ştii că am o viaţă fericită, l-am contrazis.

— Păi atunci întoarce-te la ea şi lasă-mă să dorm. Deloc subtil, s-a dus la uşă şi a deschis-o. Mă ocup de talismanul ăla şi te caut eu.

Am dat să protestez pentru că mă punea pe liber pe nepusă masă, dar părea atât de obosit încât nu m-a lăsat inima să fac aşa ceva. În plus, ştiam că avusesem dreptate. Dante Moriarty era un bărbat foarte nefericit care recurgea la sarcasm şi substanţe stimulante ca să ascundă lucrul ăsta. Mă întrebam ce îl pustia aşa de tare, ce îi umbrea sufletul.

— Ai de gând să-mi spui vreodată de ce te urăşte Erik aşa de tare? am întrebat încetişor.

Dante mi-a arătat uşa şi a spus:

— Noapte bună, sucubule. Vise plăcute.

Capitolul 14

Intram în tura de seară în ziua aia şi stabilisem să iau prânzul cu Maddie. Picaserăm de mai multe ori pe aceeaşi tură în ultima săptămână, dar era aşa mare nebunie la magazin încât abia dacă mai aveam ocazia să stăm de vorbă.

— Ce rebele suntem, a spus ea pe când chelnerul aşeza pe masă două pahare de Margarita.

Eram în locul „dementţial" în care încercaseră să mă ademenească Peter, Cody şi Hugh cu câteva nopţi în urmă.

— Nicidecum, am spus şi am lins buza paharului. Sarea şi sucul de limetă dovedesc că Dumnezeu există, cât despre tequila, ea dovedeşte existenţa Satanei. Mai avem mai puţin de trei ore până intrăm la muncă. Până atunci ne revenim. În plus de asta, sunt şefa ta şi eu îţi spun că e în regulă.

Am dat noroc şi ne-am băut paharele.

— Simt că sunt o plicticoasă, mi-a spus pe la jumătatea mesei.

— Nu e adevărat.

— Ba da. Nu fac nimic cu viaţa mea. Şi-a luat paharul de picior şi îi plimba conţinutul de jur împrejur. Doug iese în fiecare seară, fie la repetiţii, fie la vreo petrecere, ceva. Iar eu ce fac? Dacă nu sunt la serviciu, stau acasă şi scriu articole sau mă uit la reality show-uri.

— Ce ţi-ai dori să faci în loc de asta?

— Nu ştiu. Sunt o mulţime de lucruri la care m-am gândit. Ca de exemplu la paraşutism, sau la călătorii. Întotdeauna mi-am dorit să mă duc în America de Sud. Dar e greu, înţelegi? Astfel de lucruri te obligă să ieşi din pătrăţica ta.

— Nu văd de ce n-ai putea să faci lucrurile astea. Eşti deşteaptă, ai puterea necesară şi cred că eşti şi mai curajoasă decât îţi închipui tu.

A zâmbit şi m-a întrebat:

— De ce îmi ridici întotdeauna moralul?

— Pentru că eşti o tipă extraordinară.

Adevărul e că începeam să realizez că Maddie îmi amintea de mine cea de pe vremea când eram muritoare. Nu mă simţeam prea bine în corpul meu (fusesem o prăjină de fată). Nu întotdeauna bine integrată printre oameni (atitudinea tăioasă mă vâra deseori în necazuri). Versiunea aia a mea dispăruse de secole, dar un sâmbure avea să existe veşnic în adâncul meu. I-am făcut semn chelnerului să vină şi am clătinat paharul la el.

— Auzi, Josh. Îmi mai aduci şi mie unul?

Josh, chelnerul care părea prea tânăr să poată bea, a luat paharul cu un rânjet.

— Cum să nu. Acelaşi lucru?

— Îhî. Deşi… îmi pare rău să spun chestia asta, dar a fost cam slabă.

Josh a luat un aer ofensat.

— Serios? Imediat urlu la barman. Poate îl chem chiar să vină să-şi ceară scuze în genunchi.

— Nu e nevoie, am spus plină de mărinimie. Numai să pună mai mult alcool de data asta.

A făcut o plecăciune galantă şi mi-a făcut cu ochiul.

— Cum porunciţi, domniţă.

Când a plecat, Maddie a scos un mormăit.

— Vezi? Eu n-aş putea niciodată să flirtez în felul ăsta. Cu siguranţă nu cu un minor ca el.

— Ba cum să nu poţi?

A clătinat din cap.

— Nu. Nu am deloc noroc la bărbaţi.

— Cum se poate aşa ceva? în prezenţa mea spui tot timpul chestii amuzante.

Tu nu eşti bărbat. Şi de tine nu mi-e frică, a explicat.

— Ţi-e frică de chelner, de Josh?

— Ăăă… nu, nu tocmai. Dar mi se face o ruşine… am emoţii şi tot felul de chestii de genul.

M-am aplecat înainte şi i-am spus pe un ton conspirativ:

— Îţi spun un secret din branşă. Tuturor ne e ruşine. Poartă-te ca şi când nu ţi-ar fi şi o să fii o supervedetă.

Josh mi-a adus Margarita, i-am mulţumit flirtând încă un pic cu el, timp în care Maddie privea gânditoare.

Când s-a dus la o altă masă, Maddie a oftat şi a spus:

— Ştiai că m-am culcat doar cu doi tipi?

— Şi?

— Şi am douăzeci şi nouă de ani! Nu e trist?

M-am gândit la palmaresul meu. Nu avea sens să încerc măcar să ţin socoteala.

— Asta înseamnă că ai anumite standarde.

— Tu nu i-ai cunoscut pe tipii respectivi, a spus ea cu o grimasă.

— Atunci găseşte-ţi unul de soi. Sunt o mulţime.

Pe când aveam discuţia asta, mi-a fulgerat prin minte o alta, purtată cu Tawny.

— Nu că aş fi văzut eu vreunul. Hm, poate cu excepţia lui Seth. El e unul dintre cei de soi. Încă nu a spus nimic de întâlnirea noastră, a zis ea şi a oftat.

— Nu? O să trebuiască să-l pun la treabă.

— Mda. Asta dacă nu cumva se pune faptul că am stat cu nepoatele lui. A ridicat din umeri şi a continuat: Nu-i nimic. După cum am mai spus, ştiu că a făcut-o doar pentru că îi părea rău pentru mine. Apreciez gestul. Ah, l-am auzii pe Seth spunându-i ceva lui Doug cum că ai vrea să-ţi iei brad de Crăciun. Ţi-e greu să găseşti unul?

Am mormăit şi am spus:

— Mi s-a luat de subiectul ăsta.

— Deci nu vrei? Sau vrei? Pari genul de persoană care ar vrea.

— Serios? Mi-e indiferent. Am clătinat din cap şi am adăugat: Peter a început cu faza asta, apoi i-a spus şi lui Seth.

Mi-a aruncat o privire suspicioasă şi a remarcat:

— Pari să petreci mult timp cu Seth.

— Să ştii că e posibil să fii prietenă şi cu tipi de treabă.

Habar n-am de ce încă simţeam nevoia să ţin secretă relaţia mea cu Seth. Instinctul îmi spunea că aşa trebuia să procedez.

— Păcat, a spus Maddie în timp ce-şi termina şi ea paharul de Margarita. Pun pariu că şi-ar trata iubita ca pe o prinţesă.

— Mda, i-am dat dreptate cu un aer ironic. Atâta timp cât pe prinţesa în cauză n-o deranjează să-l împartă cu o amantă. Uneori îmi dă senzaţia că literatura va fi întotdeauna prima lui iubire.

Spre surprinderea mea, Maddie nu a râs, nici nu a părut scandalizată.

— Hm, eu cred că ăsta e preţul pe care trebuie să-l plăteşti ca să fii cu un tip de genul ăsta. Se poate să merite.

Acum eu am devenit gânditoare şi mă întrebam dacă e adevărat. Oare judecam eu prea aspru uşurinţa cu care se lăsa Seth distras? Când am terminat cu masa de prânz, am mers pe jos înapoi la librărie, nu foarte cherchelite. Când am intrat, i-am făcut lui Maddie un semn cu cotul.

— Uite. Săptămâna viitoare vreau să faci trei lucruri îndrăzneţe.

— Ce lucruri îndrăzneţe? a întrebat speriată.

— Nu ştiu. M-am analizat şi mi-a trecut prin cap că era posibil să fiu mai beată decât bănuisem eu. De genul îndrăzneţ. Du-te la un club. Dă-ţi cu ruj roşu. Nu contează. Ştiu doar că mai încolo urmează un examen neanunţat.

— E absurd. Nu e chiar aşa de simplu, a spus cu o încruntătură şi s-a întors. Aşa ceva nu se poate întâmpla pur simplu.

— Cumva tocmai i-ai spus lui Maddie să se ducă la un club? m-a întrebat Seth o clipă mai târziu.

Ea deja ajunsese în mijlocul magazinului şi mă îndoiam că avea să-mi accepte provocarea. Păcat. M-am întors cu faţa la el.

— O ajut să-şi trăiască viaţa.

— În ce fel, trăgând la măsea ziua în amiaza mare? m-a tachinat el.

— Tu nu cumva trebuie să termini cartea? am întrebat, arătând spre etajul superior. Vorbim mai încolo. Am lucruri importante de făcut.

Mă simţeam doar un pic aiurea că-l trimisesem la plimbare, dat fiind că stabiliserăm să luăm cina împreună şi aveam să ne vedem mai târziu. S-a dus să se apuce de scris, iar cu m-am adâncit în muncă. Unora le era dor de casă, aşa că trebuia să mă afund în frenezia cumpărăturilor de sărbători. Maddie lucra la casă lângă mine şi am observat cu încântare cât de veselă şi de fermecătoare era cu cumpărătorii.

Când a venit ora închiderii, m-am oprit în faţa standului cu ziare în căutarea… hm, habar n-am ce căutam. Însă nu uitasem de bietul om care se înecase. M-am întrebat dacă mai erau şi alte detalii despre el, sau alte lucruri care m-ar fi putut ajuta să-mi dau seama ce mi se întâmpla în somn. Din nefericire, titlurile nu ofereau niciun fel de informaţii astăzi.

Am mers cu Seth în Pioneer Square ca să luăm o cină târzie şi, deloc surprinzător, nu era niciun loc de parcare liber. Până la urmă, am găsit unul câteva cvartale mai departe şi până să intrăm în restaurant deja eram îngheţaţi. Dar plimbarea a meritat banii. Restaurantul ăsta era unul dintre preferatele mele, servea mâncare Cajun suficient de condimentată încât să pună pe fugă frigul iernii. După o porţie de tocană de bame şi una de etoufee, era greu să fii prea mult timp deprimat.

Aproape că terminaserăm desertul când mi-a sunat telefonul. Nu am recunoscut numărul.

— Alo?

— Salut, Georgina. Sunt Vincent.

— Salut, am spus, surprinsă că mă căuta.

— Uite, trebuie neapărat să stau de vorbă cu tine. Am putea să ne vedem?

— Acum?

— Da… e important.

M-am uitat la Seth, care îşi termina budinca de pâine. Era calm şi relaxat şi mă îndoiam că avea să se supere dacă trecea Vincent pe aici.

— Sunt cu Seth…

— Numai câteva minute te reţin, mi-a promis Vincent.

— Bine.

I-am spus unde suntem şi m-a asigurat că vine imediat.

Şi chiar nu glumea. Abia îi explicasem lui Seth situaţia când ne-am trezit cu Vincent că intră în restaurant.

— Ai venit cumva în zbor până aici? am întrebat în timp ce se aşeza pe un scaun lângă noi.

— Nu, eram prin apropiere. A dat din cap spre ce rămăsese din desertul nostru şi a spus: Arată bine.

— A fost superb, l-am asigurat. Ia spune, ce s-a întâmplat?

A ezitat şi s-a uitat spre Seth.

— E în regulă. Seth ştie totul, l-am încredinţat.

A venit chelneriţa şi ne-a lăsat bonul şi restul.

Vincent l-a studiat pe Seth încă o clipă, apoi s-a întors înapoi spre mine.

— Bun. Am o întrebare scurtă. Putem să vorbim despre asta în drum spre ieşire.

Am ieşit toţi trei înapoi în frig şi am pornit spre maşina lui Seth.

— Ia zi, a început Vincent. Îţi mai aduci aminte de întâmplarea aia pe care mi-ai spus-o acum ceva timp? Despre poliţistul care şi-a împuşcat colegul?

— Îhî.

— Unde ai auzit-o?

Am mers în tăcere un răstimp şi încercam să-mi amintesc.

— Nu ştiu. Probabil la televizor. Poate am văzut titlul la magazin. Nu-mi aduc aminte.

— Eşti sigură?

— Absolut, am spus, încruntându-mă.

Vincent a oftat şi a spus:

— Uite care e faza. M-am interesat de povestea aia şi mi-a fost tare greu să aflu ceva. N-a fost făcută publică. De fapt, a trebuit să recurg la nişte surse din poliţie.

— Trebuie să fi fost făcută publică. Altfel eu de unde aş fi aflat?

— Asta încerc şi eu să înţeleg.

Mi-am stors creierii. De unde naiba auzisem? Habar n-aveam. Pur şi simplu o ştiusem când am vorbit cu Vincent în ziua aia. Dar categoric nu mi se năzărise aşa, pur şi simplu.

— Ai vreo cunoştinţă în poliţie? a sugerat.

— În niciun caz una cu care să fi stat de vorbă. Poate am auzit pe cineva din întâmplare vorbind. Serios, pur şi simplu nu-mi aduc aminte.

— Care e povestea? m-a întrebat Seth.

Dintr-odată, piesele puzzleului mi-au oferit imaginea de ansamblu. Povestea cu poliţistul era la fel ca aia cu tipul care înotase în Puget Sound. Amândouă aveau la bază o viziune a ceva ce nu era adevărat, dar desfăşurarea ulterioară a evenimentelor atrăsese după sine deznodământul. Iar eu ştiam de amândouă înainte să fi avut de unde să aflu.

— Georgina, a spus Seth.

— L-au apucat pandaliile pe un poliţist într-un magazin şi a început…

— Staţi pe loc. Staţi dracului pe loc.

Ne-am oprit toţi trei brusc din cauza vocii care răzbătuse din întuneric. În drum spre locul îndepărtat de parcare, ne cam răzleţiserăm de vânzoleala din Pioneer Square. Şi de după un colţ îşi făcuse apariţia un bărbat nebărbierit şi

mizerabil. Pe lângă el, Carter era întruchiparea eleganţei. Rareori aveau loc jafuri în Seattle, dar statisticile nu contau prea tare când te trezeai că te jefuieşte cineva. Iar bărbatul ăsta avea un pistol îndreptat spre noi.

— Uşuraţi-vă de tot ce aveţi, a mârâit el.

Avea o privire de nebun, ochii căscaţi, şi m-am întrebat dacă era drogat. Nici asta nu conta. Conta că avea pistol, iar noi, nu.

— Tot, portofele, bijuterii, mă rog. Că dacă nu, trag. Jur că trag.

Am făcut un pas şi m-am aşezat înaintea lui Seth şi a lui Vincent, unul mic, cât să nu-l alarmez pe tip, dar suficient cât să fiu eu pe direcţia glonţului. Mai fusesem împuşcată. Durea, dar nu muream din cauza asta. Cei pe care chiar îi păştea pericolul erau fiinţele mele umane.

— Sigur, am spus şi mi-am dus mâna la geantă. Vorbisem pe un ton scăzut şi blând. Îţi dăm tot ce vrei.

— Grăbiţi-vă, a izbucnit el.

Acum avea arma îndreptată direct spre mine, dar era bine aşa.

În spatele meu, i-am auzit pe Seth şi pe Vincent scotocindu-se după portofele. Într-o clipită mi-am dat seama că trebuia să renunţ la inelul lui Seth, pe care în seara asta îl purtam la gât atârnat de un lănţişor, dar era un preţ mic dacă scăpam cu toţii teferi din afacerea asta.

Dintr-odată, am surprins o mişcare cu coada ochiului. Înainte să am timp să-l opresc, Seth s-a lansat spre bărbat şi l-a izbit de zidul clădirii de cărămidă de lângă noi. Niciodată nu îl văzusem pe Seth ca fiind genul războinic, dar sincer era o scenă impresionantă. Din nefericire, în momentul ăsta nu era lucrul cel mai inspirat.

Vincent şi cu mine ne-am alăturat şi noi, ţâşnind amândoi în acelaşi moment. Tipul fusese nevoit să coboare arma în timp ce Seth îl ţintuise de zid, dar atacatorul se lupta cu ferocitatea unui

urs. Vincent şi cu mine am încercat să punem şi noi forţă, sperând în primul rând să-i smulgem arma. Era genul ăla de moment care pare în acelaşi timp extrem de lung şi extrem de scurt.

Atunci s-a descărcat arma.

Cei doi însoţitori ai mei şi cu mine ne-am oprit. Tipul a profitat de scurtul moment de calm ca să scape de strânsoarea noastră şi să fugă în noapte. Am răsuflat uşurată, recunoscătoare că se terminase.

— Georgina… a spus Vincent.

Seth a căzut în genunchi şi în clipa aia am văzut sângele. Îi năclăise coapsa dreaptă şi se vedea negru şi lucios în lumina apoasă a felinarului care scânteia pe stradă. Era palid la faţă şi avea ochii căscaţi de uluială.

— Dumnezeule. Am căzut şi eu lângă el şi am încercat să mă uit la picior. Sună la urgenţe! am strigat la Vincent.

Anticipase asta şi deja scosese telefonul mobil.

O parte a creierului meu îl asculta în timp ce vorbea înnebunit la telefon, dar restul atenţiei îmi era îndreptată asupra lui Seth.

— Dumnezeule! Dumnezeule! mă tânguiam şi mi-am scos haina de pe mine.

Sângele îi curgea fără încetare din rană. Mi-am apăsat haina pe ea, încercând să încetinesc sângerarea.

— Rezistă. Te rog, te rog, rezistă.

Seth m-a privit cu tandreţe şi durere. A depărtat uşor buzele, dar nu a rostit niciun cuvânt. Am ridicat haina şi am cercetat rana. Vincent a îngenuncheat lângă mine.

— Nu se opreşte, nu se opreşte, am gemut.

Vincent s-a uitat şi el peste umărul meu.

— A atins artera femurală, a murmurat.

După mai bine de un mileniu de existenţă, cunoşteam corpul uman şi ştiam ce anume îi putea

fi fatal. Aş fi realizat ce fel de rană era dacă nu aş fi fost pradă isteriei.

O să piardă tot sângele, am şoptit, apăsându-i din nou haina de picior. Mai fusesem martoră la aşa ceva, mai văzusem oameni sângerând până ce se scursese toată viaţa din ei. O să moară înainte să ajungă salvarea. Glonţul ăla a lovit exact.

Lângă mine, l-am auzit pe Vincent inspirând adânc şi tremurător. Apoi mi-a acoperit mâinile cu ale lui.

— Ia-o de aici, a spus cu blândeţe.

— Trebuie să încetinesc sângerarea.

Dar mi-a luat totuşi mâinile cu delicateţe şi odată cu ele şi haina. Era sânge peste tot şi mi se părea că văd înălţându-se aburi din el în aerul rece.

Vincent şi-a pus mâinile pe coapsa lui Seth, indiferent la dezastrul de acolo. Îmi venea să spun ceva, dar nu am scos o vorbă. Aerul din jurul nostru a început să se încingă şi pe piele am simţit ceva ca o înţepătură. Pentru o clipă, Seth păru cufundat într-o lumină albă şi dinspre Vincent am avut o senzaţie de levănţică uscată şi umezeală. Şi mai era ceva… ceva ce nu mai sperasem vreodată să simt.

Apoi s-a risipit. Vincent şi-a luat mâinile şi, când mi-am coborât privirea, din coapsa lui Seth nu mai mustea sângele.

— Îmi pare rău, a spus Vincent cu un icnet. Nu mă pricep prea mult la vindecat, şi dacă insist, or să mă simtă ceilalţi. Aşa o să reziste până vine ambulanţa.

În depărtare auzeam slab sirenele şi inima îmi bubuia în piept. Lumea şi-a încetinit pasul. De cât timp spunea Vincent că o cunoaşte pe Yasmine? De cincisprezece ani. Prea mult timp. Nu părea să aibă mai mult de treizeci de ani şi nu se cunoscuseră în adolescenţă. Ceva nu se potrivea. Şi nici faptul că tocmai vindecase o rană fatală.

Dar nimic din toate astea nu era la fel de revelator ca celălalt lucru pe care îl descoperisem.

Pentru o clipă renunţase la scutul de apărare şi îi simţisem amprenta de nemuritor. Şi, deşi fiecare nemuritor are trăsături unice, toate tipurile de nemuritori au anumite atribute care îi plasează într-o categorie sau alta: sucubi, vampiri, îngeri, demoni. Amprenta îl trădase pe Vincent.

„Or să mă simtă ceilalţi."

L-am privit pe Vincent cu ochii căscaţi în timp ce de după colţ apăreau nişte lumini roşii ce pulsau. Căscasem ochii la fel cum făcuse şi Seth.

— Eşti nephilim, am şoptit, cu respiraţia întretăiată.

Capitolul 15

Medicii de la spital au spus că supravieţuirea lui Seth era un miracol. Ceea ce, desigur, era adevărat.

Poliţiştii care au stat de vorbă cu noi erau de părere că gestul lui Seth fusese nechibzuit, dar în acelaşi timp admirabil. De regulă, asta e reacţia când cineva sare în apărarea unei demoazele şi, cum Seth scăpase cu viaţă, nimeni nu vedea gestul lui galant aşa cum îl vedeam eu. Sincer?

Mi se părea o stupizenie.

Aşa o mare stupizenie… şi eram furioasă. Mai mult decât furioasă. Depăşisem faza aia şi păşisem pe un tărâm neconsemnat în analele furiei.

Ce naiba îi trecuse prin minte?

— Nu mi-a trecut nimic prin minte, mi-a spus pe un ton scăzut când l-am luat la întrebări la camera de urgenţe.

Ceilalţi ieşiseră o clipă, ocupaţi cu alte lucruri, şi rămăseserăm singuri. Seth stătea întins în pat, palid la faţă încă, dar în rest bine sănătos.

— Tipul avea pistol. Erai pe direcţia glonţului.

Am deschis gura să-i iau la rost logica şchiopătândă, dar a intrat din nou o doctoriţă. Trebuia să-l consulte pe Seth şi am ieşit din salon înainte să spun ceva ce aveam să regret mai târziu. Se poate ca Seth să se fi purtat ca un idiot, dar era la spital, cu o rană gravă. Probabil că nu-l ajutam prea tare să se vindece dacă mă pierdeam cu firea.

În schimb, m-am dus să-l caut pe Vincent. După interogatoriul poliţiei, se aşezase la capătul holului, cu spatele sprijinit de perete, cu mâinile afundate în buzunare. A dat capul pe spate şi privea tavanul cu un aer nefericit întipărit pe faţă.

— Salut, am spus, atentă să las o distanţă apreciabilă între noi.

Şi-a coborât privirea spre mine.

— Salut. Cum se simte?

— Bine, dată fiind gravitatea situaţiei. Medicii sunt uimiţi că glonţul „a ratat”.

Vincent şi-a întors capul şi a privit în gol pe hol, în tăcere.

Nu ştiam ce să spun. „Şi ia zi… carevasăzică eşti nephilim. Cum îţi merge?”

Sincer, cam bănuiam cum îi mergea. Oribil. Nephilimii erau pruncii rezultaţi din împreunarea dintre îngeri şi oameni. Desigur, acum îngerii ăia erau demoni. Nu puteai să te culci cu femei bune şi să mai rămâi în tabăra îngerilor, după cum discutasem şi cu Yasmine. De aceea căzuse Jerome. Era o mare nedreptate de pe lumea asta, dar mulţi nephilimi fuseseră persecutaţi şi ucişi şi de către îngeri, şi de către demoni, de propriii lor părinţi. Şi Raiul şi Iadul îi considerau o monstruozitate primejdioasă. Nici natura lor nesupusă şi incapacitatea de a se controla nu le ajuta prea mult reputaţia.

Ca rezultat al acestei persecutări, de regulă nephilimii străbăteau lumea deghizaţi, ascunzându-şi adevărata putere, care rivaliza cu cea a părinţilor lor, ca şi amprenta de nemuritori care îi putea trăda. Şi deşi îmi era milă de ei, tot

mă îngroueau. Mulţi dintre ei îi urau pe îngeri, demoni şi pe orice alt nemuritor. Aşa era Roman, fiul lui Jerome. Venise acum câteva luni în Seattle şi începuse să ucidă în stânga şi-n dreapta, din răzbunare. Privindu-l acum pe Vincent, m-am întrebat dacă aveam de-a face cu acelaşi lucru.

— Yasmine… ştie? am întrebat după alte câteva clipe apăsătoare.

Privirea i-a ţâşnit spre mine şi a spus:

— Sigur.

Spusese asta pe acelaşi ton direct pe care îmi vorbise despre relaţia lor. Era un ton care sugera că era firesc să ştie. De parcă ar fi fost absurd să cred că ar putea să-i ascundă ceva femeii iubite.

— Şi o macină, a spus cu un oftat. O roade pe dinăuntru.

— Din cauza… a… ceea ce eşti…?

— Nu. Avea atâta tristeţe în priviri încât mai că uitasem că aveam de-a face cu un exemplar dintr-o rasă de psihopaţi cu superputeri. Nu-i pasă de asta. Nu poate să suporte faptul că e secret. Că trebuie să ţină totul ascuns. Ştii că ei nu pot minţi dar nici nu spune adevărul. Nu e cinstit şi nu poate să sufere lucrul ăsta. Iar eu nu pot să sufăr faptul că ea nu poate să sufere situaţia asta. Am încercat să pun capăt… relaţiei noastre de câteva ori, dar nu vrea pentru că…

— Pentru că te iubeşte, am încheiat eu.

Vincent a ridicat din umeri şi şi-a ferit din nou privirea.

— Îmi pare rău, am spus în cele din urmă.

Şi chiar îmi părea rău. Era oribil. Era destul de periculos faptul că Yasmine iubea pe cineva, darămite una din creaturile cele mai dispreţuite din lumea asta. Lucrul ăsta plasa situaţia la un cu totul alt nivel. Datoria unui înger era să spună despre existenţa lui Vincent, nu s-o ascundă.

Vincent şi-a îndreptat din nou atenţia asupra mea.

— Cui ai să-i spui? Lui Carter? Lui Jerome?

I-am privit ochii întunecaţi şi pătrunşi de o aşa de mare durere şi iubire. Nu-mi mai era frică de el. El nu era Roman.

— Nimănui, am spus încet. N-am să spun nimănui.

S-a întors neîncrezător.

— De ce? Doar ştii ce sunt cu adevărat. Ştii că ai putea avea probleme dacă ascunzi existenţa mea. De ce n-ai să spui?

M-am gândit un pic şi am răspuns:

— Pentru că e un sistem cretin.

După aceea m-am dus înapoi în salonul lui Seth şi mai târziu, când am ieşit iar pe hol, Vincent dispăruse. Nu era nici la mine în apartament când m-am întors acasă în noaptea aia.

Seth a fost externat a doua zi de dimineaţă şi am stat cu el când am ieşit de la serviciu.

— Nu trebuie să mă cocoloşeşti, Thetis, mi-a spus cu blândeţe, deşi aş fi putut băga mâna în foc că se simţea un pic de iritare în glasul lui. Mă simt bine. N-am să mă sparg.

Stăteam la el în living, unul lângă celălalt, pe canapea. El avea laptopul, iar eu o carte. Am îndoit colţul paginii la care eram şi am închis cartea.

Voiam să-i spun lui Seth că de fapt avea să se spargă, că asta presupunea faptul că e muritor. Voiam să-i mai spun încă alte o mie de lucruri, aşa cum voisem să fac şi în spital, dar încă o dată mi-am reprimat sentimentele.

— Trebuie doar s-o iei uşurel, am spus. Şi vreau să mă asigur că nu faci vreo nebunie.

— Aşa e, pentru că în mod normal am un stil de viaţă de tumultos.

Avea dreptate. Mare parte din timp şi-l petrecea stând şi scriind. Nu avea prea mari şanse să-şi perforeze vreo arteră în felul ăsta.

— Vreau doar să ai grijă, m-am încăpăţânat. Azi-noapte ai fost împuşcat, mai ţii minte? Asta nu se compară cu o căzătură pe gheaţă.

— Şi la faza aia ai exagerat.

— Are ceva dacă îmi pasă de tine?

A oftat şi şi-a reluat lucrul. Aveam sentimentul că nu eram singura care îşi reţinea cuvinte pline de mânie. Aşa am petrecut mare parte din zi, abia schimbând două vorbe. Ori de câte ori îşi exprima interesul faţă de ceva, mâncare, băutură etc., imediat săream şi îi aduceam. Eram infirmiera/slujnica perfectă. În sfârşit, în jurul orei cinei a părut să ajungă la capătul răbdării.

— Nu au niciun program în seara asta prietenii tăi? a întrebat crispat.

— Încerci să scapi de mine?

— Întrebam şi eu.

— Se adună să joace cărţi.

— Şi nu te duci?

— Nu, stau cu tine.

— Ar trebui să te duci.

— Nu vreau să te las singur, că poate ai nevoie de ceva.

— Atunci ia-mă şi pe mine cu tine.

— Poftim? am exclamat. Dar trebuie…

—… să nu mă agit, să nu fac efort. Ştiu, ştiu. Dar mă apucă o criză de claustrofobie şi, sincer, cred că nici ţie nu ţi-ar prinde rău un pic de distracţie.

— Seth…

— Georgina, m-a întrerupt. N-o să fie cu mult diferit de ce facem acum. Şi acolo o să stăm, atât că…

— E o companie mai agreabilă?

— Nu asta vreau să spun, a răspuns el.

Am tot făcut schimb de replici şi în timpul ăsta mă întrebam când ajunseserăm într-un asemenea punct al relaţiei noastre. Până acum totul fusese veselie şi tandreţe. Cum de ajunseserăm să ne sâcâim unul pe celălalt? Când începuserăm să ne călcăm unul pe celălalt pe nervi? În filme, experienţele potenţial fatale fac oamenii să fie mai uniţi.

Într-un final am cedat şi ne-am dus acasă la Peter şi la Cody. Gaşca, formată din Hugh, Peter, Cody şi în seara asta şi Carter, a fost uimită să ne vadă, dat fiind că deseori Seth evita evenimentele sociale ale nemuritorilor. Dar, deşi Seth era un neintegrat social, îi plăcea să joace cărţi, pentru că era genul de activitate analitică pe care o agrea şi în timpul căreia scăpa deseori fără să vorbească prea mult.

Chiar înainte să înceapă partida, a apărut şi Niphon. Am făcut un schimb scurt de priviri şi apoi ne-am ignorat unul pe celălalt.

Inevitabil, discuţia a alunecat spre subiectul cu accidentul lui Seth.

— Ai sărit înaintea ţevii pistolului de dragul ei? a întrebat Peter, evident impresionat.

— Ei, a făcut Seth, un pic jenat din cauza tuturor ochilor care erau aţintiţi asupra lui. Mai degrabă am încercat să i-o dau deoparte.

— Adică să-l dezarmezi?

— Ăăă… nu. Mai curând să… o dau deoparte. Nu prea ştiu de fapt cum să „dezarmez” pe cineva.

— Mă gândeam că poate ai luat lecţii de lupte ca să poţi scrie scenele alea de bătaie din cărţi, a explicat Peter.

Seth a clătinat din cap.

— În viaţa mea nu m-am bătut. Asta până noaptea trecută.

— Extraordinar, a spus Cody. Să-ţi rişti viaţa în numele iubirii.

I-am privit neîncrezătoare pe vampiri în timp ce-i dădeau înainte cu laudele la adresa faptei vitejeşti a lui Seth. L-au bombardat şi cu alte întrebări în legătură cu atacul, iar mânia pe care tot încercasem s-o reprim noaptea trecută continua să se acumuleze. Niphon asculta din partea opusă a mesei cu un rânjet. Ca de obicei, Carter îşi disimula sentimentele. Aş fi vrut să ştiu de ce nu

ieşise împreună cu ceilalţi îngeri, dar problema cu Seth lăsa pe locul doi curiozitatea.

Mi s-a părut ciudat un lucru. Hugh, care asculta în linişte, părea la fel de mânios ca mine. M-aş fi aşteptat să li se alăture vampirilor, cerându-i lui Seth, în culmea încântării, detalii din timpul luptei şi entuziasmându-se din ce în ce mai tare pe tema eroismului lui. Însă drăcuşorul avea faţa mohorâtă şi împietrită, şi îşi ţinea dinadins privirile aţintite asupra cărţilor de joc.

— Probabil că tipul era drogat, a spus Peter. Niciodată nu se ştie ce poate să iasă din chestia asta. Dar faptul că ai sărit la bătaie dovedeşte că ai mare curaj.

Nu mai suportam.

— Ba a fost o tâmpenie! am strigat.

Toate capetele s-au întors spre mine. I-am ignorat pe ceilalţi şi l-am privit pe Seth.

— A fost o prostie, o idioţenie şi… şi…

Nu-mi mai veneau în minte şi alte sinonime, aşa că am renunţat.

— N-ar fi trebuit să faci chestia asta. N-avea cum să mă rănească. N-avea cum să mă ucidă. Ar fi trebuit să mă laşi pe mine să mă ocup de situaţie!

Ştiam că Seth detesta să fie în centrul unei dispute, dar mi-a susţinut privirea cu o alta surprinzător de sălbatică.

— Georgina, eram pe o alee întunecoasă şi ne pândea un om cu o armă. Tu erai înaintea lui. Chiar crezi că prin minte îmi treceau tot felul de scenarii logice? Hm, hai să vedem. E nemuritoare, deci chiar dacă o împuşcă, n-am de ce să-mi fac griji.

— Da, am mârâit. Exact aşa ar fi trebuit să gândeşti.

— Eu mă gândeam doar că femeia pe care o iubesc este în pericol şi că mai bine mor decât să i se întâmple ceva.

— Dar nu mi s-ar fi întâmplat nimic!

— Ţine de instinctul uman să-i protejezi pe cei dragi. Chiar dacă sunt nemuritori.

— E o prostie.

— Asta pentru că nu mai eşti de mult umană, a izbucnit el.

M-am simţit ca şi cum mi-ar fi dat o palmă. Am ţâşnit de pe scaun şi am plecat furioasă la baie. Mi se umpleau ochii de lacrimi de mânie şi refuzam să plâng de faţă cu prietenii mei. Mi-am sprijinit fruntea de oglinda din baie şi am apelat la toate trucurile standard ca să mă calmez. Am inspirat adânc, am numărat până la zece, dar nimic nu a dat rezultate.

Nu înţelegeam. Pur şi simplu nu reuşeam să înţeleg. Şi aparent nici Seth. De ce nu putea să înţeleagă? Dacă mă împuşca pe mine, în cap, în inimă, mă rog, m-ar fi durut ca dracu'. Durerea ar fi fost groaznică. Dar în câteva zile mi-aş revenit şi mi-aş fi văzut de viaţă.

Însă nu şi în cazul lui Seth. Cum de nu pricepea cât de serioasă era treaba asta? Moartea era ceva definitiv. Am stâns din ochi şi am încercat să alung imaginea lui Seth mort, rece, împietrit, fără urmă de licăr în ochii căprui, fără mâna lui caldă împreunată cu a mea. În mine s-a înfiripat un hohot de plâns, dar l-am alungat cu forţa.

După ce am mai respirat de câteva ori adânc, în sfârşit am simţit că pot să mă întorc la ceilalţi. Dar când am ieşit din baie şi am dat să cotesc spre bucătărie, am auzit şi alte urlete. Hugh era sursa.

— Bine, a fost un gest curajos. Nobil. Galant, demn de o medalie. Dar ea are dreptate. A fost o tâmpenie. A fost aşa o mare tâmpenie şi tu eşti şi mai tâmpit că nu-ţi dai seama.

— Am înţeles, a spus Seth şi îi simţeam oboseala şi exasperarea din glas. Puteam să mor. Ştiu asta, bine? Dar în momentul ăla nu mă gândeam la legile universului, mă gândeam la ea.

— Nu, a spus Hugh. Nu te gândeai. M-am săturat să tot aud pe toate lumea vorbind despre cât

de greu e să fii în pielea ta. Toţi vorbesc cât de extraordinar e că poţi să faci faţă relaţiei ăsteia cu ea. Dar, Dumnezeule. Serios, ce e aşa de greu în treaba asta? Ai o iubită frumoasă, inteligentă, care nu îmbătrâneşte. Te iubeşte. Ştiu că nu puteţi face dragoste şi toată lumea consideră că e sfârşitul lumii, dar hai să fim serioşi. Ţi-a dat voie să-ţi satisfaci nevoile fizice cu altcineva. Nu văd să oferi prea mult.

— Ce vrei să spui? a întrebat Seth.

— Vreau să spun că ea e cea care suferă. Ea ştie că viaţa ta e ca o bombă cu ceas care ticăie. Cât ţi-a mai rămas de trăit, probabil încă vreo cincizeci de ani? Şi asta dacă nu te răpune mai înainte o boală sau un accident. Cincizeci de ani şi gata. Şi ea trebuie să trăiască cu gândul ăsta zi de zi, conştientă că într-o clipită viaţa ţi se poate curma uite aşa. Şi Hugh plesni din degete. Nu că te răneşti, că dai direct colţu'. Ea o să te privească cum îmbătrâneşti, cum albeşti şi te usuci, şi când în sfârşit ai să mori o să fie distrusă.

A urmat un moment de tăcere şi apoi l-am auzit pe Seth spunând, nesigur:

— Cincizeci de ani nu înseamnă nimic pe lângă cât poate trăi ea. O să-i treacă. În fond, după cum îmi tot aminteşte toată lumea, e nemuritoare.

— Asta înseamnă doar că are mai mult timp la dispoziţie ca să te jelească. Dacă ai fi avut puţin respect faţă de ea, ai fi pus capăt relaţiei ăsteia cretine cu mult timp în urmă. Nu te-ai fi implicat niciodată. La început nu era sigură, dar acum s-a implicat total. Acum nu mai renunţă la tine. Chiar dacă ai deveni cel mai mare nemernic din lume, tot n-ar mai face-o după câte idealuri romantice i-au intrat în cap. Se îndrăgosteşte prea repede şi suferă prea uşor.

Într-un final, mi-am făcut curaj şi am păşit în tăcerea care se aşternuse. Toată lumea şi-a ferit privirea de mine, mai puţin Niphon. Evident, toată situaţia asta îl încânta. M-am aşezat din nou şi a

început partida de cărţi. Dar niciunul dintre noi nu avea prea mult chef. Atmosfera era apăsătoare, discuţiile forţate şi cu hopuri. Pe scurt, ne făceam cu toţii că plouă. Când Peter a spus stânjenit că s-a plictisit, ceilalţi efectiv au ţâşnit de pe scaune ca să plecăm.

Când îmi luam haina, a venit Carter lângă mine.

— Seth îşi face propriile alegeri, e dreptul lui, mi-a spus el uşurel.

Îngerul mă privea în felul ăla care îmi dădea întotdeauna fiori pe şira spinării. N-ar fi trebuit ca o persoană cu o şapcă aşa de urâtă să aibă capacitatea asta. Serios, cum de se murdăreau în halul ăsta şepcile lui Carter?

— Poţi să te enervezi cât vrei, dar în final muritorii îşi trăiesc viaţa aşa cum hotărăsc ei. Nu putem interveni noi în vieţile oamenilor, a adăugat.

— Ba cum să nu? am spus. Cu asta vă ocupaţi în fond. Cu asta ne ocupăm cu toţii. Asta e ideea cu bătălia dintre rai şi iad, să intervenim în mod deliberat în vieţile oamenilor.

— Da, dar e altfel în cazul ăsta.

— Ba nu e.

În spatele lui l-am văzut pe Niphon spunându-i ceva lui Seth. Minunat. Probabil că drăcuşorul încerca să-i cumpere sufletul. Era ultimul lucru de care aveam nevoie în momentul ăsta, aşa că m-am întors înapoi spre Carter.

— Trebuie să plec. Salută-ţi gaşca de amici din partea mea când vă întâlniţi.

L-am smuls pe Seth de lângă Niphon şi am pornit spre uşă. Nu mă gândeam că atmosfera dintre noi poate fi şi mai tensionată decât fusese acasă la Peter, dar călătoria cu maşina mi-a dovedit că mă înşelasem. Mai devreme discutasem cu Seth să vină la mine, dar când am ajuns pe interstatala 5, a spus:

— Aş vrea să mai lucrez un pic. Te deranjează dacă mă duc acasă?

Se pare că începuse să plouă şi în maşină. Am zâmbit crispată şi mi-am menţinut privirea asupra drumului.

— Sigur. Nicio problemă.

Capitolul 16

Când am intrat în clădirea în care locuiesc după ce l-am lăsat pe Seth acasă, am constatat cu surprindere că tipul de la recepţie era încă la serviciu. De regulă, pe la ora cinei se ducea acasă. Teancul de hârtii din mână indica faptul că fusese nevoit să facă ore suplimentare. Când m-a văzul, s-a înseninat.

— Domnişoară Kincaid! Am ceva pentru dumneavoastră.

Am rămas în ceaţă preţ de o clipă, apoi mi-am adus aminte de bileţelele din uşă. Primisem deja trei.

— Ah, da, am spus. Îmi cer scuze că până acum n-am avut ocazia să trec să-l iau. Uit de fiecare dată.

Deja scotocea după ceva în spatele lui de partea cealaltă a geamului. M-am dus la el exact când ridica o cutie uriaşă şi o punea pe tejghea. Era invers scrisul de pe margine, dar tot reuşeam să disting: Brad de Crăciun – Brad austriac.

— Fir-ar să fie, am mormăit. Cineva vrea să facă o…

Dar tipul mai aşeza încă o cutie pe tejghea, una mai micuţă cu nişte imagini pe o latură în care era descris „bradul din fibră optică gata împodobit” dinăuntru. A mai urmat o cutie un pic mai mică decât aia cu bradul austriac şi încă una şi mai mică de aproape 60 x 60. Ultimele două cutii erau aşa de profesionist ambalate, în hârtie verde cu sclipiri, încât o singură fiinţă pe lumea asta ar fi

reuşit să ducă la îndeplinire o asemenea sarcină: Peter.

Tipul de la recepţie a studiat cutiile.

— Probabil că vă place tare mult Crăciunul.

— Credeam că biletele erau pentru acelaşi pachet.

— Nţ. A venit câte unul în fiecare zi. Aveţi nevoie de ajutor?

Am dus împreună brazii până la mine în apartament şi i-am lăsat pe podeaua din living. I-am mulţumit şi, imediat ce a plecat, a apărut Aubrey şi a început să bântuie pe lângă cutii.

— Ai o mulţime de brazi, a spus deodată un glas din spatele meu.

Am tresărit şi m-am întors. Era Yasmine.

— Să nu mai faci din astea. Exact aşa păţesc şi cu Carter.

— Scuze, a spus cu un aer vinovat. N-am făcut-o intenţionat. Abia am ajuns şi eu. A venit spre cutii şi şi-a plecat capul ca să citească. Purta o pereche de jeanşi şi o bluză de trening cu Louisiana State University şi avea părul brunet strâns la spate în nelipsita codiţă, care îi dădea aerul unei puştoaice de şaptesprezece ani. Ce-i cu astea?

Mi-am scos haina şi m-am prăbuşit pe canapea cu un oftat.

— Prietenul meu, Peter, a început cu zăpăceala asta cum că aş avea nevoie de brad de Crăciun, după ce i-a dat Carter foc celui pe care îl aveam. Aşa că presupun că toată lumea a vrut să compenseze lipsa.

— Stai puţin, a spus ea. Ai zis că ţi-a dat Carter foc la bradul de Crăciun?

— Da. E lungă povestea.

— Cred că se simte îngrozitor din cauza asta.

A arătat spre brăduţul mic, din fibră optică, cel împodobit deja. Pe marginea cutiei erau înşirate nişte cuvinte aproape ilizibile:

G.

M-am gândit că e mai simplu cu ăsta. Gata împodobit!

C.

P.S. Şi ignifug.

— Hmm, am spus gânditoare. „C” ar putea fi şi de la Cody.

— Da’ de unde. Recunosc tentativa asta de scris simandicos. E de la Carter.

— Bun, deci îngerul se căieşte. Dar ceilalţi de la cine sunt?

În curând am aflat şi asta. Măiestria cu care fuseseră ambalate cele două cutii asemănătoare deja îl trădase pe Peter. În cutia mai mare era un brad foarte frumos, foarte scump, cu ace „verde-muşchi de copac”, presărate cu sclipici argintiu. În cutia mai mică erau beculeţe şi ornamente asortate violet şi fucsia. Se pare că Peter nu avusese încredere în mine că pot să-mi împodobesc singură bradul de la el.

Bradul austriac s-a dovedit a fi de la personalul librăriei. Pe o carte poştală de la Maddie scria: „Surpriză! Am făcut cu toţii chetă. Acum nu mai poţi urî Crăciunul.” Mai semnau şi alţi angajaţi şi de asemenea Seth.

Mi-am plimbat privirea de la o cutie la alta.

— Ăsta e ceea ce numesc eu miracol de Crăciun. Până acum nu aveam niciun brad, acum am o pădure în bună regulă.

— Hai, a spus Yasmine. Te ajut eu să-i aranjezi.

Am privit-o surprinsă.

— N-ai venit să te întâlneşti cu Vince sau ceva de genul ăsta?

— Am venit să stau de vorbă cu tine, a spus ea clătinând din cap.

Hm.

Eu nu prea voiam să aranjez brazii de Crăciun, dar era dorinţa unei făpturi mult mai puternice decât mine, aşa că m-am apucat de treabă. Cu bradul lui Carter a fost cel mai simplu,

dat fiind că tot ce aveam de făcut era să-l bag în priză. L-am aşezat pe pervazul unui geam, cu o priză chiar dedesubt. Acele din fibră optică ale bradului s-au făcut mai întâi roz pal, apoi violet, apoi albastru-verzui, după care au devenit albe.

— Dumnezeule, am exclamat. Bradul ăsta e ca o veioză cu lavă.

— Mie îmi place. Transmite energie, a spus Yasmine şi chiar părea entuziasmată.

Parcă era un copil în dimineaţa de Crăciun. Te-ai fi gândit că după ce văzuse atâtea Crăciunuri (şi brazi) în întreaga ei existenţă, deja i s-ar părea depăşiţi. A arătat spre bradul lui Peter şi a spus:

— Acum hai să ne ocupăm de ăsta simandicos.

Prindeam beculeţe violet în bradul „verde-muşchi de copac" când în sfârşit a început Discuţia.

— Mi-a spus Vincent ce s-a întâmplat. A făcut o pauză în timp ce agăţa beculeţele pe o crenguţă. Mă bucur că e bine băiatul tău.

— Şi eu. A avut noroc… dacă nu era Vincent acolo…

Iar s-a lăsat liniştea. Nu ştiam prea bine unde voia să ajungă Yasmine. Aveam o bănuială că îşi făcea griji ca nu cumva să spun cuiva despre Vincent. Însă eram absolut convinsă că nu avea să mă ameninţe că-mi rupe picioarele sau ceva de genul ăsta ca să nu suflu o vorbă. De fapt, am realizat că ce voia era s-o liniştesc. Ce idee nebunească şi înspăimântătoare. În fond ea era îngerul, o făptură a speranţei, a liniştii, o făptură la care alţii se rugau să le aducă alinare. Cu toate astea, ea căuta aşa ceva la mine, o creatură a iadului.

— Am vorbit serios, am liniştit-o. Mă refer la ce i-am zis lui. N-am să spun nimănui.

— Te cred, a spus cu un aer de nedumerire întipărit pe faţă – îngerii îşi dădeau seama când minţeai. Dar nu înţeleg. De ce? De ce n-ai spune?

Ai da de mari necazuri dacă superiorii tăi… dacă Jerome… ar afla că ştii şi nu mărturiseşti.

Spusese şi Vincent acelaşi lucru. Şi era adevărat.

— Ai tăi se cam supără din motive de genul ăsta, a adăugat ea.

— Şi ai tăi nu, vrei să spui? Ei ar ierta dacă ar afla?

Şi-a ferit privirea şi şi-a îndreptat atenţia spre porumbiţa roz de sticlă pe care o atârna.

— Uite care e ideea, am spus. Sunt în slujba iadului, dar nu mă delectez cu suferinţa altora. Mai ales că vă plac pe amândoi. Nu vreau să aveţi probleme. Nici măcar nu cred că e greşit ce faceţi. Periculos, se prea poate, dar în niciun caz greşit.

— Ce anume? Partea cu iubirea sau cea cu nephilimul?

Am ridicat din umeri şi am spus:

— Totul este riscant.

Mi-a zâmbit.

— Vorbeşti cu destul calm despre nephilimi. Majoritatea celor din cercurile noastre se feresc de ei ca dracul de tămâie.

— Am cunoscut şi eu unul. Am ieşit chiar cu el, am spus în timp ce atârnam un glob violet cu pietre preţioase, chipurile. Da, era înspăimântător ca naiba. Avea un fix cu răzbunarea, care îi diminua un pic atractivitatea. Dar în esenţă… nu ştiu ce să zic. Nu era chiar un monstru. În fond, nu putea să se dezică de propria natură.

Mă bucuram că scăpasem de Roman, că era undeva, departe de mine. Fusese un pericol prea mare şi pentru mine, şi pentru cei dragi mie. Totuşi, avusese el ceva care îl făcea atrăgător. Ăsta era motivul pentru care ne plăcuserăm înainte ca lucrurile să sară efectiv în aer. Înţelegeam că îl oboseau jocurile raiului şi iadului. Se oferise să mă ia de aici şi să mă scape de toate, şi erau încă multe zile în care mă trezeam tânjind după aşa ceva.

— Nu, mi-a dat Yasmine dreptate. Nu pot să se dezică de propria lor natură. Şi nici nu sunt ei de vină. Dar existenţa lor ne aminteşte de propriile noastre greşeli… de propriile noastre slăbiciuni. A întins palmele deschise înainte şi şi le-a studiat de parcă ar fi avut ele răspunsurile. Nici unuia dintre noi, nemuritorii de rang înalt, nu ne place să ni se amintească de slăbiciunea proprie. Cred că ăsta e hybrisul nostru. Mai ales al nostru, al îngerilor. Nimeni nu este perfect, dar nouă ne place să ne prefacem că suntem, a spus cu un oftat şi şi-a lăsat mâinile să cadă. Ar trebui să renunţ. Ar fi trebuit s-o fac demult.

Am ridicat iute capul.

— Da, dar îl iubeşti.

— Uneori, dacă iubeşti pe cineva, trebuie să faci ce e mai bine în fond. Să alegi ce trebuie, mai degrabă decât ce-ţi doreşti.

— Presupun că aşa e. Dar să-i pui capăt în felul ăsta pare un gest extrem. Trebuie să existe o cale prin care să… nu ştiu, să nu renunţi la nimic.

În momentul ăla s-a deschis uşa şi a intrat Vincent. Nu părea surprins să ne vadă pe niciuna dintre noi, dar probabil că ne simţise aurele. Privirea lui a întâlnit-o pe cea a lui Yasmine şi a fost de parcă ar fi şfichiuit un fulger prin încăpere. Amândoi s-au luminat şi scânteiau într-un fel pe lângă care strălucirea mea sucubică păleа.

S-a mirat să-mi vadă pădurea de brazi de Yule, dar s-a oferit să ne ajute şi el, şi părea la fel de entuziasmat ca Yasmine la ideea de a-i împodobi. Nu s-au atins nicio clipă, dar am remarcat acelaşi lucru ca la micul dejun, o intimitate în felul în care se comportau unul faţă de celălalt. Nu era nevoie să se atingă. Era evident că aveau o relaţie şi m-am întrebat cum era posibil să nu fi remarcat ceilalţi îngeri. Poate era ceea ce spusese Yasmine despre îngeri şi hybris. Poate că îngerii plecau întotdeauna de la ideea că erau perfecţi şi rămâneau orbi la defectele celorlalţi

îngeri, în vreme ce una ca mine, care exploata slăbiciunile, ştia ce să caute.

Am terminat bradul de la Peter, am căutat ornamentele de anul trecut, cele care nu fuseseră distruse de foc, şi le-am folosit pentru bradul celor de la librărie. Când în sfârşit mi-am desăvârşit paradisul forestier, Yasmine şi Vincent şi-au luat rămas-bun şi au plecat. Încă nu ştiam care era misiunea lor divină în Seattle, dar presupuneam că avea consecinţe la nivel planetar, şi mă simţeam un pic ciudat că trebuiseră s-o amâne ca să-mi înfrumuseţeze mie casa.

În timp ce strângeam cutiile, m-am tot gândit la ce spusese Yasmine în legătură cu nevoia şi cu dorinţa. Într-un anumit fel, asta făceam şi eu şi Seth. Ne doream să facem dragoste, dar era necesar să evităm lucrul ăsta.

De asemenea, m-am trezit că gândul mă poartă din nou spre Andrew, preotul ăla enervant de bun care îmi dăduse atâtea dureri de cap. Nu mă mai gândisem prea mult la povestea lui de săptămâna trecută încoace, dar în timp ce corpul îmi ducea pe negândite diferite treburi la îndeplinire, în minte au început să-mi revină imagini din trecutul alături de el.

În ciuda eforturilor mele, rămăsese un bastion al purităţii şi al voinţei. Deşi era frustrant, totuşi lucrul ăsta făcea ca jocul să rămână în continuare distractiv. Şi deşi nu-l apreciasem la fel de tare atunci pe cât îl apreciam acum, pur şi simplu mă delectam cu prezenţa lui agreabilă şi pentru mine ajunsese să însemne ceva mai mult decât o cucerire sexuală. De asemenea, era evident că şi el ţinea la mine.

Fireşte, situaţia s-a înrăutăţit într-o zi frumoasă, scăldată de soare. Parcă o vedeam aievea. Am mers până la biserica unde slujea el şi am stat cu el în grădina de legume. M-am ferit de ţărână, conştientă de rochia galbenă de mătase pe care mi-o comandase episcopul meu. Andrew, mai

puţin grijuliu, lucra stând în genunchi, săpând, la propriu, fără preget, îngrijind de mica recoltă a bisericii.

„N-ai pe nimeni altcineva care să facă lucrul ăsta în locul tău?”

Şi-a înălţat ochii mijiţi spre mine şi a zâmbit.

„Nimic nu se compară cu satisfacţia pe care ţi-o dă truda propriilor mâini.”

„Dacă spui tu…”

S-a întors la îndeletnicirea lui, iar eu am continuat să stau în tăcere, să-l privesc pe el şi leneşa privelişte a amiezii aurii. De nu foarte departe, a răzbătut până la noi zarva de fiecare zi. Îmi plăcea târgul ăsta, era o plăcută pauză de la marile şi agitatele oraşe în care îmi dusesem mare parte din existenţa de sucub. Însă, până la urmă, ştiam că aveam să mă plictisesc şi să mă mut într-un loc mai plin de forfotă.

M-am întors iar spre Andrew.

„Abia s-a întors Thomas Brewer din Cadwell. Spune că lumea se îmbolnăveşte pe capete acolo.”

Andrew a dat din cap.

„Peste tot se îmbolnăveşte lumea. Au izbucnit molima în multe dintre oraşele de la apus.”

„Te îngrijorează lucrul ăsta?”

A ridicat din umeri şi a spus:

„Se întâmplă ce stă scris să se întâmple. Niciunul dintre noi nu poate schimba vrerea Domnului.”

Vorbele lui mi-au smuls o grimasă. Auzisem despre boala asta, era ceea ce mai târziu avea să fie botezat „moartea neagră”. Repeziciunea cu care se iscase, pielea înnegrită, umflăturile de pe trup… Chiar dacă mie nu-mi putea face nimic, nu voiam s-o văd răspândindu-se aici.

„Nu cred că Dumnezeu e aşa de milos cum spui tu la slujbă dacă îi face aşa ceva poporului său.”

„E o încercare, Cecily. Întotdeauna Dumnezeu ne supune la încercări. Aşa ne

întăreşte."

„Sau vă omoară."

Nu a răspuns.

„Ce-ai să faci dacă ajunge aici?" am insistat. „Geoffrey spune că o să plece. O să pleci cu el?"

A înălţat din sprâncenele negre, de parcă aş fi întrebat dacă mâine îşi ia soarele zi liberă.

„Sigur că nu. Geoffrey, fiind episcop, sunt convins că trebuie să… facă cele necesare ca să-şi ducă în continuare la îndeplinire îndatoririle. Eu însă, eu sunt în slujba oamenilor şi asta am să continui să fac. Dacă sunt bolnavi, voi avea grijă de ei"

Sarcasmul mi-a fost înlocuit de uluială, am sărit în picioare şi am pornit spre el cu paşi mari.

„Nu poţi să faci aşa ceva! Tu n-ai auzit de boala asta? Oamenii nu se mai fac bine. Singurul lucru pe care-l poţi face este să fugi şi s-o laşi să-şi urmeze cursul."

Era adevărat. Poate că e o cruzime, dar, după cum îi spusesem lui Liam la întâlnirea de după licitaţie, aşa tratase lumea epidemiile în mare parte din istoria omenirii. Cu siguranţă, anumitor oameni le păsa şi îi slujeau şi pe alţii, dar când boala se agrava cumplit de tare, fără să se întrezărească vreo speranţă la orizont, ignoranţa şi frica deveneau atotstăpânitoare. Majoritatea oamenilor din vremea aceea găseau că soluţia cea mai simplă era să stea cât mai departe posibil de boală.

S-a ridicat şi Andrew şi s-a întors spre mine cu un aer senin şi de o înţelepciune enervantă.

„Dacă asta ai de făcut, atunci aşa să faci. Locul meu e aici."

Nici prin gând nu-mi trecea să-l seduc când m-am întins şi l-am prins de mâini. A tresărit, dar nu mi-a dat drumul.

„E o prostie", i-am spus sincer. „Nu poţi împiedica boala. O să mori, iar eu… eu nu pot fi martoră la aşa ceva."

„Atunci pleacă. Pleacă cu Geoffrey. Sau du-te… la mănăstire. E ferită. Acolo vei fi în siguranţă.”

„Iar discutăm despre asta?” am spus încruntată.

„Vreau doar ce e mai bine pentru tine, atâta tot.” Şi-a ridicat mâna şi mi-a cuprins bărbia. „Nici eu nu vreau să te văd suferind.”

În clipa aia mi-am dat seama ce aproape eram unul de celălalt. Căldura crescândă dintre trupurile noastre rivaliza cu cea a soarelui ce se revărsa de deasupra capetelor noastre. Andrew a realizat şi el lucrul ăsta, a tresărit şi a început să se retragă. Însă l-am ţinut de mână, cuprinsă de mânie.

„Şi deci aşa vrei să sfârşeşti? Îţi trăieşti întreaga viaţii în sărăcie şi castitate doar ca să mori într-o grămadă de cadavre duhnitoare, cu răni supurânde şi cu pielea putrezită?”

„Dacă asta vrea Dumnezeu…”

„Termină”, am spus, aplecându-mă. „Termină odată. Chiar nu înţelegi? Lui Dumnezeu nu-i pasă. Nici măcar nu priveşte la ce se întâmplă.”

„Cecily…”

Nu l-am lăsat să termine. L-am sărutat şi mi-am lipit trupul de al lui. Nu ştiu dacă mai sărutase vreodată pe cineva, dar dacă nu, se pare că era genul care învaţă repede. Nu s-a desprins de mine. De fapt, aş fi jurat că buzele lui le cercetau cu râvnă pe ale mele şi că de bunăvoie îmi lăsa limba să o dezmierde pe a lui.

Oh, Doamne, era aşa de bun şi de nobil încât am simţii o explozie de energie doar de la acel sărut şi aceasta s-a prelins în mine ca mierea, minunată şi dulce.

Însă, în mod surprinzător, eu am fost cea care s-a desprins de el în final, deşi încă stăteam lipită de corpul lui, cuprinzându-l cu braţele.

„Nu vezi că e o prostie?” am şoptit, cu buzele aşa de aproape de ale lui încât ne simţeam unul altuia răsuflarea. „Ai de gând să mori fără să te fi

bucurat de viaţă? Fără să fi gustat din tot ce-ţi oferă? Chiar ai de gând să alergi în întâmpinarea mortii?”

M-a cântărit din priviri, cu mâinile odihnindu-i-se pe talia mea.

„Nu am nevoie de plăceri trupeşti ca să mă simt împlinit.”

„Minţi”, i-am spus. „Ba vrei.”

„Ce-ţi doreşti e una, ce-ţi trebuie e alta.”

S-a îndepărtat de mine şi dintr-odată m-am simţit incompletă fără trupul lui lipit de al meu. Am simţit preţ de o clipă o legătură care ne depăşea amândurora puterea de înţelegere, apoi s-a risipit.

„O viaţă lungă nu înseamnă nimic dacă e goală şi lipsită de scop. E mai bine să ai o viaţă scurtă, însă plină de lucruri importante pentru tine.”

„Eşti nebun”, am izbucnit. „N-am de gând să stau şi să te văd cum mori.”

„Atunci pleacă.”

Şi asta am făcut.

Capitolul 17

A doua zi lucram doar o jumătate de normă, dar când am văzut ce aglomeraţie era, am bănuit că avea să-mi fie greu să mă smulg de acolo. Seth nu lucra în cafenea, dar am găsit un bilet la mine pe birou. Se pare că deja fusese aici mai devreme.

Thetis,

Am nişte treburi de rezolvat, dar aş vrea să te văd mai târziu. Mi-e dor de tine şi nu îmi place cum au rămas lucrurile între noi. Treci mai târziu pe la mine când ai ocazia. Am să fiu acasă toată noaptea.

Cu dragoste,

Seth

Aveam şi eu nişte probleme de rezolvat şi, după ce am citit biletul de la el, brusc m-a apucat cheful să termin cât mai repede cu ele ca să pot să-l văd. Când mă pregăteam să plec, m-a înşfăcat Maddie şi m-a dus pe ascuns la secţiunea de cărţi de istorie. Spre uimirea mea, şi-a coborât gulerul cămăsii, dezgolindu-şi umărul.

— Mamă! am spus în glumă. Nu ţi se pare că grăbeşti prea tare lucrurile?

— Uite, a şoptit, arătând spre breteaua sutienului de dantelă pe care mi-o expusese. E roşu.

— Aşa e, i-am dat dreptate, încă uluită un pic.

— E primul.

— Poftim?

— Din cele trei lucruri îndrăzneţe. Mi-am cumpărat un sutien roşu.

Am căscat ochii la ea uluită.

— Parcă… parcă ziceai că ţi se pare o idee stupidă?

Şi-a ferit privirea şi a spus:

— Aşa mi s-a părut… dar apoi, ei bine… am auzit ce i s-a întâmplat lui Seth. Erai şi tu cu el, nu?

Hm, şi iată şi subiectul meu preferat.

— Da, eram şi eu.

— Şi nu te-ai speriat? Vreau să spun că… s-a petrecut acolo, de faţă cu tine, şi era o chestiune de viaţă şi de moarte.

— Ba da, oarecum.

A clătinat din cap şi s-a uitat din nou la mine.

— M-a cam zguduit ce-am auzit. Ţi-am spus că nu e simplu să fii îndrăzneţ în viaţă, dar dintr-odată am tras concluzia că poate de fapt e simplu. Trebuia doar să iau frâiele în mâini.

— Cumpărându-ţi un sutien roşu, am spus şi am zâmbit.

— Hei! a spus ea, aprinsă la faţă. Poate că tu ai toată lenjeria roşie şi comestibilă, dar ăsta e primul sutien care nu e nici alb, nici negru pe care mi-l cumpăr.

M-am stăpânit să nu râd şi i-am zâmbit cu o încântare sinceră.

— Sunt mândră de tine, Maddie. Serios.

— Nu mă lua peste picior, m-a avertizat.

— Vorbesc serios. Arată super. Ti-ai luat şi chiloţi asortaţi?

Acum chiar că părea jenată.

— Tanga.

M-am abţinut să nu fluier.

— Te-ai mişcat bine, soldat.

S-a dus înapoi la casele de marcat. Câteva clipe mai târziu am simţit o amprentă de nemuritor şi o atingere pe umăr. M-am răsucit şi mai că era să-mi intre în ochi pieptul uriaş al lui Tawny. Nu mai ştiam prea multe despre sucub de când o sunasem să-i spun că i-am făcut rost de o slujbă la Simon. Prezenţa lui Niphon la partida de poker fusese singurul semn că încă nu se alesese cu niciun tip.

— Georgina… s-a tânguit, cu buza de jos tremurându-i.

— Nu, nu, i-am tăiat macaroana. Am prins-o de mână şi am dus-o la mine în birou. Nu aici.

Am reuşit să închid uşa chiar înainte să izbucnească în lacrimi şi am mârâit:

— Ce s-a mai întâmplat?

— Azi-noapte am cunoscut un tip, m-a anunţat în timp ce se trântea pe scaunul meu; mare minune că nu s-a plesnit cu sânii peste faţă.

M-am sprijinit de zid şi mi-am încrucişat braţele pe piept parcă pentru a mi-l proteja.

— Nu e nimic rău până acum.

Şi-a înghiţit un suspin şi abia m-am abţinut să nu-i şterg apoi urmele de rimel de pe faţă. Cu cât Dumnezeu îşi dădea femeia asta?

— Ne-am simţit bine… am băut, am stat de vorbă şi aşa mai departe.

— Încă nu văd nimic rău.

A clătinat din cap.

— Dar la final mi-a spus că vrea să fim doar prieteni.

— Ţi-a… stai puţin. Ţi-a servit replica asta un tip pe care abia l-ai cunoscut?

Tawny a încuviinţat din cap.

— Ce i-ai spus? I-ai făcut propunerea?

— Da… l-am întrebat dacă vrea să ne întâlnim în baie şi să încerce gelul ăsta comestibil cu aromă de ciocolată cu mentă.

— Poftim?

Tawny a dus mâna în geantă şi a dat să scoată un tub cu ceva, dar am făcut un gest ca s-o opresc.

— Nu, nu-i nevoie să mi-l arăţi.

— Ce n-a fost bine? a strigat.

— Hm… Nu ştiam dacă să râd sau să plâng; fata asta nu avea să reuşească niciodată, niciodată. Se poate să fi fost prea dură. Şi sincer… chestia cu gelul e de-a dreptul bizară.

— Credeam că tipilor le plac genul ăsta de chestii.

— Unora da… dar nu ştiu ce să zic. Ce fel de tip e? Cu ce se ocupă?

— E casier.

— Hm. Mda. Nu e rău.

— La Imagini Binecuvântate.

— La… i-ai făcut avansuri unui tip care lucrează la un magazin de obiecte religioase? am exclamat.

— Voiam unul de soi, s-a justificat. Nici că exista loc mai potrivit.

— Dumnezeule. Tawny…

Nici măcar nu ştiam de unde să încep. Seducţia avea aşa de multe nuanţe, aşa de multe tactici şi strategii. Ea nu ştia niciuna dintre ele şi, sincer, nu eram convinsă că putea învăţa.

— Ţi-am făcut rost de postul ăla la clubul de striptease… De ce mai bântui pe la magazinele de obiecte religioase? Ideea e să vină tipii la tine după numărul pe care îl faci. Brusc, m-am gândit la ceva tulburător. Încă mai ai postul ăla, nu?

Credeam că Simon avea să-şi respecte promisiunea, dar cu genul ăsta de oameni nu se ştie niciodată.

— Mda… a mormăit ea. Dar tipii ăia nu sunt…

— Îţi spun pentru ultima oară! Lasă-i pe ăia de calitate. Nu-ţi permiţi să fii mofturoasă.

Am studiat-o pentru o clipă. Era clar că iar nu mai avea energie. M-am încruntat şi mi-am amintit de întâlnirea cu Liam.

— Şi ia zi… Tawny… chiar nu a mers treaba cu Nick, licitatorul?

A luat un şerveţel din cutia de pe biroul meu şi şi-a suflat nasul cu zgomot.

— Nţ. Ţi-am spus. L-am sunat şi mi-a spus că nu-l interesează.

Mă pricepeam să citesc oamenii, chiar foarte bine. De fapt, asta făcea din mine un sucub de cinci stele. Şi am privit ochii ăia albaştri plini de lacrimi, în căutarea unui semn de minciună, cât de mic. Însă n-am găsit nimic. Atunci cine minţea? Tawny sau Liam? Şi de ce ar minţi vreunul dintre ei? Liam nu avea niciun motiv, mai ales în legătură cu Tawny. Tawny, am presupus, ar putea fi în cârdăşie cu Niphon. Poate că voia să lungească treaba pur şi simplu ca să mă irite pe mine. Făceau un joc periculos, amândoi. Nu se putea să simtă atâta animozitate faţă de mine încât să rişte să-l înfurie pe Jerome. Şi ştiam că Jerome chiar avea să se înfurie dacă afla că îndrumarea lui Tawny era folosită în alte scopuri.

De asemenea, energia lui Tawny nu prezentase semne de strălucire post-coitum a doua zi după ce Liam o văzuse împreună cu Nick. Nu trăsese lozul câştigător. Asta era singura mea probă de nezdruncinat în afacerea cu pricina.

Toate gândurile astea mi-ai trecut prin minte într-o clipită. Dacă într-adevăr se prefăcea, ei bine, în curând avea să afle că nu eram singura care putea să facă aşa ceva. Păstrându-mi mina exasperată şi naivă, am spus:

— Tawny… eu… eu nu mai înţeleg nimic, chiar nimic.

— Asta e tot? a întrebat. Eşti mentorul meu şi doar atât poţi să-mi spui?

— Ţi-am făcut rost de postul ăla! Nu ştiu ce altceva să mai fac. Poate să ieşim împreună şi… Dumnezeule… să facem un trio sau ceva de genul ăsta.

Puţine lucruri mi se păreau mai îngrozitoare decât ăsta, dar trăiam vremuri grele. Expresia lui Tawny trăda sentimente similare.

— Ştiu şi eu ce să zic? a spus ea. Eu nu prea fac lucruri din astea.

Am dat ochii peste cap şi am spus:

— Cam peste vreun secol ai să descoperi că faci de toate.

Şi-a suflat iar nasul.

— Ăăă… vreau să continui să încerc singură înainte să fac aşa ceva. Până atunci… crezi… crezi că ai putea…

— Ce?

— Ştii tu.

— Nu, chiar nu ştiu.

Venind din partea ei, putea fi orice.

— Chestia cu sărutul, a spus Tawny, înghiţind în sec.

— Nu! Ţi-am spus că doar o dată îţi dau.

— Dar… dar… mai am aşa de puţină…

Şi a izbucnit iar în lacrimi. Mda, mai avea un pic de energie. Foarte puţină. Deja până mâine-dimineaţă risca să-şi piardă iar forma. Rahat! Nu se poate aşa ceva. Probabil că îşi băteau joc de mine, dar de ce şi în ce fel? Chiar credea Niphon că merita efortul să mă tracaseze aşa, doar ca să mă irite? Rahat!

— E pentru ultima oară, am mârâit.

Şi-a curmat suspinul şi a spus:

— Serios?

— Treci încoace, am spus şi am oftat.

Am sărutat-o din nou, cuprinsă de groază. Neplăcerea pe care o simţeam se datora mai puţin faptului că o sărutasem cât celui că îmi împinsesem rezervele de energie la o limită periculoasă. Acum eu eram cea care avea nevoie de o porţie până dimineaţă. Şi dacă mi-o luam, cel mai probabil avea să apară iar cel care îmi bântuia visele…

Cu ajutorul influxului de vitalitate, Tawny a reuşit să scape de aspectul dezordonat.

— Mersi, Georgina! Eşti o dulce! a spus şi a dat să mă strângă în braţe, dar m-am retras.

— Tu du-te şi pune-ţi-o, da?

Chiar în momentul ăla a vârât Doug capul pe uşă ca să-mi ceară ajutorul. Nu păruse să-mi fi auzit îndemnul la luptă, din fericire. Când a văzut-o pe Tawny, a făcut ochii mari. Am gonit-o şi i-am pus în vedere să nu care cumva să uite ce vorbiserăm.

— Are pe cineva? a întrebat pe când o privea îndepărtându-se, timp în care ei i se ridicau pantalonii de scai pe picioare.

— Nu, am spus. Deloc. Dar e genul care te toacă de bani.

După ce am terminat treaba la librărie, m-am dus să rezolv nişte probleme. Când în sfârşit am ajuns la Seth acasă, l-am găsit întins pe canapea, cu laptopul deschis, ca de obicei. Când am intrat eu, s-a ridicat şi l-a închis.

— Salut, Thetis, a spus.

— Salut, am zis şi eu.

M-am aşezat lângă el şi s-a lăsat liniştea în timp ce ne priveam. Nu era o atmosferă tensionată între noi, dar nici nu pluteau amoraşi prin încăpere. Mai degrabă era una meditativă. Ne studiam unul pe celălalt. Mi-a dus mâna la decolteul puloverului în formă de V şi am tresărit. Apoi i-am simţit degetele atingând uşor lănţişorul pe care purtam inelul. L-a scos şi şi-a trecut degetele peste delfin.

— Îl porţi la gât? Suntem cumva la liceu?

— Se prea poate – am spus – dat fiind că încă n-am ajuns la o pipăială mai consistentă.

A zâmbit şi a dat drumul inelului, ducându-şi degetele la obrazul meu.

— Ba da. A oftat şi a continuat: Se pare că ne certăm cam des în ultima vreme, nu?

— Mda, am spus şi m-am lăsat pe spate pe canapeaua moale. Nici măcar nu mai are legătură

cu sexul.

— Am remarcat. De fapt, sunt lucruri din alea plictisitoare.

— Plictisitoare?

A ridicat din umeri.

— Ştii la ce mă refer, la lucrurile tipice dintr-o relaţie, apropierea de celălalt. Încrederea, comunicarea. În dragoste, problema nu e întotdeauna că marile forţe ale universului ne ţin departe unul de celălalt.

Asta, am gândit eu, dacă nu luai în calcul diferenţa dintre durata vieţii unui muritor şi a vieţii unui nemuritor. Nu ştiu de ce mă deranja aşa de tare chestiunea cu durata vieţii lui Seth. Înţelesesem în mintea mea complicaţiile când începuserăm să ieşim împreună, dar până de curând nu avusesem asemenea reacţii viscerale. Faptul că fusese împuşcat nu ajutase, am presupus eu. Şi apropo…

— Nu ţi-am mulţumit niciodată, i-am spus.

— Pentru ce?

— Pentru că ţi-ai riscat viaţa pentru mine.

— Dar nu poţi…

— Da, da. Am mai stabilit lucrul ăsta de vreo sută de ori. Şi lăsând deoparte înţelepciunea gestului, sau lipsa ei, ai fost un dulce şi un curajos şi… şi îţi mulţumesc.

Seth mi-a acoperit mâna cu a lui şi mi-a strâns-o.

— N-ai pentru ce să-mi mulţumeşti.

M-am ridicat şi am adăugat:

— Bun, acum că am terminat cu dulcegăriile, hai la treabă. Dezbracă-te.

Seth a tresărit.

— Sta… poftim?

— Mă rog, am completat. Mai puţin boxerii.

— Până la urmă trecem la pipăială mai consistentă?

— Executarea.

În timp ce se dezbrăca, am luat câteva lucruri din bucătărie şi de asemenea din geanta pe care o adusesem. Când m-am întors în living, stătea în mijlocul canapelei doar în nişte boxeri gri pal, din flanelă. Adorabil!

M-am aşezat pe podea în faţa lui şi am pus lângă mine un bol cu apă caldă. După ce am înmuiat cârpa în apă, am început să-i şterg picioarele cu ea.

Seth nu a scos o vorbă preţ de câteva momente, după care a spus:

— Ne jucăm de-a Biblia? Parcă lui Iisus i-a spălat cineva picioarele, nu?

Am udat iar cârpa şi am început să urc pe picior.

— Stai liniştit. Nu mă aştept să transformi apa asta în vin. Cel puţin nu înainte să termin, am spus şi apoi i-am trecut cârpa peste gambă; avea muşchi fini şi era acoperită cu păr cafeniu-deschis. Tradiţia cu spălatul picioarelor nu apare numai în Biblie. Apare peste tot, cu mult înainte de vremea Noului Testament într-o mulţime de alte culturi. Regii, generalii, cu toţii aveau parte de tratamentul ăsta.

— Speli picioarele multor regi şi generali de felul tău? m-a tachinat el.

— De fapt, chiar da.

— Hm, eu nu cred că mă încadrez în categoria asta.

Am zâmbit şi am trecut la gamba cealaltă.

— Nu e adevărat. Poeţii şi barzii se bucurau de acelaşi prestigiu precum regii, şi o mulţime dintre ei aveau parte de aşa ceva.

— Ei, ce mai vremuri… Acum să zicem mersi dacă ne plătesc.

I-am spălat şi coapsa, atentă să evit rana bandajată.

— Da, aşa e. Dar nici nu te mai ameninţă nimeni cu tăierea capului dacă nu-i place ce-ai scris.

— Se vede că nu mi-ai citit unele dintre recenzii.

— Le citesc numai pe alea pozitive.

Am terminat cu amândouă picioarele, am dat drumul cârpei în apă şi am împins bolul mai încolo. Seth a dat să se ridice, dar l-am făcut să se întindă din nou.

— Nţ. N-am terminat. M-am întins după o sticlă de ulei de masaj pe care îl adusesem şi mi-am turnat un pic în palmă; avea miros de migdale. Am vrut doar să fii curat.

Cu aceeaşi încetineală cu care îl curăţasem, i-am masat uleiul pe corp, începând tot cu picioarele. Să speli pe cineva poate implica o anumită senzualitate, dar să-l freci cu ulei e de două ori mai senzual, ba chiar de trei ori. Pălăvrăgeala s-a risipit şi Seth a privit pur şi simplu, în timp ce pe faţă i se citeau încântarea şi excitarea pe când eu urcam tot mai sus. Şi când i-am întâlnit privirea, am văzut în ea ceva mai mult decât sentimentele acelea. Iubirea care i se oglindea în ochi era aşa de puternică încât a trebuit să-mi feresc privirea. Seth avea limba engleză la degetul mic, dar uneori talentul ăsta nici nu se compara cu ce-mi transmitea din priviri.

Când am terminat cu picioarele, am urcat pe canapea în spatele lui şi i-am masat şi spatele şi pieptul. Făceam masaje de aproape la fel de mult timp de când dansam. Ştiam exact ce aveam de făcut, ştiam unde sunt toate grupele de muşchi şi cum să-i relaxez. Seth avea spatele încordat şi o mulţime de puncte tensionate, fie de la poziţia incorectă din faţa laptopului, fie de la stres. Fie poate de la amândouă.

În sfârşit am terminat treaba. Fără să-i pese de canapea sau de faptul că eram mânjită de ulei, s-a lăsat pe spate şi m-a tras pe pieptul lui. Mi-am odihnit obrazul pe pielea netedă şi lucioasă şi m-a împresurat aroma de migdale şi mirosul lui Seth.

— Ah, Georgina, a oftat. Aş vrea să-ţi pot întoarce gestul.

— Am să mă prefac că mi l-ai întors.

— Nu pot să sufăr prefăcătoria, a spus şi a oftat iar.

— Mda.

— Serios. Chiar nu pot s-o sufăr.

Vehemenţa din glasul lui m-a făcut să tresar şi am ridicat capul.

— Toate bune?

— Mda… doar că… nu ştiu, a spus şi a clătinat din cap. Sunt frustrat, presupun.

— Din punct de vedere sexual?

— Sigur… dar e mai mult de atât. Te gândeşti vreodată… că poate, înţelegi, poate o facem o dată?

Nu, am spus imediat. Nici gând.

— Mi-aş asuma riscul.

— Ţi-a tulburat accidentul mintea. Întotdeauna tu ai fost cel puternic, ai uitat?

— Accidentul m-a făcut să mă gândesc la semnificaţia vieţii, atâta tot.

Vorbea ca Maddie. Cum putea un gest aşa de nebunesc din partea lui să inspire aşa de mulţi oameni? Oare eram eu prea obosită? Nu mai eram în stare să înţeleg oamenii?

— Iar eu nu pot nici măcar să-ţi fac un masaj. Tu tot timpul faci câte ceva pentru mine… dar ce primeşti în schimb? Probabil că tu eşti cea frustrată din punct de vedere sexual. Ce faci tu în afara programului… ei, asta nu contează. Uneori cred că Hugh a avut dreptate. Tu chiar că suferi mai mult decât mine.

— Nu e adevărat. Mă sâcâie faza cu sexul, dar îi fac faţă.

— Sper să pot şi eu, a spus Seth. Când eram în spital, am avut un moment ciudat în care m-am gândit că scriu o grămadă de scene pline de acţiune, dar de fapt eu nu trăiesc nimic din toate astea. O’Neill are o mulţime de aventuri romantice

extraordinare, iar eu? Nici măcar de una nu am parte.

— E nasol, i-am dat dreptate. Dar date fiind riscurile… ce să zic. Ştim amândoi că aşa trebuie să fie.

— Şi restul?

— Hm?

Seth s-a ridicat uşor ca să mă poată privi în ochi.

— Chiar te gândeşti că am să mor? Îţi faci griji din pricina mea?

— Uneori.

— Am să te fac să suferi la sfârşit?

— Nu, am spus relaxată. Bineînţeles că nu.

M-a tras din nou pe pieptul lui.

— Te iubesc, Georgina. Îmi oferi mai multă fericire decât m-am gândit că o să găsesc vreodată în viaţa asta. Vreau să fiu cu tine… Şi-a trecut o mână prin părul meu, răsucindu-mi-l pe după degete. Dar nu şi dacă astfel îţi provoc mai multă suferinţă decât bucurie. Nu vreau să suferi. Nu vreau să-ţi petreci restul vieţii mele făcându-ţi griji din cauza corpului şi sufletului meu. Nu vreau să plângi când mă duc.

Mi s-a pus un nod în gât şi chiar credeam că o să-mi vină să plâng în momentul ăla. Ceva din glasul lui, o notă stranie şi prevestitoare, mi-a strecurat teama în suflet din motive pe care nu mi le puteam explica pe deplin. Mi-am înfipt unghiile în pielea lui şi m-am lipit mai tare de el.

— Gata, am şoptit. Nu vreau să mai vorbim pe tema asta. Nu are nicio importanţă.

Seth m-a strâns mai tare, dar nu a spus nimic. După aceea ne-am dus la culcare, fără să vorbim prea mult. S-a culcuşit lângă mine, cu capul pe pieptul meu. Mi-am trecut degetele prin părul lui, inspirându-i aroma şi delectându-mă cu senzaţia trupului său. Pe când adormea, m-am gândit la ce spusese în legătură cu ceea ce dădea sens vieţii, m-am gândit la ceea ce ne dorim şi la ce ne trebuie.

Dar mie în momentul ăla îmi trebuia un pic de energie. Tawny mă secătuise şi nu aveam de gând să mă trezesc că-mi reiau corpul cu care mă născusem. Mângâindu-i încă părul lui Seth, m-am gândit ce simplu era să mă aplec şi să-l sărut. Să-l simt cu adevărat. Şi să-l sărut şi să-l tot sărut…

Dorinţa şi nevoia.

M-am strecurat din pat plină de regrete. Seth avea un somn adânc şi pur şi simplu s-a rostogolit pe partea lui, fără să încapă măcar posibilitatea că s-ar putea trezi. Am plecat din apartament cu o privire plină de melancolie şi, cu ultimul strop de energie rămasă, mi-am luat o altă formă. Nu a fost greu să găsesc o victimă, lucru care a accentuat şi mai tare absurditatea situaţiei lui Tawny, şi în mai puţin de două ore eram înapoi în pat cu Seth, cu bateriile încărcate. Nu mi-a vorbit vocea aia de coşmar, lucru pentru care îi eram recunoscătoare. Tristă dar sătulă, am adormit.

Şi am visat.

Capitolul 18

Eu cea din vis am sprintat din bucătărie spre plânsetul care se auzea. Aubrey şi pisica cea misterioasă au ridicat capul, surprinse de mişcarea mea bruscă. În partea cealaltă a livingului, fetiţa stătea pe podea lângă o măsuţă cu colţuri ascuţite, cu mânuţa la frunte. Se tânguia şi obrajii îi erau brăzdaţi de lacrimi.

Într-o clipită, eu cea din vis stăteam în genunchi şi o strângeam tare în braţe pe fetiţă. Eu cea din realitate simţeam ce simţea cealaltă Georgina, şi aproape că am izbucnit şi eu în plâns din cauza trupuşorului moale şi cald din braţele mele. Eu cea din vis am legănat-o pe fetiţă, şoptindu-i vorbe mângâietoare, lipsite de sens, în timp ce-i atingeam uşor cu buzele părul ca

mătasea. Până la urmă, suspinele fetiţei au încetat şi şi-a pus căpşorul pe pieptul meu, mulţumindu-se să se lase iubită şi legănată.

Am deschis ochii şi am privit tavanul alb din camera lui Seth. Zăcea lângă mine, ghemuit aproape de corpul meu, mirosind încă a ulei de masaj. Chiar şi trează, imaginile din vis păreau încă puternice şi reale. Aveam foarte limpede senzaţia pe care mi-o trezise părul fetiţei mele, mirosul ei, bătăile inimii. Şi inima îmi tânjea aşa de tare, încât aproape că puteam ignora pierderea energiei de noaptea trecută.

Asta devenea o problemă serioasă.

M-am ridicat în capul oaselor, împingându-l uşor pe Seth de pe mine. Dar în timp ce încercam să mă gândesc cum să procedez cu ultimul vis, undeva în străfundurile minţii mă tot sâcâia un alt gând.

Erik. Nu-mi ieşea deloc din minte Erik. Nu era o problemă anume, însă ori de câte ori încercam să mă gândesc la altceva, la muncă, la pierderea energiei, la Seth, în minte îmi apărea chipul lui Erik. Nu înţelegeam de ce, dar lucrul ăsta mă îngrijora.

Seth a întins mâna după mine pe când coboram din pat, însă l-am evitat cu eleganţă. Mi-am luat telefonul din geantă şi am pornit spre living. Nu a răspuns nimeni când am sunat la Taine S.R.L. Era aproape zece… de obicei avea deschis la ora asta. Am sunat la informaţii în căutarea numărului de acasă al lui Erik, dar părea să nu figureze la ei.

Mă cuprindea groaza puţin câte puţin. Pradă disperării, am sunat la Dante la magazin.

— Dante, cred că i s-a întâmplat ceva lui Erik, dar n-am numărul lui de acasă şi…

— Calm, calm, sucubule. Ia-o mai încetişor, de la început.

Am dat de la început şi i-am explicat că visasem iar şi că mă trezisem obsedată de Erik.

— Poate nu s-a întâmplat nimic, dar după faza cu înecul… nu ştiu. Ai numărul lui de acasă?

— Mda, a spus Dante după câteva clipe. Îl am. Îl… îl caut eu şi te sun.

— Mersi, Dante. Serios.

Am închis în timp ce Seth ieşea somnoros din dormitor.

— Cine e Dante? Ai sunat în iad cu taxă inversă?

— Ăştia nu acceptă costul unui asemenea apel, am şoptit, tulburată încă, şi Seth a devenit serios.

— Ce s-a întâmplat?

Am şovăit, dar nu pentru că mi-era teamă să-i spun despre Dante, ci pentru că nu ştiam dacă vreau să-l implic în toate astea.

— Are legătură cu lumea nemuritorilor, l-am avertizat. Şi cu marile mecanisme ale universului.

— Pentru asta trăiesc, mi-a spus în glumă, pe când se instala într-un fotoliu. Spune.

Şi asta am făcut. Ştia despre prima pierdere de energie, dar nu şi despre restul. Nu i-am spus ce anume visasem, doar că visele mă secaseră de energie. De asemenea, i-am spus despre profeţiile care se împliniseră şi cum mă trezisem într-o dimineaţă cu senzaţia că sunt udă şi că astăzi mă trezisem cu gândul la Erik. Când am terminat, am privit acuzatoare telefonul

— La naiba. De ce nu sună?

— De ce întotdeauna îmi spui lucrurile astea în ultimul moment? a întrebat Seth. Te chinuie de ceva timp. Am crezut că s-a întâmplat doar o dată.

— N-am vrut să te supăr. Şi ştiu că nu prea-ţi plac lucrurile legate de nemuritori.

— Lucrurile care te afectează, care ţi-ar putea face rău, nu mă deranjează. Adică mă deranjează, dar nu asta e ideea. Toate astea ne trimit la problema comună…

Atunci a sunat telefonul.

— Dante? am spus nerăbdătoare.

Nici măcar nu mă deranjasem să verific numărul.

Dar el era, şi a spus pe un ton sumbru:

— Trebuie să vii aici. La Erik.

— La magazin?

— Nu, acasă. Stă aproape de mine.

— Ce se întâmplă?

— Vino mai repede.

Dante mi-a spus adresa şi pe unde trebuia s-o iau. M-am îmbrăcat rapid prin schimbarea aspectului şi eram pregătită să ţâşnesc pe uşă într-o clipită. Însă Seth mi-a spus să aştept şi în mai puţin de un minut, nu la fel de performant ca mine, dar binişor, totuşi, era şi el gata.

Nu mă gândisem niciodată la faptul că Erik avea şi el o locuinţă. Pentru mine existase dintotdeauna acolo, în magazin. Adresa pe care mi-o dăduse era cam la un kilometru şi jumătate distanţă de magazinul lui Dante, într-un cartier vechi, dar bine întreţinut. Casa lui Erik era genul de bungalow aşa de frecvent în cartierele din Seattle, iar curtea din faţă era plină de trandafiri aflaţi în hibernare pe timpul iernii. În timp ce urcam treptele, am avut o imagine fulgerătoare cu Erik pe când avea grijă de flori în timpul verii.

Dante a deschis uşa înainte să apuc să bat şi m-am întrebat dacă simţise sau pur şi simplu ne văzuse pe fereastră. Nu părea să aibă nicio reacţie anume la prezenţa lui Seth şi ne-a făcut semn să mergem spre singurul dormitor din casă.

Interiorul casei părea să nu fi fost redecorat de ceva timp. O mare parte din mobilier îmi amintea de stilul de la jumătatea secolului al XX-lea. O canapea îmbrăcată în ţesătură aspră în pătrăţele, un fotoliu din catifea tocită, aurie, în genul anilor ’70, un televizor care în mod straniu părea capabil de culori.

Însă nimic din toate astea nu mi-a provocat vreo reacţie. Ce m-a prins a fost o fotografie înrămată aşezată în bibliotecă. În ea era Erik, mult

mai tânăr, să fi avut vreo patruzeci dde ani, cu mai puţine riduri pe pielea închisă la culoare şi fără fire albe în părul negru. O ţinea cu braţul pe o brunetă de vreo treizeci şi ceva de ani, cu ochi mari şi cenuşii şi cu un zâmbet la fel de larg ca al lui. Dante mi-a făcut cu cotul când m-am oprit, cu uit aer ciudat aşternut pe chip.

— Haide.

Erik era întins în pat. Spre uşurarea mea, era în viaţă. Nu am realizat până în momentul ăla cât de îngrijorată fusesem. Inconştient mă temusem de ce era mai rău, deşi refuzasem să las ceva din asta să iasă la suprafaţă.

Dar deşi era în viaţă, nu arăta prea bine. Asuda şi tremura cu ochii căscaţi şi palid la faţă. Respira superficial. Când m-a, văzut, a tresărit şi pentru o clipă i-am văzut groază în ochi. Apoi teama i s-a risipit şi a schiţat un zâmbet slab.

— Domnişoară Kincaid, iartă-mă că nu pot să te întâmpin cum se cuvine.

— Iisuse, am icnit, aşezându-mă pe marginea patului. Ce s-a întâmplat? Te simţi bine?

— O să-mi revin.

L-am studiat şi încercam să pun cap la cap ce se întâmplase.

— Ai fost atacat?

Privirea i-a zburat spre Dante, care a ridicat din umeri.

— Într-un fel, da, a spus Erik în cele din urmă. Dar nu aşa cum te gândeşti dumneata.

Dante s-a sprijinit de zid, acum mai puţin grav decât mai devreme.

— Bătrâne, nu-i irosi timpul cu ghicitori. Spune odată.

Erik a mijit ochii şi în adâncul lor am zărit o fulgerare. Apoi s-a întors spre mine.

— Am fost atacat… mental, nu fizic. Noaptea trecută a venit la mine o femeie… ca o fantomă, inumană… înveşmântată în energie. Acelaşi gen

de energie minunată, fascinantă care străluceşte în jurul dumitale uneori.

Hm, drăguţ mod de a descrie strălucirea mea post-coitum.

— Avea aripi de liliac şi ochii ca doi tăciuni aprinşi? am întrebat când în memorie mi-a revenit gluma pe care o făcuse Dante cu aşa de mult timp în urmă pe tema descrierii din mitologie a sucubilor.

— Mă tem că nu era sucub. Aşa ar fi mai simplu. Nu, asta… cred… că era Nyx.

— Nyx… ai spus Nyx?

Desigur, asta spusese, dar eu mă aşteptasem să se lanseze într-o discuţie despre Oneiroi, nu despre mama lor. Era ilogică prezenţa lui Nyx. Una era să-ţi apară spiritele viselor în dormitor şi în vis şi cu totul alta era să-ţi apară o monstruoasă făptură primordială a haosului, care contribuise la formarea lumii aşa cum o ştim noi. Era ca şi când ai spune că în drum spre muncă, Dumnezeu s-a oprit să-şi ia nişte vafe. M-am gândit că Erik delira încă.

— Nyx, mi-a confirmat el, fără îndoială ghicindu-mi gândurile. Întruchiparea haosului, sau mai exact întruchiparea Nopţii.

Din colţul lui, Dante a râs uşurel:

— Acum am pus-o cu toţii.

— Ea e mama Oneiroilor, mi-a amintit Erik. Şi deşi nu numai visele sunt domeniul ei, are şi ea legătură cu ele.

— Atunci… am spus, încercând să înţeleg implicaţiile. Vrei să zici că ea e vinovată de ce mi s-a întâmplat mie?

— Mai că are sens varianta asta, a spus Dante.

Erik părea să fie de acord.

— Se află în legătură cu timpul şi cu multitudinea de posibile sorţi ale universului. Soarta şi timpul tind permanent spre haos, spre entropie, şi tocmai asta este sursa ei de hrana.

Încearcă să instaureze starea asta în lume, să ne aducă mai aproape de dezintegrarea definitivă. Dar e departe de a reuşi lucrul ăsta, aşa că se mulţumeşte cu mici gesturi semănătoare de haos.

Nu prea îl înţelegeam.

— Adică visele mele şi pierderea de energie sunt gesturi semănătoare de haos?

— Nu, a spus Erik, privindu-l din nou pe Dante. Noi suntem de părere că se foloseşte de tine. Din moment ce este legată şi de timp şi de spaţiu, are puterea de a vedea frânturi de viitor. Şi nu există cale mai bună pentru a cauza haos în lume decât dezvăluindu-le muritorilor viitorul. Asemenea viziuni se dovedesc a fi mistuitoare şi, dacă sunt făurite într-un anume fel, pot duce un om la nebunie. Omul acela va ajunge să fie obsedat de el, luptându-se fie să-l împiedice, fie să-l modifice într-un fel în care nu îi este sortit să se desfăşoare. Amândouă gesturile sunt inutile. Viitorul se împlineşte aşa cum îi este menit. Încercând să-l modificăm, nu facem decât să-i grăbim împlinirea.

— E la fel ca povestea lui Oedip, a remarcat Seth. Tocmai încercările tatălui său de a schimba profeţia sunt cele care au dus la împlinirea ei.

— Exact, a spus Erik, încuviinţând din cap.

Acum înţelegeam şi eu.

— E exact ca faza cu poliţistul care şi-a văzut partenerul împuşcat. Şi cu omul ăla care şi-a văzut familia câştigând din faptul că traversează el Puget-ul înot.

— Aşa acţionează Nyx. Tot ce le arată ea e adevărat… doar că nu e adevărat aşa cum se aşteaptă ei. Nebunia ulterioară şi nenorocirea pe care o seamănă prin faptul că le arată muritorilor viitorul, viitor pe care ei îl duc la îndeplinire, îi sunt hrană.

— Şi eu ce rol am în treaba asta? am întrebat. Mie nu-mi arată viitorul şi nici nu mă determină să fac lucruri nebuneşti.

— Aici se opreşte teoria, sucubule, a spus Dante. Categoric ai şi tu o implicare. Şi are nevoie de tine să ducă la îndeplinire toate lucrurile astea… dar nu ştim în ce fel.

— Asta e o nebunie, am spus pe un ton neutru. Adică sunt mijlocul prin care o zeitate primordială şi atotputernică seamănă haos şi nenorocire.

— E cam mult spus, a intervenit Dante jovial. În fond, nu lucrezi pentru Google.

Seth m-a atins uşor pe umăr.

— Pot să pun şi eu o întrebare? Mă nedumereşte… adică, cum e posibil ca abia acum să realizezi că asta… că Nyx e sursa? Adică, dacă e aşa de puternică precum spui… nu ştiu. De ce nu te-ai gândit imediat la ea? De ce nu s-a mai întâmplat până acum?

— Pentru că e ferecată, am spus. Sau, mă rog, aşa se presupunea. Raiul şi iadul îşi au propriile planuri cu lumea asta; nu vor ca Nyx să fie în libertate şi să li le strice. Dacă ea e de vină, habar n-am cum se poate să fi scăpat. Ar fi trebuit să fie păzită de îngeri, şi dacă a existat vreodată vreun grup care să poată… am spus şi am scăpat un icnet care s-a transformat în geamăt.

Ceilalţi s-au uitat la mine.

— Ce e? m-a întrebat Seth.

— De-asta au venit, m-am explicat. Ce fraieră sunt. A apărut în oraş o armată monstruoasă de îngeri. Ştiam eu că umblă după ceva, dar nu ştiam după ce anume.

Aşa se explica şi interesul lui Vincent pentru ştirile locale, căuta semne ale acţiunilor lui Nyx care să le ofere o pistă. Începuse chiar să se intereseze de unde aflasem povestea cu poliţistul, dar fuseserăm distraşi cu toţii de faptul că Seth fusese împuşcat şi că el se dovedise a fi nephilim.

— Mda, au pornit o acţiune în forţă, a spus Dante.

M-am ridicat de pe marginea patului lui Erik.

— Trebuie să le spun ce ştim. Poate or să înţeleagă ei ce-mi face.

— Ai grijă, m-a avertizat Erik. Acum e bănuitoare… cred că de-aia a venit după mine. Învestigam povestea asta, iar ea nu voia să reuşesc.

Brusc, mi-a trecut ceva prin minte.

— Erik… ţi-a arătat vreo viziune?

A dat din cap.

— Ce-ai văzut?

Trebuie să fi fost oribilă, indiferent ce anume văzuse, pentru că evident era şocat când venise Dante la el.

Erik m-a privit şi preţ de o clipă am revăzut groaza pe care o afişase când intrasem în cameră, după care aceasta a dispărut.

— Nu contează, domnişoară Kincaid. Voia să mă sperie, ca să nu te mai ajut… dar nu a mers. Viitorul se va desfăşura aşa cum îi este scris. Când a văzut că mă îndoiesc, a zâmbit din nou şi a arătat spre uşă. Nu-ţi mai face griji din pricina mea. O să se rezolve. Du-te şi caută-ţi prietenii îngeri înainte să se întâmple ceva şi mai grav.

L-am îmbrăţişat iute, după care am mers în camera cealaltă împreună cu Seth şi Dante. M-am oprit încă o dată să cercetez fotografia cu Erik şi cu femeia aceea. Aşa cum îmi închipuisem întotdeauna că Erik trăia în magazin, la fel nici nu-mi închipuisem că ar avea vreun fel de viaţă personală. Evident era o prostie. Cine era femeia asta? Soţia? Iubita? Doar o prietenă?

De lângă mine, Dante a întins mâna spre Seth şi s-a prezentat. Cei doi bărbaţi s-au măsurat unul pe celălalt.

— Am auzit atâtea lucruri despre tine, a spus Dante vesel.

— Eu n-am auzit de tine până azi-dimineaţă, a spus Seth.

Eu eram încă cu ochii la fotografie. Spre marginea ramei, am remarcat o cută. Nu ştiu ce m-a apucat, dar am luat rama şi am scos fotografia.

Partea din dreapta a fotografiei fusese îndoită, ştergând din peisaj o altă persoană care era cu Erik şi cu femeia aia. Dante.

Mi-am ridicat uimită privirea, dar Dante mi-a luat fotografia şi rama şi le-a pus la loc.

— N-avem timp de aşa ceva, sucubule.

— Dar…

— Avem lucruri mai importante în momentul de faţă decât curiozitatea ta.

Am aruncat o privire stânjenită spre uşa închisă de la dormitorul lui Erik. Dante avea dreptate.

— Crezi că ai putea…

Dante a oftat, anticipându-mi întrebarea.

— Da, sucubule. Mai trec eu azi pe la el.

Pentru o clipă, mi s-a părut că zăresc ceva pe chipul lui… altceva decât faptul că, mai fără chef, voia să-mi facă pe plac, şi anume că poate, poate îi păsa şi lui de Erik. Era ciudat, dar în fotografie păruseră destul de fericiţi cu toţii. De regulă, cei mai mari duşmani sunt cei care au fost prieteni. Puzzle-ul ăsta cu Erik şi cu Dante era din ce în ce mai ciudat.

Am dat să mă întorc, când m-a strigat Dante:

— Auzi, acum cred că pot să mă ocup de talismanul ăla, dat fiind că ştiu despre ce e vorba.

La gândul că în sfârşit aveam să-mi reiau visele inofensive, m-a cuprins speranţa.

— Serios?

— Asta dacă mai vrei, a adăugat prudent.

Am presupus că făcea subtil referire la scepticismul meu, care nu mă părăsise întru totul. Totuşi, acum că îi pusesem un chip atacatorului meu, eram mai nerăbdătoare ca oricând să îmi iau cât de multe măsuri de precauţie.

— Categoric, dacă tu crezi că merge.

— Cel puţin teoretic. Nyx nu e tocmai un spirit oarecare. Am să văd ce pot să fac.

L-am condus pe Seth înapoi acasă, nerăbdătoare să-l las mai repede ca să pot să fac

investigaţii.

— Trebuie să mă duc să-i caut pe îngeri, i-am spus. Ne vedem mai târziu.

— Deci… nu mergem la film în seara asta?

— Poftim? Oh, la naiba.

Uitasem de planurile pe care ni le făcuserăm. Luase bilete la un film independent care rula doar într-o singură seară.

— Îmi pare rău… sincer…

— Ei – a spus Seth uşor ironic – dat fiind că realmente e o chestiune de viaţă şi de moarte, cred că pot să iert de data asta.

— Ştii ce-ar trebui să faci? Ar trebui s-o inviţi pe Maddie. Încă îi eşti dator cu o întâlnire.

A zâmbit şi a spus:

— Am cea mai de treabă iubită din lume, mereu încearcă să mă împingă în braţele altei femei.

— Vorbesc serios! Se simte nedorită. Crede că nu o placi.

— Ba o plac foarte mult. Atât că e ciudată toată situaţia. Cred că o să-l întreb pe Terry dacă poate să meargă. Nu te uita aşa la mine, m-a avertizat. Am s-o invit până la urmă. Dar nu de data asta.

Ne-am sărutat la despărţire şi Seth a promis să mă caute mai târziu. Imediat ce a plecat, am pornit în căutarea îngerilor mei păzitori.

Capitolul 19

N-a fost chiar aşa de simplu să dau de ei. Nu era nimeni la mine acasă, iar Vincent nu a răspuns la telefon. M-am dus la The Cellar, în speranţa că

poate se hotărâseră să tragă o băută în plină zi. Nţ. Barul era pustiu şi nu erau decât câţiva clienţi plictisiţi care zăceau la bar.

Dezamăgită, l-am sunat pe Hugh, hotărând că era vremea să fac apel la propriile resurse.

— S-a întors Jerome?

— Nu, a spus drăcuşorul. Ai treabă cu el?

— Cam aşa ceva.

— Cam aşa ceva?

— E lungă povestea.

— Sunt în oraş, am o întâlnire. Vrei să luăm masa şi să stăm de vorbă? Sunt la o azvârlitură de băţ de casa ta. Vin la tine şi mergem să mâncăm.

Era prima oară când vorbeam cu Hugh de la izbucnirea de acasă de la Peter cauzată de relaţia mea cu Seth. Încă mă mai afecta povestea aia, dar chiar voiam un feedback de la un alt nemuritor. În plus de asta, rămâneam rapid fără opţiuni.

Nu i-a luat decât zece minute să apară, dar eu simţeam de parcă trecuse o oră.

— Rahat, a exclamat Hugh când a intrat şi a observat brazii de Crăciun. Parcă ar fi parc naţional.

— Gura.

— Serios. Ai nevoie să-ţi angajezi un pădurar.

— Hai să mergem.

Am mers la un bufet de pe strada mea. Odată aşezaţi şi cu mâncarea înainte, am început să-i explic ce treabă aveam cu Jerome. Când am terminat povestea cu Nyx, deja veselia lui Hugh se dusese.

— Futu-i, a spus în timp ce muşca dintr-un sandviş Reuben. Se poate ca până la urmă să merite să-l deranjezi pe Jerome.

— Unde e? am întrebat. La un alt curs de pregătire?

— Nu sunt sigur, a spus înălţând din umeri. A fost destul de vag pe tema asta. Grace şi Hiroko au sugerat că are „un conflict de personalitate” cu un alt demon şi s-a dus să-l transforme.

— Dumnezeule, am exclamat. Printr-un duel?

— Nu ştiu. Sper că nu. Scârbele alea păreau destul de pline de sine, aşa că probabil speră să tragă în vreun fel foloase din treaba asta. Le ştii cum sunt. Totuşi… probabil că ai putea să te duci la ele ca să le ceri ajutorul.

Puteam… dar nu voiam ca, dacă Jerome se ocupa de mai ştiu eu ce treabă ciudată, să am de-a face cu locotenenţii lui şi poate să se folosească de mine în vreun fel sau altul. Cele două demoniţe lucrau pentru el, dar nu ar fi ratat nicio ocazie să avanseze profesional, iar când lumea ne era cutremurată de tulburări politice, cu toţii se grăbeau să profite de ceilalţi.

— Am să apelez la îngeri, am spus. Cât timp pot să-mi răresc porţiile de energie, n-ar trebui să fie o problemă. Dacă nu dau de Carter şi prietenii într-o zi, am să iau în considerare varianta cu Grace şi Hiroko.

— Dacă realmente ai nevoie de el, pot să-i dau eu de urmă, a spus Hugh.

Am zâmbit când i-am sesizat neliniştea din glas.

— Mda, dar ai primit instrucţiuni să eviţi pe cât posibil să-l deranjezi, nu?

Drăcuşorul a încuviinţat din cap.

— Nu-i nimic, am spus. Îi aştept pe îngeri. Dacă trebuie să mă duc la Grace şi la Hiroko, or să decidă ele dacă merită să-l deranjeze pe Jerome. Probele sunt destul de solide… dar, ce să zic, dacă ne înşelăm şi se dovedeşte că de fapt nu e nimic... Jerome o să se supere că l-am deranjat, bazându-mă doar pe vorbele a doi oameni.

— O să se supere pe noi toţi.

— Mda.

Am făcut distrată găurele în sandviş cu scobitoarea cu care erau prinse cele două părţi.

— Ţi-e frică? m-a întrebat Hugh. De Nyx?

— Da, mi-e frică. Îmi displace gândul că ceva mă invadează în somn. Adică ceva aşa de puternic.

Tipul ăla despre care ţi-am pomenit, Dante, o să încerce să facă un talisman sau ceva de felul ăsta ca s-o ţină departe.

— Niciun om nu poate să facă vreun talisman de genul ăsta, a pufnit Hugh.

— E magician. A spus că poate.

— Drăguţo, ce dracu', Nyx e zeiţă, nici mai mult, nici mai puţin. O super-zeiţă, o forţă a universului care a contribuit la crearea lumii. E adevărat că i-au slăbit puterile cu timpul, dar nu poate un şarlatan drogat cu puteri paranormale să facă un talisman aşa de puternic încât s-o sperie pe ea. Probabil că există numai o mână de oameni în lume care pot să facă aşd ceva, iar ca să ai atâta putere… Hugh a clătinat din cap. Nu ştiu ce să zic. Dacă e să mă bazez pe ce mi-ai spus, nu prea văd cum.

Îmi aveam şi eu propriile îndoieli în legătură cu Dante, dar până acum reuşisem să le las deoparte şi continuasem să sper la mai bine. Auzindu-l pe Hugh, am simţit că mă cuprinde din nou îndoiala.

— Futu-i, am exclamat.

Am mai mâncat un pic din sandvişuri şi în timpul ăsta s-a aşternut liniştea. Afară ploua şi clienţii înfometaţi au intrat aplecaţi ca să se ferească de ploaie. Hugh s-a uitat la o brunetă drăguţă care comanda ceva la tejghea, apoi şi-a întors din nou atenţia spre mine.

— Ai idee când pleacă Niphon?

— Când pune Tawny de-o victimă, am spus încruntată.

— Păi s-a rezolvat deja, nu? a spus Hugh, de data asta încruntându-se el.

— Da?

— Nu ştiu. Aşa a spus Simon. Sau cel puţin aşa credea el. A spus că acum câteva nopţi a dansat şi strălucea toată. Asta a compensat munca de rahat pe care o are.

Acum câteva nopţi…

— Nu… e imposibil. Cam pe atunci am văzut-o eu şi tot nu găsise pe nimeni. Avea aşa de puţină energie încât a trebuit să o sărut eu din nou. Se înşală.

— Poate că de la sărut strălucea, a spus Hugh cu speranţă parcă. Ai folosit la greu limba?

— N-a fost un sărut cine ştie ce. Nu a fost chiar aşa de profund încât să strălucească, doar cât să se descurce.

— Hm, a făcut şi şi-a plimbat cuburile de gheaţă prin coca cola fără zahăr. Presupun că s-a înşelat Simon. Mă gândeam că se pricepe la lucrurile astea.

Aşa aş fi zis şi eu.

— Hugh… o să sune ciudat ce-ţi spun acum, dar eu cred că e posibil ca Tawny să se prefacă doar că e aşa de nepriceputǎ.

La faza asta a părut pe bună dreptate uimit.

— Şi de ce dracu' ar face chestia asta?

— Habar n-am. Cred că aşa îl ajută pe Niphon. Dar e ilogic. E a doua oară când aflu că e posibil să fi făcut o victimă, dar apoi la scurt timp am văzut-o eu şi era la limită cu rezervele de energie, aşa că nu se poate să fi consumat atât de multă în aşa scurt timp.

— Poate că are şi ea problema ta.

— Eu am multe probleme.

— Problema ta cu Nyx. Poate că-şi pierde şi ea energia.

Hm. Interesantă idee. Şi de ce n-ar fi aşa? Dacă Nyx pândeşte un sucub, de ce n-ar mai pândi încă unul? Asta ar explica de ce pierde energie atât de repede. Numai că…

— Dacă Nyx îi fură energia, asta înseamnă că ea chiar face rost, pe când ea îmi tot spune că nu face sex.

— Hm. Ce să vezi, ai prins cu minciuna un slujitor al iadului.

— Da, dar de ce minte? Niphon riscă să îşi creeze şi lui şi ei o grămadă de probleme dacă află

Jerome sau oricine altcine va. Riscă prea mult doar ca să-mi stea mie în coastă şi să mă irite. Şi dacă iadul ajunge la concluzia că Tawny nu-şi face treaba, o cheamă iar la ordine.

Hugh mi-a aruncat o privire ciudată.

— Ce e? am întrebat. Care e treaba?

— N-ai citit cartea, nu?

— Ce carte?

— Manualul sucubului.

— Ştii foarte bine că nu.

— Şi ţi-am dat până şi varianta prescurtată, a spus îndurerat.

— Hugh, am mârâit. Care e ideea?

— Ideea e că tu, fiindu-i mentor, dai socoteală pentru acţiunile ei. Dacă nu poate să facă o victimă, pe tine or să te cheme la ordine.

— Poftim? E o tâmpenie.

— Astea sunt regulile acum.

— Şi ce, mă plesnesc pe mine peste degete pentru că dă ea chix?

— Te plesnesc peste degete? Pentru că eşti sucub şi nu eşti în stare să înveţi un alt sucub cum să facă sex? E aşa de ridicol încât probabil că nici nu s-a mai întâmplat până acum. Nu ştiu ce au să facă. Cel puţin te alegi cu o mustrare, te trimit să lucrezi în subordinea unui sucub de rang superior.

— Eu sunt sucub de rang superior.

A ridicat din umeri doar.

— Dar dacă minte…

— Atunci dovedeşte.

M-am frecat la ochi.

— Asta e o nebunie. De ce mă urăşte aşa de tare Niphon? Deja mi-a cumpărat sufletul, pentru numele lui Dumnezeu, ce altceva mai vrea?

Mă aşteptam la o remarcă şmecherească, însă în schimb el a tăcut. L-am privit şi l-am întrebat:

— Ce? Acum ce mai e?

Şi-a ferit privirea în mod vizibil.

— Hugh!

— Nu ştiu, Georgina. Rareori mă striga Hugh pe nume. De regulă îmi spunea „drăguţo” sau „dulceaţă”. Uneori facem înţelegeri şi par perfecte, dar apoi ceva dă greş.

— Ce vrei să spui?

— Când stăteam în Dallas, lucram cu o drăcuşoară. Se numea Raquel. Încheiase un contract cu un tip ofticat că l-a părăsii soţia pentru că descoperise că era steril. Nu putea avea copii.

Hugh mi-a ilustrat ce voia să spună arătând spre partea de jos a abdomenului.

— Ştiu ce înseamnă steril, domnule Vrăjitor. Dă-i înainte.

— Aşa că şi-a vândut sufletul cu condiţia ca fosta lui soţie să nu poată nici ea avea copii. Se pare că era furios şi mânat de genul ăla de dreptate poetică. Voia s-o pedepsească în acelaşi fel în care îl pedepsise ea pe el. Aşa că şi-a vândut sufletul, iar ai noştri au pricopsit-o cu un fel de infecţie care i-a distrus total tuburile falopiene şi i-a afectat uterul. Nu ştiu exact, treburi din astea de fete.

M-am abţinut să nu dau ochii peste cap. Poate că se prefăcea nepriceput în materie de „treburi de fete”, dar îşi găsise timp în anii săi de decădere morală să facă facultatea de medicină şi ştia mai mult decât mine despre lucrurile asfea.

— Nasol, am spus. Dar nimerit din punctul de vedere al tipului, presupun.

— Ar fi trebuit să fie ca şi rezolvată treaba, dar ceva a mers prost. Sau mă rog, bine. Ovarele ei au continuat să funcţioneze, produceau ovule, chiar dacă nu putea duce o sarcină la bun sfârşit. Ea şi noul ei soţ au găsit o mamă surogat. Femeia a donat ovule, au făcut un cocteil în cutia Petri1 şi mama surogat a dus sarcina. Pac!

— Până la urmă femeia a avut un copil, am meditat eu. Ca să vezi. Iadul a încasat-o de la ştiinţă. Aveau dreptate filozofii aia din timpul Iluminismului.

Hugh mi-a luat în derâdere gluma:

1. Ba a fost o prostie. Cineva, şi mă refer la Raquel, ar fi trebuit să se gândească la asta când au ales infecţia ca mijloc prin care să-i provoace infertilitatea femeii ăleia. Însă Raquel a dat-o în bară. Tipul şi-a prezentat cazul din nou în faţa iadului şi şi-a câştigat sufletul înapoi pe motiv că fusese încălcat contractul.

— Ce chestie, am spus. Sunt convinsă că a prins treaba asta. Şi acum ce face Raquel?

— Cred că ne e amândurora mai bine dacă nu ştim, a spus cu o grimasă.

I-am dat dreptate.

— Şi ce legătură are asta cu mine? E un caz destul de rar.

— Ba să ştii că se întâmplă mai des decât îţi închipui tu. Mare parte din timp vânzătorul nici nu remarcă faptul că ceva n-a ieşit bine. Dar dacă drăcuşorul sau altă autoritate se prinde, i-am văzut răscolind raiul şi pământul, la propriu, ca s-o repare.

— Deci sugerezi că Niphon e aici şi pune la cale înşelătoria asta cu Tawny pentru că a greşit ceva atunci când m-a cumpărat pe mine?

— Nu ştiu, a spus Hugh, deschizând larg braţele. Ştiu doar că atunci când apare un drăcuşor şi se deranjează aşa de tare pentru un lucru, e semn că e de rău. Poate că nu e ca în cazul lui Raquel, poate că nu e o încălcare de contract, dar ceva pe acolo.

— Contractul meu s-a făcut cu mult timp în urmă, am şoptit. Toţi cei implicaţi au murit de mult. Dacă ar fi fost o problemă, ar fi trebuit să pomenesc de ea la vremea aia.

— După cum am mai spus, nu ştiu. Poate că exagerez cu concluziile astea.

— Ai putea să te uiţi? Ai putea să faci rost de contract?

— Nu. Răspunsul lui Hugh a venit aproape înainte să termin de vorbit. Categoric nu.

— Dar dacă e ceva acolo despre care eu n-am ştiut…

— Tu îţi închipui că pot să caut pur şi simplu în dosarele iadului şi să scot un contract cu care eu nu am nicio legătură? a exclamat. Nici de-al dracu'. Dacă mă prinde cineva, ce a păţit Raquel o să pară o avansare.

— Dar…

— Nu, a spus iar, cu un glas împietrit. Nu discut. Dulcaţă, te iubesc, ştii doar. Îmi eşti ca o soră şi aş face aproape orice pentru tine, dar nu şi lucrul ăsta. Îmi pare rău.

L-am fulgerat cu privirea, dar nu s-a lăsat nici el mai prejos.

— Vrei să-ţi dau un sfat? a adăugat. Scapă de Niphon şi de Tawny, dacă poţi. Demască-i, dacă ei chiar pun ceva la cale, şi de acolo o să se ocupe Jerome.

— Jerome nici măcar nu e aici! La naiba! De ce nu poţi să mă ajuţi? Imediat te-ai oferit să mă ajuţi în problema vieţii sentimentale când ai stat de vorbă cu Seth noaptea trecută.

Hugh a mijit ochii.

— Probabil că e cel mai bun lucru pe care l-am făcut vreodată pentru tine.

— Tu ai înnebunit? Acum toată ziua vorbeşte numai despre chestia asta şi e mort de îngrijorare că o să mă facă să sufăr, să mă rănească!

— Bun, a izbucnit Hugh. Aşa şi trebuie.

Mi-am pus resturile pe tavă şi m-am ridicat.

— Hai, la revedere. Şi mersi. Vorba vine.

Hugh a venit după mine spre tomberoanele de gunoi.

— Nu gândeşti limpede toată situaţia asta.

— Eu nu m-aş purta niciodată cu tine aşa cum te porţi tu cu mine, am spus aruncând tava. Sunt

prietena ta.

— Prietenia nu are nicio legătură cu povestea asta.

— Ba are o mare legătură cu povestea asta!

Şi-a aşezat tava peste celelalte şi şi-a privit ceasul.

— Trebuie să plec. Îmi pare rău că nu pot să-ţi dau răspunsurile pe care le aştepţi. Ne vedem la Peter?

Peter, incapabil să rateze şansa de a da o petrecere, organiza o cină de Crăciun, oricât ar părea de ciudat.

— Nu. O să fiu cu Seth. Asta dacă nu îmi dă papucii din cauza minunatului tău sfat.

Hugh şi-a muşcat buza, reţinându-şi probabil vreo remarcă deloc măgulitoare, a clătinat din cap, s-a întors şi a plecat.

Capitolul 20

Nu mă aşteptam să primesc veşti de la Dante aşa de repede. Având în minte ce spusese, cum că e greu să faci un talisman care să o ţină pe Nyx departe, îmi închipuisem că avea să dureze ceva timp, asta dacă reuşea măcar. Observaţia lui Hugh pe tema asta nu făcuse decât să-mi accentueze şi mai tare scepticismul din ce în ce mai profund în legătură cu abilităţile lui Dante.

— Ţi-am făcut rost de protecţie, mi-a spus Dante la telefon. Sau măcar atât cât se poate. Dacă o vrei, vino s-o iei, a spus şi a închis.

Am mers în Rainier Valley şi am găsit magazinul lui Dante la fel de gol ca de obicei.

— Presupun că n-ai aşa de mulţi clienţi în preajma Crăciunului, nu?

— De fapt – a spus pe când se întorcea din încăperea din spate – ai fi surprinsă să vezi câtă

disperare îi apucă pe oameni cu ocazia sărbătorilor. Uite.

Mi-a aruncat ceva de dimensiunea unei mingi de baseball. Am prins-o şi m-am simţit un pic dezamăgită când am privit-o cu atenţie. Semăna cu o minge din nuiele făcute din crenguţe subţirele, negre la culoare. Prin găuri am văzut câteva lucruri înăuntru. Era unul care semăna cu o piatră, un altul cu o pană şi toată chestia aia zăngănea când o mişcăm.

— Asta e tot? am întrebat. Asta o să ţină departe făptura aia puternică din vis? Pare un obiect de recuzită din filmul Proiectul Blair Witch.

— Nu poate s-o gonească, a spus. Nimic nu poate să facă lucrul ăsta. Dar se poate s-o facă se gândească de două ori înainte. Mai degrabă e un… repelent.

— Cam ca citronella?

A dat ochii peste cap şi a spus:

— Da, ca citronella. În funcţie de cât de plină e de energie, se poate să treacă de ea. Dacă e destul de slăbită… atunci se poate s-o ţină departe.

M-am uitat iar la minge cu atenţie. Mie încă nu-mi părea cine ştie ce. Nu simţeam niciun fel de putere sau de magie emanând din ea, dar nu toate obiectele aveau o aură pe care să o pot simţi. Uneori, un muritor cu puteri paranormale se dovedea mai bun decât un nemuritor de rang mai mic când venea vorba să perceapă obiectele neînsufleţite. Tăcerea mea a părut să-l streseze şi mai tare pe Dante.

— Uite ce e, a izbucnit. Nu e nevoie s-o foloseşti, dar reţine că a fost nevoie de foarte multă forţă ca să o creez, da? Ar fi drăguţ din partea ta dacă ai reuşi poate să-ţi înfrânezi obişnuitul sarcasm timp de cinci minute şi să-mi mulţumeşti.

— Obişnuitul sarc…

Mi-am reprimat mânia care mă cuprinsese. Dante se situa pe primele locuri în topul cunoştinţelor cinice, dar nici eu nu eram tocmai un

îngeraş. De când venisem prima oară la el să-i cer ajutorul, nu făcusem altceva decât să mă iau de el. Iar acum, în timp ce-l studiam, am remarcat că era palid, părea obosit şi avea ochii injectaţi. Poate că mingea aia nu făcea nici cât o ceapă degerată, dar era evident că depusese ceva efort ca să o facă.

— Ai dreptate, am spus. Scuză-mă. Mersi. Mersi pentru ajutor.

A ridicat din sprâncene şi am văzut că fusese nevoie de stăpânire de sine ca să nu-mi ia în râs sinceritatea. A dat din cap şi a spus:

— Cu plăcere.

Apoi fiecare l-a aşteptat pe celălalt să vorbească. Nu cred că ştiam cum să vorbim altfel decât sarcastic.

— Şi ia zi… ai dat de amicii tăi îngerii?

— Nu. Se pare că am nevoie de un Bat-Signal sau ceva de genul ăsta. Şi Jerome e plecat. Hugh, amicul ăsta al meu drăcuşor, ar putea să ia legătura cu el, dar probabil că treaba asta l-ar enerva pe Jerome dacă ne înşelăm cu chestia asta. M-am încruntat când mi-am adus aminte de discuţia de la bufet. În orice caz, în momentul ăsta Hugh mă enervează pe mine, aşa că nici măcar nu ştiu dacă vreau să mă ajute.

Dante a zâmbit.

— Eu credeam că sucubii trebuie să-şi facă prieteni peste tot pe unde se duc. Sau e şi ăsta un mit, la fel ca faza cu aripile de liliac şi cu ochii ca doi tăciuni aprinşi?

— Faza e că s-a purtat ca un dobitoc din cauza lui Seth.

Dante m-a privit întrebător şi am oftat.

— Crede că ne pierdem timpul ieşind împreună. Şi nu din cauza problemei cu sexul. El e de părere că o să sufăr.

— Teribil de generos din partea unui drăcuşor. Dar dacă ne gândim la moralitatea voastră aproximativă, încep să cred că e o idee proastă să-mi formez o părere despre voi. A făcut

câţiva paşi spre mine şi m-a atins jucăuş pe nas. Dar tu? Tu crezi că o să ai de suferit?

— Nu. Şi dacă e aşa, e problema mea. N-ar trebui să-şi facă Hugh griji din cauza asta. Şi n-ar trebui să-l facă nici pe Seth să se îngrijoreze!

— Nu te supăra că-şi face lumea griji din cauza ta. Asta înseamnă că le pasă. Dacă ar face asta destui oameni, ar fi mult mai puţină suferinţă pe lumea asta.

Neobişnuită remarcă venind din partea lui Dante…

— Poate. Dar ar fi şi mult mai puţin stres deloc necesar.

A chicotit şi m-a prins de mână, mi-a răsucit-o şi mi-a privit palma.

— Liniile sunt alese la întâmplare pentru corpul ăsta? a întrebat.

Am încuviinţat din cap.

— Poţi să adopţi originalul?

— De ce, ca să-mi citeşti în palmă? Credeam că e o minciună sfruntată.

— Uneori aşa e.

Am aşteptat să continue cu explicaţiile, dar n-au mai venit. Ochii lui cenuşii m-au fixat meditativ şi în ei am citit seriozitate. Aveau ceva irezistibil şi, în ciuda reticenţei, mi-am transformat mâinile, împrumutându-le din nou pe cele cu care mă născusem. Nu-mi mai purtasem corpul de la naştere, din ziua în care devenisem sucub, şi această mică schimbare mi se părea anormală. Nu puteam să sufăr forma asta. Deşi mâinile pe care le aveam de la natură nu erau uriaşe, în orice caz erau mai mari decât s-ar fi potrivit la fizicul mărunţel pe care îl aveam şi păreau ciudate şi nepotrivite.

Dante mi-a ţinut palmele într-ale lui şi şi-a mutat privirea de la una la cealaltă. După numai câteva secunde, a pufnit şi le-a dat drumul.

— Ce surpriză.

Mi le-am reluat pe cele de dinainte.

— Ce e? am întrebat.

— Eşti dreptace?

— Da.

A arătat spre mâna stângă.

— Liniile alea reprezintă trăsăturile cu care te naşti, proprii ţie. Mâna dreaptă e cea care arată cum evoluezi, te schimbi şi te adaptezi la trăsăturile cu care te naşti. Natura şi mediul.

— Şi?

— La tine amândouă sunt la fel. Linia inimii îţi urcă mult ceea ce înseamnă că eşti aprigă şi pasională prin natura ta. Nu e nimic surprinzător în asta. Dar e fragmentată într-un milion de bucăţi, e harcea-parcea, a spus şi m-a atins pe mâna stângă. E menirea ta să suferi. Apoi m-a atins pe mâna dreaptă. Şi o să repeţi tiparul ăsta la infinit. Nu te înveţi deloc minte, nu te schimbi.

— Dacă asta mi-e menirea, atunci ce legătură mai are învăţatul şi schimbarea? Nu e bătută în cuie?

Nu-mi plăcea tonul lui critic, pentru că se purta ca şi cum ar fi fost vina mea că aveam aşa palmele.

— Nu începe cu de-astea, a spus. Nu sunt filozof şi nu vreau să intru în discuţii despre predestinare şi liber arbitru. În plus, chiromanţia e un mare rahat.

— Mda, am spus pe un ton sec. Aşa am auzit şi eu.

Spre mirarea mea, Dante m-a cuprins cu braţul şi m-a tras aproape de el, într-un simulacru de îmbrăţişare.

— Ai grijă, sucubule. Te pândesc o grămadă de pericole în prezent, pe toate fronturile. Nici eu nu vreau să te văd suferind.

Am rămas în îmbrăţişarea lui şi mi-am lăsat capul pe pieptul său.

— De când te-ai făcut tu aşa de drăguţ? Încă încerci să te culci cu mine?

— Întotdeauna încerc să mă culc cu tine. M-a sărutat pe frunte, pe nas şi apoi pe buze. Dar îmi şi

cam placi. Tu ai grijă.

După aceea m-am dus acasă, un pic nedumerită din pricina comportamentului surprinzător al lui Dante. Cu gândul la el, am ajuns în Queen Anne înainte să-mi dau seama de lucrul ăsta. Nici Vincent şi nici îngerii nu erau la mine acasă, aşa că am hotărât să mă duc la librărie. Şi azi eram liberă, dar ştiam că au mult de lucru şi că nu le-ar prinde rău un ajutor în plus, iar eu una aveam nevoie de ceva care să mă distragă.

Chiar înainte de ora închiderii, m-a sunat Seth pe mobil şi m-a întrebat dacă pot să trec să-l iau de la fratele lui. Într-adevăr, se dusese cu Terry să vadă filmul, dar maşina lui Seth era aici, în Queen Anne, şi acum avea nevoie de o maşină cu care să ajungă înapoi, dat fiind că venise Terry să-l ia. Am terminat treaba pe care o aveam la birou şi am plecat.

Terry şi Andrea m-au întâmpinat cu căldură când am apărut şi şi-au reînnoit invitaţia la cina de Crăciun, deşi le spusesem deja că o să vin. Întotdeauna priveau relaţia mea cu Seth ca pe un lucru delicat, fragil (cum şi era de altfel) şi se simţeau obligaţi să facă tot ce le stătea în puteri ca s-o ocrotească. Fetele au fost încântate ca de obicei să mă vadă şi m-au asaltat cu întrebări şi cu discuţii.

Toate, mai puţin Kayla. Se pare că în seara asta stătea până mai târziu. Într-un anume fel, tăcerea ei nu era surprinzătoare. Dincolo de uimitoarea conversaţie pe care o avuseserăm într-una din nopţile trecute, în orice caz nu vorbea aproape niciodată. Dar de obicei venea şi ea împreună cu fetele celelalte ca să mă vadă. În seara asta, însă, a rămas pur şi simplu pe canapea şi mă privea cu seriozitate. Când Seth a dat semne că vrea să mergem, m-am desprins de fete şi m-am dus la Kayla.

— Salut, am spus şi m-am aşezat lângă ea. Ce mai…

Nu o atinsesem, dar deodată s-a ferit de mine de parcă aş fi ars-o. S-a dat înapoi, a coborât de pe canapea şi a fugit din încăpere. I-am auzit paşii mici pe scări, alerga spre camera ei.

Uimită, i-am privit pe ceilalţi.

— Ce-am făcut?

— N-am idee, a spus Andrea surprinsă. S-a purtat normal toată seara.

— Cine ştie ce-o fi apucat-o. E greu de spus cu copiii. Mai ales cu fetele, a remarcat Terry şi i-a ciufulit părul lui Kendall, la care ea a scâncit.

Toată lumea a uitat instantaneu de Kayla şi a continuat să-şi ia rămas-bun de la mine şi de la Seth. Însă eu participasem la discuţie cam îndoită. Kayla se bucura întotdeauna să mă vadă şi ultima oară demonstrase că are în mod special încredere în mine. Însă în seara asta mă privise dezgustată şi îngrozită. De ce? Erau oare toanele unui copil? Sau mă învăluia ceva de pe altă lume ce eu nu vedeam?

Chiar înainte să plecăm, am întrebat dacă pot să mă duc să-mi iau la revedere de la Kayla şi să mai încerc o dată să stau de vorbă cu ea. Când am urcat, am găsit-o ghemuită într-un colţ al patului, ţinând unicornul strâns în braţe. Când m-a văzut, a făcut ochii mari la mine şi m-am oprit în pragul uşii.

— Salut, am spus. S-a întâmplat ceva?

Nu a răspuns, doar a făcut ochii şi mai mari.

— Nu mă apropii, am spus. Promit. Dar te rog… spune-mi. Ce vezi? De ce ţi-e frică de mine?

Pentru o clipă nu am crezut că o să-mi răspundă. Apoi, într-un târziu, a spus cu un glas ca un susur:

— Eşti rea, a şoptit. De ce eşti atât de rea?

Nu mă aşteptasem la aşa ceva. Mă gândisem că avea să-mi spună poate că pe deasupra mea plutea o cotoroanţă. Cuvintele Kaylei mi-au creat un gol în stomac. Ştiam că sunt rea, de fapt cam asta era definiţia unui slujitor al iadului. Trăiam zi

de zi apăsarea sarcinii mele eterne, seducând şi pângărind bărbaţii, dar din cine ştie ce motiv, faptul că îmi spunea o fetiţă că sunt „rea” mă durea mai tare decât cea mai crudă şi mai defăimătoare acuzaţie. Fără să-i mai spun ceva, am coborât din nou scările.

Când m-am întors cu Seth la mine acasă, l-am pus la curent cu problema cu îngerii şi cu lipsa progreselor din domeniu.

— Te bântuie o creatură şi tu te hotărăşti să te duci la serviciu? a spus deopotrivă amuzat şi exasperat. Aşa puteai să mergi cu mine la film.

— Oh, am spus, un pic jenată. V-am lăsat şi pe voi să staţi împreună, ca fraţii.

— Şi – a adăugat – ai uitat.

— Niciodată nu uit de tine, am spus cu hotărâre. Dar eram cu gândul în altă parte.

— Ciudat că niciodată nu e o scuză bună când se inversează rolurile.

Tot nu era nimeni la mine acasă când am ajuns acolo. Mi-am lăsat haina şi talismanul de la Dante în dormitor şi apoi m-am dus să mă aşez pe canapea lângă Seth.

— Nu pot să sufăr să aştept, i-am spus. De ce se întâmplă întotdeauna lucrul ăsta? Ori de câte ori am câte o criză din asta mare, supranaturală, eu stau cu mâinile în sân şi mă simt ca o inutilă. Întotdeauna depind de ceilalţi.

— Nu e adevărat, a spus şi şi-a împletit degetele cu ale mele. Eşti minunată şi pricepută, dar nu poţi să le faci pe toate.

— Mi-aş dori să pot face şi altceva, nu numai să-mi schimb aspectul şi să arăt bine. Mi-ar plăcea să, nu ştiu, să arunc raze laser din degete sau ceva de genul ăsta.

— Crezi că aşa ai putea s-o învingi pe Nyx?

— Nu. Dar ar fi super.

— Eu mereu mi-am dorit să am puterea de a acoperi totul cu chiciură.

— Puterea de a acoperi totul cu chiciură?

— Da, a spus şi a făcut un gest teatral spre măsuţa de cafea. Asta dacă vine vorba de puteri de supererou. Dacă aş avea puterea de a acoperi totul cu chiciură, aş putea da din mână şi deodată toată chestia aia ar fi îmbrăcată în gheaţă.

— Nu în chiciură?

— Tot aia e.

— Cum te-ar ajuta puterea de a acoperi lucrurile cu chiciură şi/sau cu gheaţă să lupţi împotriva fărădelegilor?

— Nu sunt sigur că m-ar ajuta. Dar ar fi marfă.

Am râs şi m-am lipit de el, un pic mai relaxată. Puteam aştepta până se termina chestia asta.

— Ţi-e foame? l-am întrebat. Yasmine şi Vincent au pus de un adevărat concurs de gătit aici.

Ne-am dus în bucătărie şi am găsit-o plină cu mâncare, cum nu fusese niciodată de când mă mutasem eu aici. Am descoperit o farfurie cu ceva ce aducea a prăjitură proaspăt făcută, tăiată bucăţi. Seth a arătat spre frigider şi a spus:

— Dacă sunt şi căpşune, am să fiu încredinţat de existenţa lui Dumnezeu.

Am deschis uşa frigiderului şi am aruncat o privire înăuntru.

— Fii pregătit pentru o experienţă religioasă, i-am spus şi am scos un bol cu căpşune tăiate bucăţi, acoperite cu zahăr. Cu mâna cealaltă, am scos un bol mai mare, acoperit cu folie de plastic. Şi frişcă făcută în casă.

— Aleluia, a spus el.

Ne-am pus câte o farfurie cu vârf cu prăjituri şi cu căpşune şi dintr-odată creaturile din vis păreau de-a dreptul comice. Am descoperit frişca şi Seth a vârât imediat degetul în ea.

— Eşti un sălbatic, l-am certat.

— Dar ea e cerească, a contraatacat, lingând frişca.

Şi-a mai vârât o dată degetul în bol şi mi l-a întins mie. M-am aplecat, mi-am trecut limba pe vârful degetului lui şi gura mi-a fost invadată de o dulceaţă infinită.

— Mmm, am făcut, închizând ochii.

— Mmm, a făcut şi Seth.

Am deschis ochii şi i-am spus:

— Vorbeşti despre frişcă?

— Nu tocmai.

— Atunci despre asta?

Încă mai avea frişcă pe deget. Am gustat şi am supt uşor, curăţându-i degetul de frişcă până la ultimul strop, şi i-am mângâiat pielea cu limba. Când am terminat, a răsuflat adânc.

— Mersi că m-ai curăţat.

— Curăţenia e aproape de dumnezeire, zice-se.

— Dar eu cred că a mai rămas, a spus el.

— Serios? am întrebat. Unde?

Şi-a mai trecut încă o dată degetul prin frişcă.

— Uite.

Am lins-o şi pe aia, sugând şi sărutându-i toate degetele de la mână, nu doar degetul buclucaş. Când am terminat, i-am întors mâna şi i-am sărutat-o pe dos.

— Gata. Străluceşte de curăţenie.

— Nu se poate, a spus Seth clătinând din cap.

— Ce e?

— Te-ai murdărit şi tu.

— Da? Unde?

Şi-a afundat iar degetul în frişcă şi mi-a dat pe buze, pe bărbie şi pe gât, într-o parte.

— Peste tot, a spus.

Înainte să pot formula un răspuns, i-am simţit buzele pe gât şi m-a lins şi m-a sărutat cu aceeaşi senzualitate cu care mă ocupasem şi eu de degetele lui. Erotismul gestului său m-a surprins peste măsură, iar eu nu eram genul de femeie pe care să o surprindă asemenea lucruri. Instinctiv, m-am apropiat de el şi mi-am arcuit gâtul în timp ce

buzele lui continuau să urce. I-am simţit limba, caldă, uimitor de meşteră, curăţând fiecare urmă de frişcă de pe gât, înainte să-mi lunece spre bărbie şi în final spre gură.

Ne-am sărutat cu patimă, uitând deja de desert (mă refer la cel alimentar). I-am simţit buzele, care se potriveau de minune cu ale mele. Aveam spatele sprijinit de blat, iar Seth era lipit de mine, făcându-mă prizoniera lui. Când în sfârşit m-am desprins de buzele lui, abia mai puteam respira.

— Mamă! am exclamat cu ochii căscaţi. De-asta nu gătesc eu. Gătitul nu aduce decât probleme.

Seth, lipit încă de mine, s-a uitat întâi în stânga, apoi în dreapta, şi avea o privire aşa de pătimaşă, de sălbatică încât m-au cuprins fiorii.

— Nu pare să se întâmple nimic rău.

— Nu încă, am recunoscut. Dar ştii cum merge.

A ridicat din umeri şi a spus:

— Mda. Dar acum nu se întâmplă nimic rău.

— O să se întâmple dacă… mmff!

Seth mă săruta din nou şi de data asta mi-a cuprins talia cu braţele, apropiindu-ne şi mai mult unul de celălalt. I-am pus şi eu mâinile pe ceafă şi mi-am înălţat faţa ca să mă delectez mai tare cu sărutul. Era fierbinte, periculos, minunat şi nu mă mai săturam de el. Dar totuşi ştiam că trebuia să mă satur de el cât de curând şi mă gândeam cum să fac să-l întrerup când s-a desprins el înaintea mea.

— Aha, l-am tachinat. Ţi-a venit mintea la cap.

Mi-a zâmbit şi, când i-am văzut amestecul de dorinţă animalică şi tipica detaşare de pe chip, inima mi-a luat-o la trap.

— Ba nu, a spus. Hai să vedem cât de departe putem merge.

— Ştii deja, am spus. Că doar am mai cronometrat.

Exageram un pic. Niciodată nu recursesem la un cronometru sau la ceva de genul ăsta, dar începuserăm să ne dăm seama cât de mult şi cât de adânc putea fi sărutul înainte de a ne acapara.

A clătinat din cap.

— Nu mă refer la sărut. Mă refer la asta.

Purtam un maiou negru şi un pulover roşu pe deasupra. Seth s-a întins spre mine, mi-a desfăcut cei trei nasturi mari de la pulover şi mi l-a dat jos. L-a lăsat să cadă pe podea, apoi mi-a pus mâinile pe braţe, degetele calde pe pielea goală. Apoi m-a privit nerăbdător.

— Cronometrăm cât de repede poţi să-mi scoţi puloverul? am întrebat.

— Greşit. Nu doar tu ne interesezi.

Şi-a luat mâinile, şi-a prins tricoul cu Cap'n Crunch de tiv şi şi l-a tras pe cap. Înainte ca acesta să ajungă pe podea, m-a tras aproape de pieptul lui şi brusc mă aflam faţă în faţă cu pielea lui Seth, aurie, toată la vedere şi cu miros delicios. Mi-am stăpânit pornirea de a-i săruta pieptul chiar acolo, l-am privit şi am încercat să o dau pe glumă.

— Jucăm cumva poker pe dezbrăcate? Fără partea cu pokerul?

— Dragă Thetis – a spus, prinzându-mi marginea maiou lui – este un test. Un test ca să vedem cât de departe putem merge pe toate fronturile. Nu doar cu sărutul.

Ar fi trebuit să-l opresc, dar senzaţia pe care mi-o trezea mâinile lui care mi se plimbau pe bust era prea îmbătătoare. Mi-a scos pe cap maioul, care li s-a alăturat celorlalte haine de pe podeaua bucătăriei.

— Deci… Ştim cât de mult ne putem săruta, am spus râzând. Iar acum încerci să afli cât de departe putem merge cu dezbrăcarea?

— Da, a spus şi se străduia să-şi ia un aer demn. Este un experiment ştiinţific.

— Mai degrabă dai senzaţia că mă dezbraci.

— Asta e şi ea o parte a experimentului. Ştim cât timp ne putem săruta. Dar ne putem săruta goi? Cât timp ne putem săruta goi? E acelaşi lucru?

— Nu şt…

Iar m-a cenzurat cu un sărut şi mi s-a înfiorat tot corpul rând sânii mi s-au lipit de pieptul lui. Nu ne separa nimic, aveam pielea lipită de a lui, iar senzaţia era incredibilă. Combinaţia dintre senzaţia asta şi sărut îmi dădea ameţeli.

Şi aşa a progresat experimentul lui Seth. Scotea câte un articol de îmbrăcăminte odată, apoi mă săruta, se oprea şi examina rezultatele. Când am ajuns amândoi în pielea goală, s-a dat înapoi şi mi-a admirat corpul, cu un aer voios şi arogant pe faţă.

— Nu cred că merge chestia aia sucubică, a spus.

— Oh, ascultă-mă pe mine că merge, am spus, cuprinsă deodată de nervozitate.

Fiecare părticică din mine voia să fie atinsă, mângâiată, pustiită. Pielea îmi ardea. Iar foamea din mine, instinctul care mă îndemna să mă hrănesc cu energie umană, urla, conştientă de cât de aproape era de un festin. Începuse ca un joc, dar acum mă gândeam cât de periculos devenise.

— Contează mai puţin dacă suntem goi cât mai degrabă brutul. Mai ţii minte când am început să ne mângâiem în pat? Atunci ţi-am luat ceva din energie, şi eram îmbrăcaţi. Insistă numai, sau începe să faci altceva cu alte părţi ale corpului şi s-a terminat. M-am dat înapoi şi m-am întins după maiou. Dar ai realizat un mare progres ştiinţific în seara asta, trebuie să recunosc.

Seth m-a prins de încheietură înainte să apuc să-mi iau maioul şi m-a tras spre el.

— Hai încă un pic, doar ca să vedem cum merge, a spus cu aceeaşi intensitate şi excitare evidentă.

Mai văzusem lucrul ăsta la el, dar niciodată în aşa măsură.

— Ce mai e de văzut? am întrebat.

— Mai dă-mi un sărut, a spus el, prefăcându-se inocent. Un… sărut de rămas-bun.

— Dumnezeule.

— Doar un sărut, Thetis. Doar atât.

Am ezitat, apoi am dat din cap.

— Bine. Dar să ştii că sunt cu ochii pe tine, aşa că să nu-ţi închipui că poţi să faci ce te taie capul.

— Am înţeles.

Cel puţin asta cred că a spus, pentru că s-a auzit cam înăbuşit din cauză că gura lui o strivea pe a mea. M-a lipit iar de blat şi mâna îi pornea spre fundul meu şi apoi cobora pe spatele coapsei. Eram aşa de aproape. Aşa de aproape. Nu mai fuseserăm niciodată aşa de aproape şi aşa de goi. Categoric nu mai fuseserăm niciodată atât de goi în timp ce ne sărutam Mă simţeam plină de viaţă, stârnită, şi tânjeau după el şi sucubul din mine, şi femeia îndrăgostită. Zăgazurile s-au rupt şi toată pasiunea pe care o ţinuserăm prizonieră s-a revărsat. Îl simţeam, tare şi însetat de mine. Trupul meu a răspuns la fel, apropiindu-se mai tare şi frecându-se de el. Mâna pe care mi-o ţinea pe coapsă s-a încordat şi apoi mi-a ridicat piciorul. Abia îmi ajunsese în jurul şoldului lui când am simţit…

Lucrul acela.

Vitalitatea lui Seth. Era mai dulce decât sărutul lui, mai dulce decât frişca. S-a scurs în mine pură şi strălucitoare, diferită de tot ce gustasem vreodată, în afară de data aia în care furasem un pic de la el. Aş fi gemut dacă nu aş fi avut gura ocupată.

Raţiunea mi s-a trezit la viaţă şi am făcut tot ce am putut să mă eliberez. Însă „tot ce am putut” nu a fost suficient şi nu am reuşit decât să-mi desprind gura de a lui. Însă el pur şi simplu a început să-mi sărute gâtul. Jetul de energie nu se întrerupea.

— Seth. Seth. Am înţeles ideea. Am văzut cât de departe putem merge.

M-a privit cu ochii în care i se citeau atâta dorinţă şi pasiune.

— Te rog, Georgina… suntem aşa de aproape… măcar de data asta…

Eram deja foarte aproape. Prea aproape, trebuie spus.

— Nu, am spus şi i-am pus mâinile pe piept. Seth! Opreşte-te, am insistat şi am împins tare. Opreşte-te!

M-am desprins de el dintr-odată şi m-am dat cu câţiva paşi mai încolo, sprijinindu-mă de blat. Transferul de energie s-a întrerupt brusc.

A întins mâna să mă prindă, dar m-am ţinut departe.

— Te… te simţi bine? m-a întrebat.

— Da, am spus, respirând greu. Dar tu, nu. Am luat puţin, puţin din energia ta.

— Un pic nu contează.

— Nu şi pentru mine, am spus, ţinându-mă încă la distanţă.

— Nu e energia ta, a spus cu ochii încă scânteietori şi înfometaţi. E a mea. Şi cred că a meritat. A făcut un pas înainte şi a continuat: Şi cred că ar merita chiar dacă aş pierde mai multă.

Am întins mâna înainte.

— Opreşte-te. Nu te apropia. Nu am încredere în tine.

Pasiunea de pe chip i s-a transformat în uluială.

— Nu… ai încredere în mine? Nu m-aş fi gândit niciodată că ai să spui lucrul ăsta.

— Nu asta am vrut să spun. Tocmai. Adică nu ştiu. Nu cred că o să mă violezi sau ceva de genul ăsta, dar eşti, ăăă, convingător. Şi în ultima vreme te-ai purtat ciudat. De când cu împuşcătura. Ai devenit… nu ştiu. Îndrăzneţ. De parcă ai trece prin criza vârstei a doua.

— Trec printr-o criză existenţială, Thetis. Nu vreau să mă trezesc pe patul morţii că nu am făcut nimic în viaţă. De ce nu înţelegi? Eşti gata mereu s-o încurajezi pe Maddie să facă lucruri extraordinare, dar pe mine încă încerci să mă protejezi.

— E… diferit.

— În ce fel? a întrebat. De ce ea poate să-şi asume riscuri, iar eu nu?

— Pentru că e o mare diferenţă între a face alpinism şi a te culca cu o persoană care o să-ţi irosească ani buni din viaţă. Cât o să dureze faza asta? Întotdeauna ai spus că relaţia noastră nu se bazează pe sex.

— Aşa şi e, a spus hotărât. Deloc. Te iubesc… din atâtea motive. Mai multe decât pot descrie. Dar nu vreau să mor fără să te fi atins cu adevărat.

L-am privit. Era serios. Cum de putea spune că nu voia să moară fără să mă fi atins, când asta nu avea decât să-l aducă mai repede în pragul morţii?

— Spui asta doar pentru că n-ai făcut sex de atât de mult timp, l-am acuzat. Eşti excitat şi nu mai gândeşti limpede.

— Da, sunt excitat, mi-a dat dreptate. De către tine. De către femeia pe care o iubesc. A mai făcut un pas spre mine, dar tot a rămas destul de departe şi nu ne atingeam. Te doresc, Georgina. Te doresc aşa de tare încât mă termină. Ştiu că mă doreşti şi tu. Cum se face că ne e în continuare frică de ceva ce nu am încercat niciodată? Îmi asum riscul, da, dar dacă ani de zile o ţinem aşa… fără ca măcar să ştim… A clătinat din cap şi a oftat. Te rog, Georgina. Numai o dată. Hai să fim împreună… Cu adevărat împreună.

Am înghiţit în sec. Era aşa de serios, aşa de dulce, de sexy. Şi Dumnezeu mi-e martor, părea să aibă logică. Felul calm în care vorbea mă făcea aproape să cred că nu conta, că dacă cedam şi ne

lăsam trupurile să ni se unească, pierderea ar fi mică şi nesemnificativă. L-am privit în ochi şi am încercat să mă conving de raţionamentul lui, gândindu-mă şi la ce spuseseră Carter şi ceilalţi. Era alegerea lui Seth, nu trebuia să-mi fac eu griji din cauza asta.

Ba da, bineînţeles că trebuia.

— Nu, am spus. Nu pot. Te rog, Seth. Nu face asta. Nu mă privi aşa. Şi eu te iubesc, te iubesc atât de mult. Dar nu putem să ne lăsăm duşi de val. Ascultă-mă pe mine, trebuie doar să faci sex. Du-te şi caută pe cineva, pe oricine. Nu contează. Nu-mi pasă. Aşa se rezolvă problema şi apoi ne va fi mai simplu să continuăm.

— Ba ţi-ar păsa, a spus cu un calm împietrit. Spui că nu ţi-ar păsa, dar ţi-ar păsa.

— Nu şi dacă aşa eşti protejat.

— Nu contează dacă sunt protejat.

Cum naiba să nu conteze! am ţipat şi am pornit spre el. L-am lovit, uşor, cu pumnii în piept şi toată tensiunea care se acumulase pe durata discuţiei ăsteia a izbucnit deodată. Tu chiar nu înţelegi? Trebuie să te protejez! Dacă ţi se întâmplă ceva, dacă ţi se întâmplă ceva din vina mea, am să mor de durere. Am să mor de durere! Nu rezist la aşa ceva. Nu rezist dacă ţi se întâmplă ceva. Am să mor de durere!

Mi-am curmat ţipetele şi l-am privit în ochi. Niciunul dintre noi nu a spus nimic. Şi când m-a privit şi el, am ştiut ce gândeşte, pentru că şi eu gândeam exact acelaşi lucru. Pur ţi simplu dădusem glas vorbelor lui Hugh şi grijilor lui Seth. În izbucnirea mea, mutasem polul riscului. Nu mai conta că suferea Seth, conta că aveam să sufăr eu.

M-a prins uşurel de încheieturi, mi le-a luat de pe pieptul lui şi mi-a dat drumul. S-a tras înapoi, tăcut încă, şi-a luat hainele şi a început să se îmbrace. Eu am rămas pe loc, goală şi împietrită.

— Seth… am spus încet. Nu am vorbit serios.

— Nu-i nimic, Thetis, a spus, încheindu-se la pantaloni fără să mă privească. Înţeleg. Îmi pare rău. Îmi pare rău te-am forţat.

— Nu, nu… nu e…

— Nu-i nimic, a repetat cu un glas atât de neutru, atât de lipsit de emoţie; era anormal. Serios, dar cred că trebuie să plec. Cred că e mai bine pentru amândoi şi Dumnezeu ştie că ai destule pe cap fără să mai trebuiască să-ţi faci griji şi din cauza mea.

Am simţit că mi se umplu ochii de lacrimi.

— N-am vrut…

— Ştiu ce ai vrut să spui, a continuat el. Şi-a aranjat tricoul şi în sfârşit m-a privit. Dar, serios… ar fi mai bine să plec. Vorbim… nu ştiu. Vorbim mai târziu.

A întins mâna, de parcă ar fi vrut să-mi atingă obrazul, apoi a lăsat-o să cadă. A mai oftat o dată, şi-a luat la revedere şi a plecat.

Am rămas pe loc, încremenită. Îmi simţeam inima de parcă tocmai mi-ar fi aruncat cineva cu acid pe ea, îmi ardea şi mă ustura. În sfârşit, am realizat pe deplin ce se întâmplase. Mi s-au înmuiat genunchii şi m-am prăbuşit la podea, pe care am simţit-o rece şi dură pe pielea goală. Mi-am tras genunchii la piept şi mi-am afundat faţa în ei, întrebându-mă ce făcusem. O parte din mine îmi striga să mă duc după el, să-l implor să se întoarcă, să-i spun că puteam să facem dragoste şi să avem tot ce ne doriserăm vreodată. O altă parte, un amestec de raţiune şi mândrie, m-a ţinut pe loc.

Era aceeaşi care mă împiedicase să mă duc după Andrew în ziua aia în grădină, după ce ne certaserăm din pricina morţii negre. Îl lăsasem să plece şi apoi mă străduisem foarte tare să-l evit. Când în sfârşit ciuma a poposit în târgul nostru, episcopul meu a fost unul dintre primii care au plecat. Am plecat şi eu cu el, alături de restul slugilor. Exact ca în Masca Morţii Roşii, nu exista loc în care să te poţi ascunde cu adevărat de boală.

Totuşi, existau locuri mai bune decât altele, iar episcopul meu a avut grijă să stea în cele mai bune. Aşa a supravieţuit.

Lunile au trecut şi poveştile şi zvonurile despre târgul în care locuiserăm noi curgeau din abundenţă. Deja mă plictisisem de Geoffrey şi hotărâsem că era vremea să îmi văd de drum. Arhidemonul meu mi-a dat încuviinţarea de a mă transfera în Florenţa şi într-o noapte am ieşit pe furiş din casa lui Geoffrey ca să pornesc în lunga călătorie. Fostul nostru oraş era în drum şi o săptămână mai târziu am trecut prin el.

Un oraş stăpânit de ciumă nu e tocmai cum şi l-ar imagina omul modern. Nu erau grămezi de cadavre pe străzi. Nu întotdeauna. În fond, Europa supravieţuise până la urmă morţii negre şi civilizaţia continuase să funcţioneze chiar şi în momentele cele mai rele. Se cultiva în continuare hrana, se construiau case, se năşteau copii.

Însă târgul părea mai liniştit şi mai stăpânit de melancolie decât atunci când locuisem eu aici. Andrew nu era la biserică atunci când am trecut eu pe acolo şi un bătrân care îngrijea de pământ mi-a spus că Andrew se dusese să-şi ajute nişte enoriaşi din unul din cartierele mai sărace.

L-am găsit acolo, în casa unui berar. Acesta avea o familie numeroasă, opt copii, şi cu el mai locuiau şi vreo doi fraţi de-ai săi. Casa era mică, înghesuită şi mizerabilă. Toţi din casă erau bolnavi, mai puţin soţia berarului, care încerca, obosită, să-l ajute pe Andrew să aibă grijă de familia ei.

„Cecily”, a spus uimit când m-a văzut.

Stătea îngenuncheat lângă un adolescent şi am simţit cum mă cuprind bucuria şi uşurarea. Andrew trăia. Rămăsese, se luptase cu boala şi ieşise învingător.

Am înaintat şi m-am aşezat în genunchi lângă el. Soţia îi dădea apă unei fetiţe şi mă privea neliniştită. Nu purtam straie de mătase sau ceva

asemenea, dar era limpede că proveneam dintr-o altă clasă socială şi nu ştia cum anume să se poarte cu mine.

„Trăieşti”, am spus cu respiraţia întretăiată. „Ce teamă mi-a fost că n-am să te mai văd niciodată.”

Mi-a zâmbit blând, în stilul caracteristic, şi am văzut mai multe riduri în jurul ochilor decât avusese până atunci.

„Dumnezeu nu a vrut să ne despartă încă”, a spus.

Mi-am coborât privirea spre băiat. Îmi închipuisem că Andrew îl hrănea sau ceva asemănător, dar în clipa aceea am realizat că de fapt preotul se ruga pentru sufletul lui. Băiatul nu purta cămaşă şi la gât şi la subraţ vedeam bine cunoscutele pustule înnegrite de la care i se trăgea numele ciumei. De obicei, ciuma se manifesta cam într-o săptămână, dar judecând după aspectul lui vlăguit, ai fi jurat că e pe moarte de ani de zile. Avea ochii scânteietori de la febră şi nici nu ştiu dacă îşi dădea măcar seama că eram acolo.

Gura mi s-a umplut de fiere şi mi-am ferit privirea. M-am ridicat şi i-am spus lui Andrew:

„Te las… te las să termini aici şi te aştept afară.”

Am ieşit din casă şi m-am dus afară, unde era cald şi moartea nu stătea la pândă.

După un răstimp, a venit Andrew la mine. Nu m-am interesat dacă mai trăia băiatul, în loc de asta am întrebat:

„Câţi dintre ei trăiesc? Din toţi cei pentru care rămâi şi îţi rişti viaţa, câţi dintre ei supravieţuiesc de fapt?”

A înălţat din umeri şi a spus:

„Trei sferturi. Uneori jumătate dacă sunt foarte tineri sau foarte în vârstă.”

„Jumătate”, am repetat pe un ton neutru. „Nu e prea bine.”

„Dacă un om în plus trăieşte datorită mie, atunci e foarte bine.”

I-am privit chipul încrezător, senin şi am oftat.

„Eşti al naibii de demoralizant.”

A zâmbit, iar eu am oftat încă o dată.

„Cu ce pot să-ţi fiu de ajutor?”

Zâmbetul i-a dispărut de pe chip şi a spus:

„Nu lua în derâdere situaţia, Cecily.”

„Nu o iau în derâdere. Spune-mi ce să fac.”

Şi astfel m-am trezit făcând-o pe infirmiera într-un târguşor dintr-un ţinut uitat de lume din Anglia. Sincer, nimeni nu putea face nimic extraordinar ca să lupte cu ciuma. Totul se rezuma la lucruri simple, adică oamenii trebuiau să fie curaţi şi să aibă cât de multă apă şi mâncare. Restul depindea de sistemul lor imunitar şi, dacă era să îi dai crezare lui Andrew, de Dumnezeu. Când starea pacienţilor mei trecea dincolo de punctul din care nu mai exista cale de întoarcere, de obicei nu-i mai ajutam. Nu puteam suporta să stau şi să-i privesc şi îi lăsam în seama lui Andrew şi a rugăciunilor lui.

Însă uneori vedeam oamenii revenindu-şi, cei la care renunţasem eu, şi atunci mai că începeam să cred că acest lucru se datora unei forţe superioare. Cel puţin aşa am crezut până să se îmbolnăvească Andrew.

A început uşor, cu febră şi dureri, dar amândoi ştiam ce însemna asta. A ignorat simptomele şi a continuat să muncească până când acestea au început să se suprapună. Într-un final nu i s-a mai putut împotrivi bolii. Mi-am neglijat ceilalţi pacienţi şi m-am dedicat lui în totalitate.

„Ar trebui să-i ajuţi pe ceilalţi”, mi-a spus într-o zi. Avea pielea rozacee şi pătată, şi în jurul glandelor limfatice începeau să-i apară pete negre. În ciuda bolii şi a epuizării, încă era frumos în ochii mei. „Nu-ţi face griji din pricina mea.”

„Ba trebuie să-mi fac griji din pricina ta, pentru că nu are cine altcineva să-şi facă.”

Era adevărat. Andrew ajutase aşa de multe persoane, dar nimeni nu venise la căpătâiul lui, în ciuda faptului că de regulă supravieţuitorii ciumei nu se mai molipseau.

„Nu contează”, mi-a spus Andrew, cu un glas pierit. „Mă bucur că au supravieţuit.”

„Şi tu vei supravieţui”, am spus cu încăpăţânare, deşi semnele începeau să spună altceva. „Trebuie să trăieşti ca să-ţi poţi continua faptele enervant de bune.”

A izbutit să schiţeze un zâmbet.

„Sper, dar cred că viaţa mea pe acest pământ se apropie de sfârşit. Dar a ta…” M-a privit, m-a privit pătrunzător şi m-a uimit iubirea pe care am văzut-o în ochii lui. Ştiam că fusese atras de mine, dar niciodată nu mă aşteptasem la aşa ceva. „Tu, Cecily… tu nu te vei îmbolnăvi. Tu vei continua să trăieşti, puternică, sănătoasă şi frumoasă. Simt eu. Dumnezeu te iubeşte.”

„Ba nu”, am spus tristă. „Dumnezeu mă urăşte. De-aia mă lasă în viaţă.”

„Dumnezeu ne dă numai sarcini pe care ştie că le putem duce la îndeplinire. Uite, ia asta.” A atins crucea de aur de la gât, dar era prea slăbit să şi-o scoată. „Ia-o când n-am să mai fiu.”

„Nu, Andrew, n-ai să…”

„Ia-o”, a repetat pe cât de ferm putea. „Ia-o şi ori de câte ori o vezi, adu-ţi aminte că Dumnezeu te iubeşte şi ştie că nicio tragedie din câte ai putea înfrunta nu este prea mare pentru tine. Eşti puternică. Vei rezista.”

Pe obraji mi s-au prelins lacrimi fierbinţi.

„N-ar fi trebuit să faci asta”, i-am spus. „N-ar fi trebuit să-i ajuţi. Dacă n-o făceai, scăpai cu viaţă.”

A clătinat din cap şi a răspuns:

„Da, dar atunci n-aş fi fost împăcat cu mine însumi.”

A ndrew a mai trăit câteva zile. Am stat lângă el, dar fiecare clipă scursă astfel a fost o agonie. Detestam să privesc ce i se întâmpla şi eram şi mai convinsă decât fusesem vreodată până atunci că nu exista nicio forţă binevoitoare care îi are în pază pe oameni.

A murit în pace, în linişte, cum îşi şi dusese zilele. Când i s-a împlinit sorocul, a venit un alt preot să se roage pentru sufletul lui şi în ultimele clipe de luciditate a dovedit speranţă şi credinţă absolută în ce avea să urmeze. Am rămas ca să mă ocup de înmormântarea lui, nu că ar fi avut parte de prea mare fast. În vremurile acelea nu se punea problema de priveghiuri sau de capele elegante, cel puţin nu pentru oameni ca el.

În curând am plecat din Anglia şi m-am dus pe continent, şi după o vreme durerea morţii lui a început să ia o forma nouă. Încă mi-era dor de el, încă mă mistuia durerea şi simţeam de parcă ar fi fost smulsă o parte din mine. Dar la asta se adăuga vina care mă chinuia şi ea. Simţeam că ar fi trebuit să am mai mare grijă de el. Ar fi trebuit să stărui să vină cu mine la izbucnirea ciumei. Sau poate ar fi trebuit să-mi mânjesc mai tare mâinile pe când îl ajutam să îngrijească de cei bolnavi, poate aşa îl ţineam departe de cel care îl molipsise.

Florenţa era un oraş frumos, aflat în pragul Renaşterii când am ajuns eu. Totuşi, deşi trăiam înconjurată de artă şi de splendoare, moartea lui Andrew m-a chinuit mulţi ani la rând şi durerea provocată de vină şi de lipsa lui îmi sfâşia inima Nu a dispărut niciodată pe deplin, dar s-a mai împuţinat, numai că a durat foarte, foarte mult. După cum spusese Hugh, dacă trăiai mai mult, aveai mai mult timp să jeleşti.

Capitolul 21

La cinci minute după plecarea lui Seth, am realizat că greşisem. Nu pentru că îl refuzasem, aici procedasem corect, dar n-ar fi trebuit să-l las să plece în felul ăsta, nu aşa trebuia încheiată o ceartă.

Încă eram furioasă chiar şi după atâţia ani din cauză că Andrew murise ajutându-i pe oamenii ăia. Încă mă durea că îl pierdusem. Până în ziua de azi credeam că ceea ce-i spusesem acolo în grădină era adevărat, dar cu toate astea întotdeauna regretasem separarea care se produsese. Mânia şi mândria interveniseră între noi, ţinându-ne departe unul de altul până când fusese aproape prea târziu. Chiar dacă nu gândeam la fel, n-ar fi trebuit să ne despărţim. Ar fi trebuit să stăm de vorbă şi să încercăm să ajungem la un compromis.

Refuzam să las cearta asta să încurajeze şi mai multă lipsă de comunicare şi confuzie între mine şi Seth. Nu voiam s-o las să ne răpească din timpul pe care îl puteam petrece împreună. Trebuia să îndrept situaţia. Hotărâtă, mi-am înşfăcat haina şi geanta şi am ieşit pe uşă, după el.

Mai la pas, mai la galop, m-am dus la librărie unde îşi lăsase maşina, dar nu mai era acolo. Îl ratasem. Am privit parcarea goală vreme de câteva clipe, apoi am intrat. În sfârşit îi cumpărasem cadoul ăla cretin lui Carter şi îl lăsasem la birou mai devreme. Dar când am intrat şi mi-am îndesat cadoul în geantă, am descoperit că-mi lipsea voinţa de a pleca. În loc de asta, m-am afundat în scaun şi mi-am cuprins faţa cu palmele. Cum de se încurcase aşa de tare situaţia dintre mine şi Seth? Oare chiar îi schimbase accidentul perspectiva asupra vieţii? Oare s-ar fi întâmplat asta indiferent de situaţie?

Dintr-odată, amprenta lui Yasmine a pus stăpânire pe încăpere şi mi-am ridicat la timp privirea cât s-o văd pe ea şi pe Vincent materializându-se înaintea mea. Imediat am uitat de Seth.

— Salut, Georgina, a spus Vincent. Am primit mesa…

— Ştiu de faza cu Nyx, am spus pe nerăsuflate.

În cameră s-a lăsat deodată liniştea. Nu ştiam exact cum era în cazul nephilimilor, dar ştiam că erau rare situaţiile în care îngerii erau luaţi prin surprindere, şi totuşi Yasmine se afla într-una din situaţiile astea.

Şi, fiind înger, nu a încercat să nege nimic în legătură cunyx, ci pur şi simplu a întrebat:

— Cum ai aflat?

— Pentru că se foloseşte de mine ca să-şi ducă la îndeplinire planurile mârşave. În ochi le-am citit şi mai multă uluială. Numai că nu ştiu exact cum reuşeşte lucrul ăsta.

Cei doi au făcut schimb de priviri, apoi s-au uitat din nou la mine.

— Ia-o de la început, a spus Yasmine. Aşa se procedează de regulă.

Şi aşa am făcut, mai întâi le-am spus despre vise şi despre pierderea energiei. Apoi am pomenit cum ştiam eu despre evenimente tragice şi despre sentimentele reziduale provocate de acţiunile lui Nyx. În sfârşit, le-am explicat cum Erik şi Dante puseseră totul cap la cap, făcând legătura între ce mi întâmpla mie şi toate ştirile alea triste.

Yasmine s-a aşezat pe un scaun pliant şi a dat capul pe spate în timp ce medita. Cam aşa făcuse şi Vincent în spital în timp ce se gândea şi m-am întrebat dacă era cumva un gest din ăla pe care şi-l copiau cei îndrăgostiţi.

— Hm… genial. Aşa procedează ca să n-o descoperim noi.

— Nici nu m-aş fi gândit la aşa ceva, i-a dat Vincent dreptate, măsurând camera cu pasul. Care şi este de altfel ideea.

— Atunci ştiţi ce anume îmi face? am întrebat nerăbdătoare.

Incertitudinea mă omora cu zile.

— Mda, a spus Yasmine. Dar mai întâi hai să-i chemăm pe ceilalţi.

— Pe ceilalţi…

Întrebarea mi s-a stins pe buze când în cameră s-au materializat trei siluete: Carter, Joel şi Whitney, şi în jurul meu se simţeau aureole angelice efervescente. Nu puteam să nu fiu un pic invidioasă. Mie îmi lua şi zile întregi până să dau de un nemuritor de rang înalt, iar Yasmine reuşea cu un simplu gând.

Când m-a văzut Carter, a zâmbit, Joel a părut revoltat, iar Whitney nedumerită.

— Ce se întâmplă? a întrebat Joel. Părea la fel de furios ca ultima dată când îl văzusem. Mare noroc avea că era nemuritor, altfel probabil ar fi murit de mult de hipertensiune. De ce ne-ai chemat în… în… locul ăsta?

Ai fi zis că suntem într-un bordel în care se consumă opium la greu, nu într-un birouaş cu pereţii urât văruiţi.

Yasmine s-a aplecat pe scaun, cu mâinile împreunate sub bărbie şi cu coatele pe genunchi, şi ochii îi scânteiau de entuziasm.

— Am prins-o. Am dat de ea, sau mai degrabă Georgina a dat de ea.

Joel şi Whitney au părut buimăciţi, nu şi Carter. Judecând după aerul lui, am avut senzaţia că se aşteptase la asta.

— Nu pot să cred că ţi-a luat atât să-ţi dai seama, a spus în glumă.

Whitney însă nu părea amuzată.

— Explică-te.

Yasmine a început să explice şi când a terminat, ceilalţi erau la fel de impresionaţi cum fuseseră mai devreme ea şi Vincent. Până şi Joel părea mai puţin iritat.

— E ingenioasă, a murmurat. De fiecare dată când scapă, găseşte o nouă cale prin care să ne evite.

Am privit fiecare chip în parte. Eram încă îndurerată după cearta cu Seth şi în momentul de faţă nu prea aveam răbdare.

— Îmi spune şi mie cineva ce rol joc eu în afacerea asta?

Carter a venit la mine. Purta o cămaşă albastră de flanelă prăpădită, şi o şapcă cu logoul echipei Seattle Mariners care părea să fi avut o altercaţie cu un tocător de crenguţe. Îmi zâmbea.

— Probabil că ştii deja că Vincent are puteri paranormale. Ne percepe lumea şi în anumite privinţe e mai susceptibil la activităţile supranaturale decât unii dintre noi. Uneori asta se întâmplă şi cu oamenii.

Era adevărat. Îngerii nu erau omnipotenţi şi nu erau înzestraţi cu toate darurile. Am dat şi eu din cap, ca să nu dau im presia că aş şti că de fapt Vincent era nephilim cu puteri paranormale.

— În mod normal ar reuşi să-i dea de urmă destul de repede, continuă Carter. Când se înfruptă din haosul stârnit în rândurile muritorilor, rămâne ca un fel de, nu ştiu… reziduu magic în locul în care a fost. Energia pe care o fură nu face decât s-o ţină în viaţă, dar de fapt nu e de ajuns ca s-o ascundă. Cineva precum Vincent poate…

— … s-o adulmece, i-a sărit Vincent în ajutor. Sunt un ogar paranormal, a continuat, şi Yasmine a râs înăbuşit.

— Până acum nu a adulmecat nimic, a continuat Carter, motiv pentru care trebuia să facem căutări mai pământeşti, ca de exemplu să scotocim printre ştiri urme ale existenţei ei.

— Deci… îşi ascundea urma, am conchis şi am ridicat din umeri. Şi eu ce rol joc aici?

— Se folosea de tine ca să şi-o ascundă. În mai multe feluri. Erai ca un fel de sistem suplimentar de protecţie, de fapt. Luând energie de la tine şi de la victime umane, reuşea să-şi dubleze rezervele. Aşa îi era mai simplu să se ascundă de

noi. Când îi scădea puterea, cred că de fapt… se ascundea în tine.

— Îhh, am făcut, simţindu-mă brusc violată. Cum se poate aşa ceva? E… e aici în momentul ăsta? am întrebat şi mi-am privit partea de jos a corpului, de parcă aş fi avut şanse să văd ceva.

— Nu, nu cred, a spus el cercetându-mă. Probabil că a făcut rost de suficientă energie încât să aibă libertate pentru un răstimp. Cât despre felul în care face lucrul ăsta… ei bine, vitalitatea şi energia circulă prin tine şi, într-o anume măsură, ea e şi una, şi alta. Eşti ca un fel de conductă pentru forţele astea.

— Ce n-aş da să nu-mi mai spuneţi aşa. Mă simt ca o maşinărie.

— Da' de unde. Legătura pe care o are cu tine este cea care îţi permite să afli din când în când cu ce s-a îndeletnicit. Unele dintre detaliile faptelor ei mârşave se scurg în tine, deşi se străduieşte foarte tare ca să ascundă lucrul ăsta şi deopotrivă să se ascundă pe sine.

— În ce fel?

— Prin vise, a spus Vincent. Te distrage cu ajutorul lor, cu vise pline de fericire, epuizante, care încep să te obsedeze. Subconştientul tău e aşa de prins de ele noaptea încât nu remarci că-ţi absoarbe energia în timp ce dormi.

M-am lăsat pe speteaza scaunului uluită. Avusesem de-a face cu multe ciudăţenii în viaţa mea, o mulţime dintre ele se petrecuseră de fapt în ultimele câteva luni, dar asta trecea glonţ în fruntea clasamentului. Am simţit fiori pe piele şi am avut un sentiment ireal că propriul trup nu-mi mai aparţine.

De asemenea, mă mai deranja faptul că visele mele fuseseră doar o pistă falsă, menite să mă distragă de la ce se întâmpla. Erau aşa de dulci… de puternice. Le preţuiam, dar se pare că erau numai minciuni, iluzii create de un monstru care voia să disimuleze faptul că mă controla.

Conştiinţa acestui fapt întina frumuseţea lucrurilor pe care le văzusem. O iubeam pe fetiţă. Voiam să cred în ea, voiam să fie adevărată.

— Atunci, a spus Joel cu răceală şi cu ochii ţintă la mine. Trebuie să ne folosim de sucub ca s-o ademenim pe Nyx, a spus, cu un gest spre mine. Du-te. Du-te şi sedu un biet nenorocit ca să se întoarcă Nyx.

Am tresărit şi Yasmine l-a fulgerat cu privirea.

— Tu chiar nu vezi că e supărată? Arată şi tu puţină compasiune.

— Slujitorii infernului nu merită aşa ceva, a mormăit el.

Whitney stătea în partea cealaltă a încăperii, lângă uşă. Abia dacă vorbise, aşa că vocea ei m-a făcut să tresar.

— Toate fiinţele merită compasiune.

Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat în ochii ei. Erau deschişi la culoare, infiniţi, încărcaţi de forţă şi sensibilitate.

Aveam sentimentul că mă scufund în întunecimea lor, aşa cum simţeam şi cu Carter uneori. Am tras concluzia că nu îmi place să umblu cu îngerii. Aveau obiceiul să-ţi scotocească în suflet şi de regulă sufletul în cauză era al meu.

S-a lăsat din nou o linişte apăsătoare.

— Bine, bine, am spus. Nu e nevoie să ne împărtăşim sentimentele şi să ne ţinem fericiţi de mâini. Spuneţi-mi ce trebuie să fac.

— Tu ai să fii momeala, Georgina, a spus Carter.

— Întotdeauna sunt eu momeala, am mormăit. De ce oare? De ce mi se tot întâmplă mie lucrurile astea?

Cu nu foarte mult timp în urmă, fusesem momeală pentru un semizeu violator şi nici atunci nu fusesem prea încântată.

Mă aşteptam la o glumă, dar răspunsul lui Carter a fost serios.

— Pentru că eşti unul dintre puţinii indivizi în jurul cărora par să se strângă forţele universului.

Era mai rău decât să fiu conductă. Nu voiam să am de-a face cu aşa ceva. Nu voiam să fiu ţintă. Voiam să-mi reiau viaţa liniştită, în care lucram într-o librărie şi aveam o relaţie perfectă, plină de fericire, cu iubitul meu. Mă rog, nu avusesem niciodată o asemenea relaţie până acum, dar nu pot şi eu să visez?

Să visez.

Prost cuvânt alesesem.

— Din nefericire – a spus Yasmine cu delicateţe – Joel are dreptate într-o anumită măsură. Chiar avem nevoie de tine să, ăăă, să-ţi refaci energia ca să o ademeneşti pe Nyx.

Joel a făcut o grimasă.

Iar eu am oftat.

— Ştiu că e important… nu vreau să mai facă rău nimănui, dar trebuie neapărat să fie în seara asta? N-am putea s-o lăsăm pe mâine? Nu… nu mă simt în stare.

Nu după ce se întâmplase cu Seth, nu după toate câte se întâmplaseră. Aveam mintea aşa de obosită încât ideea de sex îmi făcea silă, fie că-mi aducea energie, fie că nu.

Joel a strâns mâinile pumn şi a spus:

— Nu te simţi în stare? Nu avem vreme de mofturi! Sunt în joc vieţi…

— Joel, a spus Carter.

Un singur cuvânt, dar era dur, puternic. Niciodată nu-l auzisem pe relaxatul şi sarcasticul de Carter vorbind pe un asemenea ton. El şi Joel au făcut schimb de priviri. Nu puteam aprecia forţa nemuritorilor, dar ştiam că amicul Carter era al naibii de puternic. Chiar mai puternic decât Jerome.

— Las-o în pace. Şi aşa Nyx o atacă numai când fură energie. Ar trebui să fie în ordine pentru o noapte.

Dacă n-aş fi ştiut mai bine, aş fi zis că lui Joel îi era frică de Carter. Joel părea că vrea să spună mult mai multe, dar a renunţat.

— Bine, a spus doar, printre dinţi.

I-am aruncat lui Carter o privire uşurată. La felul în care mă simţeau eu în seara asta, probabil că aş fi avut tot atâta noroc la agăţat ca Tawny. Şi pentru că tot mă gândisem la celălalt sucub, m-am întrebat dacă ar trebui să aduc în discuţie şi faptul că eu bănuiam că şi lui Tawny îi absorbea Nyx energia. În final am decis să nu spun nimic, pentru că în cazul ăla erau doar bănuielile mele. Am renunţat.

Yasmine s-a ridicat şi mi-a pus o mână pe umăr.

— Odihneşte-te. Arăţi oribil. Trebuie să te pregăteşti pentru mâine.

— Îhh. Eu pot să-mi iau ce aspect vreau. Dacă îmi spune cineva că arăt oribil, înseamnă că e destul de gravă situaţia.

— E mai mult decât fizic, a spus ea zâmbind.

Apoi a dispărut. Whitney şi Joel i-au urmat exemplul câteva clipe mai târziu. Cu mine au mai rămas doar Carter şi Vincent.

— O să se rezolve, mi-a spus Carter.

— Ştiu eu ce să zic? Un monstru turbat care se hrăneşte cu haos se tot fâţâie prin mine, am spus. Iar voi o să încercaţi să-l scoateţi. Sunt foarte mari şansele să nu se rezolve.

— Ai puţină încredere, a spus şi a dispărut şi el.

Vincent şi cu mine am rămas nemişcaţi câteva momente. În final am mai oftat o dată.

— Îngeri de rahat.

M-a atins pe umăr şi a spus:

— Hai acasă.

Ne-am aventurat din nou în frig şi ne-am îndreptat spre casa mea, fără să spunem mare lucru. Vincent părea obosit şi gânditor, fără îndoială din cauza întregii situaţii cu Nyx. Totuşi,

pe măsură ce ne apropiam de apartament, expresia începea să i se schimbe. La început a părut pur şi simplu nedumerit. Apoi a fost surprins, apoi neliniştit, îngrozit şi în final dezgustat. Ne-am oprit pe trepte.

— Ce e? am întrebat.

A arătat în sus şi a spus:

— E ceva… malefic acolo.

— Adică la mine în casă? Pentru că ştii doar, teoretic eu sunt malefică…

Vincent a clătinat din cap.

— Nu, nu. E malefic în alt fel. Tu eşti malefică prin natura ta, fără supărare. În cazul ăsta e altfel. Este ceva care a fost creat să fie malefic. E negru şi negativ. Nenatural. Din câte ştii tu, mai stă cineva din tabăra ta în clădirea asta?

— Nu. Numai eu.

S-a strâmbat.

— Atunci hai să intrăm şi să vedem de unde vine. Îhh. Îl simt ca pe… un sac cu gunoi putrezit.

Am intrat şi nu i-a luat prea mult să-şi dea seama de unde venea lucrul ăla malefic. Chiar de la mine din apartament.

— Ţi-am spus că eu sunt singurul lucru malefic de aici, am spus în glumă.

Dar reacţia lui m-a neliniştit un pic.

Nu a răspuns, ci pur şi simplu a trecut pe lângă mine şi a început să cerceteze într-un fel care mi-a amintit de afirmaţia lui de mai devreme cu ogarul. S-a făcut nevăzut în dormitorul meu şi apoi a apărut din nou cu proiectul de lucru manual al lui Dante.

— Ăsta e de vină, a spus Vincent, ţinându-l la distanţă.

— Ăsta? M-am mirat. Ăsta… nu e nicio şmecherie.

— De unde îl ai?

— L-a făcut un tip pe care îl cunosc eu. Şi care mă ajută. Nu ştiu exact… chipurile e medium. Sau poate chiar e medium pe bune. Interpretează

vise şi pretinde că ar fi magician, am spus, cu ochii la mingea din nuiele. Vrei să spui că e magician pe bune?

— Oh, chiar e ceva. Chestia asta e aşa de mizerabilă, nici nu-mi vine să cred că nu simţi. De fapt, îmi vine… adică e alt fel de magie decât cea la care eşti tu sensibilă, dar, Dumnezeule! Simt… nu ştiu, de parcă aş înota într-un canal.

— Ei… eu ştiu că se presupune că e un tip rău… a spus-o şi el, şi un prieten. Dar… nu ştiu ce să zic. Eu m-am gândit că e doar o exagerare.

— Există diferite tipuri de oameni răi, a spus Vincent. Iar ăsta chiar e rău. Chestia asta e un repelent, nu? Ţi l-a dat ca s-o ţii pe Nyx la distanţă?

— Da… dar nu era sigur că o să meargă…

— Oh, cum să nu meargă. Ar ţine la distanţă aproape orice. Ca să faci ceva de genul ăsta, Georgina… E incredibil… nici nu ştii de ce fel de putere e nevoie. Foarte puţini oameni se nasc cu o asemenea putere. Şi el sigur nu o are din naştere. A furat-o.

— Toată lumea fură putere, am remarcat sec. Eu, Nyx…

Vincent mă privea tăios.

— Tu şi cu Nyx le-o absorbiţi oamenilor. Asta i-a fost smulsă cuiva, aşa cum i-ai smulge inima din piept.

— Şi ce… am spus, privindu-l. Vrei să spui că Dante a omorât pe cineva ca să facă mingea asta?

— Ca s-o facă pe asta anume? Poate. Dar acel cineva ar trebui să aibă deja o mare putere, independent de ce ar putea pune în mingea asta, ca să încerce măcar s-o realizeze. Şi ca să ai în primul rând atâta putere, trebuie să fi făcut ceva la un moment dat în viaţă, ceva rău.

— Ca de exemplu… să ucidă pe cineva.

— Mai mult de atât. Trebuie să fi fost o crimă aparte, una ritualică. Ştii ce forţă au astea.

Aşa era. Eu nu aveam de ales când venea vorba să fur cuiva sufletul, dar încercam să mă feresc de alte atrocităţi. Totuşi nu puteai fi cu simbrie în slujba iadului şi să nu cunoşti întregul evantai de rele care existau şi felul în care se puteau comite.

— Şi, a continuat Vincent, ştii bine, cu cât e mai mare impactul, semnificaţia unei crime ritualice…

— Aşa e. Cu atât mai mare e puterea.

Mi s-a făcut pielea ca de găină când am început să înţeleg unde bătea Vincent.

— Indiferent ce-a făcut ca să obţină o asemenea putere, nu a fost o crimă la întâmplare, curată. A avut o semnificaţie pentru el. Şi a fost oribilă. Ar fi trebuit să se întoarcă asupra lui însuşi, să renunţe la o parte din umanitate ca să capete o asemenea putere.

Am privit mingea de nuiele. Nu simţeam ce simţea Vincent, dar acum prezenţa ei îmi inspira şi mie dezgust şi nelinişte. Şi dintr-odată repulsia Kaylei nu mi-a mai părut aşa de ciudată. Avusesem talismanul în geantă când o văzusem. Spusese că sunt „rea" probabil pentru că eram învăluită de puterea talismanului. Oare ce făcuse Dante? Ce faptă putuse comite sarcasticul şi laconicul de Dante ca să facă rost de o asemenea putere de care spuseseră şi Vincent şi Hugh că era nevoie ca să facă un asemenea talisman? Indiferent de situaţie, ăsta era motivul pentru care îl ura Erik.

— Poţi să-l distrugi? am spus, cuprinsă de tremur.

Vincent a dat din cap şi a întrebat:

— Vrei?

O părticică din mine şi-a amintit că avea capacitatea de a o alunga pe Nyx. Dar n-avea s-o facă să dispară şi noi voiam să se întoarcă dacă era să-i dejucăm definitiv planurile. Am înghiţit şi am spus:

— Mda, dă-i drumul.

Nu a durat decât câteva secunde. Sfera din nuiele a fost împresurată de o lumină verde, apoi Vincent nu mai avea nimic în mâini. Nu simţisem nicio schimbare în materie de forţă sau ceva de genul ăsta, dar nephilimul părea uşurat.

Am răsuflat.

— Hm. Acum nimic nu-i mai stă în cale, nu?

— Nţ, a făcut, frecându-şi mâinile. Pregăteşte-te.

Capitolul 22

A doua zi Seth nu era la librărie, un semn rău, am considrat eu. De regulă, asta era reacţia lui pasiv-agresivă ori de câte ori ne certam.

M-am gândit la el o mulţime în timp ce munceam, la cumplita răbufnire. Avuseserăm multe discuţii neplăcute de când eram împreună, dar niciodată de anvergura asta. Nu puteam spune exact ce anume mă deranja, în afară de lucrurile evidente, dar simţeam permanent că era un moment crucial, ceva ce urma să aibă efecte pe termen lung. Mă speria lucrul ăsta voiam să pun ordine în lucruri.

Şi, desigur, mai trebuia să-mi fac griji şi din pricina lui Nyx. După serviciu aveam să-mi găsesc o victimă, apoi Vincent spusese că aveau să vină îngerii în timp ce dorm, când ataca Nyx.

— Ai păţit ceva?

Mi-am ridicat privirea din teancul de cecuri pe care le semnam la mine în birou. Înaintea mea era Maddie, într-o fustă neagră conică şi o bluză albă ajustată în care arăta super. De asemenea, îşi desfăcuse părul.

— Mamă! am exclamat. Cu ce ocazie?

— Niciuna, a spus ea, ridicând din umeri. Mi-am înnoit garderoba.

A ridicat un picior, lăsând la vedere pantofii negri cu toc de vreo opt centimetri.

— Drace, am spus. Nu umbli cu jumătăţi de măsură.

La vorbele mele a radiat de fericire şi am remarcat ceva la ea care nu avea legătură cu hainele cele noi. În ochi i se citea bucurie, o fericire care o făcea să fie încrezătoare şi încă şi mai radioasă de atât. Era o mare diferenţă între ea şi tipa acră de la licitaţie.

— Ce se întâmplă? am întrebat şi, pentru prima oară pe ziua de azi, nu mă mai interesam de mine.

A zâmbit larg, dezvăluindu-şi gropiţa tainică. O clipă mai târziu a devenit mai serioasă.

— Îţi spun mai încolo. Am veşti bune. Dar tu… ce-ai păţit? Arăţi oribil.

Noaptea trecută îmi spusese şi Yasmine acelaşi lucru. Tristă e ziua în care un sucub nu reuşeşte să se menţină la înălţime. Am clătinat din cap.

— E… complicat, am spus şi am zâmbit slab. Mă ocup eu de asta, nu-ţi face griji. Haide. Prefer să aud o poveste veselă. Spune-mi ce s-a întâmplat.

— Nu pot. Au nevoie de mine în partea cealaltă. Am venit doar să-ţi las astea, a spus şi a aşezat un teanc de hârtii la mine pe birou, care efectiv au dispărut în celelalte teancuri pe care le aveam deja.

Era atâta haos în biroul meu încât i-ar fi putut servi lejer lui Nyx drept bârlog.

— Haide că mor de la atâta suspans, am spus în glumă.

— Atunci… crezi că poţi să mă duci şi pe mine mâine la aeroport? Plec acasă de Crăciun.

— Îl iei şi pe Doug cu tine?

— Nţ. Pe el ţi-l fac cadou de sărbători. Dar te pun la curent dacă mă duci. Cred că trebuie să plec pe la cinci.

— Hm, la traficul care e la ora cinci în vinerea de dinainte de Crăciun o să avem o grămadă de timp să stăm de vorbă.

— Dacă e vreo problemă… a spus, redevenind agitată, ca de obicei.

— Nu. Oricum o să închidem devreme. Plecăm atunci.

Maddie a ieşit şi momentan am fost distrasă, gândindu-mă la veştile pe care avea să mi le dea. Indiferent de situaţie, era un lucru bun. Îmi plăcea schimbarea pe care o atrăsese după sine. Genul ăsta de fericire şi de încredere i se potrivea de minune.

Gândurile mi-au fost întrerupte de soneria telefonului. Am răspuns şi am descoperit că la celălalt capăt al firului era Seth.

— Salut, am spus, sperând că păream relaxată, încrezătoare, nu disperată şi uşurată.

— Salut. Apoi a urmat o pauză lungă. Voiam să mă asigur că rămâne stabilit să ne vedem de Crăciun.

Am simţit un gol în inimă. Nu mă suna să-mi spună că i-a fost dor de mine, nici că-i pare rău.

— Sigur. N-aş rata un asemenea prilej.

Gândindu-mă la Crăciun, am avut un sentiment ciudat de dejà-vu. Şi de Ziua Recunoştinţei fuseserăm la fratele lui. Şi, ca şi acum, şi atunci ne certaserăm. Iar aveam sentimentul ăla, că viaţa mea e o buclă fără de sfârşit. „Nu te înveţi deloc minte. Nu te schimbi.”

Desigur, eu şi Seth o dreseserăm atunci. Poate că avea să se repete figura. În fond, se presupunea că sărbătorile sunt magice, nu?

— Bine, mi-a spus. Vin să te iau.

— Bine.

A mai urmat o pauză lungă.

— Aş trece azi pe la tine, dar… mă înţelegi. Cartea…

Cartea. Întotdeauna era cartea. Pe de altă parte, aveam şi eu treabă azi cu zeităţile haosului.

— Da, ştiu. Nu-i nimic.

— Vorbim de Crăciun.

— Bine.

Apoi am închis şi m-au cuprins fiorii. Iată-ne din nou în situaţia asta. Nu mă pricepeam să anticipez, dar instinctul, şi nu mă refer la ăla care avea de-a face cu viziunile lui Nyx despre viitor, îmi spunea că se pregăteşte ceva important.

După muncă am mers în Bellevue, cel mai pretenţios şi mai prosper cartier din Seattle. Bellevue era un oraş în bună regulă şi opusul cartierului Seatac. Permanent se adăugau hoteluri, restaurante, şi magazine noi la mallul din centru, iar datorită influxului de capital de la Boeing şi Microsoft, clădirile mai vechi, cu o arhitectură mai simplă, erau înlocuite în mod constant cu altele mai moderne.

Bellevue mai era şi cartierul în care locuia un tip pe care îl cunoşteam eu, pe nume Kevin. Îl cunoscusem cu ani în urmă într-un bar. Kevin nu avea nimic extraordinar. Nu era nici păcătos, dar nici sfânt, ci se situa undeva la jumătate şi în plus îmi furniza o cantitate cumsecade de energie ori de câte mă culcam cu el. Trăsătura lui cea mai notabilă era aceea că era permanent disponibil. Lucra de acasă, ceva legat de Internet, parcă, şi părea să nu iasă niciodată, deşi arăta bine şi era sociabil. Însă nu intram prea tare în tema asta pentru că îmi venea mănuşă ori de câte ori aveam nevoie de o partidă rapidă şi lejeră de sex cu cineva care nu-mi stătea cu totul în gât.

— Sandra, a spus vesel când mi-a deschis uşa apartamentului.

Avea părul brunet şi mai nou o barbă bine tunsă care nu-mi displăcea. Ochii lui căprui-închis mă priveau amuzaţi.

— Nu ne-am mai văzut de ceva timp.

Corpul „Sandrei” era şi el micuţ, cam ca cel pe care îl purtam de obicei. Însă asemănarea se oprea aici. Acum aveam părul cârlionţat, brunet,

ochi albaştri, care uneori băteau spre violet. Pe sub haina lungă şi neagră, purtam o rochie bleumarin fără mâneci, cambrată şi mult prea puţintică pentru genul ăsta de vreme.

— Aşa e, i-am dat dreptate. Asta înseamnă că nu mă pofteşti înăuntru?

A zâmbit şi s-a dat înapoi, invitându-mă cu un gest amplu să intru.

— Mă crezi nebun? Numai un idiot te-ar refuza pe tine.

L-am urmat pe Kevin pe hol şi apoi în living. Făcuse modificări de când fusesem eu ultima oară, iar schimbarea era drăguţă. Mobila şi decoraţiunile erau acum în nuanţe de albastru-cenuşiu, care îmi aminteau de amurgurile iernatice. Pe o latură a încăperii trosnea un foc în şemineu şi un bovindou mare dădea spre alte apartamente. Mi-am aşezat haina pe un scaun şi mi-am netezit nişte cute minuscule de pe rochie.

— Vrei ceva de băut? a întrebat, cu mâinile în buzunare.

Am clătinat din cap şi am spus:

— Nu am prea mult timp.

— Niciodată nu ai, a spus cu un zâmbet trist. Ştii, uneori mă simt folosit.

— E vreo problemă?

— Dacă e vreo problemă? a întrebat cu o pufnitură. O femeie frumoasă care vrea să facă sex cu mine fără obligaţii? Da' de unde. A făcut câţiva paşi spre mine. Foloseşte-te de mine cât vrei.

S-a apropiat şi mai mult şi ne-am sărutat. Fără întârziere, fără introducere. I-am cuprins gâtul cu mâinile şi mi-am depărtat buzele, dornică să-l simt şi să-l degust. Şi-a ţinut mâinile pe şoldurile mele un răstimp, apoi le-a urcat mai sus. Mi-a prins bretelele rochiei şi mi le-a coborât, dezgolindu-mi sânii şi sărutându-mă în tot acest timp. M-a împins şi m-a lipit cu spatele de perete, aproape de şemineu, şi i-am simţit fierbinţeala pe pielea goală a picioarelor. Mi-a cuprins sânii cu mâinile, iar

degetele mari i-au alunecat spre sfârcuri, strângându-mi-le. Alterna intensitatea, când mai tare, când mai delicat.

M-am dezlipit de buzele lui suficient cât să dau din cap spre fereastra mare şi deschisă din spatele lui.

— Fereastra…

Mi-a strivit din nou buzele cu ale lui. Limbile ni s-au întâlnit pentru un scurt moment, apoi s-a retras cât să spună:

— Ştiu.

Judecând după tonul lui, am dedus nu numai că ştia, dar că şi voia să rămână aşa. Şi nu m-am opus dorinţei lui. Se pare că era anotimpul exhibiţionismului.

Într-un final, şi-a desprins buzele de ale mele şi a început să mă sărute pe gât. Mi-am dat capul pe spate şi mi-am arcuit corpul spre el. Cu o mână continua să-mi ţină sânul, în timp ce cu dinţii îmi muşca uşor sfârcul, stimulându-mi-l cu dinţii şi cu limba. Cu mâna cealaltă mi-a ridicat rochia, căutându-mi nerăbdător chiloţii şi ceea ce se adăpostea dedesubt.

M-a străbătut pofta de energie şi de atingere şi am gemut uşor în timp ce el îmi cobora cu buzele pe corp. S-a lăsat pe podea şi s-a aşezat în genunchi, în timp ce pe mine mă ţinea încă în picioare, sprijinită de zid. Mi-a tras chiloţii până jos şi acum îmi atârnau în jurul gleznelor. Şi-a coborât mâinile între coapsele mele, mi le-a depărtat uşor şi apoi şi-a afundat faţa între ele, în timp ce barba lui mă gâdila. Eram înfierbântată şi udă, mai mult decât îmi închipuisem, şi când mi-a atins clitorisul fierbinte cu limba, am gemut şi mai tare şi mi-am simţit genunchii tremurând uşor.

Am dat să-i spun că nu era nevoie să facă aşa ceva, că nu avea nimic dacă voia să trecem direct la subiect. Dar pe când limba lui se mişca uşor înainte şi-napoi, aprinzându-mă şi extaziindu-mă din ce în ce mai tare, mi-am retezat vorbele. Nu

avusesem orgasm cu ultimii trei tipi cu care mă culcasem şi, deşi vizita mea avea scopuri utilitare şi era parte din planul cu Nyx, brusc, cuprinsă de egoism, mi-am dorit ca din treaba asta să mă aleg cu ceva mai mult decât cu vitalitatea lui.

Limba i s-a mişcat înainte şi înapoi, schimbând încontinuu viteza şi intensitatea. Când gândurile lui au început să se prelingă în mine, mi-am dat seama că îi plăcea să facă asta nu numai de dragul noutăţii, dar şi pentru că se delecta văzând cum reacţionez la fiecare modificare uşoară. Era unul din acei bărbaţi cărora chiar le plăcea să facă o femeie fericită. Punctul fierbinte pe care îl adusese la viaţă între picioarele mele a tot crescut în intensitate, depăşind locul pe care îl atingea el cu limba, depăşindu-mi coapsele. Uşor-uşor mi s-a împrăştiat în tot corpul, până în vârful degetelor. Mă simţeam ca un foc în formă omenească, sau mai degrabă sucubică, şi m-am zvârcolit lipită de zid şi de el. Genunchii mi s-au înmuiat când plăcerea sfâşietoare a atins un punct maxim în adâncul meu şi el şi-a coborât mâinile ca să-mi susţină picioarele, ca să mă ţină dreaptă.

În sfârşit, miezul mi-a explodat, focul s-a transformat în lumină în stare pură, în fericire în stare pură. Am ţipat mistuită de plăcere, în timp ce limba lui continua să mă stârnească, deşi eram în plin orgasm. La final, nici măcar el nu a putut să mă mai ţină dreaptă. Dintr-odată aveam picioarele de gumă şi m-am prăbuşit la podea în faţa lui. Mi-a zâmbit, cu adevărat încântat, şi s-a aplecat înainte ca să mă sărute. Îmi simţeam gustul pe buzele lui.

— Haide, a spus, prinzându-mă de mână şi ajutându-mă să mă ridic. M-a dus spre fereastră şi mi-a scos de tot rochia. Apoi m-a aşezat pe pervazul lat al ferestrei înalte. Şi-a scos şi el hainele şi a şoptit: Ar trebui să mă duc să caut un prezervativ.

Răsuflam rapid, inima îmi bătea cu putere.

— Nu, vreau să te simt… numai pe tine. I-am luat mâna şi mi-am dus-o între picioare, vârându-i degetele înăuntrul meu. Vreau să mă simţi şi tu pe mine.

Fusesem udă înainte să începem totul, iar acum eram de două ori mai mult după ceea ce făcuse. Degetele i-au intrat uşor şi a făcut ochii mari când a simţit. Pe chip i-am citit nehotărârea, apoi a dat din cap. Dacă ar fi fost să-i dau un sfat vreunui prieten din specia umană, categoric aş fi fost în favoarea sexului sigur. Însă pentru mine nu conta, din moment ce nu puteam lua nicio boală şi nici rămâne însărcinată. Deseori îmi convinsesem victimele să renunţe la orice fel de protecţie ca să se simtă şi mai vinovate. Cu Kevin nu voiam să-mi bat capul în seara asta cu prezervativele pur şi simplu pentru că nu voiam să pierd timpul. Nerăbdarea şi dorinţa mea erau prea mari. Doream să fie al meu imediat.

Mi-am lăsat mâinile să alunece pe abdomenul lui şi am simţit ce tare era. Mă dorea şi el. L-am cuprins cu degetele l-am mângâiat, l-am masat, încântată să simt cum creşte în căuşul meu. M-am lipit cu spatele de geamul rece, mi-am ridicat genunchii la piept şi apoi i-am depărtat, cum îşi întinde un fluturaş aripile. Pervazul cel lat era la înălţimea potrivita şi ne-am lipit şoldurile unul de celălalt când l-am tras în mine.

Amândoi am gemut. A intrat cât de mult putea, şold lipit de şold şi piele de piele. Era delicios felul în care mă umplea. Faptul că îmi puteam schimba aspectul însemna că puteam să fiu cât de strâmtă voiam şi adoram cum îmi testa limitele. S-a oprit o clipă, savurând pur şi simplu împreunarea trupurilor noastre, apoi a început să intre şi să iasă uşor din mine, lipindu-mă de fereastră cu fiecare mişcare.

Şi astfel vitalitatea lui a început să se reverse în mine din plin. Aproape că am răsuflat de uşurare. Senzaţia pe care mi-o lăsa energia care mă

umplea rivaliza cu cea trezită de trupul lui în adâncul meu. Ce dor îmi fusese să simt din nou încântarea şi bucuria acelei energii pure, greu de descris, generate de sufletul omenesc. Nyx furase o parte din mine şi mă bucuram că mi-o recăpătasem, chiar dacă numai pentru o clipă. Odată cu energia mă invadaseră şi sentimentele lui, sentimente de fericire, de bucurie, în timp ce se delecta cu plăcerea de a fi cu mine. O parte secretă, perversă din el era excitată la gândul că poate ne privesc vecinii lui de vizavi. Chiar spera asta şi mai spera că erau invidioşi.

Intra din ce în ce mai tare şi şoptea întruna cât de minunată şi de frumoasă eram. Sensibilă încă de pe urma sexului oral, am mai avut orgasm de două ori şi corpul mi se topea în timp ce-mi era scuturat de spasmele orgasmului. În sfârşit i-am simţit corpul tensionându-se şi am văzut pe chipul lui că e gata să-şi piardă controlul. Mi-am înfipt unghiile în braţele lui şi l-am implorat să-şi dea drumul în mine. S-a supus şi m-a împins aşa de tare în fereastră, încât am sperat că geamul avea să reziste. Vârful energiei lui m-a izbit când a avut orgasm şi când s-a risipit, am oftat amândoi fericiţi.

N-am plecat aşa de repede cum făcusem cu Bryce, dar nici nu am stat prea mult timp să mă încânt cu strălucirea de după.

L-am ajutat să se îmbrace şi m-am asigurat că stă confortabil pe canapea înainte să plec. În fond, îmi plăcea şi speram să-l mai văd ocazional. Când ne-am luat rămas-bun, mă privea languros, fericit.

— Eşti cea mai fascinantă femeie cu care am fost vreodată, a spus, clipind obosit.

Nu mi-am putut reţine un zâmbet. Normal că eram. Alte iubite nu-i furau sufletul, cel puţin nu la propriu.

— Asta înseamnă că data viitoare vrei să stau mai mult timp departe?

A zâmbit şi a căscat.

— Nu. Absolut deloc.

Zâmbind încă, am plecat şi am pornit înapoi spre oraş. Dar pe măsură ce mă apropiam de centru, plină de energie, sentimentele de fericire mi s-au topit. Mi-am amintit de ce trebuise sa mă duc la el în primul rând şi ce avea să se întâmple în noaptea asta. Corpul meu, aşa de plin de dorinţă acum o oră, acum îmi îngheţase.

Când am ajuns din nou acasă, Vincent, Carter şi Yasmine mă aşteptau deja. Niciunul dintre ei nu a făcut vreo observaţie în legătură cu strălucirea mea, ci au trecut direct la punerea în aplicare a planului.

— Probabil că Nyx o să vină în noaptea asta la vânătoare, a explicat Carter. Şi când o să vadă că ai din nou energie, o să-şi facă treaba.

Yasmine a încuviinţat şi ea din cap.

— Nu trebuie să fim aici când se întâmplă asta. O să fie Vincent, în living. Pe el n-o să-l bănuiască de nimic; o să-şi închipuie că e un om obişnuit. Însă când el o să simtă că se hrăneşte din tine, ne anunţă. Atunci apărem noi şi-o ferecăm.

Nu-mi plăcea cum suna treaba asta, nici aia cu hrănitul, nici aia cu ferecatul.

— Şi asta ce înseamnă?

— O scoatem şi o prindem în cursă, a explicat Carter.

Am presupus că atunci când vorbea de scos, voia să spună că or s-o scoată din mine. În!

— Apoi o ducem înapoi în temniţa ei, a adăugat Yasmine. Încrederea lor îmi dădea şi mie încredere şi am presupus că eram sub influenţa carismei angelice. Dar nu aveam altă soluţie, asta dacă voiam să scap de vizitatorul meu nocturn.

— Bine, am încuviinţat. Hai să-i dăm drumul.

Îngerii au plecat. Era încă seară, aşa că am mai pierdut timpul cu Vincent. Am jucat câteva partide de cărţi şi ne-am uitat la filme proaste. Stând cu el aşa, în felul ăsta relaxat, era simplu să

uiţi că e nephilim. Când s-a făcut miezul nopţii, m-am ridicat şi m-am întins.

— Nu cred că pot să dorm, am spus. E ca în ajunul Crăciunului când te duci la culcare. Eşti prea agitat să poţi sta locului. Atât că eu… nu-l aştept pe Moş Crăciun.

A zâmbit şi a spus:

— Încearcă. Dacă e nevoie, cred că putem să-ţi dăm un sedativ, sau ceva de genul ăsta, dar treaba ar fi mai eficientă fără aşa ceva.

Mi-a luat mult timp, am stat întinsă în pat vreo două ore înainte să mă ia somnul. Nu era simplu să te relaxezi când ademeneai o creatură a haosului să vină şi să se hrănească din tine. Şi totuşi, pe când mă fura somnul, nu mi-am putut stăpâni nerăbdarea. Urma să am iar visul ăla.

Şi aşa a fost.

A pornit de la început, ca de obicei, mergând până la partea în care cădea fetiţa şi eu cea din vis o linişteam. Fetiţei aproape că i se uscaseră lacrimile când am auzit amândouă sunetul slab al unei portiere care se închide. Eu cea din vis m-am îndreptat. Pe chip mi-a înflorit un zâmbet când mi-am privit fiica cu genul ăla de entuziasm exagerat la care recurg deseori adulţii cu copiii.

„Ai auzit?” am întrebat eu cea din vis. „A venit tăticul.”

Şi pe feţişoara fetiţei s-a aşternut entuziasmul, în timp ce eu mă ridicam, cu ea în braţe încă, ţinând-o pe un şold. Era un gest care cerea ceva coordonare, dat fiind cât de micuţă eram în vis.

Georgina cea din vis şi fetiţa s-au dus la uşa de la intrare şi au ieşit pe o verandă. Era noapte, linişte şi întuneric, dacă facem abstracţie de luminiţa de pe verandă. Aceasta lumina o fâşie prelungă şi neîntreruptă de zăpadă albă care se întindea pe peluză şi pe alee. Împrejur cădeau fulgi de zăpadă într-un ritm constant. Nu recunoşteam locul, dar sigur nu era Seattle. Aşa de multă zăpadă ar fi aruncat oraşul în pragul panicii, declanşând

alerta de apocalipsă. Eu cea din vis eram însă perfect liniştită, abia remarcând zăpada. Indiferent unde eram, era ceva normal.

Pe alee tocmai trăsese o maşină, şi am simţit-o pe cea din vis cu inima debordind de fericire. În spatele maşinii era un bărbat, o siluetă imprecisă, întunecoasă în lumina slabă. A scos o valiză cu rotile şi a închis portbagajul. Fetiţa a bătut din palme entuziasmată, iar eu cea din vis am făcut cu mâna. Bărbatul a făcut şi el cu mâna în timp ce venea spre casă, iar eu cea trează am încercat cu disperare să-i văd chipul. Însă era prea întuneric. Trebuia să vină mai aproape, un pic mai aproape…

Însă nu m-am putut apropia, pentru că exact în clipa aia am simţit că-mi este smuls sufletul.

M-am ridicat în fund în pat, ţipând aproape din cauza durerii care mă străbătea. Toţi cei patru îngeri, plus Vincent, stăteau în cerc împrejurul încăperii. Forţa care pulsa în jurul nostru era ca un fum şi abia dacă puteam respira.

Iar lângă patul meu era Nyx.

Semăna cu cea din descrierea lui Erik: o femeie bătrână vlăguită. Avea pielea şi părul albe, ochii negri înfundaţi în orbite, inumani. Purta o rochie zdrenţăroasă, de voal. Era aproape translucidă, de parcă n-ar fi fost pe deplin solidă, şi era învăluită într-un nimb strălucitor.

Nu vedeam forţele pe când erau mânuite, dar le simţeam limpede, pe fiecare. Îngerii o încercuiseră temporar în nişte pereţi de forţă, dar încă nu era ferecată. S-a împins în chingile lor cu o forţă considerabilă, şi am icnit. Pe lângă forţa oricăruia dintre îngeri, a mea era o glumă, dar puterea lor împreună era pe potriva puterii acesteia. Era un gând copleşitor şi nu reuşeam să înţeleg de ce avea nevoie de energia mea din moment ce ea avea aşa de multă. Şi chiar avea şi de la mine. Îmi luase cam jumătate înainte ca ei s-o smulgă din mine.

Nyx urla furioasă, împingându-i încă. Apoi, puţin câte puţin, am văzut cum se înclină balanţa. Forţele i se iroseau din ce în ce mai tare pe măsură ce le folosea. Însă cea a îngerilor nu dădea semne de slăbiciune. O secătuiau de puteri. A realizat asta şi a cuprins-o panica. I-a privit înnebunită pe îngeri şi în sfârşit privirile i s-au oprit asupra lui Yasmine. Încă mai exista o uşoară legătură între noi, aşa că am realizat ce avea Nyx de gând să facă. Îl căutase pe cel mai slab dintre cei patru. Strângându-şi ultimele forţe, le-a lansat spre Yasmine, în speranţa că avea să le distrugă pavăza îngerilor şi în acelaşi timp s-o rănească suficient pe Yasmine încât să creeze o diversiune.

Cu o fracţiune de secundă înainte ca Nyx să-şi lanseze atacul, i-am văzut chipul lui Vincent. Realiza şi el ce avea de gând să facă. A pornit înainte şi am simţit că a renunţat la mască. Binecunoscuta amprentă nephilimă m-a învăluit şi încăperea a fost copleşită şi de forţa lui. Şi era considerabilă. Pe alee se stăpânise.

Un val de energie invizibilă s-a năpustit dinspre Nyx spre Yasmine, încercând să distrugă îngerul. Însă Vincent era acolo şi a blocat atacul, iar energia s-a întors din nou asupra lui Nyx. Aceasta a ţipat din nou, şi apărarea i-a cedat. Ceilalţi îngeri au profitat de ocazie şi în jurul ei au apărut fâşii de lumină. O clipă mai târziu lumina s-a risipit, dar chingile existau, chiar dacă eu nu le mai vedeam. A zgâriat în jurul ei, ca o stranie imitaţie a unui mim într-o cutie, dar era prizonieră şi nu putea trece de pereţii în spatele cărora o ferecaseră.

Reuşiseră. O prinseseră din nou pe Nyx, dar niciunul dintre îngeri nu era atent la ea.

Îl priveau cu toţii pe Vincent.

— Nu se poate, a icnit Joel.

Nu a şovăit. A mers spre nephilim cu paşi mari şi i-am văzut corpul lui Joel scânteind. Se pregătea să-şi ia forma reală, cea de o teribilă

frumuseţe şi putere, însă Yasmine a fost mai rapidă.

Femeia suplă, brunetă, a devenit o vâlvătaie de lumină pură. Împrumutase toate culorile curcubeului şi niciuna. Între mâini i-a apărut o sabie de foc. S-a aşezat în faţa lui Vincent, care ţipa la ea să se oprească, şi a lansat-o spre Joel. Lama l-a lovit şi acesta a ţipat.

Simţeam că mă invadează o senzaţie îngrozitoare, ca o arsură. Mi-am acoperit ochii în grabă şi mi-am ferit privirea, realizând ce mi se putea întâmpla. Forma reală a unui înger era un lucru imposibil de descris şi necesita simţuri pe care un om, sau un om transformat în sucub, nu le avea la dispoziţie, Dacă o priveam, riscam să fiu rănită grav. Până şi simpla-mi prezenţă în aceeaşi încăpere cu ea îmi putea fi fatală.

Însă văzusem ce trebuia înainte să-mi feresc privirea. Văzusem sabia lovind. Yasmine îl atacase pe Joel. Nyx o considerase ca fiind cea mai slabă dintre cei patru, însă Yasmine şi Joel trebuie să fi avut forţe comparabile. Faptul că îl luase pe nepregătite înclinase balanţa.

Aerul din cameră s-a învolburat, apropiindu-se de forţa unui uragan. Forţa a explodat în jurul meu, ca un soare ce se transformă în supernovă. În jur se stârniseră foc şi vânt. Şi ţipete, ţipetele lui Yasmine şi ale lui Joel. M-am cuprins cu braţele, mi-am afundat faţa, sigură că aveam să mor. Energia care ţâşnea spre mine ajunsese într-un punct în care cu siguranţă avea să arunce clădirea în aer, de fapt avea să arunce în aer lumea întreagă. Şi devenea din ce în ce mai intensă.

Însă deodată lucrurile s-au schimbat. Forţa a ţâşnit din latura încăperii pe care mă aflam eu, înapoi spre îngeri. Era de parcă s-ar fi format o gaură neagră, absorbind totul. Desigur, absorbea doar energie, nu şi obiecte, dar totuşi simţeam ca şi când m-ar fi tras şi pe mine. M-am prins de pilotă, folosindu-mă de ea ca de o ancoră care să mă ţină

pe loc. Timpul a încetat să mai aibă noimă. Se putea la fel de bine să fi trecut zece secunde sau zece ore.

Într-un final, iureşul s-a oprit, totul a căzut în amorţire şi atmosfera a revenit la normal. Se terminase cu nivelurile uluitoare de forţă. Se mai simţea numai ce te-ai fi aşteptat în mod normal să fie într-o cameră în care erau trei îngeri, un nephilim, un sucub şi o fiinţă primordială a haosului. Cea din urmă ajunsese dintr-odată pe ultimul loc în atenţia tuturor.

Yasmine îşi reluase forma „umană", inofensivă mie. Mi-am ridicat privirea, aşteptându-mă din partea lui Carter şi a lui Whitney să sară şi s-o atace, însă stăteau împietriţi. Nu mai rămăsese nici urmă de Joel. Se dusese, fusese nimicit. Taifunul de energie marcase moartea lui.

Yasmine stătea în genunchi şi-şi înfipsese unghiile în obraji. Hohotea şi şoptea cuvinte care păreau a fi rugăciuni arzătoare. Vincent, asemenea îngerilor, stătea departe de ea. Tocmai îl ucisese pe Joel. Nu înţelegeam de ce nu acţiona nimeni. De ce stăteau acolo, pur şi simplu? Păreau să aştepte ceva.

Dintr-odată, de lângă mine a sâsâit o voce, mai degrabă în mintea mea decât în realitate.

— Sucubule.

Am privit ochii cavernoşi ai lui Nyx. Asemenea lui Vincent şi îngerilor, uitasem şi eu de ea. A întins mâna spre mine şi m-am chircit. Din fericire, legăturile invizibile o împiedicau să se apropie mai mult.

— Sucubule, a repetat. Atinge zidurile. Foloseşte-te de puterea care ţi-a mai rămas ca să mă eliberezi.

— Poftim? Nu!

Aveam atenţia împărţită între ea şi ceilalţi. Îngerii stăteau încă nemişcaţi.

— Eliberează-mă şi am să te ajut să te răzbuni.

— Să mă răzbun? Despre cine vorbeşti?

— Despre cel care m-a trimis la tine când am scăpat, a spus cu glas gâjâit. Cel care mi te-a promis.

Habar n-aveam la ce se referea.

— Şi… cine te-a eliberat?

A aruncat o privire neliniştită în spatele ei. Diversiunea ei se apropia de sfârşit.

— Nu, mi-ai fost promisă! Dar pot să te ajut. Să te ajut să pedepseşti…

— Nu, am spus.

Era prea periculoasă. Indiferent despre ce răzbunare nebunească vorbea, nu merita târgul dacă mă gândeam la ce le putea face muritorilor în cazul în care era eliberată.

Disperarea ei creştea. Până la urmă îngerii aveau să-şi aducă aminte de ea şi amândouă ştiam lucrul ăsta.

— Îţi arăt sfârşitul visului! a strigat. Îţi arăt cine e bărbatul. Bărbatul din vis.

Mi-a stat inima în loc.

— Nu e adevărat, am şoptit. E o minciună la care ai recurs tu ca să mă păcăleşti.

— Nu! Tot ce dezvălui eu e adevărat. E întotdeauna adevărat.

— Nu se poate… e imposibil, am spus, am înghiţit în sec şi am simţit că încep să mi se umple ochii de lacrimi. Voiam să fie adevărat, mai mult decât orice pe lume. Mie nu mi se poate întâmpla aşa ceva, am murmurat.

Nyx şi-a izbit mâinile de pereţii nevăzuţi ai temniţei.

— E adevărat! Este viitorul. L-am văzut eu. Atinge pereţii şi am să-ţi arăt. Am să ţi-l arăt pe bărbatul din vis!

Voiam. Voiam să-l văd. Trebuia să-l văd pe bărbatul din vis. Pe bărbatul care poate avea puterea de a face ca acest viitor să se împlinească cu adevărat…

Mâna mi s-a dus înainte, de parcă ar fi fost controlată de o forţă exterioară. Nyx a făcut ochii mari, nerăbdătoare, înfometată.

Dintr-odată, aerul a fost sfâşiat de un ţipăt.

Nu, era ceva mai mult decât un ţipăt. Fusese ţipăt ceea ce se auzise când Yasmine îl distrusese pe Joel. Asta era mai mult de atât. Era cel mai cumplit zgomot din univers, un fenomen mai puternic decât un simplu sunet. Aşa cum ochii mei nu puteau percepe prezenţa unui înger, urechile mele nu puteau pe deplin înţelege ce auzeau.

Mi-a căzut mâna întinsă spre Nyx şi mi-am îndreptat privirea spre îngeri. Yasmine era încă în genunchi şi începeau s-o mistuie flăcările. Însă nu era un foc obişnuit, ci îmi amintea de lumina răspândită de forma ei reală: miriade de culori şi absenţa culorii deopotrivă. Carter şi Whitney priveau cu chipurile împietrite.

Vincent privea şi el. Făcuse câţiva paşi spre mine, ferindu-se din calea focului. Chipul îi era dominat de un şuvoi de sentimente, niciunul dintre ele însă pozitiv. Încă nu înţelegeam ce i se întâmplă lui Yasmine, dar ştiam ce avea să i se întâmple lui.

— Fugi, i-am spus cu un glas scăzut.

Era palid la faţă, la fel de palid ca Nyx, şi părea să fi îmbătrânit cu o sută de ani.

— Nu pot… nu pot s-o părăsesc…

— Trebuie. Au să te distrugă. Sau dacă nu ei, altcineva. Trebuie să fi observat cineva din oraş ce s-a întâmplat. Ştii că am dreptate.

O privea încă pe Yasmine. Însă nu o mai vedeam. Era ca o vâlvătaie, ca o vâlvătaie care se transformase în tăciune.

— Du-te! am exclamat. E ce şi-ar dori ea. Pentru tine a făcut-o!

La aceste cuvinte, Vincent a tresărit şi în sfârşit m-a privit.

Intensitatea suferinţei lui a făcut ca lacrimile pe care mi le reţinusem să mi se reverse pe obraji.

— Du-te. Te rog, l-am implorat.

Joel fusese distrus, şi se părea că şi pe Yasmine o aştepta aceeaşi soartă, iar eu nu mai puteam suporta şi alte morţi.

Nu a spus nimic, dar după câteva secunde s-a făcut invizibil şi i-am simţit aureola risipindu-se.

În partea cealaltă a camerei, flăcările începeau să se topească, iar Yasmine reapărea uşor, vie şi nevătămată. Nu părea diferită, dar ceva din amprenta ei se schimbase. Am simţit aceeaşi lumină aurie şi o senzaţie de şofran şi de tămâie. Dar mai avea ceva. În ea nu se mai simţea limpezimea nimburilor angelice. Dispăruse şi fusese înlocuită de o senzaţie întunecoasă, ca de fum, dar care nu avea nimic de-a face cu focul.

În sfârşit, flăcările au dispărut cu totul şi Yasmine a rămas îngenuncheată pe podea. Câteva secunde mai târziu, ni s-a mai alăturat o amprentă, una bine cunoscută mie. Alături de noi apăruse Jerome, întors de la cine ştie ce treburi clandestine.

Şi-a mutat privirea de la un chip la altul şi în final s-a oprit asupra mea.

— Iisuse Hristoase. Acum ce-ai mai făcut?

Nu l-am băgat în seamă, incapabilă să-mi smulg privirea de la Yasmine. Arăta la fel, exact la fel, dar totuşi nu era…

Observase şi ea schimbarea. Întinsese mâinile înainte şi şi le studia, de parcă nu s-ar mai fi văzut până acum. Apoi a cuprins-o groaza.

— Nu, a gemut. Nu…

Şi a început să plângă din nou în hohote.

În sfârşit, Carter şi-a luat privirea de la ea şi l-a privit pe Jerome.

— Ţi-o las ţie în seamă, Charon.

Jerome a dat din cap şi s-a apropiat de Yasmine.

— E timpul să mergem.

L-a privit cu chipul scăldat de lacrimi. Nu a spus nimic, dar nici nu era nevoie, căci expresia ei spunea totul. Implora, implora ca nimic din toate

acestea să nu fie adevărat, ca poate, cine ştie, Jerome să facă totul să dispară. El a clătinat din cap şi a atins-o pe umăr, apoi s-au făcut nevăzuţi.

Camera era tăcută, aşa de anormal de tăcută încât părea chiar apăsătoare. Glasul mi-a sunat ciudat şi nelalocul lui.

— Ce… ce s-a întâmplat? l-am întrebat pe Carter.

Acum remarcam că Whitney plângea.

Yasmine a căzut, a spus el uşor. Acum e demon.

Capitolul 23

Nu mai puteam rămâne în dormitor după asta, nu după ce văzusem doi îngeri murind, unul fizic, celălalt spiritual. Trebuia să plec de aici, să ies din apartament. Nu au părut să remarce sau să le pese că fugeam. Acum, că o capturaseră pe Nyx, aveau lucruri mai importante pe cap decât un sucub tulburat.

Conduceam de vreo zece minute când am realizat unde mă duc. La Dante. Dintr-odată, ce-mi spusese Vincent despre talismanul malefic nu mai părea important. În momentul de faţă simţeam nevoia să discut cu cineva despre ceea ce văzusem. Seth nu ar fi înţeles în întregime şi în plus încă nu erau rezolvate lucrurile între noi. Cu vampirii mi-era greu să discut treburi serioase uneori, iar pe Hugh încă eram supărată. Pe Erik nu voiam să-l deranjez, pentru că el încă se refăcea. Aşa că numai Dante îmi mai rămânea.

A deschis uşa magazinului după ce am bătut vreo cinci minute. Părul încâlcit şi hainele şifonate demonstrau că îl trezisem din nou. Când am intrat părea stresat, ca de obicei.

— Nu a mers? Ţi-am spus… Când m-a privit mai bine, m-a întrebat: Ce s-a întâmplat?

M-am dus clătinându-mă până la unul din scaune şi m-am prăbuşit pe el, cu mâinile pe tâmple. Parcă aş fi fost imaginea în oglindă a lui Yasmine. Am deschis gura să-i explic ce se întâmplase, dar nu a ieşit niciun cuvânt. S-a aşezat în genunchi lângă mine.

— Sucubule, mă sperii. Ce s-a întâmplat?

L-am privit fără să-l văd preţ de câteva secunde înainte să mă concentrez în sfârşit asupra feţei lui îngrijorate.

— A căzut.

— Cine? Nyx?

— Nu… Yasmine.

— Cine?

Mi-am pierdut iar concentrarea când mi-am amintit de flacăra aia neagră, de zgomotul cumplit. Am clipit, am încercat să mi le scot din minte şi să-mi îndrept din nou atenţia asupra lui Dante.

— E înger. A fost înger. Poate încă mai e. Nu ştiu. La dracu', nu ştiu. Nu ştiu ce este.

S-a întins şi m-a prins de braţe, scuturându-mă uşor ca să-mi reţină din nou atenţia.

— M-ai pierdut. Nu ştiu ce legătură are căderea unui înger cu Nyx. Dacă are vreo legătură. Trebuie să te calmezi şi să o iei de la început. Inspiră adânc.

M-am supus.

— Acum încă o dată.

Iar m-am supus.

— Şi acum povesteşte.

M-am supus din nou.

Mai întâi, mi-a fost greu şi am ratat de câteva ori începutul, însă în final am reuşit să derulez şi să-i explic faza cu gaşca de îngeri. Am început să depăn uşor povestea şi i-am spus tot ce se întâmplase: cum o prinseseră pe Nyx, cum murise Joel şi căzuse Yasmine.

Când am terminat, a rămas cu mâinile pe braţele mele şi mai târziu am realizat că o făcuse ca să mă oprească din tremurat. S-au scurs câteva

minute în tăcere, în care noi am rămas aşezaţi. În sfârşit a răsuflat şi a clătinat din cap.

— Sucubule, e prea mult pentru o singură noapte, chiar şi pentru tine. Mi-a pus mâna pe bărbie şi mi-a ridicat faţa. Dar ştii foarte bine că îngerii cad. Ştii doar că încă mai cad, se întâmplă tot timpul chestia asta.

— Da, dar eu nu am văzut niciodată, am şoptit. În tot timpul ăsta… N-am cunoscut niciun înger care apoi a devenit demon. Toţi demonii pe care îi cunosc… au fost dintotdeauna demoni. Nu i-am văzut niciodată cât erau încă îngeri.

— Uite că ai văzut-o şi pe asta.

— Dar îmi plăcea, am spus întâlnindu-i privirea.

Mă aşteptam la un comentariu de genul: „Lucrurile rele li se întâmplă oamenilor buni.” În loc de asta, a clătinat din cap şi a spus:

— Îmi pare rău.

Mi-am reţinut lacrimile, deja plânsesem destul în seara asta, m-am aplecat şi mi-am sprijinit capul de pieptul lui, exact cum făcusem noaptea trecută. Şi-a trecut o mână pe părul meu şi m-a legănat.

— Mai e vreo speranţă? am întrebat. Dacă până şi îngerii cad, noi ceilalţi ce şansă mai avem?

— Nu avem, a spus. Trebuie să ne descurcăm cum putem. Şi trebuie să alegem ce credem noi că e mai bine pentru propria noastră supravieţuire. Dacă prietena ta îngeriţa ar fi gândit aşa, nu ar mai fi căzut.

— Dar asta e faza… îngerii nu se gândesc la ei înşişi, nu? Nu au sine.

— Poate, a spus şovăitor. A lăsat lucrurile să meargă aşa de departe cu nephilimul… asta nu prea demonstrează că n-are sine. Acum au dat amândoi de dracu’, iar noi ne-am ales cu încă un membru în clubul nostru.

— Ce club?

— În marele club, clubul nostru, cel al oamenilor care fac o greşeală şi sunt pedepsiţi veşnic pentru lucrul ăsta. A făcut o pauză, apoi a continuat: E un club destul de mare.

M-am retras delicat din îmbrăţişarea lui.

— Tu ce ai făcut?

— Hm?

— Care a fost singura ta greşeală? Vincent a dat de talisman… şi a spus că e oribil, că a fost făcut prin magie neagră. A spus că trebuie să fi făcut ceva cu adevărat îngrozitor ca să-l realizezi.

Dante m-a privit cu tristeţe în ochi.

— Chiar vrei să ştii?

Am încuviinţat din cap.

— Nu. Nu vrei. Acum, pentru prima oară, nu vorbeşti cu mine cum ai vorbi cu cel mai mare netrebnic de pe pământ. Dacă îţi spun adevărul… îţi pierzi tot respectul faţă de mine.

— Ba nu. Am să te respect mai mult.

A dat ochii peste cap.

— Oamenii întotdeauna spun lucruri nobile în situaţii ipotetice. „Nu mi-aş înşela niciodată soţia.” „Aş da înapoi milionul de dolari pe care l-am găsit pe stradă.” Toate astea sunt porcării.

— Ba nu, l-am contrazis. Eu am respect pentru adevăr.

— Dar n-o să-ţi placă. De ce crezi că nu te-am sărutat în ziua aia în faţa magazinului lui Erik? Glumesc că vreau să mă culc cu tine, la naiba, de fapt chiar vreau să mă culc cu tine, dar dacă o făceam, ai fi simţit ce puţină energie am de fapt.

— Te cred că ai energie puţină, dar tot vreau să ştiu povestea din spatele ei.

A mijit ochii de iritare.

— Uite ce e, sucubule. Nici măcar nu cred că aş putea povesti, chiar dacă aş vrea. E prea dificil.

Comentariul cu sărutul m-a inspirat dintr-odată.

— Poţi să-mi arăţi?

— Ce?

M-am apropiat de el.

— Sărută-mă. Abia dacă pot să iau ceva energie de la tine, dar dacă te gândeşti la lucrul ăla, ar trebui să pot simţi fragmente din ce s-a întâmplat.

Cel puţin speram că e adevărat. Deşi le percepeam gândurile şi sentimentele iubiţilor mei în timp ce făceam sex, nu era tocmai un sistem pe care să-l putem controla. Nu aveam acces la nişte lucruri anume. De obicei simţeam ce gândea tipul în momentul ăla. Cel mai adesea era uluiala sau poate vina trezită de gândul la iubita pe care o înşela.

Dar poate… poate dacă Dante se gândea la ce anume făcuse, aveam să simt. Merita să încerc. M-am aplecat mai mult spre el. Nu s-a mişcat, aşa că m-am lăsat până la capăt şi l-am sărutat.

La început a fost doar un sărut, a fost totul fizic. Însă treptat am început să iau un pic din vitalitatea lui, dar era cum spusese el. Avea sufletul prea întunecat şi energia care s-a scurs în mine era doar un pârâiaş, doar câţiva stropi, ca un robinet care picură. Apoi… odată ce-am analizat energia, am mai simţit ceva. I-am simţit sufletul, am simţit de ce era aşa de negru, aşa de lipsit de strălucirea pe care o aveau majoritatea oamenilor. Întunecimea aceea a început să se scurgă în mine, răul abundent, care mă îngreţoşa… şi acolo, în spatele lui, simţeam disperare, mânie, deznădejde şi frustrare. Mi se făcea rău. Întunecime şi sânge. Îmi venea să mă retrag, dar voiam să văd ce ascundea.

Amintirea a ajuns până la mine în imagini neclare, dar am reuşit să le pun cap la cap, sub forma unei poveşti. Am văzut o soră. Era mai mare decât el cu zece ani. Avusese grijă de el toată copilăria lui, şi ca o mamă, şi ca instructor. Era şi ea medium. Îl învăţase cum să-şi stăpânească puterea, să ajungă la magia lumii nevăzute majorităţii oamenilor. Fusese puternică, dar el era

şi mai puternic. Însă nu fusese de ajuns. Voise ceva mai mult decât să-şi controleze puterea, voise să şi-o sporească. Dar după cum îmi spuseseră Hugh şi Vincent, puţini oameni se născuseră cu puterea mare după care tânjea el.

Aşa că o luase cu forţa.

De la ea.

I-am văzut chipul când a ucis-o, i-am simţit durerea când pumnalul i-a lovit gâtul. Îi era pe jumătate mamă, pe jumătate soră, dar el i-a răpit viaţa. Şi cu acest act, puterea îi crescuse enorm, şi pentru că o câştigase pe a ei, şi pentru că făcuse o vrajă. Sângele celor nevinovaţi întotdeauna conferă putere, iar magia neagră care se împletise cu această moarte i-a adus-o din belşug, făcându-l la final să se simtă ca un zeu.

Dar îşi şi dorise să moară.

Se blestemase. Încă iubea puterea, încă îşi dorea să o posede… dar după ce îşi ucisese sora, se urâse pe sine. Se ferise de lume şi încercase să-şi îngroape amintirile în droguri şi alcool, folosindu-şi puterea numai ocazional pentru treburi mărunte, pentru o sumă de nimic.

M-am îndepărtat de el, pentru că nu mai voiam să mai văd sau să mai simt. Dacă am fi continuat, probabil că aveam să văd ce trebuise să facă pentru a-mi realiza talismanul. Nu avea să fie la fel de rău precum ce-i făcuse surorii lui, dar mi se luase de toate astea. M-am târât pe podea departe de el, cu ochii căscaţi.

— Era iubita lui Erik, am spus uşor. Îi văzusem fulgerător pe Tanya, aşa o chema, şi pe Erik împreună. Ea era femeia din fotografie. De aceea te urăşte.

Dante a încuviinţat din cap.

— Noi trei aveam să realizăm lucruri extraordinare împreună. Eram cu toţii aşa de talentaţi, în mama mă-sii, ştii? Şi-a odihnit o mână pe cap şi avea ochii încărcaţi de suferinţă. Dar, deloc surprinzător, Erik a vrut să pun capăt

prieteniei noastre după aceea. A vrut să mă ucidă… şi asta ar fi trebuit să facut. Chiar ar fi trebuit s-o facă. Dar, mă rog, el nu e aşa.

— Nu, i-am dat dreptate cu răceală în glas. Nu e.

M-am ridicat şi m-am ferit de Dante, care stătea încă pe podea.

Şi-a ridicat privirea, a realizat ce fac şi astfel mâhnirea de pe chipul lui a lăsat loc mâniei.

— Aşa de repede pleci?

— Da.

— Mă rog. Mersi că ai trecut pe aici. Şi mersi că mi-ai dovedit că am dreptate.

— În legătură cu ce?

— Cu chestia asta, a spus desfăcându-şi larg braţele. Ţi-am spus că o să mă urăşti.

— Nu… am dat să spun. De fapt, îl uram. Nu mă puteam abţine, nu după ce văzusem cât de mult se iubiseră el şi sora lui, nu după ce realizasem cât de tare trebuie să fi suferit Erik. Dante… ce-ai făcut tu…

— A fost o greşeală. Şi aş repara-o dacă aş putea. O greşeală care mă condamnă pentru eternitate. Exact ca pe prietena ta, îngeriţa. Exact ca pe tine.

— Nu, am spus. Nu e acelaşi lucru. Yasmine a căzut din cauza iubirii.

— Ba a căzut din cauza egoismului, m-a contrazis. Dar nu am să contest lucrul ăsta. Spune-mi despre tine. Tu ai căzut din cauza iubirii?

Nu am spus nimic. Căzusem din cauza poftei trupeşti. Îmi înşelasem soţul pentru că eram rănită, singură, plictisită şi… ei bine, pentru că puteam.

Dante m-a privit tăios.

— Vezi? Am înţeles. Ai dat-o şi tu în bară. Eu te înţeleg; n-ai să găseşti prea mulţi oameni care te înţeleg. Pun pariu că iubitul tău nu te înţelege.

— Mă acceptă.

— Dar înţelege? I-ai spus vreodată în detaliu ce-ai făcut?

— Nu, dar nu contează.

Dante s-a ridicat şi s-a apropiat de mine.

— Ba contează. Relaţia ta cu el e o glumă. Nu poate să meargă. Nu spun că ai avea cu mine un mare viitor plin de iubire, dar cel puţin ar trebui să stai alături de oameni care îţi cunosc trecutul.

— Cum să nu. Traiul alături de tine ar presupune să mă afund în alcool şi să urăsc viaţa.

— Ce vrei să spui?

— Seth mă face să sper la lucruri mai bune, mă face să vreau să fiu mai bună.

— Dar nu are sens! a exclamat Dante. De ce nu înţelegi? Nu se poate schimba nimic în viaţa ta. Până şi afurisitele tale de palme spun lucrul ăsta.

— Ba nu… Nyx a spus… Nyx a spus că visul s-ar putea îndeplini. Bărbatul din vis…

— … era o înşelătorie. Ai fi căzut în capcană, dacă nu cădea îngerul mai întâi.

Am scrâşnit din dinţi şi am spus:

— Visele ei sunt adevărate. Eu şi Seth…

— … o să vă căsătoriţi? O să trăiţi fericiţi până la adânci bătrâneţi? O să aveţi copii? Sucubule! Trezeşte-te la realitate! a strigat Dante, cu faţa la câţiva centimetri de a mea. Ţie nu ţi se poate întâmpla aşa ceva. Lui poate, dar nu alături de tine. Fiecare zi pe care o petreci cu el garantează că viaţa îi va fi la fel de goală şi de lipsită de sens ca a ta.

— Nu e adevărat! am strigat. Suntem fericiţi. Vom fi fericiţi împreună şi nu-mi pasă dacă nu mă crezi tu. N-am să te mai caut şi n-am să mai vorbesc niciodată cu tine. Ştiu de ce te urăşte Erik şi te urăsc şi eu, am spus şi am deschis uşa cu piciorul. Meriţi să arzi în iad.

Am plecat de la el, dar încă nu mă puteam urni spre casă. Neavând ce altceva să fac, am dat de un restaurant deschis non-stop şi am băut o cafea, ignorându-i pe toţi cei care îmi vorbeau. Am privit soarele răsărind deasupra munţilor Olympic şi în sfârşit m-am dus la serviciu când s-a deschis

librăria. Am dat şi eu o mână de ajutor la ultimele pregătiri de dinainte de Crăciun, făcând mecanic şi cu gândul aiurea diferite treburi. În ziua aia închideam devreme şi toată lumea se ocupa de ultimele cumpărături. Era un soi de iureş, de nebunie, dar aşa corpul meu de zombi avea o ocupaţie.

Când am închis, aproape se făcuse ora la care trebuia s-o duc pe Maddie la aeroport. Trebuia să-şi mai facă şi ea câteva cumpărături de Crăciun şi m-a întrebat dacă dau o fugă cu ea până în centru. După ce fusesem martoră la moartea unui înger, mersul la cumpărături mi se părea lucrul cel mai trivial din lume. Totuşi… nu aveam nimic altceva de făcut, aşa că am fost de acord, dar probabil că aş fi fost de acord cu orice.

Centrul oraşului Seattle era gătit în haine de sărbătoare, cu beculeţe şi ghirlande întinse de-a lungul reţelei de magazine din jurul lui Fourth Avenue. La ora patru după-amiaza era deja întuneric afară. Ploaia ropotea pe pavaj, genul de ploaie torenţială de care crede lumea că avem parte tot anul. De fapt, plouă numai iarna şi de regulă e ceva gen burniţă. Ploaia serioasă ca asta era destul de rară, de parcă acum cerurile ar fi jelit dispariţia lui Joel.

Priveam pe fereastră ploaia şi trecătorii care se chinuiau cu umbrele în vreme ce Maddie căuta în Banana Republic un cadou pentru sora ei. Mai fără chef, căutasem şi eu un cadou pentru Seth, dar până la urmă motivaţia mi s-a risipit şi, în orice caz, nimic nu putea concura cu inelul. Încă îl purtam la gât, dar astăzi îl simţeam greu.

Pe lângă durerea provocată de ceea ce i se întâmplase lui Yasmine, mă tot gândeam la Nyx. Mai exact, mă gândeam la ce-mi spusese. Bărbatul din vis. Cine era bărbatul din vis? Întrebarea asta, deşi inutilă, mă frământa. Îmi tot repetam vorbele lui Dante, încercând să-mi spun mie însămi că nu contează, că totul fusese o înşelătorie. Dar silueta

aceea întunecoasă încă îmi bântuia în memorie şi o parte din mine credea că, dacă îi aflam identitatea, atunci poate avea să se adeverească.

— Georgina.

M-am întors dinspre strada biciuită de ploaie şi înaintea mea l-am văzut pe Vincent. Dincolo de el o zăream pe Maddie, preocupată, scotocind printre cardiganele de pe un suport. La mine acasă mi se păruse îndurerat, dar nu se compara cu ce vedeam acum. Era tras la faţă, palid. Avea ochii sticloşi şi roşii, dar nu-mi dădeam seama dacă de la plâns sau de la nesomn. Probabil de la amândouă.

Mi-a dat cheia de la apartament.

— Voiam să-ţi dau asta înapoi.

Am luat-o.

— Nu trebuia să mă cauţi pentru asta. Puteai s-o laşi acasă.

— Mda. Şi-a îndesat mâinile în buzunare şi a privit în pământ. Presupun că… simţeam nevoia să vorbesc cu cineva.

— Ai văzut-o pe, ăăă, Yasmine?

A clătinat din cap.

— Nu. Nu ştiu ce s-a întâmplat cu ea. Adică ştiu… e pe undeva prin iad. Poate la vreun curs de orientare, sau ceva de genul ăsta. Nu ştiu. Indiferent de situaţie, trebuie să fie îngrozitor. Şi e vina mea.

— Ba nu e, am spus instantaneu. A fost alegerea ei.

— Da, dar a făcut-o pentru mine.

— Nu contează motivul. Ideea e că a făcut-o de bunăvoie Nu eşti tu în măsură să îi pui la îndoială hotărârile.

După ce am terminat de spus cuvintele astea, am avut un moment de uluială totală. Spuneam exact ce îmi repetase mie toată lumea în legătură cu Seth, exact ce-mi tot spunea chiar Seth de atâta timp.

— Presupun că aşa e. Nu ştiu, a spus şi a oftat. Şi e aşa o prostie. În toţi anii ăştia am avut grijă să ne ţinem destul de departe unul de altul ca să nu cadă. Reuşeam aşa de bine să ne ferim de ce ne doream. Dar uite că am ajuns la acelaşi rezultat din cauza unui singur moment stupid de confuzie şi pasiune. Dar s-a întâmplat aşa de repede, înţelegi? Eu am acţionat ca s-o protejez pe ea, ea a acţionat ca să mă protejeze pe mine… a spus Vincent, apoi s-a întrerupt şi avea aerul că e gata-gata să plângă.

Cam aşa mă simţeam şi eu. „E un club destul de mare", spusese Dante.

— Dar… dacă a căzut deja… E posibil să puteţi fi împreună.

Vincent a clătinat din cap şi a afişat un zâmbet uşor care i-a dat un aer şi mai trist decât atunci când nu zâmbea.

— Nu ştiu. Acum nici măcar nu ştiu dacă ar mai vrea să se întâlnească cu mine. Ceva îmi spune că nu va mai vrea s-o văd aşa.

— Şi tu ce simţi?

— Eu o iubesc necondiţionat… sau, mă rog, cel puţin… o iubeam pe Yasmine, îngerul, necondiţionat. Acum nu mai e aceeaşi. Adică se poate să fie dezgustată de ce s-a întâmplat… se poate să fie nefericită. Dar până la urmă o să se obişnuiască. Aşa se întâmplă întotdeauna. Şi apoi o să devină şi ea una de-a lor. Nu va mai fi aceeaşi Yasmine şi nu ştiu dacă o mai pot iubi, sau dacă mă mai poate iubi ea pe mine. Ceea ce în parte făcea din ea o fiinţă extraordinară era faptul că rezista tentaţiei… şi cred că şi ea simţea acelaşi lucru faţă de mine.

Am uitat de Vincent o clipă când atenţia mi s-a îndreptat spre mine însămi, spre propria mea situaţie. Am realizat din nou că era ca situaţia dintre mine şi Seth. Permanenta tensiune din relaţia noastră era o problemă, pe de altă parte morala pe care se baza era parte din ceea ce ne

atrăgea unul la celălalt. Spusese el că nu avea nimic dacă făceam dragoste, dar eu cred că o parte din el mă iubea pentru că refuzam permanent să cedez pasiunii. De asemenea, şi eu iubeam la el constanţa nu numai cu care se ţinea departe de mine, dar şi de alte posibile iubite. Asta era pe de o parte ceea ce făcuse cearta noastră aşa de şocantă. Nu mă aşteptasem să fie slab.

Şi totuşi… chiar dacă ne admiram reciproc pentru principiile noastre, oare merita? Şi oare chiar fusese o slăbiciune din partea lui? Vincent şi Yasmine fuseseră împreună mult mai mult timp decât Seth şi cu mine, torturându-se în acelaşi fel în final, nu le făcuse deloc bine şi lucrurile sfârşiseră aşa.

— Povestea cu iubirea interzisă nu este chiar aşa de fascinantă cum pare, a spus Vincent, ghicindu-mi poate gândurile.

— Nici n-am crezut vreodată lucrul ăsta.

— Uneori cred… cred că ar fi fost mai bine dacă n-am fi fost împreună. Anii ăştia au fost minunaţi… dar încă ar mai fi femeia pe care o iubeam dacă nu m-aş fi implicat.

Nu ştiam ce să spun despre povestea asta. Oare meritau câteva momente scurte de bucurie durerea care putea urma? Nu de-aia eram eu cu Seth, deşi ştiam că până la urmă avea să moară? Poate că avusese dreptate când vorbise despre asumarea unor riscuri. Viaţa era scurtă. Poate că trebuia să profiţi de binele de care puteai avea parte. Era totul aşa de confuz şi dintr-odată voiam să vorbesc cu Seth despre toate astea, despre faptul că viaţa trebuia trăită, despre asumarea de riscuri, despre motivele pentru care ne iubeam şi despre ceea ce făcea să merite să luptăm pentru relaţia noastră. Nu voiam să fac greşeala pe care o făcuseră Yasmine şi Vincent. Trebuia să stau de vorbă cu Seth cu sufletul deschis şi să facem ca lucrurile între noi să meargă.

— Şi acum ce-ai să faci? l-am întrebat pe Vincent.

Nu credeam că ăsta era cel mai bun moment în care să abordez cu el filozofia relaţiilor.

A făcut un gest vag în spatele lui.

— Plec din oraş. Deşi îmi maschez amprenta, ştiu că mă caută. Trebuie să mă ascund undeva.

Am încuviinţat din cap. Mă întrista să-l văd plecând, dar ştiam ce aveau să facă ceilalţi îngeri şi demoni dacă îl găseau. Aşa că i-am urat toate cele bune şi ne-am strâns uşor în braţe înainte să plece. Pe când îl priveam îndepărtându-se, am meditat din nou la avertismentul pe care îl reprezenta. Nerăbdătoare, am sperat că drumul până la aeroport avea să fie scurt, ca să-l pot suna apoi pe Seth.

Am mers spre partea cealaltă a magazinului şi am dat de Maddie, achita produsele pe care le cumpărase.

— Cine era tipul ăla? m-a întrebat în timp ce dădea cartea de credit. Era drăguţ. Cam neîngrijit… dar drăguţ.

— A avut o zi complicată, i-am spus. Şi o eternitate de trăit, am adăugat în gând. Mi-e prieten.

— Are pe cineva?

M-am gândit la lucrul ăsta, apoi i-am răspuns:

— Nu, cred că nu.

În timp ce o aşteptam, m-am uitat la o oglindă din apropiere. Maddie îşi consolida noul look, aerul agreabil şi elegant. Se şi tunsese şi părul în trepte o făcea să pară delicată şi drăgălaşă. Deşi simple, pantalonii şi puloverul îi stăteau ajustate pe corp, dându-i un aspect elegant.

În schimb, eu semănăm cu sora vitregă cea urâtă. Încă aveam un corp frumos şi faţa drăguţă graţie schimbării aspectului, dar luasem pe mine o pereche de jeanşi şi o haină veche, nu foarte preocupată de modă azi. De asemenea, nu mă deranjasem să-mi aranjez părul, ci mi-l prinsesem

în coadă pur şi simplu. Cea mai expresivă îmi era faţa şi pe ea se citea la fel de multă durere ca pe a lui Vincent. În ochi aveam un vid care mă speria şi îmi neutraliza toată frumuseţea celorlalte trăsături. Când am privit-o din nou pe Maddie, am realizat că astăzi ea era cea frumoasă.

În sfârşit am pornit spre aeroport, dar traficul era cumplit, aşa cum anticipasem. I-5 era blocată şi la ce noroc aveam eu în ultima vreme, probabil că undeva în faţă era un accident care să complice şi mai tare ora de vârf şi haosul cauzat de sărbători. Am oftat şi m-am aşezat înapoi pe scaun.

— Bun, i-am spus lui Maddie, disperată să găsesc altceva care să mă distragă. Cu ce te lauzi? Ce lucruri îndrăzneţe ai făcut? Sunt convinsă că ţi-ai depăşit cu mult planul.

— Păi, a început ea. Desigur, mi-am luat haine noi. Pe multe dintre ele le-ai văzut şi am mai multă lenjerie decât am avut vreodată în viaţa mea. Întotdeauna mi-a fost cam frică de lucrul ăsta, dar sunt aşa de multe lucruri drăguţe pe lumea asta, ştii?

— Mda, chiar ştiu.

— Şi am şi o mulţime de încălţăminte cu toc. Încă învăţ să merg pe tocuri, dar cred că mă descurc. A scos un geamăt şi chiar a părut scriitoarea feministă şi ţâfnoasă care şi era în realitate. Mă simt… mă simt ca o fată.

Am zâmbit şi m-am uitat la maşinile de dinaintea mea, Erau mari şanse să fie un accident, aşa că trebuia să am grijă. În genul ăsta de situaţii în care tot porneai şi opreai, lumea avea obiceiul să-şi piardă concentrarea şi să adoarmă. Aşa te trezeai că te tamponează cineva din spate. De asemenea, era o ciudăţenie faptul că şoferilor din Seattle le era greu să conducă pe ploaie.

— Mie mi s-a părut că te descurci bine pe tocuri. Ce altceva ai mai făcut? în afară de faptul că ai fost la cumpărături?

— M-am înscris la judo.

— Nu se poate.

— Ba da, a spus râzând. A fost cel mai ciudat curs care mi-a trecut prin minte. În plus, pot în sfârşit să mă răzbun pe Doug după toţi anii în care m-a tras de păr.

— O merită, am spus. M-am dus pe banda cea mai îndepărtată, în speranţa deşartă că poate aşa ajung să mă deplasez cu o fracţiune mai rapid. Altceva?

— Hmm… am început să-mi caut un apartament.

— E o idee bună.

— Şi m-am uitat de zboruri spre câteva destinaţii pe care mi-am dorit întotdeauna să le vizitez.

— Încă o idee bună.

— Şi m-am culcat cu Seth.

Era gata să intru în platforma centrală a drumului.

— Poftim? am întrebat şi am dat de volan ca să mă întorc pe banda mea.

Maddie a întins mâinile ca să se protejeze.

— Ai spus Seth?

— Da…

— Seth Mortensen?

— Desigur, a spus ea neîncrezătoare. Care altul?

Era un lucru aşa de absurd încât nici măcar nu puteam reacţiona pe deplin. Era ca şi când m-ar fi întrebat dacă am remarcat că a explodat pământul. Nu era adevărat, pentru că toate celelalte informaţii din lume spuneau că era imposibil. Creierul meu încă nu avea să se deranjeze să proceseze informaţia, ca să nu-şi irosească celulele.

— Cum… adică ce… Am clătinat din cap. Explică.

Vedeam pe faţa ei că murea de nerăbdare să-mi povestească. De-asta era aşa de radioasă ieri la mine în birou.

— Acum două nopţi m-am dus înapoi la librărie după ora închiderii pentru că uitasem ceva şi l-am văzut pe Seth în parcare. Fusese pe undeva şi venea înapoi să-şi ia maşina.

„Undeva” -ul ăla era la mine acasă. Era seara în care ne certaserăm noi.

— În orice caz, a continuat ea, părea cam deprimat şi mi-am amintit ce ai spus tu în legătură cu asumarea riscurilor. Plus că încă îmi era dator cu o întâlnire, nu? Aşa că l-am invitat să bem ceva şi a fost de acord.

Am încercat să nu intru iar în platforma centrală.

— El n-a băut, nu?

— Nu, nu alcool. Dar am stat până târziu şi ne-am distrat de minune. Nici nu-ţi închipui ce plăcere e să stai de vorbă cu el. Pare timid, dar odată ce ajungi să-l cunoşti… A oftat fericită. Gândeşte şi el la fel ca mine… vrea să facă tot felul de lucruri, să viziteze anumite locuri… în orice caz, în sfârşit s-a făcut ora închiderii şi m-a întrebat dacă vreau să merg la el.

Acum nici măcar n-o puteam privi.

— Te-a întrebat Seth… dacă vrei să mergi la el?

— Dacă mergeam la mine, ar fi trebuit să stăm cu Doug, iar noi voiam să mai stăm de vorbă. Şi asta am făcut… atât că, ei bine, după un timp… am terminat cu discuţiile. Şi am dat dintr-una într-alta. A răsuflat, de parcă nici ei nu-i venea încă să creadă. Niciodată nu fac lucruri de genul ăsta. Nu atât de repede. Dar el e un tip de treabă, înţelegi? Şi voiam să fac un gest îndrăzneţ…

Nu, nu, nu. Nu putea fi adevărat. Era un vis. Aşa se răzbuna Nyx pe mine că nu o ajutasem. Îmi făcea cadou un coşmar, unul din care speram că aveam să mă trezesc curând.

Nu am realizat cât timp fusesem tăcută până când Maddie a spus şovăielnic:

— Georgina. Mai eşti atentă? Nu crezi… nu crezi că am fost prea uşoară, nu?

1. se simţea teama în glas, teama să nu mă dezamăgească şi să o dezaprob.

— Poftim? Ah, nu… nu… sigur că nu. Am inspirat adânc. Şi, a fost bine?

— Oh, da! a spus şi a chicotit nervos. Nu pot să cred că vorbesc despre asta. Dar aşa e, Seth e un amant extraordinar. E foarte atent.

— Mda, îmi închipui.

— Doamne, nu pot să cred că s-a întâmplat.

Nu era singura.

— Şi acum, ce-o să se întâmple? A fost o… aventură? am întrebat-o.

În fond, ce altceva putea fi? Seth era cu mine, nu? Nu aveam niciun motiv să fiu supărată. Îi dădusem voie să facă sex cu altcineva. De fapt… îi spusesem chiar în noaptea aia să facă lucrul ăsta. Dacă voia să se culce cu ea, foarte bine. Dar evident nu însemna nimic. Trebuia să fie o aventură, nu?

Nu?

— Nu ştiu, a recunoscut. Sper că nu. Chiar îmi place… şi a fost minunat. Am simţit că e cu adevărat ceva între noi… ca şi când chestia cu licitaţia n-ar fi fost doar pentru că îi era milă de mine. A spus că o să mă sune şi că o să mai ieşim. Din nou a devenit timidă şi nesigură. Crezi că… crezi că e genul de tip care ar spune aşa ceva fără să vorbească serios?

Redevenise Maddie cea de dinainte, care mă admira şi îmi cerea îndrumare, cea care nu avea încredere în bărbaţi.

Am rămas cu privirea aţintită înainte şi am decis că poate acum cerurile jeleau de mila mea. După câteva clipe, am răspuns în sfârşit:

— Nu, Maddie. Dacă spune că vrea să ieşiţi, să ştii că vorbeşte serios. Aşa e el.

Capitolul 24

Ştiam că trăiesc veşnic, dar uneori mi-era greu să înţeleg ce înseamnă veşnic de fapt. Însă în drum spre aeroport am înţeles cam ce înseamnă o veşnicie.

Mare parte din timp, Maddie a vorbit despre Seth. De fapt, sunt aproape sigură că singurul moment în care nu a vorbit despre el a fost când s-a oprit ca să se uite la ceas şi să se gândească dacă aveam să ajungem la timp. Eu una ştiam sigur că aveam să ajungem la timp, pentru că aş fi fost în stare să opresc maşina şi s-o duc eu în cârcă, numai să nu risc să piardă avionul ca apoi să trebuiască s-o iau înapoi cu mine în oraş. Odată ce a tras concluzia că aveam timp, s-a întors la Seth. Seth, Seth şi iar Seth.

Eram destul de sigură că pe lumea asta existau numai trei persoane pe care nu le-aş fi putut bănui că-mi vând gogoşi dacă îmi veneau cu o poveste de genul ăsta. Din nefericire, Maddie era una dintre ele. Spunea adevărul. Se citea clar pe faţa ei şi ceva din mine, poate partea care chiar înţelegea cât de serioasă fusese cearta dintre mine şi Seth, simţea lucrul ăsta.

După o vreme, mintea mi-a intrat în amorţire şi nu m-am mai gândit deloc la lucrul ăsta. În sfârşit am lăsat-o la aeroport şi m-am dus acasă, abia conştientă de traficul prin care a trebuit din nou să-mi croiesc drum. Când am ajuns acasă, am luat cina şi m-am uitat la Poveste de Crăciun. Apoi a urmat o baie lungă şi fierbinte şi în sfârşit cinci pahare de vodcă mi-au pus cruce pe ziua aia. Am dormit pe canapea pentru că nu suportam să mă

duc în camera în care căzuse un înger. Halal ajun al Crăciunului.

A doua zi de dimineaţă a venit Seth ca să mergem la masă la Terry şi Andrea. Era stânjenit, dar tot a zâmbit când m-a văzut.

— Arăţi minunat.

— Mersi.

Ştiam că era adevărat. Două ore petrecusem aranjându-mă, iar în ultima jumătate de oră stătusem pur şi simplu în faţa oglinzii. Stătusem şi cercetasem fiecare detaliu al aspectului meu. Rochia roşie strânsă pe corp, curba gâtului sub colierul strâmt negru, strălucitor, felul în care părul castaniu-auriu, pe care azi îl îndreptasem, mi se revărsa pe spate. Eram machiată cu fard auriu şi creion contur negru. Buzele îmi străluceau de la luciul de buze piersiciu pal. Deşi aveam 1,60, picioarele mele păreau lungi şi suple. Faţa mea, cu pomeţi înalţi şi piele fără cusur, era chiar frumoasă.

Eram frumoasă.

Poţi să-i spui vanitate sau egoism, dar era adevărat. Eram aşa de frumoasă! Mult mai frumoasă decât Maddie. Mult mai frumoasă decât orice femeie din specia umană. Mi-am cercetat superba imagine din oglindă şi am implorat-o să-mi spună ea că Seth avea să mă dorească. Trebuia să mă dorească. Cum se putea altfel?

Dar ştiam că toată frumuseţea din mine nu-mi putea masca durerea. După câteva clipe a remarcat şi Seth, şi zâmbetul i-a dispărut.

— Cum ai aflat? a întrebat.

Am dat drumul hainei pe care o ţinusem.

— Cum crezi? Mi-a spus ea. Abia aştepta să-mi spună.

A oftat şi s-a aşezat pe braţul canapelei, cu privirea în gol.

— Asta e tot? Nu mai ai nimic altceva să-mi spui? am întrebat.

— Îmi pare rău. Doamne, îmi pare aşa de rău. Nu voiam să afli aşa.

— Aveai de gând să-mi spui vreodată?

— Da… sigur.

Avea un glas aşa de dulce şi de blând încât momentan a mai topit mânia care era gata să ţâşnească din mine. L-am privit, sfredelindu-i cu privirea ochii de culoarea ambrei.

— A spus… a spus că n-ai băut, dar ai băut, nu? Asta s-a întâmplat?

Vorbeam de parcă aş fi avut vârsta lui Kendall şi bănuiam că aveam expresia rugătoare pe care i-o adresase Yasmine lui Jerome.

Seth era lipsit de orice expresie.

— Nu, Thetis. Nu eram beat. N-am băut deloc.

M-am afundat într-un fotoliu de vizavi de el.

— Atunci… atunci… ce s-a întâmplat?

I-a luat ceva timp să înceapă să povestească. Vedeam că erau două părţi care se războiau în el: cea care voia să fie deschis şi cea care nu voia să-mi spună lucruri ce nu aveau să-mi placă.

— Eram aşa de supărat după ce s-a întâmplat între noi. De fapt, eram gata să-l sun pe tipul ăla… cum îl cheamă? Niphon. Nu puteam suporta, voiam să îndrept lucrurile între noi. Dar înainte de asta, am dat de Maddie. Eram aşa de… nu ştiu. Pur şi simplu nedumerit. Agitat. M-a întrebat dacă vreau să mâncăm ceva şi înainte să-mi dau seama ce fac, am acceptat. Şi-a trecut o mână prin păr, iar aerul neutru i-a fost înlocuit de nedumerire, de frustrare. Şi cât am fost cu ea… a fost aşa de drăguţă. De dulce. E aşa de simplu să stai cu ea de vorbă. Şi după ce m-am oprit din ce făceam cu tine fizic, eram cam… ăăă…

— Stârnit? Excitat? Cuprins de pofte?

— Ceva de genul ăsta, a spus cu o grimasă. Dar nu ştiu. Era ceva mai mult.

Mi-am adus aminte de ce spusese mai devreme.

— Ai spus că aveai de gând să-l suni pe Niphon?

— Da. Stătuserăm de vorbă la partida de poker… şi apoi m-a sunat o dată. A spus că dacă vreau vreodată… putea să-mi facă o propunere. În momentul ăla mi s-a părut o nebunie, dar după ce am plecat de la tine în noaptea aia… Nu ştiu. M-a făcut să mă întreb dacă nu cumva merită să-mi trăiesc viaţa pe care mi-o doresc şi să fac în aşa fel încât să nu mai trebuiască să-ţi faci atâtea griji.

— Atunci apariţia lui Maddie a fost o adevărată binecuvântare, am mormăit. Hristoase.

Seth chiar luase în calcul posibilitatea de a-şi vinde sufletul. Chiar trebuia să mă ocup de Niphon. Nu mă ascultase când îi spusesem să-l lase pe Seth în pace. Îmi venea să-i smulg beregata drăcuşorului, dar răzbunarea mea mai trebuia să aştepte. Am inspirat adânc.

— Ce să zic, i-am spus lui Seth. Asta e. Nu pot spune că-mi place… dar mă rog… s-a terminat.

Şi-a lăsat capul pe o parte, într-un fel ciudat.

— Ce vrei să spui?

— Chestia asta cu Maddie. În sfârşit ai avut o aventură, întotdeauna am spus că poţi s-o faci, nu? În fond, nu e cinstit ca numai eu să am parte de aşa ceva. Acum putem să mergem mai departe.

S-a aşternut o linişte îndelungată. Aubrey a sărit lângă mine şi s-a frecat cu capul de braţul meu. Mi-am trecut mâna pe blana ei moale în aşteptarea răspunsului lui Seth.

— Georgina, a zis într-un târziu. Ştii… ţi-am spus… Eu nu am aventuri.

Mâna mi-a înţepenit pe spatele lui Aubrey.

— Ce vrei să spui?

— Eu… nu am aventuri.

— Vrei să spui că vrei să ai o relaţie cu ea?

— Nu ştiu, a spus nefericit.

Nu, era imposibil să fie adevărat.

— Ce presupune asta pentru noi? am întrebat.

— Nu ştiu.

M-a cuprins din nou furia şi am sărit în picioare, spre iritarea lui Aubrey.

— Ştii măcar un lucru? l-am întrebat. Măcar ştii de ce ai făcut chestia asta?

— Erau multe la mijloc… a spus. Mulţi factori. S-a întâmplat pur şi simplu…

Mi-am pus mâinile în şolduri şi am mers spre el.

— Oare? Oare aşa a fost? Pentru că eu nu sunt prea sigură.

Aerul preocupat i s-a risipit şi a devenit atent.

— Ce înseamnă asta?

— Cred că te-ai răzbunat pe mine pentru că nu am cedat în noaptea aia. Te-am scos din minţi. Te-am rănit. Aşa că încerci să mă faci şi tu să sufăr, să-mi dai o lecţie.

— Poftim? Ai înnebunit? Crezi că aş face ceva de genul ăsta ca să-ţi dau o lecţie? Crezi că aş vrea să te rănesc? Doar pentru că ai refuzat să facem sex?

— De ce nu? am întrebat. Bărbaţii vor întotdeauna să facă sex cu mine. Cu ce eşti tu diferit?

— Georgina, a spus neîncrezător. E imposibil să crezi aşa ceva. Întotdeauna a fost vorba despre altceva decât sex. Trebuie să ştii lucrul ăsta. Ţi-am mai spus-o de o mie de ori. Nu ţi-aş face niciodată rău dinadins. Şi totuşi…

— Şi totuşi, ce?

Privirea i-a rătăcit departe de mine, pe covor.

— Nu ştiu dacă putem continua fără să te rănesc.

— Dacă nu te mai culci cu prietenele mele…

— Nici măcar nu trebuie să fie asta. Pot fi atât de multe lucruri. Mâine m-ar putea călca o maşină sau aş putea să iau o boală. Dacă într-o bună zi chiar ai să cedezi şi ai să te culci cu mine, ai să te urăşti veşnic. Iar dacă cedez eu şi îmi vând sufletul, ai să fii bulversată. Indiferent de situaţie,

tot ai să suferi. E doar o chestiune de timp. Am înţeles în seara aia, în bucătărie, am citit pe chipul tău când strigai la mine. Atunci am înţeles că e adevărat.

— Eram… eram supărată, i-am spus. Şi în fond… ştiam că relaţia asta nu are să fie simplă. La început ai fost de acord cu toate… cu sexul şi cu restul…

— Lucrurile se mai schimbă, a spus fără ocolişuri. M-a privit în ochi şi din nou am văzut că în el se războiau mai multe tabere. Şi atunci credeam că eu o să fiu cel care o să sufere, nu tu. Eu pot să rezist.

— Vrei să spui că eu nu pot?

— Vreau să spun că nu vreau să aflu. Şi, sincer, nici măcar nu mai e vorba despre sex. Avem probleme cu comunicarea, cu timpul… nu ştiu. La naiba, de fapt avem probleme şi cu moartea. Nu ştiu dacă ar trebui să continuăm.

Am simţit de parcă ar mai fi murit Joel o dată, de parcă mi-ar fi fost absorbită toată energia din mine.

— Cum poţi să-mi ţii mereu predici despre comunicare şi apoi să-mi arunci chestia asta în cap acum? am spus. Dacă simţeai toate lucrurile astea… ar fi trebuit să aduci subiectul în discuţie mai înainte, nu la simulacrul ăsta de despărţire în ultimul ceas.

— Nu ştiu sigur ce înseamnă asta, dar nu e niciun simulacru. Şi am încercat să discut cu tine despre asta. Am încercat în noaptea în care mi-ai făcut masaj, dar n-ai vrut să asculţi. Seth a inspirat adânc. Georgina… vorbesc serios. Nu cred că ar trebui să mai continuăm.

Am icnit. Asta nu era în regulă, chiar deloc. Mă aşteptasem la o ceartă de proporţii, una peste care aveam să trecem până la urmă, ca întotdeauna. Mă aşteptasem să îmi ceară iertare. Mă aşteptasem să stabilesc noi limite în relaţia

noastră. Mă aşteptasem să domin eu situaţia şi tot eu să decid dacă aveam să continuăm.

Nu mă aşteptasem să fiu eu cea care imploră.

— Nu. Nu. Seth… trebuie să rezolvăm situaţia. Uite, am să uit de Maddie, da? Şi dacă vrei să te culci cu alte femei… să ştii că nu e nicio problemă. Întotdeauna am spus că poţi s-o faci. Doar că acum, fiind prima oară… ei bine, mă şochează, atâta tot.

A continuat să mă privească în linişte şi m-am trezit că îmi continui bălmăjelile.

— Dar putem să rezolvăm problemele. Aşa cum facem mereu. Găsim noi o cale. Nu poţi să decizi singur aşa ceva. Suntem amândoi implicaţi în relaţia asta, înţelegi?

— Da, a spus. Înţeleg. Iar eu sunt unul dintre cei implicaţi în relaţie. Şi vreau să ne despărţim.

— Nu, am spus înnebunită. Nu vrei. E ceva ciudat… nu ştiu ce. Nu vorbeşti serios.

Tăcerea lui Seth era mai enervanta decât dacă ar fi ţipat şi el la mine. Însă el a continuat să mă privească şi m-a lăsat să vorbesc. În expresia lui am văzut mult regret, dar şi hotărâre.

— Tu mi-ai spus că putem depăşi orice, am strigat. De ce nu şi asta?

— Pentru că e prea târziu.

— Nu se poate. Dacă faci asta… atunci nu a servit la nimic… vei sfârşi prin a mă face să sufăr. Şi pe mine, şi pe Maddie.

— E o suferinţă mică în comparaţie cu ce s-ar putea întâmpla de fapt, a spus. Cât despre Maddie… n-am de gând să o fac să sufere. Îmi… îmi place.

— Dar pe mine mă iubeşti.

— Da, aşa e. Şi probabil am să te iubesc întotdeauna. Dar poate că nu e de ajuns. Trebuie să-mi văd de viaţă. Nu putem continua. Cred că poate… Nu ştiu. Cred că pot avea o relaţie frumoasă cu Maddie. În anumite privinţe îţi seamănă, numai că…

Seth începuse să bălmăjească ceva, cum făcea uneori când era destul de emoţionat. Şi-a muşcat buzele, ca şi când şi-ar fi căutat din nou cuvintele, şi s-a uitat într-o parte.

— Numai că ce? am întrebat şi abia îmi auzeam propria voce.

M-a privit din nou, hotărât, neclintit.

— Numai că… e mai umană.

Şi cu asta mi-a pus capac. Toată mânia şi durerea au dispărut. Nu mai era nimic în mine, absolut nimic, doar vid.

— Ieşi afară, am spus.

S-a făcut palid la faţă. Ceva din glasul şi expresia mea trebuie să fi fost cu adevărat înspăimântător. A întins şovăitor mâna.

— N-am vrut să te rănesc. Thetis, îmi pa…

— Niciodată să nu-mi mai spui aşa, l-am avertizat şi m-am îndepărtat. Nu ştiu cum de îmi ieşeau mie din gură asemenea cuvinte, era de parcă m-ar fi controlat altcineva. Pleacă. Acum.

A deschis gura şi am crezut că toată hotărârea de care tocmai dăduse dovadă avea să se risipească. Însă în final nu a fost aşa.

A plecat.

Capitolul 25

Jurasem că nu aveam să mă mai duc niciodată în dormitor, dar în clipa aia simţeam nevoia să stau în patul meu. Acolo mi-am petrecut restul zilei, ghemuită în proverbiala poziţie fetală. Şi nu simţeam nimic, cam ca atunci când îl dădusem pe Seth afară. Eram moartă pe dinăuntru. Nu mai rămăsese nimic în viaţa mea care să mă motiveze. O parte înţeleaptă din creierul meu îmi spunea că ar trebui să plâng. Ştiam că în adâncul meu aveam multă suferinţă care până la urmă avea să explodeze. Dar deocamdată o blocam, temându-

mă să recunosc că totul era adevărat sau să înfrunt consecinţele. De-aia ţipase Yasmine, am realizat. Era îngrozitor să fii smuls de lângă ceva ce iubeşti aşa de mult, de lângă ceva ce dădea sens existenţei tale.

Orele au trecut, iar lumina şi umbrele se jucau prin dormitorul meu pe când soarele se pregătea de asfinţit. Camera s-a întunecat, dar nu m-am deranjat să aprind lumina. Nu aveam nici energia, nici motivaţia necesară.

Nu ştiu cât timp a trecut până să aud bătând la uşă. La început nici măcar nu eram sigură că asta e. Apoi s-a auzit din nou; categoric bătea cineva la uşă. Însă am rămas în pat, pentru că nu voiam să văd pe nimeni sau să vorbesc cu cineva. „Dacă e Seth?" O părticică din mine se agăţa de speranţa asta, că poate se răzgândise. Însă restul fiinţei mele nu credea. Văzusem felul în care mă privise, hotărârea aceea. Nu avea să se întoarcă. Şi dacă nu se întorcea, atunci nu avea sens să fac pe fiinţa sociabilă.

Vizitatorul meu a bătut a treia oară, şi mai tare. De lângă mine, Aubrey a întors capul spre living, apoi spre mine, întrebându-se fără îndoială de ce nu pun capăt zgomotului. Am oftat, m-am dat jos din pat şi am pornit mânioasă spre partea din faţă a apartamentului. Pe la jumătatea distanţei m-am oprit. Nu era Seth.

— Georgina! s-a tânguit o voce de soprană, nazală. Ştiu că eşti acolo. Te simt.

Şi eu o simţisem pe Tawny, desigur, motiv pentru care mă şi oprisem. Am oftat iar şi m-am întrebat dacă era posibil s-o ignor. Probabil că nu. Chiar dacă nu răspundeam, probabil că avea să stea acolo toată ziua, acum că ştia că sunt acasă.

Am deschis uşa şi mă aşteptam să se repeadă la mine cu lacrimi şi tot tacâmul. Însă ea stătea calmă la uşă şi ezita să intre. Avea ochii umezi, dar părea să se străduiască foarte tare să se abţină. Tremurul buzei sugera că nu avea să fie simplu.

Şi strălucea.

— P-pot să intru? a întrebat.

M-am dat într-o parte şi i-am făcut semn să intre.

— Vrei să te scot în oraş ca să sărbătorim cucerirea?

Cu asta am dat-o gata. S-a prăbuşit pe canapeluţă cu mâinile pe faţă, plângând în hohote. Amorţită încă de la povestea cu Seth, nu aveam destulă energie mentală să mă ocup de aşa ceva. Nu aveam destulă energie să o urăsc, s-o compătimesc. Eram apatică.

— Tawny…

— Îmi pare rău! m-a întrerupt. Îmi pare atât de rău. N-am vrut. N-am vrut să fac lucrul ăsta. Dar mi-a spus că dacă accept, ne va aduce beneficii amândurora, că va trage sfori să mă ajute să avansez mai repede şi că…

— Stai un pic, am spus. La cine te referi? La Niphon?

A dat din cap şi a scos un pachet cu batistuţe din geantă. Cel puţin de data asta venea pregătită. Şi-a suflat nasul cu forţă, după care a continuat:

— Mi-a spus să mă prefac… să mă prefac că nu mă pricep. Adică… de fapt nu prea mă pricep. Hai, bine, nu mă pricep deloc. Eu nu pot să flirtez ca tine. Şi chiar nu mă pricep la dans. S-a oprit o clipă, ca şi când lucrul ăsta ar fi durut-o în mod deosebit. Dar ai avut dreptate când ai spus că e imposibil să nu pot să mă culc cu cineva. Chiar am făcut-o, dar am minţit, am spus că nu reuşesc.

Era exact ce bănuiam şi eu de ceva timp, dar nu mă bucuram în mod deosebit că mi se confirma. Era încă un lucru care îmi amintea de toate nenorocirile din viaţa mea din ultimele câteva săptămâni. O priveam şi încă nu mă puteam convinge să fiu furioasă pe ea. În parte pentru că încă eram secătuită de sentimente şi în parte pentru că nu merita. Niphon se folosise de ea ca să-mi joace mie o festă, dar îi jucase şi ei una.

— Ştii să minţi, i-am spus într-un final. Niciodată nu reuşeam să-mi dau seama dacă spuneai adevărul sau nu, dar aşa dădeai impresia. De obicei mă pricep la oameni.

Tawny a zâmbit doar un pic, cu o umbră de mândrie.

— Mă pricepeam să păcălesc oamenii când eram muritoare. M-am ocupat cu ceva potlogării, a spus şi zâmbetul i-a dispărut. Asta până când m-a părăsit nemernicul ăla pentru o curvă blondă de doi bani. Ea habar n-avea ce face, dar ce, crezi că lui i-a păsat? Da' de unde. Puţă bleagă. Acum le pare rău, şi lui, şi ei.

Am clipit nedumerită. Nu mă aşteptasem să aud asta. De fapt, nu eram sigură că vreau să aud povestea asta. Dintr-odată, dorinţa pe care şi-o exprimase iniţial Tawny de a face să sufere bărbaţii de pretutindeni avea mult mai mult sens, la fel şi motivul pentru care se putea să-şi fi vândut sufletul. Am sperat că aspectul ei din prezent nu era vreo caricatură ciudată a curvei blonde de doi bani, pentru că ar fi fost de-a dreptul înfiorător.

— Ăăă… sunt convinsă. Şi ştii, talentele de care ai nevoie ca să faci potlogării nu diferă chiar aşa de mult de cele necesare în seducţie.

Poate de vină era faptul că mă mişcăm şi că vorbeam, dar în timp ce stăteam acolo, creierul meu amorţit a început să se trezească la viaţă şi să analizeze situaţia.

— Tawny, de ce-mi spui chestiile astea? Dacă lucrezi pentru Niphon, probabil că n-o să fie prea încântat că îl dai de gol.

— Ai dreptate. Nu ştie că sunt aici. Dar… dar mi-era frică. Ştiu că dacă spui tu, o să se afle şi nu vreau să sufăr şi eu din cauza lui! M-am gândit că dacă vin să stau de vorbă cu tine şi îţi spun ce s-a întâmplat poate… poate poţi să mă ierţi. Începe să-mi placă aici. Nu vreau să plec. Şi dacă îl pedepsesc pe el, au să mă pedepsească şi pe mine şi…

— Stai, stai. Opreşte-te. Pentru ce să-l pedepsească? Că te-a pus să minţi? am spus şi m-am încruntat. Şi ce anume să spun?

Tawny era aşa de uimită încât a uitat să fonfăie.

— Despre ea.

— Ea?

— Despre cotoroanţa aia. Aia care mi-a apărut în vis…

— Nyx? Ah. Deci aşa ţi-ai ascuns strălucirea. Avea dreptate Hugh.

— Nu mi-a plăcut deloc, a spus Tawny vehementă. Ori de câte ori m-a obligat să mă duc la ea ca să-mi absoarbă energia… Şi apoi aveam nişte vise aşa de ciudate.

Hai, Georgina, pune-ţi mintea la contribuţie! Totul avea să se lege dacă reuşeam să las deoparte măcar pentru o clipă propriul dezastru amoros.

— Te-ai… dus la Nyx de bunăvoie? Ca să-ţi absoarbă energia şi să nu aflu eu că minţeai?

Tawny a încuviinţat din cap. Mă lua cu dureri de cap.

— Şi el, adică Niphon, te-a obligat şi… M-am oprit. Niphon ştia despre faza cu Nyx. Aţi ştiut amândoi. Şi cum să daţi de ea.

— El a convins-o să vină aici când a scăpat. I-a promis doi sucubi, a spus Tawny, reluându-şi fonfăitul şi privindu-mă uluită. Credeam… credeam că ştii toate astea. Am auzit că ai fost şi tu de faţă când au prins-o…

Tawny părea un pic neliniştită, de parcă s-ar fi întrebat dacă nu cumva greşise că-l trădase pe Niphon. Cât despre mine, brusc în minte mi se derula din nou bătălia din dormitorul meu şi oferta lui Nyx de a mă răzbuna pe cel care o trimisese la mine…

Niphon.

— Niphon? am exclamat. Niphon a asmuţit asupra mea o zeiţă nebună, responsabilă cu haosul? De ce? De ce mă urăşte aşa de tare?

Tawny a făcut ochii mari, fără doar şi poate surprinsă de izbucnirea mea.

— Nu… nu ştiu. Spunea doar că vrea să-ţi strice ploile, să-ţi distrugă viaţa, poate chiar să fii trimisă în altă parte.

În minte mi-au răsunat din nou vorbele lui Hugh. „Ştiu doar că atunci când apare un drăcuşor şi se deranjează aşa de tare pentru un lucru, e semn că e de rău."

Inima a început să-mi bată cu putere şi am prins-o de mână.

— Tawny. A pomenit ceva despre contractul meu? Despre vreun contract?

A dat energic din cap, deranjându-şi şi mai tare buclele blonde deja deranjate.

— În prezenţa mea, nu.

— Eşti sigură? Gândeşte-te bine! Gândeşte-te la orice, absolut orice ar fi putut spune ca să explice de ce a făcut chestia asta.

— N-a zis nimic! a răspuns şi şi-a desprins mâna de corp. De data asta îţi spun adevărul. După cum vorbea, dădea impresia că… ei bine, că nu prea te are la inimă. Voia să te vadă nefericită. Să suferi. Nu ştiu.

Niphon… îi puteam pune în spate aşa de multe lucruri.

Dacă o ascultam pe Tawny, se folosise de ea ca să dea impresia că sunt un mentor slab (ceea ce şi eram într-un fel) şi poate chiar să se asigure că sunt trimisă în altă parte. De asemenea, drăcuşorul vorbise cu Seth să-i cumpere sufletul, în ciuda avertismentelor mele. E adevărat, decizia de a mă părăsi îi aparţinuse lui Seth. Dar, am realizat, Niphon jucase şi el un rol, făcându-l pe Seth să se gândească la asemenea lucruri. Nyx mă distrăsese de la lucrurile astea, ceea ce pare-se tot lui Niphon i se datora, şi astfel mă ţinuse departe de Seth. Faptul că realizase cât de aproape fusese să-şi vândă sufletul îl făcuse pe Seth să fugă. Frica de felul în care putea lucrul ăsta să ne afecteze pe

amândoi fusese prea mare, destul de mare încât să aleagă să mă părăsească.

— Georgina.

În clipa aia am luat o hotărâre. Nu avea să schimbe lucrurile dintre mine şi Seth, dar avea să mă facă să mă simt mai bine.

— Georgina, a repetat Tawny, privindu-mă. Te simţi bine? N-ai de gând să mă părăşti ca să mă trimită de aici, nu? Georgina.

M-am ridicat de pe scaun, surprinsă să constat că mi se puseseră cârcei la picioare. Nu mai aveam chef să fiu gătită, aşa că am scăpat de rochie prin schimbarea aspectului şi am luat pe mine o pereche de jeanşi şi un pulover în stil empire. Negru, care se potrivea cu starea mea. M-am uitat la Tawny.

— Vrei să mergi la o petrecere cu mine?

Am mers cu maşina până la Peter şi la Cody, unde sărbătoreau „maleficii"; abia dacă am remarcat că ploua din nou. Am urcat scările de parcă m-aş fi dus la propria înmormântare, mâhnită dar hotărâtă, şi cu destulă viteză încât Tawny a trebuit să dea iute din picioare pe tocurile cui ca să ţină pasul cu mine. Când am simţit amprentele nemuritorilor din apartament, m-au copleşit uşurarea şi satisfacţia descoperind că Niphon era încă acolo.

Peter a deschis uşa înainte să termin de bătut la uşă. Purta un pulover roşu cu o broderie aplicată cu Moş Crăciun. Desigur, se potrivea cu bradul lui de Crăciun.

— Ia te uită, a spus sarcastic. Binevoieşte să-şi facă apariţia şi să ni se alăture nouă, umili…

Am trecut pe lângă el fără un cuvânt, în timp ce mă privea cu gura căscată. Traversam încăperea vag conştientă de prezenţa celorlalţi. Jerome, Cody, Hugh. Dar nu aveam timp pentru niciunul dintre ei.

Niphon, care stătea în picioare, cu un pahar cu vin în mână, mă privea curios şi amuzat în timp

ce mergeam direct spre el. Dat fiind că de obicei îl evitam dacă era posibil, trebuie să-l fi uluit faptul că mă apropiam de el.

Dar nu la fel de tare ca pumnul meu.

Nici măcar nu fusese nevoie să mi-l fac mai mare. L-am luat pe nepusă masă. Paharul de vin i-a căzut din mână, a lovit covorul şi conţinutul i s-a împrăştiat ca un şuvoi de sânge. Drăcuşorul a zburat în spate, izbindu-se cu zgomot de vitrina cu vase de porţelan a lui Peter. A căzut la podea, cu ochii căscaţi de uluială. M-am dus iar la el. M-am lăsat în genunchi, l-am prins de cămaşa de firmă şi l-am tras spre mine.

— Dispari din viaţa mea, că dacă nu, te distrug, am şuierat.

Teroarea a pus stăpânire pe el.

— Tu ai înnebunit? Ce… Dintr-odată frica a dispărut şi a început să râdă. Până la urmă a făcut-o, nu? Te-a pus pe liber. Nu ştiam dacă poate, mai ales după ce i-am ţinut predica aia cum că ar fi mai bine pentru amândoi. Nu pot să cred. Ce drăguţ. Toate aşa-zisele tale farmece nu au fost de ajuns ca să… hî!

Îl trăsesem mai aproape de mine, înfigându-mi unghiile în carnea lui şi în sfârşit am perceput un sentiment. Furie. Rolul lui Niphon fusese mai mare decât crezusem. Stăteam la numai câţiva centimetri de el.

— Mai ştii când ai spus că nu sunt nimic altceva decât o ţărancă dintr-un sat de pescari? Ei bine, ai avut dreptate. Şi a trebuit să fac faţă unor situaţii dure, în care tu n-ai putea să te descurci. Şi mai ştii ceva? Mare parte din copilărie mi-am petrecut-o spintecând peşte şi animale. I-am trecut un deget pe gât. Pot să-ţi arăt şi ţie. Aş putea să te spintec de la gât şi până la stomac. Aş putea să te sfâşii şi, Doamne, ce-ai mai urla de durere, dorindu-ţi moartea. O să-ţi doreşti să nu fii nemuritor. Şi aş putea să o ţin tot în felul ăsta.

Asta i-a retezat rânjetul lui Niphon. În spatele meu, restul invitaţilor se treziseră la viaţă.

— Luaţi-o dracului de pe el, a strigat Jerome.

M-au tras înapoi nişte mâini puternice, ale lui Cody şi ale lui Hugh, care mă prinsese fiecare de câte un braţ. M-am zbătut, încercând să mă duc înapoi la Niphon, care se făcuse mic. Însă prietenii mei erau prea puternici. Nu mă puteam elibera şi nu mai aveam destulă vitalitate să mă fac mai mare.

— Jerome, scapă de ăsta odată! am strigat. Scapă de el, că dacă nu, îţi jur că îl sfâşii. Mi-a întins o cursă ca să dau greş cu Tawny. El a adus-o pe Nyx aici, ce dracu' nu înţelegi! Scapă de el!

I-am văzut chipul şefului meu. Nu-i plăcea să strige cineva la el, sau să i se spună ce să facă, mai ales de faţă cu alţii, şi i-am simţit încrâncenarea şi mânia. Îmi dădeam seama că era gata-gata să-mi spună să tac, dar apoi ceva s-a modificat în expresia chipului lui şi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra lui Niphon.

— Ieşi de aici, i-a spus demonul.

Niphon a rămas cu gura căscată şi de fapt semăna foarte bine cu un peşte.

— Jerome! Nu poţi să…

— Ieşi afară. Ştiu ce încercai să faci, dar n-ar fi trebuit să faci asta pe la spatele meu. Du-te înapoi la hotel şi până mâine să pleci din oraş.

Niphon a dat să mai protesteze. Dar atunci l-a privit pe Jerome, apoi pe mine, apoi din nou pe Jerome. Drăcuşorul a înghiţit în sec, după care s-a ridicat iute în picioare şi a luat o servietă de pe canapea. Cu o ultimă privire spre mine, a ieşit în grabă pe uşă.

Privirea lui Jerome a poposit asupra lui Tawny, care se lipise de perete în inutilul efort de a dispărea.

— Nu e vina ei, am spus iute. N-o pedepsi.

Jerome a mai studiat-o câteva clipe, apoi a oftat nerăbdător.

— Mă ocup mai târziu de tine.

Nu ştiu dacă era bine sau nu, dar faptul că nu o nimicise pe loc era un semn bun. Şi, judecând după recunoştinţa care i se aşternuse pe faţă, era şi ea de acord.

Cody şi Hugh încă mă ţineau ca într-o menghină, dar după câteva clipe, mi-au dat drumul şi m-am prăvălit de epuizare, surprinsă să constat că respiram greu.

Tensiunea se aşternuse în încăpere; în final, Cody a deschis gura.

— Unde ai învăţat să aplici o asemenea bijuterie de croşeu?

— Nu-ţi duci zilele în Evul Mediu fără să înveţi lucruri de genul ăsta, a cugetat Peter. Apoi s-a uitat la vinul împrăştiat pe jos şi a oftat. Aşa ceva nu iese cu apă carbogazoasă.

— Georgie, a tunat Jerome. Să nu-mi mai vorbeşti aşa câte zile oi avea.

Mi-am controlat respiraţia şi mi-am înăbuşit pofta de sânge care mă străbătea, apoi l-am privit sfidător pe Jerome în ochii negri.

— S-a notat, am spus.

Apoi, incapabilă să fac faţă privirilor uimite şi îngrijorate ale prietenilor mei, am ieşit în fugă din apartament. Am reuşit să cobor un rând de trepte înainte să mă prăbuşesc şi să rămân pe palier. Mi-am afundat faţa în palme şi am început să plâng în hohote. În sfârşit durerea îmi venise de hac.

Câteva minute mai târziu, am auzit paşi pe scări. Hugh s-a aşezat lângă mine şi m-a cuprins cu braţul. Mi-am lipit faţa de pieptul lui şi am continuat să plâng.

— O să-ţi revii, a spus uşor.

— Nu, n-am să-mi revin niciodată din asta. Sunt singură. Mi-aş dori să mor.

— Ba nu e adevărat. Eşti minunată şi te iubeşte prea multă lume.

Am ridicat capul şi l-am privit. Nu îl văzusem niciodată aşa de plin de compasiune, de serios, mai

puţin când ţipase la Seth în timpul partidei de poker. Mi-am tras nasul şi mi-am trecut mâna peste ochii plini de lacrimi.

— Ne-am despărţit. Asta ai vrut. Nu voiai să fiu cu Seth.

Hugh a clătinat din cap.

— Îmi place Seth. Vreau să fiţi fericiţi. Dacă aţi putea fi împreună fără toată suferinţa asta, te-aş trimite chiar eu pachet la el, cu binecuvântarea mea. Dar nu cred că e posibil. Cred că aşa e cel mai bine.

— I-ai spus că singurul mod în care aş renunţa la el ar fi dacă m-ar răni, dacă s-ar purta ca un dobitoc. Crezi ca de-aia a făcut lucrul ăsta? De-aia s-a culcat cu Maddie? Pentru că numai ceva foarte serios avea să mă ţină departe de el?

Hugh a părut surprins când am pomenit de Maddie.

— Nu ştiu, dulceaţă. Nu ştiu ce i-a trecut prin minte.

Am oftat şi m-am sprijinit iar de el.

— N-am să-mi revin niciodată.

— Ba da.

— O să-mi ia foarte mult timp.

— Tu ai foarte mult timp la dispoziţie.

Capitolul 26

Revelionul.

Warren, patronul librăriei Emerald City, a dat o petrecere grandioasă acasă la el şi a invitat tot personalul, alături de alte cincizeci de persoane. Avea o casă enormă şi nu se zgârcise. Prin mulţime se plimbau chelneri, un barman prepara băuturi cu multe scheme care-ţi luau ochii. În colţ, un DJ punea muzică. Era probabil cea mai elaborată petrecere la care fusesem tot anul şi toată lumea se distra de minune.

Mai puţin eu, normal.

Erau şi Seth şi Maddie. Împreună. Mi se părea ciudat să-i văd aşa pe faţă drept cuplu, după cât timp petrecuserăm noi ascunzându-ne relaţia. Dar când Maddie se întorsese în Seattle cu câteva zile în urmă, nu încercase să se ascundă. În douăzeci şi patru de ore ştia toată lumea din magazin şi încă mai stârnea entuziasm şi speculaţii. Însă toată lumea era de acord că erau drăguţi împreună.

Şi, privindu-i, am presupus că dacă nu aş fi fost atât de mult implicată, şi eu aş fi crezut că sunt drăguţi. Însă mai degrabă mă făceau să vreau să vărs caviarul pe care tocmai îl mâncasem. Stăteau în partea opusă a încăperii împreună cu alţi colegi de serviciu şi se ţineau de mână. Maddie strălucea ca un sucub şi vorbea ceva cu Beth, plină de entuziasm. Seth arăta superb, îmbrăcat şi el frumos o dată în viaţa lui, şi asculta cu un zâmbet discret, deşi avea un aer solemn. Părea stânjenit şi aveam o bănuială că Maddie insistase să vină. Nu credeam că e genul care să vină şi să-şi afişeze relaţia în faţa mea, dar pe de altă parte nici nu mă gândisem vreodată că ar fi în stare să se despartă de mine.

Exact în momentul ăla şi-a ridicat ochii ca să cerceteze încăperea şi mi-a întâlnit privirea. N-aş putea spune dacă o făcuse din greşeală sau special. Ne-am susţinut privirile pentru o clipă şi i-am văzut expresia tulburată, melancolică. A mea nu ştiu ce spunea. Apoi şi-a îndreptat din nou atenţia asupra celorlalţi, dar zâmbetul îi dispăruse.

— Mai că-ţi vine să verşi, nu?

Doug s-a apropiat de mine şi în mână avea cred eu al cincilea pahar de rom cu coca cola. Am arătat spre el şi am spus:

— La ce te referi, la tona asta de zahăr pe care o bei?

A zâmbit larg.

— Mă refer la soră-mea şi la Mortensen, după cum bine ştii.

Le-am mai aruncat o ultimă privire, apoi m-am întors din nou spre el.

— Toată lumea crede că sunt drăguţi.

— Aşa o fi. Nu mă hotărăsc deloc, a spus şi a dat paharul peste cap. Adică tipul se culcă cu sora-mea, este? Ar trebui să fiu revoltat şi să vreau să-i apăr onoarea. Sau ceva de genul. Dar o parte din mine speră că o să le meargă aşa de bine încât o să se mute la el. Iar chestia asta mă cam… bucură.

Hm. N-ajungea că ieşeau împreună, adică să se mai şi mute împreună? Nici măcar nu mă puteam gândi aşa de departe. În fond, erau împreună de o săptămână. Am numărat până la cinci în gând şi am încercat să nu spun ceva ce aveam apoi să regret.

— Cine poate şti? am răspuns în doi peri.

Doug m-a privit cu capul într-o parte.

— Întotdeauna mi-am închipuit că tu o să umbli după el, că tot erai tu fanul lui şi după toate poveştile alea erotice despre tine.

Se referea la o nuvelă de-a lui Seth care apăruse într-o revistă cu nu foarte mult timp în urmă. Eroina cu apucături perverse semăna în mod straniu, şi complet întâmplător, cu mine.

Îmi dădeam seama după glasul şi aerul lui că glumea. Nu crezuse niciodată că ar fi ceva între mine şi Seth. Nici nu bănuia el cât de aproape de adevăr fusese gluma lui.

— Ei, i-am spus. Se pare că acum sora ta o să fie protagonista poveştilor erotice.

— Dumnezeule! La chestia asta nu mă gândisem, a spus el, palid la faţă. Şi-a privit paharul gol şi a continuat: Mai am nevoie de încă unul.

L-am privit pe când pleca şi am simţit că pe buze mi se înfiripă un zâmbet, în ciuda hotărârii mele de a fi nefericită.

Iar partea cu nefericirea îmi ieşea chiar bine. Nu m-am apropiat de nimeni la petrecere şi nu am schimbat decât câteva vorbe cu cei care m-au

antrenat în vreo discuţie. Deja refuzasem mai mulţi bărbaţi care încercaseră să-mi ofere ceva de băut sau să mă invite la dans. Voiam să fiu singură. Sincer, nici n-ar fi trebuit să vin.

— Nu m-am gândit vreodată că am să te văd singură la un asemenea eveniment.

I-am simţit prezenţa în spatele meu înainte să-l aud.

— Carter, musafirul nepoftit; ştiu sigur că pe tine nu te-a invitat nimeni.

— Am auzit că asta e cea mai tare petrecere.

— Nu cumva mersul neinvitat la petreceri se numără printre cele şapte… rahat!

Îngerul ajunsese înaintea mea. Părul blond, până la bărbie, era curat şi pieptănat şi purta pantaloni de camuflaj şi un tricou polo albastru. Era o costumaţie casual şi de asemenea cea mai drăguţă cu care îl văzusem vreodată.

A râs, conştient de ceea ce mă surprinsese.

— Nu puteam să apar cum umblu eu de obicei. Şi tot sunt un amărăştean pe lângă tine.

Eu purtam o rochie mulată pe corp, din satin, cu guler înalt care îmi acoperea tot gâtul. Neagră, să se asorteze cu starea mea.

— Mda, am spus. Dar dacă facem comparaţia cu felul în care te îmbraci de obicei, eşti cel mai bine îmbrăcat de aici.

— Tare petrecerea, a spus, plimbându-şi privirea prin încăpere. În mână avea un pahar cu ceva şi puteam jura că acum o clipă nu îl avusese. Nu pari să te distrezi prea bine.

Încă nu eram pregătită să vorbesc despre lucrul ăsta, nu cu el. Mi-am ferit ochii şi am privit absentă spre locul în care Doug îi făcea avansuri unei femei cu vreo douăzeci de ani mai în vârstă decât el. S-a terminat melodia pe care o pusese DJ-ul şi s-au auzit acordurile de chitară ale alteia. „Sweet Home Alabama”.

— Futu-i, am exclamat.

— Ce e? a întrebat Carter.

— Nu pot să sufăr piesa asta.

— Serios? Mie mi-a plăcut dintotdeauna.

Am oftat.

— Ce s-a întâmplat cu Yasmine?

Umorul lui batjocoritor s-a risipit.

— Ştii ce i s-a întâmplat. Acum îi aparţine iadului. Sunt convins că o să le fie utilă.

— Dar ea o să accepte? am întrebat. Oare chiar o să întoarcă spatele raiului şi o să se lupte?

— Întotdeauna acceptă.

Exact asta spusese şi Vincent.

— După suficient timp în care ceilalţi îngeri o evită şi ea neagă divinitatea… ei bine, va fi foarte dornică să lupte împotriva raiului.

— E o prostie. E ca şi când… nu ştiu. Ca şi când ar fi forţată să devină rea.

— Ea a ales să cadă.

— A făcut-o din iubire! Mereu îmi spui că iubirea e cel mai minunat lucru din lume.

— Aşa e. Dar iubirea unui înger trebuie să fie în primul rând faţă de puterea supremă şi în al doilea rând faţă de omenire în întregul ei. Nu trebuie dăruită unei singure persoane, fie ea om sau nephilim.

— Asta e o prostie. Cred că au dreptate nephilimii când spun despre noi că suntem duşi cu pluta. I-am dat paharul unei chelneriţe care trecea pe acolo. Îl ţinusem ceva timp gol. Timid, am adus în discuţie un alt subiect care mă tulbura, ceva ce melodia asta nu mă lăsa să uit. Auzi, Carter… în legătură cu Nyx. Viziunile ei… sunt întotdeauna adevărate?

— Din câte ştiu eu, da. Dar nu întotdeauna iese cum îşi închipuie oamenii. De ce întrebi?

— Mi-a trezit curiozitatea ceva ce mi-a arătat.

— Ah. Asta e cu schepsis, a spus şi s-a încruntat. Din moment ce de fapt te manipula, e greu de spus… nu ştiu nici eu totul despre ea. Ce ţi-a arătat?

— Nu are impor…

Muzica s-a oprit brusc şi din partea cealaltă a încăperii am auzit pe cineva pornind numărătoarea inversă.

— Zece… nouă…

M-am uitat la un ceas de lângă noi. Era aproape miezul nopţii.

— Opt… şapte…

Lumea pregătea tot felul de instrumente de făcut zgomot şi pahare cu băutură. Cuplurile se apropiau.

— Şase… cinci…

Maddie s-a apropiat de Seth. S-a aplecat spre ea, cu un aer stânjenit.

— Patru… trei…

L-am prins pe Carter de braţ. Nu puteam să văd aşa ceva. Nu puteam să-i privesc pe Seth şi pe Maddie sărutându-se.

— Du-mă de aici, am icnit şi dintr-odată nu puteam să respir.

— Doi…

— Carter! Du-mă…

Lumea a explodat într-o mare de culori în jurul meu. Aerul rece al nopţii mi-a izbit faţa. M-am clătinat dezorientată şi l-am simţit pe Carter cum mă prinde de braţ ca să mă ţină. Eram pe acoperişul unei clădiri care dădea direct spre Space Needle. În jurul lui explodau focuri de artificii într-o ploaie de scântei în culorile curcubeului. Zgomotul care le însoţea m-a făcut să tresar şi am icnit. În depărtare mai scânteiau şi alte focuri de artificii.

— E cea mai tare privelişte din oraş, a glumit Carter.

Am privit împrejur, nedumerită încă, până am reuşit în sfârşit să mă situez în spaţiu.

— Suntem pe acoperişul librăriei, am exclamat.

Mi-a dat drumul la braţ şi am stat şi am privit artificiile preţ de câteva minute. Eram aşa de aproape de Space Needle încât aproape că simţeam

mirosul de fum pe care îl purta vântul până la noi. Am început să-mi frec braţele, apoi mi-am amintit să-mi trag pe mine o haină prin schimbarea aspectului.

— Un an nou îţi poate rezerva tot felul de posibilităţi, Georgina, a spus Carter într-un târziu, privind încă spectacolul.

— Nu şi mie. Eu le-am pierdut pe toate. L-am pierdut pe Seth. Am dat chix.

— Nu e numai vina ta. Într-o relaţie sunt implicate două persoane; şi e nevoie de amândouă ca să meargă şi tot de amândouă ca să se ducă de râpă. Are şi Seth o parte importantă din vină.

Am clătinat din cap.

— Nu… pentru ce a făcut el, tot eu sunt de vină.

— Scapi din vedere imaginea de ansamblu, fiică a lui Lilith. Uiţi de rolul pe care l-a jucat Niphon. El ce a încercat să facă?

— Să-mi distrugă viaţa, am spus cu amărăciune. A jucat şi el un rol, da, dar el a complicat ceea ce deja stricasem eu.

— Dar de ce? De ce a făcut-o?

— Pentru că mă urăşte.

— Nu înţelegi, a spus Carter, oftând.

— Ce vrei să spui? am spus, întorcându-mă spre el. Ce altceva mai e de înţeles?

— Numai atât pot să-ţi spun eu. Numai atât pot să intervin.

A tăcut în timp ce o ploaie spectaculoasă de scântei argintii lumina cerul.

În minte mi-a revenit discuţia pe care o avusesem la bufet cu Hugh.

— Chiar… chiar a greşit ceva din contractul meu? Are vreun punct slab?

— Asta e treaba alor tăi. Eu nu pot să-ţi spun nimic despre asta, a zis şi a mai oftat o dată. Ce pot eu să-ţi spun e că e cam mult să petreci o eternitate tot acumulând şi purtând în spate sentimentul de vină.

— De ce-ţi pasă aşa de tare? am întrebat. De ce-ţi pasă aşa de tare ce se întâmplă cu mine şi cu Seth?

M-a privit din nou.

— Îmi plac finalurile fericite. Îmi place să mă implic în realizarea lor.

— Mă rog. Pe ăsta l-ai cam ratat.

— Vrei să mergi acasă? a întrebat cu bine cunoscutul lui zâmbet cinic.

M-am întors spre Space Needle.

— Vreau să stau până la sfârşitul spectacolului.

— Bine.

— Ah, stai un pic. Mi-am dus mâna în geantă, am scos un fes de caşmir şi i l-am dat. Crăciun fericit. Scuze că nu l-am împachetat.

Carter şi-a studiat cadoul de Moş Crăciun secret, apoi şi l-a pus pe cap.

— Marfă!

Când în sfârşit m-a dus acasă, a recurs la aceeaşi teleportare angelică ce mă îngreţoşa întotdeauna un pic. Aubrey m-a întâmpinat la intrare, frecându-se de picioarele mele în timp ce bâjbâiam după întrerupător. Judecând după gălăgie, vecinii de jos sărbătoreau.

Mi-am aruncat încălţămintea cu toc în mijlocul livingului şi am pornit spre dormitor, descheindu-mă la rochie pe drum. Am lăsat-o să cadă pe jos, bucuroasă să mă eliberez de ţesătura rochiei strâmte. Am deschis uşa de la dulap, m-am aplecat în genunchi şi am început să scotocesc prin el până când am scos iar la suprafaţă vechea cutie de pantofi.

Mi-am dus mâna la piept şi am dat de inelul de la Seth atârnat pe lănţişor. L-am desfăcut şi l-am ţinut în mână un lung răstimp, privindu-i suprafaţa netedă, lucioasă, şi safirele scânteietoare. Am luat inelul mai vechi din cutie şi l-am ţinut în mâna cealaltă. Un timp am stat aşa, pur şi simplu, privindu-l când pe unul, când pe altul. Erau

diferite… dar totuşi atât de asemănătoare. „Eşti menită să suferi. Şi ai să repeţi tiparul la infinit. Nu te înveţi deloc minte, nu te schimbi.”

Am oftat, am aşezat amândouă inelele în cutie, lângă o cruce grea de aur. Am pus capacul şi le-am băgat pe toate înapoi în dulap.

Se terminase. Se terminase totul.

Încă goală pe jumătate, m-am dus unde îmi lăsasem geanta şi mi-am căutat telefonul mobil. Am format un număr şi am aşteptat.

—Alo?

— Dante? Sunt Georgina.

— Cine?

Am realizat uimită că de fapt nu-i spusesem niciodată cum mă cheamă.

— Sucubul.

—Ah.

Aveam sentimentul că deja îmi recunoscuse vocea.

— La mulţi ani! a zis.

Am inspirat adânc.

— Ai treabă în seara asta?

A urmat o pauză lungă, apăsătoare.

— Şi cu bărbatul din vis cum rămâne? a întrebat în sfârşit.

— Nu există niciun bărbat din vis.

1 Aluzie la poemul *Cântec pentru o cămaşă de noapte roşie (Songfor a Red Nightgown)* al poetei americane Arme Sexton (1928-1974), care suferea de o tulburare bipolară manifestată prin episoade maniacale şi depresie.

2 Firmă numită actualmente FedEx *Office* şi care furnizează servicii de imprimerie, fotocopiere şi legătorie.

3 Personaj care urăşte Crăciunul din nuvela *Poveste de Crăciun* a lui Charles Dickens.

4 Temă de dezbatere angelologică medievală privitoare la materialitatea îngerilor.

5 **Substanţă aromatică originară din India, cu un bogat conţinut de santal, care serveşte la fabricarea de săpunuri, parfumuri, beţişoare aromatizate etc.**

Table of Contents

Capitolul 1 3
Capitolul 2 15
Capitolul 3 33
Capitolul 4 48
Capitolul 5 64
Capitolul 6 79
Capitolul 7 89
Capitolul 8 111
Capitolul 9 121
Capitolul 10 130
Capitolul 11 140
Capitolul 12 150
Capitolul 13 161
Capitolul 14 172
Capitolul 15 182
Capitolul 16 192
Capitolul 17 202
Capitolul 18 215
Capitolul 19 225
Capitolul 20 234
Capitolul 21 256
Capitolul 22 268
Capitolul 23 286
Capitolul 24 303
Capitolul 25 310
Capitolul 26 320